

Giới thiệu Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cưới Sủng Bảo Bối

Nhà thủ trưởng có một quy tắc như thế này:

"Thủ trưởng là lớn nhất, nhưng thủ trưởng phu nhân nói mới tính là mệnh lệnh."

"Trong nhà thủ trưởng làm nền, thủ trưởng phu nhân làm chủ."

Thủ trưởng phu nhân là bảo bối, phải nâng niu. Chỉ cần nhớ những điều này, chúc mừng bạn đã được tuyển thẳng vào làm công trong nhà Thủ trưởng.

Đoạn trích:

"Thủ trưởng, phu nhân lại đánh nhau"

"Còn không nhanh đi hỗ trợ đừng để tay cô ấy đánh đau"

"Thủ trưởng, phu nhân lại muốn lên phòng gối gối"

"Còn không tranh thủ thời gian cho cô ấy khỏi lấy cái thang"

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cưới Sủng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở công võ đế (1)

Khi nam nhân kia đề xuống, Lâm Thiên có cảm giác nhưng cô bất lực và không thể cưỡng lại.

Nỗi đau khiến cô nếm trải được mùi vị của cuộc sống. Cô giữ thân trong trắng hơn 20 năm thế nhưng lại bị một người đàn ông già ghê tởm lấy đi.

Cô không ngờ rằng người chủ ruột của mình vì tiền lại đem bán mình cho một lão già hơn 50 tuổi.

Cô không nên đối với bọn hán không có tâm phòng bị.

Cô hận.

Không biết qua bao lâu, Lâm Thiên dần có ý thức, mờ mắt ra, ở ngoài đã tờ mờ sáng, khẽ động ngón tay, cô không ngờ còn có thể cử động được.

Lâm Thiên chống đỡ thân thể ngồi dậy, mái tóc ngắn gọn gàng của cô giờ phút này lộn xộn đến có chút chật vật. Cô theo bản năng xoa nhẹ mái tóc trên trán, có chút ngứa đầu, lộ rõ chiếc cằm tinh tế.

Mái tóc ngắn cùng với đôi tai nhỏ, thấy rõ xương quai xanh và cổ trắng ngần, trong ánh sáng mờ nhạt, xuất hiện một chàng trai, ồ không là một thiếu nữ.

Cô vội vàng dùng chăn mỏng quấn chặt lồng ngực của mình, phía dưới lớp chăn mỏng là cơ thể trơn bóng hoàn mỹ.

Trong căn phòng thiếu ánh sáng, cô đảo mắt nhỏ linh động mà sáng tỏ của mình quét một vòng quanh căn phòng. Nơi này chứa đầy mùi vị phức tạp, mùi rượu, mùi nước hoa, khói thuốc, và còn có người đàn ông....hương vị kinh tởm.

Con đau nhức dưới hạ thân truyền đến, cử động một chút Lâm Thiên cảm thấy người cô như sắp đứt ra thành từng mảnh.

Người đàn ông bên cạnh vẫn đang ngủ, đầu đưa lưng về phía cô, ánh sáng yếu ớt chỉ để cô nhìn thấy được mờ hồ phần lưng của người đàn ông.

Âm thanh hít thở đều đặn của người đàn ông không lớn, phải cẩn thận mới nghe được.

"Ông già không biết xấu hổ, để tôi nghỉ ngơi dưỡng sức, nhất định để ông hối hận không kịp" cô nói.

Lâm Thiên nhẹ nhàng vén chăn ra, từ từ trượt xuống khỏi giường, nhặt bộ quần áo lộn xộn trên đất, nhanh chóng mặc vào. Cô thừa dịp người đàn ông tỉnh lại trước đó chạy đi.

Thế nhưng là, không như mong muốn của cô, khi cô đứng dậy muốn mở cửa chạy đi, đùi phải mềm nhũn, cả người đối mặt đất một đầu cảm xuống dưới.

"Ầm" một tiếng, tay cô chạm vào cái gì? Là quần của hán bên trên buộc chiếc dây lưng, dây lưng có đầu là kim loại rơi xuống phát ra âm thanh.

Đề ủng hộ cho editor mọi người hãy like nhẹ một cái nha!

Cám ơn mọi người đã ghé đọc!

- - - - -

Chắc hẳn mọi người đã biết tình trạng thiên nhiên hiện nay trên thế giới rồi đúng không?!

Editor sẽ tóm tắt một chút về tình hình hiện tại:

[TIN MÔI TRƯỜNG CHẤN ĐỘNG]

BẢO HỦY DIỆT BĂNG XUẤT HIỆN TẠI BẮC CỰC □□□* □❄□

BÊN CẠNH CÁC ĐÁM CHÁY RỪNG Ở AMAZON, TRUNG PHI, VÒNG BẮC CỰC VÀ TRÊN KHÁP THẾ GIỚI, ĐÂY NÊN LÀ THÔNG TIN QUAN TRỌNG NHẤT CẦN ĐƯỢC CHÚNG TA CHÚ Ý.

Tương lai của loài người đang được quyết định và diễn ra ngay giờ phút này.

Hiện có một cơn bão lớn đang đi vào khu vực Vịnh Hudson và Cửa Tây Bắc (Northwestern Passages) thuộc lãnh thổ Canada ở Bắc Cực. Hai ngày nữa cũng sẽ có thêm một cơn bão hình thành ở khu vực phía Nam đảo Greenland và di chuyển lên Bắc Cực ngang qua Biển Na Uy. Đây là những cơn bão sẽ đem nhiệt lên vùng cực, gây tan băng ở tốc độ kinh khủng nhất.

Đã hai tháng qua, giới khoa học chứng kiến các hiện tượng chưa từng xảy ra ở Bắc Cực, như mưa rơi và sét đánh. Điều đó có nghĩa là thời tiết ở vùng cực này đã bắt đầu ấm lên và có hình thái khí hậu như vùng cận cực và ôn đới. □□□□□□

Đây lại là hệ quả cho hành động tàn phá môi trường do con người gây ra, khí CO2 thải ra quá mức, gia tăng "hiệu ứng nhà kính", ấm lên toàn cầu, dẫn đến chuỗi thời tiết cực đoan El Nino. Và cơn bão này chỉ là 1 "nhân tố" mới trong chuỗi hiện tượng thời tiết cực đoan đó! Nếu nhân loại không chung tay bảo vệ môi trường thì tương lai sẽ xuất hiện nhiều hiện tượng kinh khủng hơn.

[https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/...](https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/) các bạn hãy vô đây sign và chia sẻ cho mọi người biết, cũng như hãy tải ứng dụng Ecosia: Vì cứ 45 lượt tìm kiếm các cậu đã gián tiếp trồng thêm 1 cây xanh □.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bạo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mở cổng vỡ đê (2)

Trên giường người đàn ông rõ ràng bị đánh thức, hai tay khẽ chống muốn ngồi dậy.

Lâm Thiên sốt ruột a, tay phải cầm lấy dây lưng, tay trái ôm quần, tâm hung ác, hướng nam nhân trên giường hung hăng đập xuống một phát trên đầu.

"Số tiền..." Người đàn ông phát ra âm thanh như bị bóp nghẹt và nhanh chóng bị bất tỉnh.

Lâm Thiên không suy nghĩ nhiều, cô vứt bỏ quần, lao đảo chạy ra khỏi phòng.

"Nhất định phải chạy đi" cô nghĩ.

Trời bừng sáng, Lee bấm chuông cửa phòng nhưng không ai trả lời, nên anh trực tiếp đi vào.

Ngay khi bước vào, nhìn thấy cảnh bên trong, trái tim anh khẽ run lên, anh nói "Thủ trưởng, thủ trưởng, chuyện gì xảy ra với ngài vậy?"

"Ồ.." Cố Thành Kiều cau mày, một đêm say rượu, phía trước mờ nhạt, phía sau đau nhức, đầu dường như bị một cái gì đó bao phủ.

Lee không nói, đường đường nam nhi bây giờ bị dọa đến sắp khóc "Thủ trưởng, cuối cùng ngài cũng đã tỉnh lại, ngài không có sao chứ? Có thể hay không nói cho tôi đã phát sinh chuyện gì?"

Buổi tối hôm qua thủ trưởng uống rượu, khi hắn đưa thủ trưởng đến cửa phòng, thủ trưởng vẫn tỉnh táo, còn để hắn sớm một chút trở về phòng nghỉ ngơi, sớm biết hắn nhất định đưa thủ trưởng vào phòng, bảo đảm an toàn mới rời đi.

Lee im lặng đỡ Cố Thành Kiều ngồi xuống từ từ. Cố Thành Kiều thấy máu trên áo gối, cảm giác bên tai mình cũng có máu. Anh đưa tay sờ thử thì cảm nhận được cơn đau truyền đến.

Nhìn quần anh trong tay Lee, mặt của anh trong nháy mắt đen, ai đem quần mặc lên đầu anh?!

Lee cẩn thận nhìn vào đầu dây đai, phía trên viên đá quý báu Hắc Diệu Thạch được nhuộm cùng với máu. Anh ta hoài nghi "Không thể nào, chính ngài đánh?"

Cố Thành Kiều đôi mắt xanh thăm liếc nhìn Lee "Ta lại không ngốc!" Đôi mắt anh liếc nhìn qua tấm vải màu trắng nhuộm một bông hoa lớn màu đỏ, quả nhiên!

Ý thức được bị người tập kích, Lee lập tức nói "Thủ trưởng, tôi lập tức liên lạc với bệnh viện và cảnh sát."

Tại bệnh viện

Trong phòng chờ VIP, Cố Thành Kiều quần áo chỉnh tề đứng lặng phía trước cửa sổ, dáng người ưu nhã đứng thẳng, mày rậm như mực, mắt như điểm son, không có chút rung động nào sắc mặt ở giữa lộ ra âm trầm khí quyền, hai đầu lông mày chăm chú lộ ra mấy phần không bị trói buộc cùng khoa trương.

Gần chín mét đủ cao để bỏ qua mọi người, thanh quý, thanh quý thân ảnh di thể độc lập.

Đề ủng hộ cho editor mọi người hãy like nhẹ một cái nha!

Cám ơn mọi người đã ghé đọc!

- - - - -

Chắc hẳn mọi người đã biết tình trạng thiên nhiên hiện nay trên thế giới rồi đúng không?!

Editor sẽ tóm tắt một chút về tình hình hiện tại:

BẢO HUY DIỆT BĂNG XUẤT HIỆN TẠI BẮC CỰC □□□* □❄□

BÊN CẠNH CÁC ĐÁM CHÁY RỪNG Ở AMAZON, TRUNG PHI, VÒNG BẮC CỰC VÀ TRÊN KHÁP THẾ GIỚI, ĐÂY NÊN LÀ THÔNG TIN QUAN TRỌNG NHẤT CẦN ĐƯỢC CHÚNG TA CHÚ Ý.

Tương lai của loài người đang được quyết định và diễn ra ngay giờ phút này.

Hiện có một cơn bão lớn đang đi vào khu vực Vịnh Hudson và Cửa Tây Bắc (Northwestern Passages) thuộc lãnh thổ Canada ở Bắc Cực. Hai ngày nữa cũng sẽ có thêm một cơn bão hình thành ở khu vực phía Nam đảo Greenland và di chuyển lên Bắc Cực ngang qua Biển Na Uy. Đây là những cơn bão sẽ đem nhiệt lên vùng cực, gây tan băng ở tốc độ kinh khủng nhất.

Đã hai tháng qua, giới khoa học chứng kiến các hiện tượng chưa từng xảy ra ở Bắc Cực, như mưa roi và sét đánh. Điều đó có nghĩa là thời tiết ở vùng cực này đã bắt đầu ấm lên và có hình thái khí hậu như vùng cận cực và ôn đới. □□□□□□

Đây lại là hệ quả cho hành động tàn phá môi trường do con người gây ra, khí CO2 thải ra quá mức, gia tăng "hiệu ứng nhà kính", ấm lên toàn cầu, dẫn đến chuỗi thời tiết cực đoan El Nino. Và cơn bão này chỉ là 1 "nhân tố" mới trong chuỗi hiện tượng thời tiết cực đoan đó! Nếu nhân loại không chung tay bảo vệ môi trường thì tương lai sẽ xuất hiện nhiều hiện tượng kinh khủng hơn.

[https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/...](https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/) các bạn hãy vô đây sign và chia sẻ cho mọi người biết, cũng như hãy tải ứng dụng Ecosia: Vì cứ 45 lượt tìm kiếm các cậu đã gián tiếp trồng thêm 1 cây xanh □.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bạo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Mở cổng vỡ đê (3)

Buổi tối hôm qua sự tình anh nhớ rõ rất kỹ càng, rằng rượu vang đỏ không đủ để khiến anh mất lí trí. Anh thoát ý chuẩn bị tắm rửa, chợt phát hiện trên giường có một thiếu niên áo trắng. Ánh trăng sáng ngoài cửa sổ làm cho hình dáng của cậu bé trở nên rõ ràng, khuôn mặt trẻ con trông như một nàng tiên rơi vào thế giới phàm trần.

Cổ Thành Kiều lập tức liền nổi giận, giường của hắn ngay cả mẹ hắn cũng không cho phép đụng, huống chi là một cậu bé kì lạ. Và lại, bởi vì chưa từng gần nữ sắc, nên nhiều người nói rằng anh ta đã ở trong quân đội từ lâu và thích đàn ông, giờ khắc này anh có chút hoảng hốt thậm chí hoài nghi mình thật vậy hay không có vấn đề.

Anh ta giữ cổ áo của chàng trai, muốn dùng hành động thực tế anh không thích đàn ông.

Thế nhưng là, đợi...mềm?

Một khắc này, anh như bị điện giật cứng.

Nhìn kỹ, anh thấy rõ, đây không phải là một thiếu niên, mà là một thiếu nữ có hương thơm ngát, một cô gái có một nét đẹp hấp dẫn.

Cũng không biết thực sự là do cồn hay dễ chứng thực giới tính mình không có vấn đề, nội tâm của anh lửa giận nháy mắt chuyển biến thành sự khát vọng, từng chút từng chút buông lỏng cảnh giác, từng bước lại gần cô gái hơn.

Nghĩ tới đây, Cổ Thành Kiều cau mày, bình tĩnh trên mặt thêm mấy phần nộ khí. Làm thế nào mà khả năng kiểm soát của anh lại tệ đến vậy?!

Khi anh ra khỏi nhiệm vụ, không phải không có lời tỏ tình của phụ nữ, có một chị gái hoàng gia, một loli, đủ các loại hình, nhưng anh đều là gặp dịp thì chơi chạm đến là thôi, nhưng tại sao đêm qua cô gái kia, vô luận là thân thể, vẫn là muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào tư thái, đều như vậy hoàn mỹ đối mặt khẩu vị của hắn.

Những bước chân vội vã làm gián đoạn suy nghĩ của Cổ Thành Kiều, Lee cầm báo cáo vui sướng mà nói "Thủ trưởng, phần đầu trước của ngài chỉ là tổn thương ngoài da, không có trở ngại, và không có vết thương nào khác trên cơ thể".

Cổ Thành Kiều lạnh lùng nói thẳng "Là nguoi quá khản trương, ta đã sớm không sao".

Lee nom nóp lo sợ mà nói "Thủ trưởng, chuyện của ngài chính là đại sự, thế nào có thể lãnh đạm? May mắn kiểm tra đến kỹ càng, bằng không thì cũng không biết trong máu của ngài có chứa Lá Liễu Xuân".

"Lá Liễu Xuân?"

"Không sai, đó là một loại...được xuân".

"Vớ vẩn, đương nhiên ta biết" Cổ Thành Kiều sắc mặt âm trầm, có người đang tính kế mình? Anh quay lại và hỏi "Đề nguoi tra nguoi tra được chưa?"

Lee nói "Tra được, sau khi so sánh DNA thì đây là tư liệu của cô gái đó ".

Cổ Thành Kiều cảm lấy tư liệu nhanh chóng lật xem một lần. Đôi mắt của anh đột nhiên run rẩy "Xác định là cô ấy?"

"Xác định" Thủ trưởng a, có phải hay không nàng ngài còn không biết.

Đề ủng hộ cho editor mọi người hãy like nhẹ một cái nha!

Cám ơn mọi người đã ghé đọc!

Chắc hẳn mọi người đã biết tình trạng thiên nhiên hiện nay trên thế giới rồi đúng không?!

Editor sẽ tóm tắt một chút về tình hình hiện tại:

[TIN MÔI TRƯỜNG CHẤN ĐỘNG]

BẢO HỦY DIỆT BĂNG XUẤT HIỆN TẠI BẮC CỰC □□□❄️❄️❄️

BÊN CẠNH CÁC ĐÁM CHÁY RỪNG Ở AMAZON, TRUNG PHI, VÒNG BẮC CỰC VÀ TRÊN KHẮP THẾ GIỚI, ĐÂY NÊN LÀ THÔNG TIN QUAN TRỌNG NHẤT CẦN ĐƯỢC CHÚNG TA CHÚ Ý.

Tương lai của loài người đang được quyết định và diễn ra ngay giờ phút này.

Hiện có một cơn bão lớn đang đi vào khu vực Vịnh Hudson và Cửa Tây Bắc (Northwestern Passages) thuộc lãnh thổ Canada ở Bắc Cực. Hai ngày nữa cũng sẽ có thêm một cơn bão hình thành ở khu vực phía Nam đảo Greenland và di chuyển lên Bắc Cực ngang qua Biển Na Uy. Đây là những cơn bão sẽ đem nhiệt lên vùng cực, gây tan băng ở tốc độ kinh khủng nhất.

Đã hai tháng qua, giới khoa học chứng kiến các hiện tượng chưa từng xảy ra ở Bắc Cực, như mưa rơi và sét đánh. Điều đó có nghĩa là thời tiết ở vùng cực này đã bắt đầu ấm lên và có hình thái khí hậu như vùng cận cực và ôn đới. □□□□□□

Đây lại là hệ quả cho hành động tàn phá môi trường do con người gây ra, khí CO2 thải ra quá mức, gia tăng "hiệu ứng nhà kính", ấm lên toàn cầu, dẫn đến chuỗi thời tiết cực đoan El Nino. Và cơn bão này chỉ là 1 "nhân tố" mới trong chuỗi hiện tượng thời tiết cực đoan đó! Nếu nhân loại không chung tay bảo vệ môi trường thì tương lai sẽ xuất hiện nhiều hiện tượng kinh khủng hơn.

[https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/...](https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/) các bạn hãy vô đây sign và chia sẻ cho mọi người biết, cũng như hãy tải ứng dụng Ecosia: Vì cứ 45 lượt tìm kiếm các cậu đã gián tiếp trồng thêm 1 cây xanh □.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bạo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thiên gia như thế mị lực nam nữ ăn sạch (1)

Học sinh của khoa tài chính 1 đang học lớp trung học, Lâm Thiên đang ngồi trên ghế, con mắt nhìn chăm chăm bảng đen, ánh mắt đi theo lão sư, tay cầm bút thỉnh thoảng vẽ huệch hoặc nẩy lần, giả bộ như đang nghe bài giảng.

"Có phải tất cả đã tính toán ra?" Cao lão sư hướng ánh mắt xuống nhìn lướt qua "Lâm Thiên, đáp án là gì?"

Lâm Thiên hai tai không nghe thấy, vẫn như cũ phát ngốc.

Phía dưới đã có không ít sinh viên đang ngồi cười thầm, Cao lão sư tăng lớn âm lượng lại hô to "Lâm Thiên, Lâm Thiên".

"Có!" Lâm Thiên cuống quýt đứng lên.

"Đáp án là gì?"

Lâm Thiên cúi đầu xuống, nhìn thấy hai chữ "Ngu ngốc" trong màn hình laptop của mình. Mắt cô phải nhắm vào một bên, đáng chết Sở Mục Phong, không cho nhìn.

Cao lão sư nâng chiếc kính mắt của mình lên, nghiêm mặt nói "Đừng nhìn vào mắt bạn và xem câu trả lời của bạn".

Lâm Thiên lắc đầu và nói "Cao lão sư, em không biết."

"Không biết? Ta vừa rồi giảng cẩn thận như vậy, em không có nghe?"

"Nghe không hiểu"

"Nghe không hiểu? Có như thế khó lắm sao?Đều là kiến thức cơ bản nhất, tôi đã giảng rất nhiều lần."

Lâm Thiên trực tiếp cùng Cao lão sư mắt to trừng mắt "Em hiểu người liên bị sa thải."

Các sinh viên trong lớp đồng loạt cười to

Cao lão sư lúng túng, vỗ bàn "Lâm Thiên, em muốn dùng thái độ này vượt qua kì thi? Cách cuối kì thi không còn mấy ngày, em muốn nằm mơ sao?"

Lâm Thiên đột nhiên nghiêng về bên trái, di chuyển chân phải, cô dứt tay vào túi "Em có thái độ này, em đi ngủ không tới lượt thầy quản!" Mặc dù lời nói của cô có chút du côn, nhưng bộ dáng rất đẹp trai, mức độ đẹp trai so với bọn Sở Mục Phong, không hơn không kém.

"Oh oh ~~~" Những sinh viên đang la hét và đập bàn, làm cho Cao lão sư tức giận muốn ngất.

"Chớ ồn ào, em..." Cao lão sư chỉ vào Lâm Thiên "Tan học gọi phụ huynh em lên đây gặp tôi."

"Không rảnh!"

"Không đến không cho phép em về nhà."

"Vừa vặn, cảm ơn Cao lão sư thu nhận."

Các sinh viên lại bắt đầu la hét

Đề ủng hộ cho editor mọi người hãy like nhẹ một cái nha!

Cám ơn mọi người đã ghé đọc!

Chắc hẳn mọi người đã biết tình trạng thiên nhiên hiện nay trên thế giới rồi đúng không?!

Editor sẽ tóm tắt một chút về tình hình hiện tại:

[TIN MÔI TRƯỜNG CHẤN ĐỘNG]

BẢO HỦY DIỆT BĂNG XUẤT HIỆN TẠI BẮC CỰC □□□* □❄□

BÊN CẠNH CÁC ĐÁM CHÁY RỪNG Ở AMAZON, TRUNG PHI, VÒNG BẮC CỰC VÀ TRÊN KHẮP THẾ GIỚI, ĐÂY NÊN LÀ THÔNG TIN QUAN TRỌNG NHẤT CẦN ĐƯỢC CHÚNG TA CHÚ Ý.

Tương lai của loài người đang được quyết định và diễn ra ngay giờ phút này.

Hiện có một cơn bão lớn đang đi vào khu vực Vịnh Hudson và Cửa Tây Bắc (Northwestern Passages) thuộc lãnh thổ Canada ở Bắc Cực. Hai ngày nữa cũng sẽ có thêm một cơn bão hình thành ở khu vực phía Nam đảo Greenland và di chuyển lên Bắc Cực ngang qua Biển Na Uy. Đây là những cơn bão sẽ đem nhiệt lên vùng cực, gây tan băng ở tốc độ kinh khủng nhất.

Đã hai tháng qua, giới khoa học chứng kiến các hiện tượng chưa từng xảy ra ở Bắc Cực, như mưa rơi và sét đánh. Điều đó có nghĩa là thời tiết ở vùng cực này đã bắt đầu ấm lên và có hình thái khí hậu như vùng cận cực và ôn đới. □□□□□□

Đây lại là hệ quả cho hành động tàn phá môi trường do con người gây ra, khí CO2 thải ra quá mức, gia tăng "hiệu ứng nhà kính", ấm lên toàn cầu, dẫn đến chuỗi thời tiết cực đoan El Nino. Và cơn bão này chỉ là 1 "nhân tố" mới trong chuỗi hiện tượng thời tiết cực đoan đó! Nếu nhân loại không chung tay bảo vệ môi trường thì tương lai sẽ xuất hiện nhiều hiện tượng kinh khủng hơn.

[https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/...](https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/) các bạn hãy vô đây sign và chia sẻ cho mọi người biết, cũng như hãy tải ứng dụng Ecosia: Vì cứ 45 lượt tìm kiếm các cậu đã gián tiếp trồng thêm 1 cây xanh □.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Thiển gia như thế mị lực nam nữ ăn sạch (2)

Tan học, Lâm Thiển bị bắt ở lại trong văn phòng của giáo viên. Thân là một sinh viên đại học, gọi phụ huynh cái gì, thật đáng xấu hổ, chưa kể rằng cô không có cha mẹ để gọi.

Trong trường, "Thiển gia" cũng rất nổi tiếng, văn dốt vũ nát, nghịch ngợm hay gây sự, làm đủ trò xấu, cô chính là kiểu sinh viên khiến các lão sư đau đầu nhất, mình không cố gắng học, còn muốn ảnh hưởng đến những bạn học khác.

Nếu không phải cha nuôi hơn mười năm chưa gặp kia lấy danh nghĩa nàng quyền tằng trường học một sản vận động, cô căn bản không có tư cách vào đại học này.

Chủ nhiệm lớp mỗi lần thấy cô liền đau đầu "Em đứng dậy nhặt chiếc bóng tai cho tôi."

Lâm Thiển nghiêng người sang hướng khác và đổi chân "Em không thích, không thích nó."

"Em nhìn lại bản thân em, giống cái bộ dáng gì? Nam không nam, nữ không nữ."

Lâm Thiển mặc một chiếc áo kẻ sọc màu xanh nhạt, phía dưới là chiếc quần trắng dài, cộng với mái tóc ngắn, nhìn từ xa rất giống nam sinh.

"Em là một thiếu nữ, có thể hay không sống yên ổn một chút? Đứng vững!"

Lâm Thiển như cũ lắc chân, như kiểu "Em cứ như vậy cô làm gì được em" trông vô cùng đẹp trai.

"Cha em có hay điện thoại cho em?"

"Không biết"

"Không biết? Cha em điện thoại em không biết?"

"Ha ha lão sư, em ngay cả cha là ai em cũng không biết"

Chủ nhiệm vừa tức vừa đau lòng, con bé ngày càng khó quản "Vậy mẹ người đâu?"

"Cũng không biết"

Chủ nhiệm lớp không đành lòng hỏi tiếp, sợ hỏi tiếp cô liền nói "Em không cha không mẹ không ai quản", chủ nhiệm lớp mềm lòng thờ dài nói "Ài, Lâm Thiển a, em muốn có phải làm

sao đây? Em không muốn tốt nghiệp? Sân vận động kia coi như uống phí."

Tại Đại học B, việc giảng dạy cũng như học tập vô cùng nghiêm ngặt, bất kể sinh viên vô học bằng cách nào, nhưng chỉ cần phạm sai lầm nghiêm trọng hoặc thành tích của học sinh quá kém, họ sẽ cố gắng thuyết phục. Còn đối với Lâm Thiên, chủ nhiệm thực sự bất lực.

Lúc này, Sở Mục Phong ôm một chồng tài liệu đi vào, thân là chủ tịch hội học sinh, hần ở trong mắt mọi người luôn là học sinh học giỏi, gia thế tốt, hình tượng tốt.

Lâm Thiên hung hăng trừng mắt liếc hần, thấy chết không cứu, không coi nghĩa khí ra gì! Cô cả lo phát phờ nói "Chủ nhiệm, đừng cho tôi ăn súp gà, cô nghĩ gì em đều biết, em lần sau sẽ không nói chuyện với Cao lão sư như vậy nữa, nhưng em có được ngủ trong lớp nữa không a?"

Chủ nhiệm lớp không thể trả lời cô, ở nhà ai cũng mặc kệ cô, cô lại cam chịu, đứa nhỏ này phản nghịch có chút quá a, "Em còn như vậy cô không có cách nào quản em."

"Tốt nhất, tôi chưa muốn bắt kì ai quản tôi cả." Cô ngửa đầu, miệng mỉm cười bao trùm, cô ấy thổi mái tóc che kín lông mày. Không ai có thể quản lí cô, cô cũng không muốn ai quản.

Đề ủng hộ cho editor mọi người hãy like nhẹ một cái nha!

Cám ơn mọi người đã ghé đọc!

- -----

Chắc hẳn mọi người đã biết tình trạng thiên nhiên hiện nay trên thế giới rồi đúng không?!

Editor sẽ tóm tắt một chút về tình hình hiện tại:

[TIN MÔI TRƯỜNG CHẤN ĐỘNG]

BÃO HỦY DIỆT BĂNG XUẤT HIỆN TẠI BẮC CỰC □□□* □❄□

BÊN CẠNH CÁC ĐÁM CHÁY RỪNG Ở AMAZON, TRUNG PHI, VÒNG BẮC CỰC VÀ TRÊN KHẮP THẾ GIỚI, ĐÂY NÊN LÀ THÔNG TIN QUAN TRỌNG NHẤT CẦN ĐƯỢC CHÚNG TA CHÚ Ý.

Tương lai của loài người đang được quyết định và diễn ra ngay giờ phút này.

Hiện có một cơn bão lớn đang đi vào khu vực Vịnh Hudson và Cửa Tây Bắc (Northwestern Passages) thuộc lãnh thổ Canada ở Bắc Cực. Hai ngày nữa cũng sẽ có thêm một cơn bão hình thành ở khu vực phía Nam đảo Greenland và di chuyển lên Bắc Cực ngang qua Biển Na Uy. Đây là những cơn bão sẽ đem nhiệt lên vùng cực, gây tan băng ở tốc độ kinh khủng nhất.

Đã hai tháng qua, giới khoa học chứng kiến các hiện tượng chưa từng xảy ra ở Bắc Cực, như mưa rơi và sét đánh. Điều đó có nghĩa là thời tiết ở vùng cực này đã bắt đầu ấm lên và có hình thái khí hậu như vùng cận cực và ôn đới. □□□□□□

Đây lại là hệ quả cho hành động tàn phá môi trường do con người gây ra, khí CO2 thải ra quá mức, gia tăng "hiệu ứng nhà kính", ấm lên toàn cầu, dẫn đến chuỗi thời tiết cực đoan El Nino. Và cơn bão này chỉ là 1 "nhân tố" mới trong chuỗi hiện tượng thời tiết cực đoan đó! Nếu nhân loại không chung tay bảo vệ môi trường thì tương lai sẽ xuất hiện nhiều hiện tượng kinh khủng hơn.

[https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/...](https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/) các bạn hãy vô đây sign và chia sẻ cho mọi người biết, cũng như hãy tải ứng dụng Ecosia: Vì cứ 45 lượt tìm kiếm các cậu đã gián tiếp trồng thêm 1 cây xanh □.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Thiển gia như thế mị lực nam nữ ăn sạch (3)

Cô nhanh chóng bước ra khỏi văn phòng, bước nhanh đuổi theo Sở Mục Phong.

Trời buổi chiều chiều xéo trong sân trường, Lâm Thiên mang túi sách lên, giẫm lên đám lá rụng. Cô vỗ mạnh lên vai Sở Mục Phong, lớn tiếng phàn nàn "Sở Mục Phong, người thật không có nghĩa khí, không cho ta nhìn đáp án."

Sở Mục Phong người cao một mét tám, cao hơn cô rất nhiều, hần không cúi đầu, chỉ nhìn xuống và nói một cách khinh bỉ "Tại sao phải cho người nhìn?"

"Móa, người muốn tạo phản à?!" Lâm Thiên ném túi sách sang một bên, dẫm ven tường bậc thang, nhảy lên, trực tiếp nhảy lên người Sở Mục Phong.

"Xuống!" Sở Mục Phong không vui quát lớn, bắt đắ dĩ cô liền giống bạch tuột quấn lấy người hần, gỡ kiểu nào cũng không xuống, "Lâm Thiên người là con chó băng da à?"

"Người đúng, ta vẫn mạnh mẽ."

Lâm Thiên và Sở Mục Phong là đồng học, mặc dù không ưa gì nhau, nhưng vẫn sống trong hòa bình với nhau từ rất lâu.

Sở Mục Phong là một hotboy, mỗi ngày đều có thể nhận được một bức thư tình của nữ sinh trong trường.

Đại học khác với Trung học. Trường đại học là một xã hội thu nhỏ. Nó bị tách biệt với nhau bởi một ngọn núi, chính vì vậy mọi người đều coi "Thiển gia" là một nam sinh, Lâm Thiên cũng không phủ định chuyện này.

Lâm Thiên cũng có thể nhận được rất nhiều thư tình, sự khác biệt là một nửa trai và một nửa gái. Với những câu nói riêng của mình, nam sinh và nữ sinh đều bị cảm dỗ.

Sở Mục Phong cũng không phải thực sự ghen tị với cô ấy, anh cúi xuống thất vọng nói "Lâm Thiên, người đừng chọc giận ta."

"Nếu ta chọc giận người thì sao?" Cô hai chân siết chặt lấy, giữ lấy eo hắn, hai tay nắm lấy cổ áo hắn, má áp vào tai anh, nói đều đặn gương mặt vào hắn "Ha ha ha, Sở Mục Phong ta ngược lại là muốn chọc giận người sẽ ra sao".

Sở Mục Phong đột nhiên dừng lại, hai tay nắm lấy cổ tay cô, nghĩ giật tay cô ra, cũng bảo vệ khiến cô không rơi xuống đất, đôi mắt dài nhỏ mị hoặc nhìn thẳng vào mắt của cô "Người dám chọc ta, ta....."

"Lâm Thiên, người xuống cho ta!" Sở Mục Phong chưa nói xong, một giọng nữ sắc bén vang lên như cắt ngang màng nhĩ của hắn, hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Nam Âm cùng một vài đệ tử của cô ta, nam cô nữ cũng có.

Để ủng hộ cho editor mọi người hãy like nhẹ một cái nha!

Cám ơn mọi người đã ghé đọc!

- - - - -

Chắc hẳn mọi người đã biết tình trạng thiên nhiên hiện nay trên thế giới rồi đúng không?!

Editor sẽ tóm tắt một chút về tình hình hiện tại:

[TIN MÔI TRƯỜNG CHẤN ĐỘNG]

BẢO HỦY DIỆT BẰNG XUẤT HIỆN TẠI BẮC CỰC □□□* □❄️□

BÊN CẠNH CÁC ĐÁM CHÁY RỪNG Ở AMAZON, TRUNG PHI, VÒNG BẮC CỰC VÀ TRÊN KHẮP THẾ GIỚI, ĐÂY NÊN LÀ THÔNG TIN QUAN TRỌNG NHẤT CẦN ĐƯỢC CHÚNG TA CHÚ Ý.

Tương lai của loài người đang được quyết định và diễn ra ngay giờ phút này.

Hiện có một cơn bão lớn đang đi vào khu vực Vịnh Hudson và Cửa Tây Bắc (Northwestern Passages) thuộc lãnh thổ Canada ở Bắc Cực. Hai ngày nữa cũng sẽ có thêm một cơn bão hình thành ở khu vực phía Nam đảo Greenland và di chuyển lên Bắc Cực ngang qua Biển Na Uy. Đây là những cơn bão sẽ đem nhiệt lên vùng cực, gây tan băng ở tốc độ kinh khủng nhất.

Đã hai tháng qua, giới khoa học chứng kiến các hiện tượng chưa từng xảy ra ở Bắc Cực, như mưa rơi và sét đánh. Điều đó có nghĩa là thời tiết ở vùng cực này đã bắt đầu ấm lên và có hình thái khí hậu như vùng cận cực và ôn đới. □□□□□□

Đây lại là hệ quả cho hành động tàn phá môi trường do con người gây ra, khí CO2 thải ra quá mức, gia tăng "hiệu ứng nhà kính", ấm lên toàn cầu, dẫn đến chuỗi thời tiết cực đoan El Nino. Và cơn bão này chỉ là 1 "nhân tố" mới trong chuỗi hiện tượng thời tiết cực đoan đó! Nếu nhân loại không chung tay bảo vệ môi trường thì tương lai sẽ xuất hiện nhiều hiện tượng kinh khủng hơn.

[https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/...](https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/) các bạn hãy vô đây sign và chia sẻ cho mọi người biết, cũng như hãy tải ứng dụng Ecosia: Vì cứ 45 lượt tìm kiếm các cậu đã gián tiếp trồng thêm 1 cây xanh □.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bạo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Ta làm bạn gái của người có được hay không?(1)

Nam Âm là sinh viên của ban phát thanh truyền hình. Giống như Sở Mục Phong, cô ta cũng là một sinh viên ưu tú gia thế tốt, hình tượng tốt. Mặc dù danh hiệu là tự phong nhưng cũng không có ai dám dị nghị.

Thật trùng hợp Sở Mục Phong, Lâm Thiên, Nam Âm là ba cựu học sinh trung học, Sở Mục Phong và Lâm Thiên vẫn là ngồi cùng bàn.

Nam Âm thích Sở Mục Phong và tất cả mọi người đều biết, bây giờ cô ta nhìn thấy Lâm Thiên trên lưng Sở Mục Phong huyền ảo, ả vừa tức vừa ghen ghét, huống chi ả luôn luôn xem thường Lâm Thiên.

Lúc trước Nam Âm cùng Lâm Thiên từng nào làm trò cười trước mọi người.

Khi vừa lên trung học, Nam Âm đối với dáng vẻ du côn của Lâm Thiên nhất kiến chung tình, thư tình cũng đưa, tỏ tình cũng rồi, kết quả Lâm Thiên liền nói 5 chữ - tôi không làm bạn ren.

Lúc đó, Nam Âm vô cùng ghê tởm, hận không thể đem Lâm Thiên ra đánh một trận. Để làm rõ sự nghi ngờ của mình, ả cùng Lâm Thiên khắp nơi đối nghịch nhau.

Sau đó Nam Âm lại thích Sở Mục Phong, ả đối với Sở Mục Phong lãnh khốc vô tình kia mê luyến không cách nào thoát ra được.

Ái ngờ, Lâm Thiên và Sở Mục Phong lại ngồi cùng bàn, làm hại ả mỗi lần đi tìm Sở Mục Phong cũng chạm mặt Lâm Thiên, khiến ả xấu hổ không thôi.

Sau khi học xong trung học, còn học chung đại học, đúng là oan gia ngõ hẹp.

"Lâm Thiên, người mau xuống đây!" Nam Âm tức hồng hồng "Đừng chạm Mục Phong bằng đôi tay dơ bẩn của người."

Lúc đầu Lâm Thiên còn muốn xuống, nhưng sau khi nghe xong lời này, thật không muốn xuống nữa, cô hai tay ôm chặt cổ Sở Mục Phong, cổ ý dán mặt vào hắn hỏi "Sở Mục Phong, cô ta là bạn gái của người?"

Câu hỏi này khiến trái tim Nam Âm đập loạn, à đã đợi Sở Mục Phong trả lời đã hơn một tuần lễ.

Sở Mục Phong bình tĩnh giống như không liên quan đến mình nói " Không phải a."

Nam Âm chột đau nhói, chờ đợi rất lâu vẫn là câu nói này, thật đau.

Lúc này ánh sáng buổi chiều vô ý rọi xuống khuôn mặt của Lâm Thiên, cô nũng nịu cúi thấp đầu, mái tóc xõa trước mắt, đôi mắt to bên trong lấp lờ ánh sáng, cả khuôn mặt tinh xảo mà đáng yêu, tự thêm một chút mềm mại.

Cô mềm mại khẽ hỏi "Kia.....Ta làm bạn gái của người được không?"Cô rất thích trường học, khi cô ngồi cùng bàn thời trung học, cô không liên quan gì đến hắn. Đôi khi hắn tức giận, đôi khi đỏ mặt trông vô cùng đáng yêu.

Lên đại học cơ hội ngồi cùng một chỗ không nhiều, cô đã không thể chộc hắn trong một thời gian dài.

Thời gian phẳng phất dừng lại, đầu mùa thu trong khuôn viên trường, những tia sáng vàng nhạt pha lẫn bóng cây, còn có làn gió dần dần mát lên, khuấy động trái tim của hắn.

Đề ủng hộ cho editor mọi người hãy like nhẹ một cái nha!

Cám ơn mọi người đã ghé đọc!

Chắc hẳn mọi người đã biết tình trạng thiên nhiên hiện nay trên thế giới rồi đúng không?!

Editor sẽ tóm tắt một chút về tình hình hiện tại:

[TIN MÔI TRƯỜNG CHẤN ĐỘNG]

BẢO HỦY DIỆT BĂNG XUẤT HIỆN TẠI BẮC CỰC □□□* ❄️❄️

BÊN CẠNH CÁC ĐÁM CHÁY RỪNG Ở AMAZON, TRUNG PHI, VÒNG BẮC CỰC VÀ TRÊN KHẮP THẾ GIỚI, ĐÂY NÊN LÀ THÔNG TIN QUAN TRỌNG NHẤT CẦN ĐƯỢC CHÚNG TA CHÚ Ý.

Tương lai của loài người đang được quyết định và diễn ra ngay giờ phút này.

Hiện có một cơn bão lớn đang đi vào khu vực Vịnh Hudson và Cửa Tây Bắc (Northwestern Passages) thuộc lãnh thổ Canada ở Bắc Cực. Hai ngày nữa cũng sẽ có thêm một cơn bão hình thành ở khu vực phía Nam đảo Greenland và di chuyển lên Bắc Cực ngang qua Biển Na Uy. Đây là những cơn bão sẽ đem nhiệt lên vùng cực, gây tan băng ở tốc độ kinh khủng nhất.

Đã hai tháng qua, giới khoa học chứng kiến các hiện tượng chưa từng xảy ra ở Bắc Cực, như mưa rơi và sét đánh. Điều đó có nghĩa là thời tiết ở vùng cực này đã bắt đầu ấm lên và có hình thái khí hậu như vùng cận cực và ôn đới. □□□□□□

Đây lại là hệ quả cho hành động tàn phá môi trường do con người gây ra, khí CO2 thải ra quá mức, gia tăng "hiệu ứng nhà kính", ấm lên toàn cầu, dẫn đến chuỗi thời tiết cực đoan El Nino. Và cơn bão này chỉ là 1 "nhân tố" mới trong chuỗi hiện tượng thời tiết cực đoan đó! Nếu nhân loại không chung tay bảo vệ môi trường thì tương lai sẽ xuất hiện nhiều hiện tượng kinh khủng hơn.

https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/... các bạn hãy vô đây sign và chia sẻ cho mọi người biết, cũng như hãy tải ứng dụng Ecosia: Vì cứ 45 lượt tìm kiếm các cậu đã gián tiếp trồng thêm 1 cây xanh □.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ta làm bạn gái của người có được hay không?(2)

Sở Mục Phong nhìn cô, mí đột nhiên nháy lên, đôi mắt bình thần thêm nhiều hơn một phần vui sướng.

Hắn chỉ mở môi và có ý định trả lời cô, Lâm Thiên hài hước một tay nắm lấy cằm của hắn, khiêu khích Nam Âm "Ta liền đối với hắn giờ trò, vậy bản hắn, người đến cần ta à?!"

Nam Âm phát điên, chỉ vào Lâm Thiên nổi giận mắng "Người không phải nam hay nữ, cha mẹ người sinh người ra chỉ lãng phí thức ăn, khó trách bị bọn họ vứt bỏ, ngay cả cha mẹ ruột đều không cần vậy người còn sống trên đời này làm gì?!"

Nụ cười tinh nghịch của Lâm Thiên đột nhiên cứng ngắc, cô nhảy từ trên lưng Sở Mục Phong xuống, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ, cha mẹ là điểm mấu chốt của cô.

Nam Âm chạy tới, giữ chặt tay Sở Mục Phong liền muốn chạy đi "Rời người bệnh thần kinh này xa một chút, nghe nói tối hôm qua cô ta chưa từng trở về phòng ngủ, cũng không biết ra ngoài lêu lổng với ai, đừng để bị điên giống cô ta."

Ai ngờ Sở Mục Phong vung tay Nam Âm, lạnh lùng nói "Vị bạn học này, chúng ta giống như không quen."

Khuôn mặt Nam Âm lúng túng "....."

Những người khác "....."

"Còn có, cô ấy đêm qua ở nhà, không phải ra ngoài lêu lổng với ai, cô ấy là bạn cùng lớp, tôi không thể tránh xa cô ấy."

Ngay trước mặt mọi người, Sở Mục Phong vung tay tát vào mặt Nam Âm "Ba ba..", Nam Âm thật sự đau muốn chết, làm thế nào những nam sinh à thích đều có thể chơi với một người

đàn ông? Làm thế nào những người à thích đều làm tổn thương à vì một người đàn ông!

Khuôn mặt của Lâm Thiên cực kì vui vẻ nói "Ha ha, nhận được hai vị hậu ái, hai người quả thực hiểu ta."

Gió thu lên, Sờ Mục Phong đón gió mà đứng, hình dáng cao lớn và cao ngạo của hắn nổi bật trong đám đông, hắn quay đầu nhìn thoáng qua Lâm Thiên, đột nhiên nói "Ta suy nghĩ một chút"

Rồi mới đi.

Đi

.....

Lâm Thiên khuôn mặt háo hức đột nhiên khựng lại hắn cái gì? Suy nghĩ cái gì một chút?

Đề ủng hộ cho editor mọi người hãy like nhẹ một cái nha!

Cám ơn mọi người đã ghé đọc!

- -----

Chắc hẳn mọi người đã biết tình trạng thiên nhiên hiện nay trên thế giới rồi đúng không?!

Editor sẽ tóm tắt một chút về tình hình hiện tại:

[TIN MÔI TRƯỜNG CHẤN ĐỘNG]

BẢO HỦY DIỆT BĂNG XUẤT HIỆN TẠI BẮC CỰC □□□* □❄️□

BÊN CẠNH CÁC ĐÁM CHÁY RỪNG Ở AMAZON, TRUNG PHI, VÒNG BẮC CỰC VÀ TRÊN KHẮP THẾ GIỚI, ĐÂY NÊN LÀ THÔNG TIN QUAN TRỌNG NHẤT CẦN ĐƯỢC CHÚNG TA CHÚ Ý.

Tương lai của loài người đang được quyết định và diễn ra ngay giờ phút này.

Hiện có một con bão lớn đang đi vào khu vực Vịnh Hudson và Cửa Tây Bắc (Northwestern Passages) thuộc lãnh thổ Canada ở Bắc Cực. Hai ngày nữa cũng sẽ có thêm một con bão hình thành ở khu vực phía Nam đảo Greenland và di chuyển lên Bắc Cực ngang qua Biển Na Uy. Đây là những con bão sẽ đem nhiệt lên vùng cực, gây tan băng ở tốc độ kinh khủng nhất.

Đã hai tháng qua, giới khoa học chứng kiến các hiện tượng chưa từng xảy ra ở Bắc Cực, như mưa rơi và sét đánh. Điều đó có nghĩa là thời tiết ở vùng cực này đã bắt đầu ấm lên và có hình thái khí hậu như vùng cận cực và ôn đới. □□□□□□

Đây lại là hệ quả cho hành động tàn phá môi trường do con người gây ra, khí CO2 thải ra quá mức, gia tăng "hiệu ứng nhà kính", ấm lên toàn cầu, dẫn đến chuỗi thời tiết cực đoan El Nino. Và con bão này chỉ là 1 "nhân tố" mới trong chuỗi hiện tượng thời tiết cực đoan đó! Nếu nhân loại không chung tay bảo vệ môi trường thì tương lai sẽ xuất hiện nhiều hiện tượng kinh khủng hơn.

https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/... các bạn hãy vô đây sign và chia sẻ cho mọi người biết, cũng như hãy tải ứng dụng Ecosia: Vì cứ 45 lượt tìm kiếm các cậu đã gián tiếp trồng thêm 1 cây xanh □.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cưỡi Sừng Bão Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ta làm bạn gái của người có được hay không?(3)

Tại đầu kia của thành phố, Cổ Thành Kiều lái xe về nhà, vừa đến cửa nhà, mẹ anh Diệp Thiên liền chào đón, thấp giọng nhắc nhở "Con trai, cha gần đây bị cao huyết áp, con đừng chống đối ông ấy."

Cổ Thành Kiều liền có một loại dự cảm không tốt

Là phúc thì không phải, là họa khó tránh khỏi

Đi vào bên trong, Cổ Nguyên đang ngồi ngay thẳng trên ghế sofa, cha chính chiến cả đời, dù cho về hưu, cũng không mất phong thái của một thủ lĩnh, Cổ Thành Kiều một mực cung kính đi lên trước, giao tay chào như một người quân đội "Cha, con đã trở về."

Cổ Nguyên không nói nhiều, chỉ nói trọng điểm "Đây là năm đó ta cùng Đại đội trưởng ký hôn thư, giấy trắng mực đen, 'nhất thanh nhị sở', người tự mình đi Thẩm gia xem một chút đi".

+nhất thanh nhị sở: rõ ràng ràng.

Cổ Thành Kiều thoát đầu như hòa thượng sờ mái không thấy tóc, xem xét tờ hôn thư, anh vừa sợ vừa giận "Cha, cái này đều cái gì niên đại, còn làm thông gia từ bé? Thô tục hay không?"

"Ta, con không nghe?" Nói là câu hỏi, nhưng giọng điệu thì quả quyết, Cổ Nguyên đã quen với mệnh lệnh của quân đội, không thể tránh khỏi sự mạnh mẽ. Nếu không phải vì lí do thể chất, ông ấy còn ngồi ở vị trí cao.

Cổ Thành Kiều thành khẩn nói "Cha, con mới 28 tuổi, chưa vội kết hôn."

"Người không vội kết hôn nhưng con gái người ta sốt ruột a." Cố Nguyên đặt chủ ý "Liền bây giờ hiện tại rảnh, nhanh chóng làm đám cưới."

Cố Thành Kiều hít sâu hai lần, nhẫn nại nói "Cha chuyện này thứ lỗi con trai bất hiếu không thể nào đáp ứng cha."

Cố Nguyên nghe xong, vỗ bàn đứng dậy "Người đừng cho là ta về hưu liền không trị được người, hai năm nay ta để người tự do quyết định, sự tình người ngỗ nghịch với ta ta không đề cập tới, nhưng chuyện này, người không nghe ta liền cách chức người."

"Cha.....người...." Ta hay không là con trai người?

Mất thấy hai cha con sắp cãi nhau, Diệp Thiên tranh thủ thời gian kéo hai người ra, hai cha con đều có tính bướng bỉnh, ai cũng không nhường ai "Tốt tốt, nói ít vài câu. Con trai 28 không vội kết hôn, nhưng ngay cả công việc tìm người yêu cũng không có thời gian, các cô gái tốt đều bị người khác chọn lấy."

"Cùng cha con lập thông gia từ bé này, ta đã nghe ngóng, Thẩm Đại đội trưởng thiên kim vô luận là ngoại hình hay tuổi tác đều xứng đôi với con, gia thế trong sạch, gia giáo tốt, tướng mạo hay nhân phẩm đều xuất sắc."

Cố gia dù sao cũng là một nhà quân sự nổi tiếng, con dâu đương nhiên phải là một trong những điều tốt nhất, nếu không phải trước đó đã gặp qua không có vấn đề, Diệp Thiên nhất định không đáp ứng chồng mình.

Cố Thành Kiều lúc này coi như hiểu rõ, nguyên nhân mẹ gọi hắn trở về chính là cho hắn gài bẫy, hai người bọn họ kẻ xướng người họa, mục đích vẫn là muốn bức hôn hắn.

Để ủng hộ cho editor mọi người hãy like nhẹ một cái nha!

Cám ơn mọi người đã ghé đọc!

- - - - -

Chắc hẳn mọi người đã biết tình trạng thiên nhiên hiện nay trên thế giới rồi đúng không?!

Editor sẽ tóm tắt một chút về tình hình hiện tại:

[TIN MÔI TRƯỜNG CHẤN ĐỘNG]

BẢO HỦY DIỆT BĂNG XUẤT HIỆN TẠI BẮC CỰC □□□❄️❄️□

BÊN CẠNH CÁC ĐÁM CHÁY RỪNG Ở AMAZON, TRUNG PHI, VÒNG BẮC CỰC VÀ TRÊN KHẮP THẾ GIỚI, ĐÂY NÊN LÀ THÔNG TIN QUAN TRỌNG NHẤT CẦN ĐƯỢC CHÚNG TA CHÚ Ý.

Tương lai của loài người đang được quyết định và diễn ra ngay giờ phút này.

Hiện có một cơn bão lớn đang đi vào khu vực Vịnh Hudson và Cửa Tây Bắc (Northwestern Passages) thuộc lãnh thổ Canada ở Bắc Cực. Hai ngày nữa cũng sẽ có thêm một cơn bão hình thành ở khu vực phía Nam đảo Greenland và di chuyển lên Bắc Cực ngang qua Biển Na Uy. Đây là những cơn bão sẽ đem nhiệt lên vùng cực, gây tan băng ở tốc độ kinh khủng nhất.

Đã hai tháng qua, giới khoa học chứng kiến các hiện tượng chưa từng xảy ra ở Bắc Cực, như mưa rơi và sét đánh. Điều đó có nghĩa là thời tiết ở vùng cực này đã bắt đầu ấm lên và có hình thái khí hậu như vùng cận cực và ôn đới. □□□□□□

Đây lại là hệ quả cho hành động tàn phá môi trường do con người gây ra, khí CO2 thải ra quá mức, gia tăng "hiệu ứng nhà kính", ấm lên toàn cầu, dẫn đến chuỗi thời tiết cực đoan El Nino. Và cơn bão này chỉ là 1 "nhân tố" mới trong chuỗi hiện tượng thời tiết cực đoan đó! Nếu nhân loại không chung tay bảo vệ môi trường thì tương lai sẽ xuất hiện nhiều hiện tượng kinh khủng hơn.

[https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/...](https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/) các bạn hãy vô đây sign và chia sẻ cho mọi người biết, cũng như hãy tải ứng dụng Ecosia: Vì cứ 45 lượt tìm kiếm các cậu đã gián tiếp trồng thêm 1 cây xanh □.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Đối tượng mang thai(1)

Diệp Thiên chớp chớp mắt, thấp giọng nhắc nhở "Cha con bị cao huyết áp, con đừng làm cha con tức giận nữa."

"....." Anh còn có thể nói gì "Cha, người không nên ép con"

Cố Nguyên đã nắm chắc phần thắng trong tay, ung dung "Chính con tự quyết định, không ai ép con, dù sao Chính Lưu hẹn ta uống trà, vừa vặn có thể đàm thoại với con một số vấn đề".

Người tên Chính Lưu trong miệng cha chính là chỉ huy cấp cao nhất trong quân đội, Cố Thành Kiều tức giận đến nghiến răng nhưng lại không thể làm gì, quan hơn một cấp đề chết người, anh chỉ có thể thỏa hiệp.

"Đối tượng của con.....đã mang thai" Mấy chữ này, Cố Thành Kiều mơ hồ là từ trong hàm răng gạt ra.

"Cái gì?" hai vợ chồng Cố Nguyên khiếp sợ không thôi.

Diệp Thiên bộ mặt kinh hi "Con gái nhà nào vậy? Có thể đưa về cho chúng ta xem một chút được không?"

Cố Nguyên khuôn mặt nghiêm túc nói "Nhìn con làm sao có thể, con thời điểm nào có đối tượng?"

Cố Thành Kiều "Ta tìm đối tượng, vài phút sự tình".

Cố Nguyên cau mày một cái, rõ ràng trong lòng mừng thầm, trên mặt lại nhiều trách cứ "Con dự định làm như thế nào đây?"

Diệp Thiên vẫn là bộ mặt kinh hi "Tranh thủ thời gian mang con bé về để chúng ta bàn chuyện hôn sự".

Cố Thành Kiều ngó ngó tấm giấy khế ước thông gia từ bé "Kia Thẩm gia thiên kim...."

Diệp Thiên "Cái này đã qua nhiều năm rồi, còn làm tờ giấy khế ước này? Thô tục hay không?"

Cố Nguyên liếc mắt nhìn anh, nhưng mặt cũng không đổi sắc "Này, còn anh thì sao?"

Diệp Thiên "Lão gia từ không phải ông nhắc đến việc này sao?"

Mặt mũi Cố Nguyên có chút không nhịn được, có chút nổi giận nói "Vẫn là chính sự đi, Thành Kiều, con có thể làm một nhân vật lớn, con có can đảm làm người ta có thai cũng nên chịu trách nhiệm đi."

Cố Thành Kiều lặng yên không một tiếng động nuốt một chút nước bọt, chuyện này trò đùa hình như nghiêm trọng hơn rồi.

Cố Nguyên quay lưng đi, vút xuống một câu "Mang nó về nhìn một cái" liền bỏ đi.

Mang về nhìn một cái, để con mang ai trở về nhìn một cái?

Lâm Thiên trên đường về nhà lại thấy một đám người Nam Âm.

Trong trường học họ không dám động thủ nên chỉ có thể đợi ra khỏi trường.

Bất quá, Lâm Thiên cô không phải là một người can đảm, liền đếm toàn bộ số người của đối phương "1,2,3,.....,8,9, Nam Âm, người lên hay không lên, muốn hay không tính cả người?"

Nam Âm trừng mắt nhìn cô "Mười phút sau ta muốn nhìn người còn dám mạnh miệng hay không! Lên hết cho tao, có gì tao chịu hết."

Một đối chín, trong nháy mắt Lâm Thiên bị bao vây ở giữa.

Đề ủng hộ cho editor mọi người hãy like nhẹ một cái nha!

Cám ơn mọi người đã ghé đọc!

- -----

Chắc hẳn mọi người đã biết tình trạng thiên nhiên hiện nay trên thế giới rồi đúng không?!

Editor sẽ tóm tắt một chút về tình hình hiện tại:

[TIN MÔI TRƯỜNG CHẤN ĐỘNG]

BÃO HỦY DIỆT BĂNG XUẤT HIỆN TẠI BẮC CỰC □□□❄️❄️❄️

BÊN CẠNH CÁC ĐÁM CHÁY RỪNG Ở AMAZON, TRUNG PHI, VÒNG BẮC CỰC VÀ TRÊN KHẮP THẾ GIỚI, ĐÂY NÊN LÀ THÔNG TIN QUAN TRỌNG NHẤT CẦN ĐƯỢC CHÚNG TA CHÚ Ý.

Tương lai của loài người đang được quyết định và diễn ra ngay giờ phút này.

Hiện có một cơn bão lớn đang đi vào khu vực Vịnh Hudson và Cửa Tây Bắc (Northwestern Passages) thuộc lãnh thổ Canada ở Bắc Cực. Hai ngày nữa cũng sẽ có thêm một cơn bão hình thành ở khu vực phía Nam đảo Greenland và di chuyển lên Bắc Cực ngang qua Biển Na Uy. Đây là những cơn bão sẽ đem nhiệt lên vùng cực, gây tan băng ở tốc độ kinh khủng nhất.

Đã hai tháng qua, giới khoa học chứng kiến các hiện tượng chưa từng xảy ra ở Bắc Cực, như mưa rơi và sét đánh. Điều đó có nghĩa là thời tiết ở vùng cực này đã bắt đầu ấm lên và có hình thái khí hậu như vùng cận cực và ôn đới. □□□□□□

Đây lại là hệ quả cho hành động tàn phá môi trường do con người gây ra, khí CO2 thải ra quá mức, gia tăng "hiệu ứng nhà kính", ấm lên toàn cầu, dẫn đến chuỗi thời tiết cực đoan El Nino. Và cơn bão này chỉ là 1 "nhân tố" mới trong chuỗi hiện tượng thời tiết cực đoan đó! Nếu nhân loại không chung tay bảo vệ môi trường thì tương lai sẽ xuất hiện nhiều hiện tượng kinh khủng hơn.

[https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/...](https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/) các bạn hãy vô đây sign và chia sẻ cho mọi người biết, cũng như hãy tải ứng dụng Ecosia: Vì cứ 45 lượt tìm kiếm các cậu đã gián tiếp trồng thêm 1 cây xanh □.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sủng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Đối tượng mang thai(2)

Đề ủng hộ cho editor mọi người hãy like nhẹ một cái nha!

Cám ơn mọi người đã ghé đọc!Lâm gia, một cỗ xe Land Rover màu trắng dừng lại ở cửa, đây là chiếc xe rẻ nhất của Cố Thành Kiều thay việc đi bộ bằng xe tay ga.

"Cố đại thiếu, rất vui được gặp ngài, nhận được cuộc gọi của ngài, tôi cứ nghĩ tôi đang nằm mơ, ha ha ha." Lâm Bồi không che giấu được nội tâm đang kích động của mình, cầm tay Cố Thành Kiều nói, đây là con rể tương lai của mình a.

Cố gia là một nhà lãnh đạo quân sự và chính trị, con trai cả của Cố Nguyên là Cố Thành Kiều, được gọi là "Đinh cấp kim cương đàn ông độc thân" anh ta là nhà lãnh đạo quân sự kiệt xuất, quyền lực tối cao, nguồn tài chính mạnh và hơn nữa là khuôn mặt cực phẩm

2 năm trước Cố Nguyên đã nghỉ hưu sớm vì bệnh tật, mọi người vô cùng tiếc hận, nhưng là Cố Thành Kiều ở tuổi 26 đã trở thành thiếu tướng trẻ nhất trong quân đội, đủ để vượt qua thành tựu của cha mình.

Bây giờ hai năm qua đi, Cố Thành Kiều lại thêm được nhiều quân công chương trên vai áo, quyền thế địa vị đi lên không ít.

Một nhân vật xuất chúng như vậy đột nhiên đến Lâm gia, từ trên xuống dưới nhà họ Lâm kích động không thôi.

Chu Mạn Ngọc kéo kéo góc áo của chồng mình, ám chỉ hần không nên quá hèn mọn, dù sao, chỉ có nhà mẹ đẻ mạnh hơn một chút, con gái đi mới được tôn trọng.

Cố Thành Kiều gỡ tay Lâm Bồi ra, tay co lại, bước chân lùi về sau một chút, khẽ nghiêng đầu nói "Chú dì, tốt tôi có nói trong điện thoại rất rõ ràng, như vậy, cô ấy đâu?"

Ở trong điện thoại, Anh đã rất chân thành có ý muốn cưới"Lâm tiểu thư", Lâm Bồi không chỉ kinh ngạc, mà còn hãnh diện vô cùng.

Lâm Bồi thức thời lùi lại một bước, Chu Mạn Ngọc cười có chút nịnh nọt "Cố đại thiếu không cần phải khách khí, cũng không cần sốt ruột, nghe ngài muốn tới cầu hôn, vô cùng coi trọng, còn ở trên lầu coi lại cách ăn mặc."

Lâm Bồi kéo ngăn vợ mình lại, a dua mời hần vào bên trong "Cố đại thiếu, hãy vào bên trong ngồi đi."

Lâm Bồi là một cự chiến binh. Sau khi rút lui khỏi quân đội, ông đã từ chức khỏi công việc của Nhà nước để sắp xếp công việc kinh doanh của mình. Trong năm đó, ông rất biết ơn sự thăng chức của Tư lệnh Cố Nguyên, hiện tại đối với con trai Cố Thành Kiều của Tư lệnh, cũng là kính trọng thêm phần ngưỡng mộ.

Ông bước vào phòng, ngồi xuống.

Lâm Bồi là gầy dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng và đến bây giờ được xếp vào hàng tỷ phú, cũng coi như thành công. Đối với việc nuôi dưỡng con gái còn ti mi hơn. Hần thích nhất là đưa con gái lớn của mình tham gia các bữa tiệc rượu lớn, sau đó lắng nghe người khác khoa trương khen ngợi con gái hần.

Đối với hần, hần thích hưởng thụ cảm giác hư vinh này.

Ngồi một lúc, Chu Mạn Ngọc mang theo nữ nhi Lâm Tiểu chậm rãi đi xuống lầu, cách ăn mặc của Lâm Tiểu giống như tiên tử không dính khói lửa trần gian, môi đỏ khẽ mở, đáng điệu thướt tha.

Cố Thành Kiều vẫn như cũ ngồi ở chỗ đó, không di chuyển.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng chửi của một cô gái trẻ, phá hỏng bầu không khí im lặng trong phòng, cứ như thể mọi người bên trong nghe rất rõ ràng.

"Lâm Thiên người có bệnh a, đi đường đều có thể biến thành dạng này, mắt mù hay là não tàn?"

Đề ủng hộ cho editor mọi người hãy like nhẹ một cái nha!

Cám ơn mọi người đã ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đối tượng mang thai(3)

"Liền cái bộ dáng như quý của ngươi, thế nào theo ta ra ngoài?! Ta còn phải tìm người khác, ta nhìn ngươi chính là có ý? Không muốn giúp ta đúng hay không?"

"Nói ngươi là bánh bao, ngươi đúng thật là bánh bao, đánh không trả mắng không nói lại. Ngươi có thể hay không cứng rắn lên a?! Ta ném đồng tiền nay xuống nước còn có tiếng vang, nắng ngươi thế nào lại giống nắng không khí!"

Nghe thanh âm này, là Nhị tiểu thư Lâm gia-Lâm Du trở về, phía sau là Lâm Thiên, người giữ im lặng này giờ.

"Cha, mẹ con đã trở về....." vừa bước vào cửa, Lâm Du sững sờ. Mọi người đều đang ở trong phòng. Chị hai của cô ăn mặc như tiên nữ hạ phàm, trên mặt cha mẹ tràn ngập vẻ lo lắng, trên ghế sofa còn có một người đàn ông mặc quân phục.

Lâm Du nháy mắt liền bị hấp dẫn, người đàn ông trước mặt này ngũ quan sắc sảo, góc cạnh rõ ràng, hai chân thon dài đặt yên một chỗ, màu xanh lá cây đậm của quân trang phác họa ra bà vai cùng thân eo gầy gò, trọng yếu nhất chính là, quanh thân hần là một vàng kim quang bao quanh, trong mắt lại che một tầng lãnh ý. Biểu hiện của sự lạnh lùng và kiêu ngạo giống như một vị thần điều khiển mọi thứ trong vũ trụ.

Cố Thành Kiều phát hiện ánh mắt của cô gái dán chặt vào mình, anh quay đầu lại tỏ vẻ không vui.

Chu Mạn Ngọc khéo léo tranh thủ thời gian kéo nữ nhi của mình qua giới thiệu "Cố đại thiếu, đây là con gái của tôi Lâm Du, con bé là một người sáng khoái, chỉ cần có con bé khắp nơi đều tràn đầy tiếng cười."

Trong điện thoại Cố Thành Kiều chỉ kêu muốn kết hôn với "Lâm tiểu thư", bọn hần cũng không biết là Lâm Du hay Lâm Tiêu, chỉ là trực giác của hần chính là Lâm Tiêu, dù sao Lâm Du cũng chỉ mới 20 tuổi, tâm trí còn chưa thành thực.

SORRY mọi người chương này hơi ngắn^~^

_____ Để ủng hộ cho editor mọi người hãy like nhẹ một cái nha!

Cám ơn mọi người đã ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyên Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Cùng ta kết hôn a(1)

Chương này sẽ dài hơn để bù cho mọi người chương trước!!

Lâm Du đi về phía trước một bước, một tia sáng màu vàng nhảy vào mắt Cố Thành Kiều, kia là phản chiếu của mặt trời chiếu vào vật kim loại.

Cố Thành Kiều híp mắt, dư quang liếc về thiếu niên phía sau Lâm Du, anh nhìn thoáng qua.

Người hần muốn tìm, cuối cùng cũng tìm được.

Nếu như không phải trước đó biết, phản ứng đầu tiên của anh cũng sẽ cảm thấy đây là một cậu bé.

Chỉ nhìn thấy một cô gái mặc chiếc áo sơ mi kẻ sọc dài tay màu xanh nhạt, cổ áo nghiêng lộ ra một bên xương quai xanh, và ánh sáng vàng nhạt chiếu vào cô gái, đưa xương quai xanh chiếu lên sáng tối tinh tế trong trắng trong sáng.

Cố Thành Kiều cẩn thận nhìn lại, chỉ thấy mái tóc ngắn của nàng che mắt, dưới mái tóc ngắn, cô có làn da trắng như ngọc. Cô cúi đầu và thân hình gầy gò cuộn tròn vào một góc, trông như bộ dáng nhu nhược nghe lời.

Chính là vô cùng hợp ý anh.

"Ngẩng đầu lên" anh.

Thân thể Lâm Thiên run lên, là mình sao?

Chu Mạn Ngọc lại nảy ra một ý định khác, bà kéo cánh tay mảnh khảnh của Lâm Thiên, vừa đẩy ra phía ngoài nói "Coi người kia quần áo không chỉnh tề nhìn không ra gì, nay trong nhà có khách quý, người nhanh chóng đi chỗ khác bớt để chúng ta cảm thấy xấu hổ, ra ngoài ra ngoài"

"Chờ một chút" Cố Thành Kiều vốn là sốt ruột chờ đợi, và càng khó chịu hơn khi thấy thái độ của Chu Mạn Ngọc.

Lâm Bồi thấy thế, tưởng rằng Lâm Thiên lỡ mồm chọc giận hần, hần tranh thủ giải thích "Con bé là con gái của em trai tôi, không có cha mẹ, không ai quan tâm nó, Cố đại thiếu đừng trách tội, con bé cũng rất đáng thương."

Câu nói của người chủ ruột khiến Lâm Thiên tổn thương sâu sắc.

"Để cho cô ấy vào đi"

Lời của Cố Thành Kiều Lâm Mạn Ngọc không dám không nghe theo, bà từ bỏ xô đẩy, thấp giọng giáo huấn "Người cái đồ sao chổi, phá hỏng chuyện tốt của nhà ta, ta sẽ không để yên cho người."

Lâm Thiên lúc đầu không muốn góp thêm phần náo nhiệt, nhưng đi, cô hay không đi vào góp vui một chút?

Khiến bọn hần không vui, cô càng trở nên vui vẻ.

"Để cho cô ấy đi vào" Anh lạnh giọng nói lại một lần nữa khiến cho căn phòng giảm đến vài độ.

Bà vai Lâm Thiên run rẩy một chút, tay không tự giác nín chặt lấy túi sách, cô đi vào, không kiêu ngạo, không tự ti ngẩng đầu lên, ngược nhìn Đại tôn thần.

"Mặt của người làm sao mà bị thương rồi?"

Con người Lâm Thiên đảo một vòng, yếu ớt nói "Không cẩn thận.....tê...."

Tế? Cái này chỉ sợ những người ngu ngốc như Lâm Du mới tin đi, hốc mắt và sống mũi của nàng đầy những vết thương, rõ ràng chính là bị đánh.

Cố Thành Kiều khuôn mặt âm trầm, thanh âm không lớn, lại vững như núi Thái Sơn không thể lay động "Cô, cùng ta kết hôn đi."

Lâm Thiên "....."

Người Lâm gia "....."

"Cố đại thiếu, nó nó....không phải là con gái của ta a, ngài không phải muốn cưới con gái của ta sao?" Chu Mạn Ngọc không từ bỏ hi vọng, nắm tay Lâm Tiêu cùng Lâm Du giống như đang chào hàng đẩy lên phía trước.

"Cố đại thiếu, ngài nhìn rõ ràng lại xem, hay đứa này mới là con gái của ta Lâm Tiêu, Lâm Du, ngài xem một chút"

Đôi mắt lạnh của Cố Thành Kiều rõ ràng là không vui, chuyện này có chút không tiện mở miệng, còn nhất định phải để anh nói rõ ràng sao, nội tâm anh là cực tuyệt.

"Tôi tìm Lâm Thiên, Lâm tiểu thư."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cưới Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Cùng ta kết hôn a(2)

Đám người kinh ngạc, lúc này Lâm Thiên, mặt mũi bầm dập, quần áo không chỉnh tề, tóc ngắn rối bời như ổ gà. Cô mới 20 tuổi a, ngây thơ ham chơi, rốt cuộc Cố Thành Kiều coi trọng cô ở điểm nào?

Trọng điểm là, Lâm Thiên đã bán cho Hoa tổng a, buổi tối hôm qua bọn hắn đã.....Mà Hoa tổng này đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, đem Lâm Thiên chỉnh tề thăm như vậy.

Chu Mạn Ngọc siết chặt tay chồng mình, thời điểm quan trọng người nên mở lời a.

Lâm Bồi vừa há to miệng, Cố Thành Kiều liền cất bước đi tới, người chưa kịp, khí thế đã đem hắn lật tung, lời đến miệng không thể nói ra chỉ có thể nuốt xuống.

Cố Thành Kiều không thèm nhìn vợ chồng Lâm thị, đi thẳng tới trước mặt Lâm Thiên, trịnh trọng hỏi "Cô có nguyện ý cùng ta kết hôn? Liền bây giờ?"

"Cái gì?" Lâm Thiên trên mặt liền hiện chữ "Mộng".

"Ta là....." Cố Thành Kiều chậm chậm nói tăng thêm một phần ngữ khí "Cô, Lâm Thiên, nguyện ý gả cho ta, Cố Thành Kiều không?"

Lâm Thiên nháy nháy con mắt, mắt ba giây để xác định mình không nằm mơ, người chú và dì của cô đang nhìn hót một người đàn ông đẹp trai, đang hướng cô cầu hôn.

"Ta nguyện ý" cô thốt ra.

Để bọn hắn không vui, cô rất tình nguyện làm

Đám người Lâm gia nao nao nâng trán, Chu Mạn Ngọc xém tý té xỉu.

Lâm Thiên nguyện ý, ngay cả Cố Thành Kiều đều cảm thấy ngoài ý muốn, cũng tốt tránh khỏi miệng lưỡi thế gian.

Thế là, hiện tại mọi người ở Lâm gia nom nớp lo sợ kinh ngạc, Cố Thành Kiều trở cô nhanh chóng rời đi.

Chu Mạn Ngọc quét mắt nhìn 2 đứa con gái như hoa như ngọc của mình, không thể tin được "Không có mắt a, làm sao có thể, làm sao có thể được? Chuyện này có phải Cố đại thiếu có bệnh về mắt phải không?"

Lâm Bồi càng nghĩ càng không đúng, "Ba" một tiếng đập trán mình:"Lần này nguy rồi". Hắn dùng ánh mắt sợ hãi nhìn về phía Chu Mạn Ngọc, bà thoáng hiểu, chột khóc lên thành tiếng.

Lâm thị trong những năm gần đây hoạt động kém và năm nay có nguy cơ bị phá sản, may mắn có Hoa thị tổng giám đốc Hoa Minh giúp đỡ, nhưng là không phải giúp không công, Hoa Minh không có sở thích khác, chỉ có đam mê nữ nhân, đặc biệt là cô gái trẻ.

Mục tiêu ban đầu của Hoa Minh chính là Lâm Du, thế nhưng hồ dữ không ăn thịt con, Lâm Bồi không thể nào phá hủy con gái của mình, cùng Chu Mạn Ngọc thương lượng lại, bọn hắn quyết định để Lâm Thiên đi.

Người là Lâm Bồi kêu lên, Chu Mạn Ngọc hạ thuốc, hai vợ chồng đưa cháu gái của mình đến phòng khách sạn Hoa Minh đã đặt.

Tuy nhiên, người này được Cố Thành Kiều mang về nhà gặp cha mẹ, vợ hắn Cố Thành Kiều, lại bị bán đi hầu hạ qua người đàn ông khác, một khi sự tình bại lộ, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.

Lâm Bồi cùng Chu Mạn Ngọc càng nghĩ càng thấy sợ, buổi tối ẩm áp, hai người sợ đến nổi chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Bọn hắn tới cục dân chính là thời điểm, cục dân chính đã tan việc, nhưng sau một cú điện thoại của Cố Thành Kiều, lãnh đạo cục dân chính tự mình công chứng cho bọn họ.

Trước sau chỉ đúng hai phút

Từ cục dân chính đi ra, sắc trời dần tối. Khi mặt trời lặn, ánh hào quang vàng nhạt dần dần biến mất.

Cô lẽ do bộ trang phục uy nghiêm trên thân anh khiến cô không cách nào hoài nghi, cô vậy mà tin hắn.

Lâm Thiên sau đó phát hiện kịp phản ứng lại, cô vậy mà cùng một người nam nhân mới gặp một lần lãnh giấy chứng nhận kết hôn, chuyện này cũng quá huyền ảo đi.

Cô có phải hay không nhất thời xúc động? Hiện tại đôi ý còn được hay không?

Cố Thành Kiều dáng người cao lớn đi phía trước, thỉnh thoảng liếc nhìn cô một chút, giống như là tra xét, ánh mắt anh đảo một vòng quanh thân thể cô.

Dù trên mặt cô có vết thương, anh cũng nhận ra trong nháy mắt.

Tóc và tai ngắn, tóc cắt che hết trán, xem xét dung nhan như lan, ngũ quan tinh xảo như vẽ, cái cổ thon dài, da thịt như bạch ngọc, là cô, chính là cô, không sai được.

"Lên xe, nơi này"

"Ồ".

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ngoài miệng không muốn nhưng cơ thể rất thành thật(1)

Đi được nửa đường, điện thoại của Cố Thành Kiều vang lên, là người trong nhà gọi tới, anh quét mắt nhìn Lâm Thiên một cái, không dừng xe lại mà trực tiếp nghe điện thoại "Mẹ, có việc gì sao?"

Bên kia đầu dây là mẹ anh Diệp Thiên mong đợi lên tiếng hỏi "Con trai này, con mang người về sao?"

"Ừm"

"Quá tốt rồi, nhanh nhanh trở về."

Cố Thành Kiều lại liếc nhìn Lâm Thiên, mang theo lo lắng "Có thể đổi ngày được không mẹ, tình trạng hiện tại của cô ấy không được tốt lắm"

"Thế nào rồi? Có phản ứng đúng hay không?" Diệp Thiên vừa kích động vừa hưng phấn "Con trai, điều đó không có vấn đề, phản ứng càng lớn chứng tỏ thai nhi càng khỏe mạnh, mang về đi, đừng để con gái người ta đối với nhà chúng ta có thành kiến."

"....." Cố Thành Kiều thật sự không nói nên lời, là anh tự bày ra, anh phải hoàn thành nó "VẬY cha mẹ chuẩn bị tâm lý thật tốt."

"Được rồi, mọi thứ đã chuẩn bị kỹ càng."

Trong Cố gia, tòa nhà cô kính lớn bên trong, Cố Nguyên cùng Diệp Thiên ngồi một bên trên ghế sofa, Cố Thành Kiều cùng Lâm Thiên ngồi ở bên khác, ở giữa bàn trà là hai quyền xô đỏ.

Không ai lên tiếng, bầu không khí xấu hổ đến mức đóng băng.

Lúc đầu vợ chồng Cố gia rất vui mừng, nhưng giờ phút này chỉ trầm mặc, trước đó có bao nhiêu kỳ vọng, giờ có bấy nhiêu thất vọng.

Nhìn một cái lại không nhìn được nhìn một cái nữa, đây là con gái sao? Quần áo không chỉnh tề, mặt mũi thì bầm dập, trên lỗ tai còn xỏ mấy cái khuyên tai, mặc dù là quần áo phổ biến hiện nay, nhưng bộ quần áo này cũng quá mức buông thả a!

Cố Nguyên cùng Diệp Thiên đánh chết cũng không nghĩ đến, mất thẩm mỹ của con trai mình thật kì lạ, đến nỗi bọn hắn không thể nói nên lời.

Thật lâu, Diệp Thiên dè dặt ngực đang gào thét, cực bình tĩnh hỏi đến vấn đề thứ nhất "Có thật là con có rồi?"

"Con....." Lâm Thiên vừa mới mở miệng, Cố Thành Kiều chen ngang nói trước "Không tới thời gian, hiện tại còn nhiều kiêng kị."

"Tốt, không hỏi tới vấn đề này nữa, cô gái năm nay con nhiều tuổi?"

Lại là Cố Thành Kiều "Tuổi tác không thành vấn đề, có thể lĩnh chứng là được."

Cố Nguyên sắc mặt âm trầm, đối với con dâu tương lai, hắn không cần gia đình đối phương môn đăng hộ đối, nhưng ít nhất cũng phải là người đáng hoàng, yêu cầu này đâu có quá phận? Trước mắt người này.....đơn giản là khó coi."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Ngoài miệng không muốn nhưng cơ thể rất thành thật(2)

Diệp Thiên lúc này sắc mặt âm trầm, ngực bị đè nén không thôi, hỏi "Cô gái, cha mẹ con đều đồng ý?"

Cố Thành Kiều không vội vàng nói "Người nhà của cô ấy không có ý kiến, mà đúng rồi, người nhà của cô ấy cha chắc hẳn biết, Lâm Bồi, trước kia đã từng giúp người."

Cố Nguyên nghĩ ngợi, vậy cũng là chiến hữu cũ năm xưa "Con gái Lâm Bồi?"

Lâm Thiên háo hức trả lời, nhưng coi sắc mặt của Cố Thành Kiều, cũng không muốn cô lắm miệng, cô cũng không dám nói.

Cố Thành Kiều kéo cô đứng dậy "Cha mẹ, hai người cũng đã nhìn thấy, chúng con sẽ không ăn con, đi."

"Con.....cái thái độ gì vậy?"

"Cố Thành Kiều, con quay trở lại cho ta."

Mặc kệ lão già giận giữ gầm thét, Cố Thành Kiều kéo Lâm Thiển như con gà yếu ớt nhanh chóng rời đi, có thể đi lúc bây giờ tuyệt đối không ở lại đến bây giờ một phút.

Từ cửa vào đến cổng ngoài vòn vẹn chừng mười phút, toàn bộ quá trình này Lâm Thiển đang trong mộng.

Màn đêm bao phủ, Lâm Thiển không thấy rõ ràng Cố gia, lại thấy rõ sắc mặt của vợ chồng Cố gia, bọn họ đối với cô rất không hài lòng.

Sẽ hài lòng, mới là lạ.

"Cái kia..." Cô thật không biết phải gọi anh là gì "Chuyện này xong chưa, hay chưa xong?"

"Giấy đều đã nhận, còn có thể thay đổi sao? Yên tâm đi, chuyện của tôi tôi có thể làm chủ."

"Tại sao lại là tôi?"

Dưới ánh trăng sáng, Lâm Thiển quay qua nhìn anh, lại như cũ không dám nhìn thẳng vào mắt anh, buông xuống đôi mắt còn đầy vẻ nghi hoặc, so với ánh trăng kia càng làm cho người ta say mê.

Thẳng đến nhiều năm sau này, Cố Thành Kiều vẫn không quên sự thận trọng của câu hỏi đầu tiên của Lâm Thiển, anh nghĩ lúc đó cô quá bất lực yếu đuối, cứ thế tùy tiện bắt được một cọng rom rạ, đều muốn chăm chú níu lại, sợ mất đi khả năng cầu xin cơ hội.

Cố Thành Kiều không trả lời nàng, mặc dù anh bị hạ xuân được, nhưng hẳn không thể phủ nhận lập tức ý loạn tình mê, cũng không thể phủ nhận đã xâm chiếm cô, chuyện này như tấm màn che, che kín giới hạn đạo đức của anh, anh không muốn đề cập với ai chuyện này.

Đầu thu ban đêm, gió mang theo vài phần mát lạnh phơ phất thổi tới.

Gió mát, cộng với ánh mát lạnh của Cố Thành Kiều, Lâm Thiển cảm thấy có chút lạnh, cô đem hai tay ôm chặt trước ngực.

Cố Thành Kiều lặng lẽ thả chậm cước bộ, Lâm Thiển không phát hiện rằng hai người bọn họ đi thành sánh vai.

Đột nhiên, trên vai cô thêm một chiếc áo khoác, áo khoác quân đội lớn, còn mang theo nhiệt độ cơ thể của người đàn ông xa lạ.

Lâm Thiển lắc thân thể một cái, luống cuống muốn mang áo khoác lấy xuống "Không muốn không muốn, anh mặc đi".

Trong mắt của cô, quân trang là thánh vật, cho cô mặc là chà đạp quân trang.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 17: Ngoài miệng không muốn nhưng cơ thể rất thành thật(3)

Tay người đàn ông đè ép một chút mu bàn tay của cô "Mặc đi, ban đêm trời lạnh."

Giọng nói chậm chậm tiến vào màng nhĩ cô, ngẩng đầu lên, cô thấy khớp xương tay của anh rất rõ ràng, ngón tay thon dài, móng tay sạch sẽ, cũng cảm nhận được nhiệt độ của ngón tay, trái tim cô vì nó nhảy loạn.

Anh mặc dù nghiêm túc lạnh lùng, nhưng đôi lúc cũng có bộ mặt quan tâm.

"Đói bụng không? Muốn ăn chút gì đó?"

"Không muốn không muốn" Lâm Thiển khéo léo lắc đầu, đối mặt với một người đàn ông trưởng thành và mạnh mẽ, cô trong nháy mắt biến thành bánh bao, trước không biết đối phương là địch hay là bạn, tốt nhất ăn giấu thực lực.

Thế nhưng mà, bụng của cô lại báo động cô.

Cố Thành Kiều khẽ mỉm cười "Ngoài miệng nói không muốn, nhưng thân thể cũng rất thành thật nha."

"....." dường như là người tài xế già a.

Lái xe đi kiểm quán ăn, đi được nửa đường, Cố Thành Kiều đột nhiên có điện thoại, là trong nhà gọi tới, không cần đoán anh cũng biết cha mẹ muốn nói gì.

Cúp máy, lại reo, cúp máy, lại reo, anh thở dài một hơi có chút bất đắc dĩ nghe điện thoại.

Đầu bên kia là Diệp Thiển, như gấp quý phần nộ hét "Cha con tìm Lâm Bồi xác nhận qua, Lâm Thiển căn bản không phải con gái của ông ấy, con muốn tức chết ta à, ai không tìm lại tìm một người nam không ra nam nữ không ra nữ mang về, tuổi còn chưa tính, cha mẹ Lâm Thiển li hôn, không người quản giáo, cô là một học sinh có vấn đề, ta cùng cha con không đồng ý."

"Gạo nấu thành com, hai người chậm rồi."

"Em bé sinh hay không cũng được, cô ta sinh, chúng ta nuôi, cô ta không sinh, nhanh chóng phá bỏ đi."

"Mẹ, người thật quá mức."

"Quá mức chính là con, Cố Thành Kiều." Diệp Thiên tức giận đến hai mắt nổi đom đóm, trực tiếp đưa điện thoại cho Cố Nguyên. Hắn lấy điện thoại trực tiếp mắng "Người cái đồ hỗn trướng, muốn cùng ta đối nghịch đúng hay không?"

Thanh âm quá lớn, Cố Thành Kiều mang điện thoại cách xa tai một chút, dư quang vô tình ngắm nha đầu đang ngồi ở ghế lái phụ, ánh mắt sợ hãi giống như van cầu anh đừng bỏ cô lại.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Không ai từng đối xử với cô như thế này(1)

Đây là lần đầu tiên Cố Thành Kiều nhìn thấy Lâm Thiên ngẩng đầu lên, cũng là lần thứ nhất hai người mặt đối mặt bốn mắt nhìn nhau, anh rõ ràng xem những vết thương trên mặt cô, bên trái xương gò má cùng khoe miệng đều sưng, mắt trái bởi vì xương gò má sưng to mà có chút không mở ra được, khó trách cô một mực cúi đầu, và chỉ để lộ má phải.

"Cha, đàn ông dám làm thì dám chịu, đây là trọng trách tối thiểu nhất, con là một quân nhân, lại càng phải tận lực chịu trách nhiệm của mình. Đây cũng là tấm gương tốt cha dạy dỗ con, cha mẹ không thể bởi vì cha mẹ Lâm Thiên ly hôn mà đối với cô ấy có thành kiến được."

"Con...." Cố Nguyên không thể bác bỏ lời con trai của mình.

"Cha, nơi này không ai muốn đối nghịch hoặc là hèn dối, cha mẹ muốn gặp, con liền mang cô ấy về cho 2 người gặp, chứ không phải để trưng cầu ý kiến của 2 người, mà là cho 2 người một cái công đạo. 2 người thích thì tốt, không thích cũng được, người là con chọn, con thích là được rồi."

"Ta liền hẹn Chính Lưu nói về việc con điều hành có vấn đề" Cố Nguyên uy hiếp nói.

Cố Thành Kiều trầm mặc một chút, hít sâu một hơi, nặng nề nói "Vậy thì thật là tốt, con đã viết xong đơn xin được đi Châu Phi, liền xin nhờ cha trước cùng Lưu Tư lệnh chào hỏi."

"Con....." Cố Nguyên tức giận "Con nghĩ hi sinh thân mình, không dễ dàng vậy đâu!"

"Chuyện đó tùy 2 người, tui con muốn đi ăn cơm, cúp máy trước."

Nói xong, Cố Thành Kiều trực tiếp cúp điện thoại, rồi quay đầu cho Lâm Thiên một ánh mắt an tâm, giọng có chút ôn nhu "Yên tâm đi, chuyện này có gì tôi chịu trách nhiệm."

Một khắc này, đôi mắt Lâm Thiên đung đưa như nước mùa thu, nội tâm cô cảm động vô cùng, ầm ập, có loại xúc động muốn khóc.

Chưa từng có ai đối xử với cô như vậy.....

Lâm gia

Lâm Bồi cùng Chu Mạn Ngọc ngồi chờ trong lo lắng, chờ đợi từ câu trả lời của gia đình bên kia, điện thoại lại reo lên, Lâm Bồi nhanh chóng nhận, nghe xong đầu dây bên kia nói, cả người hắn đều không tốt.

"Vâng, vâng, tôi biết rồi" Hắn run rẩy cúp điện thoại.

Chu Mạn Ngọc ở một bên chờ lòng nóng như lửa đốt "Sao rồi, Cố lão Tư lệnh nói gì?"

Lâm Bồi lại một lần nữa đỏ mặt lạnh "Cố lão Tư lệnh nói chuyện này phải giữ bí mật, không ai được phép nói ra, nếu không thì giết hết."

"....." Chu Mạn Ngọc chỉ thấy mắt tối sầm lại, từ từ ngã xuống đất.

"Vợ, vợ, đừng dọa ta sợ" Lâm Bồi ngồi xuống đỡ vợ mình dậy.

Chu Mạn Ngọc nức nở "Xong, lần này xong thiệt rồi, Lâm gia chúng ta coi như xong, Lâm Thiên con bé kia chắc chắn sẽ trả thù chúng ta, cô ta leo lên Cố Thành Kiều Đại tôn thần này, còn không phải đem chúng ta giết hết hay sao?!"

Vào lúc này, vẫn là Lâm Bồi lí trí "Tốt xấu gì chúng ta vẫn còn giao tình với Cố lão Tư lệnh, con bé kia không dám làm loạn, với lại tính tình con bé đó không tốt, không chừng chơi mấy tháng Cố đại thiếu cũng chán nó, đây chẳng phải lo gia đình chúng ta phải giữ bí mật đấy sao, chắc Cố gia bên kia cũng không thích con bé đó."

"Nhưng bọn họ chẳng phải đã đăng kí kết hôn?!"

"Thế đã làm sao, kết hôn được thì cũng có thể ly hôn."

Chu Mạn Ngọc nghe chồng mình nói vậy, tâm cũng bình tĩnh hơn không ít "Chỉ mong vậy....."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Không ai từng đối xử với cô như thế này(2)

Để bầu không khí thêm sinh động, Cố Thành Kiều trực tiếp dừng lại ở một cửa tiệm thịt nướng, anh muốn mượn bầu không khí ăn thịt để làm quen với Lâm Thiên một chút, cũng định

hỏi sao cô hôm qua lại nằm trên giường của hắn.

Trong cửa hàng không lạnh, ngược lại còn có chút nóng. Lâm Thiên cởi áo khoác, cẩn thận để bên ghế trống.

Tại thời điểm chọn món, Cổ Thành Kiều "Cô trên mặt có vết thương, không nên ăn cay, chúng ta hãy gọi những món đơn giản."

Lâm Thiên gật đầu, khéo léo nói "Được, tôi ăn gì cũng được."

Cổ Thành Kiều gạch rất nhiều món, gạch xong trực tiếp hạ đơn.

Hiện giờ đã 8 giờ, Lâm Thiên đói đến mức ngực dán ra tới sau lưng, đồ ăn rất nhanh liền có, đầy cả một bàn.

Cổ Thành Kiều nhìn hai con mắt cô nhìn chằm chằm thịt, liền "Đừng nóng lòng, rất nhanh liền mồi."

Lâm Thiên đói đến mức gặm gặm dưa, nhìn miếng thịt nóng hổi run run trên đĩa sắt, chỗ nào nhìn được, cô không kịp đợi hướng phía trước một chút, một trận khói bốc lên, xông đến mũi nàng khiến mũi nàng ngứa, nhìn không được nàng "Hắt xì" một tiếng, hướng nồi thịt ba chỉ hắt xì một cái.

Lâm Thiên trong nháy mắt hóa đá, Cổ Thành Kiều đồng dạng ngồi bên kia cũng hóa đá.

Bên dưới chiếc mũ thanh tú là nước mũi trong suốt chảy, hai giọt nước treo trên môi, có vô số giọt nước nhỏ rơi vào bên trong thịt bên trên.

Mang theo thịt ba chỉ khô vàng xỉ xỉ vang lên không ngừng, thừa dịp Cổ Thành Kiều chưa nói, Lâm Thiên lập tức cúi đầu, một bên rút giấy chùi nước mũi, một bên cầm dưa gắp thịt "Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, những miếng này tôi ăn, anh nướng cái khác đi."

Cổ Thành Kiều lại cười cười "Không có việc gì, ăn đi, nhét đầy bao tử mới là việc quan trọng."

Ăn thịt nướng là cả một quá trình thoải mái khó có thể hình dung?! Lâm Thiên căn bản không cần nướng, nhiệm vụ của cô chính là ăn ăn ăn, Cổ Thành Kiều chu đáo đến nỗi ngay cả nước sốt đều lấy cho cô.

Cho tới bây giờ, Lâm Thiên chỉ biết Cổ Thành Kiều là một quân nhân, trong nội tâm cô âm thầm suy nghĩ, trước thoát hang hổ, sự tình sau này tính sau, thuyền đến cầu tự nhiên thẳng.

Tạm thời không để cho một nhà chủ tư trên xuống dưới khi dễ cô, để công ty của mình vượt qua nguy cơ, không tiếc đem cô đêm đầu bán cho một lão già, cô không cách nào tiếp tục cùng bọn hắn sống chung một nhà.

Nay vốn dĩ trở về, cô muốn cùng gia đình chú đoạn tuyệt quan hệ, đêm đầu của cô coi như báo đáp công nuôi dưỡng những năm trước đây, sau này có chuyện gì cũng không liên quan đến nhau.

Lại không nghĩ, gặp Cổ đại thiếu

Cổ Thành Kiều nhìn cô ăn đến hăng say, một tia u ám cũng dần dần có sinh khí, anh liền tùy tiện hỏi "Vết thương trên mặt cô là bị ai đánh?"

Lâm Thiên kiên trì nói dối "Thật sự là té, do tôi không cẩn thận nên té, ha ha."

Cổ Thành Kiều không để ý đến câu trả lời của cô, tiếp tục "Ngoại trừ mặt, những bộ phận khác có tổn thương không?"

Anh tới hôm qua cũng từng tổn thương cô, chỉ vào bàn thịt bò kho tương "Nướng hết cái này."

Cổ Thành Kiều coi như thôi, kẹp một miếng thịt bò kho tương lên lên tấm nướng bằng sắt, lại "Ăn xong đi bệnh viện kiểm tra?"

"Bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại."

Nhìn nàng linh hoạt, hỏi "Cô thường xuyên bị thương?"

Lâm Thiên dừng lại, có chút cảnh giác, động tác cũng câu nệ rất nhiều.

"Được rồi, cô không muốn ta cũng không ép cô, nhanh ăn đi."

Có thể là do quá đói, Lâm Thiên chỉ chuyên tâm ăn, không để ý Cổ Thành Kiều chỉ giúp mình nướng chứ chưa hề ăn một miếng.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bạo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Còn nhiều thời gian, không nóng nảy(1)

Sau khi ăn no nê, trên đường về nhà Lâm Thiên ngủ thiếp đi trong xe, trong xe vốn rất dễ ngủ, mà cô còn mệt rã rồi, và cô ngủ thiếp đi.

Đang chờ đèn đỏ, Cổ Thành Kiều đỡ ghế thấp xuống cho cô ngủ thoải mái, rồi cầm lấy áo khoác của mình nhẹ nhàng đắp cho cô.

Trên con đường nhộn nhịp, ánh sáng và bóng tối xen kẽ chiếu vào mặt cô, lông mi vừa dài vừa vênh lên như cây quạt đồng dạng che ở trên mặt. Cô ngủ rất ngon.

Cổ Thành Kiều giống như đang xem súng vật của mình, kim lòng không được, môi mỏng gọi cảm từ từ trượt trên gương mặt như sứ của cô,

một mùi hương như mùi sữa em bé xộc thẳng vào mũi anh, làm nơi đó của anh lập tức có phản ứng.

"tít....."Tiếng còi của xe phía sau thúc giục, Cổ Thành Kiều quay đầu nhìn lại, đã là đèn xanh.

Cũng được, còn nhiều thời gian, không cần nóng nảy.

Ở gara nhà anh, Cổ Thành Kiều dừng xe và tắt máy, anh quay lại nhìn cô gái bên cạnh một đang an tĩnh ngủ, anh không đành lòng đánh thức cô.

Bởi vì nhiều đời làm trong quân đội, anh từ nhỏ đã được đưa vào quân đội huấn luyện, nhiều năm làm bộ đội không tránh khỏi buồn tẻ, nhưng cũng luyện hần thể lực siêu phàm và ý chí mạnh mẽ.

Lá Liễu Xuân là xuân được mạnh nhất ở thời điểm hiện tại, hiệu quả rất mạnh, không dễ gì phát hiện được, mị hoặc người trong vô hình, mắt có bị mù như Liễu Hạ Huệ cũng không tránh khỏi nghi ngờ.

Cái này không thể là giả, nếu không phải xét nghiệm máu, anh thực không phát hiện mình trúng Lá Liễu Xuân.

Cơ thể hẳn tiến lên, chớp mắt cô phát ra tiếng thở đều đều trầm ổn, anh có chút muốn nhẹ nhàng mở phần tóc mái này lên, cho dù bị thương, cho dù không trang điểm, cho dù nhìn như nam sinh, nhưng nhìn gương mặt đơn thuần này, cô gái này tuyệt đối là đại mỹ nữ.

Bằng không, buổi tối hôm qua anh cũng không vừa nhìn gương mặt này, ý chí kiên cường mạnh mẽ anh tập luyện nhiều năm liền triệt để sập bần, đây là lần đầu tiên kể từ khi anh sinh ra bởi vì một thứ gì đó mà cảm không được.

Bởi vì cái gọi là ăn tùy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, quá khứ 28 năm nay chưa từng nếm qua hương vị này, hiện tại mới nếm một lần liền muốn nếm lần thứ hai, tự nhiên, anh nghĩ tới việc sau này có thể thường xuyên nếm.

Nghĩ đến, anh không thể áp chế dục vọng, hôn lên môi cô gái.

Cổ Thành Kiều vốn dĩ chỉ muốn hôn môi cô, đụng một cái, nhưng lại muốn nhiều hơn.

Đầu lưỡi của anh cẩn thận cạy mở hàm răng của cô, ôn nhu mà chậm rãi hấp thu mùi hương của cô.

Dường như bị quấy rầy khiến cô không vui, Lâm Thiê nhíu mày một cái, theo bản năng dùng đầu lưỡi đẩy.

Cổ Thành Kiều chậm rãi hít sâu, muốn áp chế dục vọng của mình xuống, nếu như buổi tối hôm qua là ý chí kém mới xâm phạm cô, thì có thể hiểu, như vậy hiện tại ý chí thanh tịnh lại hôn cô, khó tránh khỏi có chút không đi qua.

Thế nhưng mà, anh vừa thấy cái cổ bóng loáng tinh tế của cô, liền đi theo, căn bản không rời cô.

Anh một tay ấn bờ vai của cô, một tay ôm mặt cô lên, lửa nóng từ cánh môi của anh từ khóe miệng cô hôn đến tai, lại đánh hạ cổ của cô.

Lâm Thiê chỉ cảm thấy một bên tai thật ngứa, như nó bị chà xát đau đớn bởi một cây kim mềm mòng nhưng không sắc bén, cô cuối cùng bị đánh thức, xác thực, cô bị hôn đến tỉnh giấc.

"A" Lâm Thiê kinh hô một tiếng, chui vào cổ cô gặm mút thế nhưng lại là một người đàn ông, cô không nói một lời uốn gối, hung hăng đập lên bụng của người đàn ông

"Ách..." Cổ Thành Kiều kêu lên một tiếng đau đớn, cái này đánh ở khoảng cách quá gần, anh là lần đầu tiên trúng chiêu.

"Thao, ta...ngươi con mẹ nó!" Lâm Thiê thốt ra, đợi thấy rõ ràng người trước mắt là Cổ Thành Kiều, cô lập tức rút cổ lại, giống như một con mèo bị dọa sợ, ánh mắt buồn bã, thanh âm rất nhẹ xộp giòn "Anh.....Anh làm gì vậy?"

Cổ Thành Kiều nghe vậy một khắc hoảng hốt, nhưng cuối cùng lòng tràn đầy cảm giác áy náy, cảm thấy tội lỗi.

Bất quá, mặc dù nội tâm anh áy náy, nhưng khuôn mặt vẫn lạnh lùng và cao ngạo, Lâm Thiê nhìn thấy mặt hắn liền cảm thấy mình giống như bánh bao, cô lập tức bị dọa đến nhát gan "Xin lỗi, tôi chỉ là phòng vệ chính đáng cũng.....cũng không biết là anh."

Cổ Thành Kiều cười nhạt "Tôi chỉ muốn gọi cô tỉnh lại, đến nhà rồi, nên xuống xe."

Ách, anh đánh thức người khác bằng phương thức chiếm tiện nghi? Nhìn anh áo mũ chính tề, thế sao lại giống cảm thú? Lâm Thiê ở trong lòng mắng chửi anh.

Bất quá, chuyện này, về nhà? Về nhà ai??

Lâm Thiê xuống xe, liếc mắt thấy một hàng xe dài, có xe dừng trong quân đội, có những chiếc xe thể thao quý báu có n chiếc, còn có siêu khốc Motorcycle n chiếc, thậm chí còn hơn triển lãm ô tô gấp vạn lần.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sừng Báo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Còn nhiều thời gian, không nóng nảy(2)

"Oa....." Lâm Thiê đuổi lưng một cái "Các bạn hàng xóm của anh từng người đều là phú hào."

Cổ Thành Kiều khoe miệng nghiêng một cái, không có giải thích, chỉ một ngón tay "Đi theo tôi."

"Chờ một chút, cái kia..."

"Tôi gọi là Cổ Thành Kiều" anh cường điệu một lần.

"A, chuyện là, chúng ta cứ như vậy kết hôn?"

"Không phải sao?"

"....." Giống như sai sai chỗ nào thì phải, không không, không phải giống như, rõ ràng chỗ nào cũng đều không đúng "Có quá qua loa không?"

Cố Thành Kiều mặt biến dạng, ánh mắt ngơ ngác "Chính cô đồng ý, tôi cũng không có ép cô."

"....."Hình như chuyện là như vậy "Thế nhưng mà tôi, tôi rất nghèo, tôi hiện tại còn đi học."

Đối mặt với cô đủ loại lý do, Cố Thành Kiều bình tĩnh "Tôi không thiếu tiền, hiện tại sinh viên có thể kết hôn, người hết thầy là không có vấn đề gì."

Lâm Thiên mỉm cười, vẫn không biết làm sao để cãi lại, trên thực tế, cô hiện tại là vô dụng.

Lúc này, bên cạnh truyền tiếng "Đinh" một tiếng, một người đàn ông mặc **kiểu áo Tôn Trung Sơn** trên mặt là nụ cười nham nhở từ trong thang máy đi ra.

Lâm Thiên nghĩ thầm, đêm hôm khuya khoắt mặc vậy cho ai nhìn?

"Đại thiếu gia, ngài đã trở về, xe mới trong kho đã chỉnh sửa lại hoàn tất, ngài có hài lòng không?"

Cái gì? Lâm Thiên nhìn bên trái một chút, lại quay sang nhìn bên phải, cái nơi giống quảng trường này lại là nhà để xe, là nhà anh ta?

Như vậy, những chiếc xe này đều là của anh ta?

Cô còn tưởng rằng đây là bãi đỗ xe công cộng chứ, nhưng căn bản đây là nơi đỗ xe tư nhân của anh ta.

Đây quả thực giàu! Không! Người! Tỉnh!

Quản gia hỏi thăm đồng thời bật hết ánh sáng của nhà xe lên.

Nguyên lai là Lâm Thiên chỉ nhìn thấy một góc của nhà để xe, tất cả đèn bật sáng lên, khiến nhà xe sáng như ban ngày, từng chiếc xe mới tinh sang trọng được ánh đèn chiếu lên khiến chúng trở nên rạng rỡ, phảng phất nhìn cũng biết chủ nhân rất thích chúng.

Cố Thành Kiều giương mắt nhìn một chút, nhàn nhạt đáp lại một câu "Vẫn được, so với trước sạch sẽ hơn nhiều."

Ánh mắt quản gia lại chuyển lên người Lâm Thiên "Vị này là bạn của Đại thiếu gia?"

"Thông báo một chút đi, sau này, cô ấy chính là Thiếu phu nhân."

Lão quản gia ngẩng ra, nhìn chằm chằm nam sinh trước mắt không phản ứng.

Thiếu phu nhân? Nam? Hắn không hề biết Đại thiếu gia còn có cái loại đam mê này..!

** Theo Wikipedia, ban đầu kiểu áo Tôn Trung Sơn là có khe hở ở mặt sau, phía sau lưng đoạn eo có đai, vạt áo trước được đính 9 cúc, có túi trên và túi dưới. Sau nhiều lần cải biến nó trở thành kiểu áo như bây giờ. Cổ áo đóng kín hình chữ bát /八/, đằng trước vạt áo đều được đính 5 cúc, sau lưng không còn khe hở. Túi áo được may bên trái, bên phải và phía trên, phía dưới đối xứng với nhau. Phía trên là hai túi bé, có nắp và cúc, nắp túi hình vòng cung, ở chính giữa nắp có hình nhon, phía dưới là hai túi to. Quần có ba túi trong đó hai túi chéo ở hai bên và một túi hậu ở đằng sau mông có nắp đậy và đính cúc.**

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Súng Báo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tôi tuyệt đối không ép buộc cô (1)

Từ gara đi thẳng thang máy lên thẳng phòng ngủ lầu hai, Cố Thành Kiều để Lâm Thiên trực tiếp tránh đám người hầu.

Lâm Thiên từ đầu tới cuối luôn ôm khư khư chiếc túi sách của mình, một mặt cảnh giác xung quanh.

Xem ra, anh ta đơn thuần không phải là một người lính.

"Dùng khăn trang, sau này nơi này chính là nhà mới của cô, nay trễ rồi, mai mang cô nhận biết những người khác."

Đền theo thứ tự mở lên

Lâm Thiên đứng trước cửa đánh giá một lượt, trang trí rất đơn giản và sạch sẽ, ngoài những vật dụng cần thiết, hầu như không trãi gì thêm. Trong phòng mang theo cảm giác khiến người ta cảm giác lạnh lẽo.

"Sao không bước vào?" Vừa nói, Cố Thành Kiều giúp Lâm Thiên cầm chiếc túi sách, nhưng Lâm Thiên lại tránh đi, ánh mắt cảnh giác và muốn trốn đi của cô hoàn toàn là theo bản năng.

Cố Thành Kiều ôn nhu nhìn cô cười cười nói "Cô yên tâm, mặc dù hiện giờ chúng ta vợ chồng, nhưng giữa vợ chồng phải tôn trọng lẫn nhau, chuyện cô không muốn làm, tôi sẽ không ép cô làm"

Nhìn ánh mắt hoài nghi của Lâm Thiên, Cố Thành Kiều chỉ vào chiếc mũ quân sự trên giá quần áo "Tôi dùng quốc huy thề, tôi tuyệt đối không ép buộc cô."

Bởi vì ở bãi đỗ xe, anh dùng phương thức đặc biệt đánh thức cô, cùng tất cả những gì cô vừa nhìn thấy, Lâm Thiên vẫn duy trì cảnh giác.

"Phía trước là phòng ngủ, kế bên là phòng khách, bên phải là thư phòng, toilet thì mỗi phòng đều có...." Cố Thành Kiều chuyển tâm giới thiệu, ngay cả anh cũng nghĩ anh thật lảm nhảm, anh rõ ràng rất ghét nói nhiều.

Lâm Thiên từ đầu tới cuối hơi cuối đầu, cô trước mắt chỉ quan tâm một vấn đề "Xin hỏi,.....tôi ngủ phòng khách sao?"

"Có ngủ phòng ngủ chính đi" vừa mới nói xong, Cố Thành Kiều thấy mặt cô tràn đầy vẻ kháng cự, thế là bổ sung thêm một câu "Có thể, nếu cô cần thời gian thích nghi, vậy tạm thời cứ ngủ phòng khách đi."

"Cám ơn" Lâm Thiên nói xong, trực tiếp bước vào phòng khách, nằm xuống giường, chỉ để lại Cố Thành Kiều một mình bên ngoài sảnh.

Xác định cô không quay lại, gương mặt Cố Thành Kiều khôi phục vẻ lạnh lùng, anh cơ hồ lấy ra hết kiên nhẫn cùng quan tâm, nhưng hiệu quả hết sức nhỏ.

Anh thực chất bên trong cũng là một người truyền thống, nguyên tắc của một người quân nhân, để anh không thể xem sự kiện tối hôm qua là tình một đêm được.

Bất kể thế nào, người ta là một thiếu nữ còn trong sạch trao cho anh, anh tuyệt đối sẽ phụ trách.

Lúc đầu anh muốn tiếp xúc cùng cô từ từ, nhưng do cha mẹ bức hôn anh không thể không đưa ra hạ sách.

Mặt mày Lâm Thiên sưng, bộ dáng thật không dễ nhìn, cha mẹ chê cô cũng là bình thường, bắt quá, anh đã gặp qua bộ dạng hoàn hảo của cô, cũng hường qua tư vị ngây ngô của cô, rất tuyệt vời.

- ----

Ta có thông báo xin đọc giả xem qua

Mỗi ngày ta sẽ ra từ 3 - 4 tùy ta lười hay không, nhưng mọi người yên tâm mỗi ngày ta đều ra đầy đủ.

Mọi người đọc rồi bình luận nhận xét về cách dịch cho ta biết nhá! ^-^

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cưỡi Súng Báo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tôi tuyệt đối không ép buộc cô (2)

Đang suy nghĩ, điện thoại đột nhiên reo lên, đó là cuộc gọi của Lee, anh lập tức nhấc máy.

"Thủ trưởng, tôi đã đem nhiệm vụ lần này viết thành một bản báo cáo cho anh, vừa mới nhận được hồi âm, chúc mừng ngài, lại được thêm một chiến tích nữa."

"Ừm" anh chỉ dùng một chữ để trả lời.

"Thủ trưởng, Lưu Tư lệnh báo ngài nghỉ ngơi thật tốt, việc quân sự còn phải theo qui trình, chính thức xuống tới phải mất mấy tháng, mong ngài kiên nhẫn chờ."

"Ừm"

"Bộ đội đặc chủng có Lữ đoàn Tổng cùng Lữ đoàn cao dẫn đội, ngài cứ yên tâm, có việc gì ta sẽ liên lạc cho ngài."

"Ừm"

"Vậy tôi không làm phiền ngài nữa, ngài hãy nghỉ ngơi sớm một chút."

Một cú điện thoại, Cố Thành Kiều dùng ba chữ giống nhau, đây mới là trạng thái bình thường của anh.

Lee cũng quen với việc thủ trưởng tích chữ như vàng, ân cần hỏi thăm xong cũng cúp điện thoại.

Đúng lúc này, điện thoại của công chính vang lên, anh đi qua xem, là em trai của anh Cố Nam Hách.

Cố Thành Kiều vừa nhắc chân trước, Cố Nam Hách chân sau liền đến, trước sau chỉ vòn vẹn hai phút.

"Anh, quân gia không cho ta vào, nói là mệnh lệnh của anh, nghiêm khắc như thế làm gì, phòng trộm hay sao?"

Cố Thành Kiều mặt u ám vớt cho hắn hai chữ "Phòng em"

"Anh, anh không công bằng, nhanh cho em đi vào, em có việc tìm anh."

"Không tiện."

"Không tiện?" Cố Nam Hách nghĩ, buộc miệng nói "Anh không phải đang ở cùng vợ yêu chứ?"

Cố Thành Kiều không trả lời, thế là Cố Thành Kiều hướng tới cửa gara to "Anh, nói thật cho anh biết, là mẹ kêu em tới khuyên anh, em ngay trong đêm chạy tới, thế nhưng ngay cả cửa anh cũng không cho em bước vào, em trở về không tiện nói lại."

Cố Thành Kiều vẫn như cũ không đáp, mặt mũi đầy vẻ không vui giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ cúp máy trò chuyện.

"Anh, anh cũng phải cho em xem thế nào là đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, khiến anh tình nguyện ngổ nghịch với cha để cưới về chứ. Bắt quá, em tình nguyện đứng bên phe của anh, anh liền cho em xem chị dâu được không?"

Đến cả chị dâu cũng nói, Cố Thành Kiều không muốn làm khó hắn, thế nhưng mà thực sự hiện tại không tiện "Trở về đi, mai ở bên ngoài sẽ gặp."

Nói xong, anh cũng không cho Cố Nam Hách cơ hội nói tiếp, trực tiếp tắt cuộc trò chuyện.

Anh quay đầu nhìn cửa phòng khách đóng chặt, yên lặng thờ dài.

Ở phòng khách dưới lầu, quân gia bất đắc dĩ nói "Nam Hách thiếu gia, ngài cũng đã nghe, đây là mệnh lệnh của đại thiếu gia."

Cố Nam Hách không làm khó quân gia nữa, nhưng mà, hắn rất hiếu kỳ, xưa nay Đại Ma Vương không gần nữ sắc, vậy mà lên xe trước sau đó mới mua vé bỏ sung, hắn rất hiếu kỳ rằng người nào có thể thu phục được Đại Ma Vương.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Tôi tuyệt đối không ép buộc cô (3)

Ngày hôm sau, Cố Thành Kiêu cùng Cố Nam Hách chạm mặt ở phòng tập thể thao.

Anh em Cố gia hướng dụng cụ bên trên ngồi xuống, không cần ánh đèn nào, mình họ cũng đã đủ tỏa sáng.

Cố Nam Hách là tổng giám đốc Cố Nghiệp, tập đoàn Cố Nghiệp kiểm soát huyết mạch kinh tế của cả nước, Cố Nam Hách là một nhà lãnh đạo trẻ nổi tiếng, anh ta trẻ, cao, thích nổi trội, trái ngược hoàn toàn so với Cố Thành Kiêu.

Bất quá, bề ngoài hắn chỉ là một tổng giám đốc, chủ tịch lãnh đạo sau lưng tập đoàn Cố Nghiệp chính là Cố Thành Kiêu.

Ngoài ra, anh hai của bọn họ Cố Đường Quân là thị trưởng trẻ tuổi nhất của thành phố B, Cố gia có bái vị tiếng tăm lẫy lừng, quân đội và kinh doanh đều am hiểu.

Mà Cố Đông Quân có thể ngồi lên chức thị trưởng, phía sau không thể thiếu Cố Thành Kiêu ủng hộ và chống lưng.

Dưới sự giúp đỡ của Cố Thành Kiêu, ba anh em họ đồng tâm hiệp lực, tương trợ lẫn nhau, mỗi người quản lý một chức vụ của mình, đem địa vị Cố gia nâng lên tầm cao mới.

Cho nên Cố Thành Kiêu mới là người chủ chốt ở Cố gia, chân chính nắm giữ quyền sinh sát ở sau lưng làm Đại Boss.

Sau khi tập thể dục, hai người đều đỏ mồ hôi đầm đìa, lộ ra da thịt bóng loáng khỏe mạnh, cũng tiết ra không ít hoocmon.

Nếu không phải vì muốn nghe ngóng chuyện của chị dâu, Cố Nam Hách khẳng định không cùng Cố Thành Kiêu đến đây, mỗi lần đến đây cùng hắn, hào quang của anh kiêu gì cũng bị vùi lấp, nhìn những cô gái dùng ánh mắt si mê nhìn, so với một ngày của anh chắc chắn hơn gấp nhiều lần.

Cô vô số cô gái bị Cố Nam Hách hấp dẫn, nhưng có nhiều cô gái hơn bị sự lạnh lùng cao ngạo của Cố Thành Kiêu chinh phục.

"Anh, chị dâu lớn lên có hình dáng như thế nào?"

"Anh, chị dâu đi học ở trường nào?"

"Anh, hôm qua hai người có động phòng không? Anh có đem chị dâu chơi đùa đến mức không xuống giường được?"

"A, không đúng, mẹ bảo cô ấy đang mang thai, anh cả, anh được lắm."

...

Sau khi Cố Nam Hách xong xáo hỏi chuyện kia khoảng nửa tiếng, Cố Thành Kiêu cuối cùng cũng mở miệng, có điều, anh cũng không có trả lời vấn đề kia, mà hỏi một vấn đề anh bối rối từ suốt hôm qua.

Có lẽ, cũng có thể là thỉnh giáo

"Hách, con gái hiện đại thích cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Ông già không làm được (1)

"Hách, con gái hiện đại thích cái gì?"

Đơn giản chỉ là câu hỏi, Cố Nam Hách giống như nhìn thấy lỗ đen vũ trụ hoảng sợ nhìn hắn, vì Cố Thành Kiêu đi bộ đội lâu sớm bị đồng loại hấp dẫn, đối với người khác, dục vọng bị kìm nén trong quân đội nhiều năm đến trực tiếp chỉ còn con số không, thế nhưng Đại Ma Vương không tìm không phở mà mặt không đỏ tìm không đập hỏi hắn - Con gái hiện đại thích cái gì.

A, con hàng này cuối cùng cũng thông suốt.

"Ha ha, anh trai, anh hỏi đúng người rồi, từ trước tới giờ em quen không biết bao nhiêu là cô gái, phụ nữ thích đồ vật đơn giản đó chính là - tiền."

Cố Thành Kiêu ném tới một chữ "Tục."

"Ha ha, anh đừng, đó là đồ vật chân thực nhất, đồng thời số lượng xài tiền đều do tuổi tác quyết định, tuổi tác càng lớn dùng tiền càng nhiều, chị dâu mới 20 tuổi, vẫn là học sinh, không cần bao nhiêu tiền liền có thể giải quyết, cứ tin tưởng ở em."

"Cho nên?"

Ài, quả nhiên là băng sơn, em đều đã nói rõ ràng, thế nhưng mà anh vẫn không hiểu, Cố Nam Hách trực tiếp nói "Cho nên, anh hãy mua cho chị dâu chút quần áo và giày dép, lại nhìn coi chị ấy thích cái gì, rồi hãy mua cái đó."

"Chuyện này phải thực hiện?"

"Nhất định phải, em cam đoan có thể thực hiện."

Cố Thành Kiều cái hiểu cái không gật gật đầu, đề nghị của hần anh có thể cân nhắc.

Thỉnh giáo xong, sắc mặt của anh khôi phục lại vẻ cao ngạo lạnh lùng, bỗng xoay chuyển lời nói, chất vấn "Tôi hôm trước em cho anh uống rượu, có phải hay không trong đó có trộn thuốc?"

"...."Xong, thu sau mới tính số "Chuyện này.....chuyện kia...."

Trước kia Cố Thành Kiều vừa hoàn thành xong một nhiệm vụ bí mật, tại khách sạn đem một bọn lưu manh ra tra xét, thật trùng hợp, Cố Nam Hách đang có một bữa tiệc ở khách sạn đó.

Dưới sự nhiệt tình của Cố Nam Hách, Cố Thành Kiều ở lại, lần này công việc của anh là nội ứng trong nhiệm vụ bí mật này ở Châu Phi gây người hơn nửa năm, anh chính là cần buông lỏng hơn một chút.

Thế là anh gọi Lee đến khách sạn gặp mặt, anh đem tư liệu công việc cùng thuyết trình miệng một chút giao cho Lee, viết bằng báo cáo về việc này, Lee tự nhiên sửa sang lại.

Lúc ấy, Cố Nam Hách thấy anh có mười phần thanh tỉnh, còn cùng Lee thảo luận nhiệm vụ lần này, cho nên hần thấy Lá Liễu Xuân không có tác dụng gì với anh trai mình, liền đem nó bỏ vào rượu đưa cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyên Thế Cười Súng Báo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Ông già không làm được (2)

"Em đừng cho rằng anh không biết, nồng độ cồn trong rượu này không làm anh say được" Cố Thành Kiều bắn đôi mắt độc ác qua hần, ánh mắt như con dao sắc bén, từng đao từng đao chém lấy đối phương, làm đối phương không dám nói đối.

Cố Nam Hách há miệng run rẩy "Anh anh anh.....anh không phải.....không phải không có chuyện gì sao?" xong rồi, xong rồi.

Ài ngờ Cố Thành Kiều thần thần bí bí cười một tiếng, ánh mắt ngoan lệ biến mất "Yên tâm, anh sẽ không bẻ gãy cổ em."

Cố Nam Hách chỉ cảm nhận cổ mình lạnh buốt, hai tay theo bản năng ôm chặt cổ, chạy ra xa 2 mét, "Anh, anh vừa rồi...cười?" Thật đáng kinh ngạc, băng sơn ngàn năm lại cười, mà cười lên lại đẹp trai như thế, không được không được, ở lại cùng với anh ta fan nữ của mình đều chạy mất.

Cùng lúc đó, trong căn nhà Lâm Thiên đang ngủ, cuối cùng có ý thức muốn tỉnh dậy.

Quả nhiên, không cần ở Lâm gia, cô phá lệ ngủ vô cùng an tâm.

Cô bình thường là ở trường, mỗi thứ sáu thì về nhà, cuối tuần lại trở về trường, người khác đến thứ 6 thì vui vẻ, còn cô đến thứ 6 thì sầu muộn, luôn luôn kìm chế để không về nhà, vừa đến kì nghỉ thì càng khó chịu, bởi vì nghỉ thì cô phải làm việc như một người giúp việc.

Nếu như chỉ là người giúp việc thì chưa tính, công việc làm tốt, chủ nhân sẽ hài lòng, hết lần này tới lần khác người của Lâm gia chính là nhìn cô không vừa mắt, không có việc gì cũng tìm cô kìm chuyện, cô ở Lâm gia, chính là cái đinh trong mắt mọi người.

Cô trên giường duỗi cái lưng mệt mỏi, mở mắt ra, nhìn còn lớn hơn so với phòng khách Lâm gia một cái phòng, cô đột nhiên bình tĩnh, cách 3 giây mới phản ứng được, hôm qua có người đàn ông mang cô về nhà.

Những suy nghĩ lộn xộn dần trở nên rõ ràng, hôm qua Cố Thành Kiều mang cô đến cục dân chính, rồi đi về nhà của anh ta.

Hiện giờ tỉnh lại, cô muốn biết mình đang ở đâu.

Mở cửa ra ngoài, bên ngoài sảnh không có một ai, cô đi vòng quanh thăm dò một chút.

Hôm qua vì quá muộn và mệt mỏi, chưa kịp nhìn, nay nhìn rõ, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung nơi này.

Giàu! Không! Tinh! Được!

270 độ không góc chết, tuyệt mỹ quan, vách tường bằng thủy tinh, lấy ánh sáng cực tốt, có thể nhìn thấy cái sân cực lớn cùng bể bơi.

Bối cảnh của người đàn ông này, còn thêm một khuôn mặt đẹp trai đến khuynh đảo chúng sinh, tại sao lại lấy cô?

Lập tức, ấn tượng của Lâm Thiên với Cố Thành Kiều chính là - người ngốc nhiều tiền.

Bên ngoài là một phòng khách lớn, cũng lấy ánh sáng tốt ngắm cảnh đẹp, cô lặng lẽ đến phòng ngủ chính, cửa không khóa, bên trong cũng không có ai, nhưng cô vẫn giống như con mèo nom nớp lo sợ, rón rén đi vào.

Đây là phòng của Cố Thành Kiều, vô cùng sạch sẽ, kì lạ nhất là tấm chăn trên giường, cô thật hiểu kì nó làm thế nào biến thành một miếng đậu hũ.

Cô chỉ biết tên anh ta là Cố Thành Kiều, còn tuổi tác, so với cô chắc chắn lớn hơn, nhưng cô không biết là bao nhiêu.

Đứng rồi, trên giấy chứng nhận kết hôn chắc chắn có.

Cô nhớ kỹ hôm qua từ Cố gia về, Cố Thành Kiều đưa giấy chứng nhận kết hôn cho cô, cô liền thuận tay nhét vào túi xách.

Nghĩ đến, Lâm Thiên chạy cực nhanh về phòng mình, một tay cầm túi xách của cô, kéo khóa kéo ra, từ bên trong lấy ra hai quyển sổ đó.

Tên của anh ta là Cố Thành Kiều, tuổi của anh ta.....

"Mịa nó, lớn hơn mình 8 tuổi, đây phải là ông già à?!" Lâm Thiên không khỏi sợ hãi và thán phục lên tiếng, cả 2 thế hệ, sau này sao có thể hào hào trò chuyện.

Lúc này, cô chợt nghe bên ngoài có tiếng mở cửa, cô vội vã đi ra ngoài, chỉ gặp thân hình cao lớn của Cố Thành Kiều bước vào, anh mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, bên trong sau lưng cũng là màu trắng, ở cổ quàng một chiếc khăn lông, anh chính là đang cầm khăn lông lau mồ hôi.

Chỉ một chút, Lâm Thiên nhìn ngây cả người, anh nhìn như thư sinh cộng thêm hình tượng con trai vận động, rất đẹp mắt có được hay không, cùng hôm qua hình tượng cứng nhắc đơn giản tưởng tượng như hai người xa lạ, người đàn ông ngốc nhiều tiền này, tính dẻo rất mạnh nha.

Cố Thành Kiều cũng cẩn thận nhìn cô, đến cùng là tuổi trẻ, thay cũ đổi mới tràn đầy, hôm qua xương gò má còn sưng đỏ nay đã dịu đi "Tình?"

"Ừm"

"Dưới lầu có bữa sáng, xuống dưới ăn đi."

"Ừm...chờ một chút, chúng ta có thể bàn lại điều kiện khác?" Suy nghĩ một đêm, cô cuối cùng nghĩ kỹ nên làm thế nào để tiếp tục cuộc hôn nhân này, điều kiện chủ yếu chính là - bàn điều kiện.

Cố Thành Kiều cũng sợ "Đàm điều kiện gì?" kết hôn cũng đã kết hôn, người cũng là của anh, còn nói cái gì điều kiện.

Lâm Thiên ngửa đầu ưỡn ngực nhìn anh "Tôi tới tới, ngồi một chút, tôi đã chuẩn bị xong, anh xem qua một chút coi cần có gì bổ sung thêm không?"

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thiên gia trên thân thật nhiều cố sự (1)

Cố Thành Kiều buồn bực lại bên cạnh bàn, lúc này đã có một tờ giấy trên bàn, ở đầu trang giấy có điều khoản, còn rất giống chuyện như vậy.

Xem xét, chỉ thấy phía trên viết:

Thứ nhất, bản thân bên A vẫn là học sinh, vì không để ảnh hưởng đến việc học, quan hệ hôn nhân không được tiết lộ ra bên ngoài.

Thứ hai, chuyện sinh hoạt cá nhân không được can thiệp lẫn nhau, tôn trọng đời tư của nhau.

Thứ ba, tất cả hành vi cần đối phương tự nguyện mới có thể làm.

Cố Thành Kiều nhìn khế ước này như một đồ vật, mấy lần đem nội tâm đề xuống, hóa ra anh cưới người này chỉ có thể nhìn không thể đụng vào chả khác gì bình hoa.

Bởi vì chưa quen thuộc, Lâm Thiên không biết biến hóa của anh, không kịp chờ đợi thúc giục nói "Anh có ý kiến gì không?"

Cố Thành Kiều ngừng đầu nhìn cô, con người tình mịch khó lường như vực thăm sâu, anh trịnh trọng nói "Lâm tiểu thư, cô là người trưởng thành, hẳn phải biết tác dụng của giấy chứng nhận kết hôn, chẳng lẽ cô cho là tôi cưới cô để chơi đùa? Như vậy hiện tại tôi nói rõ ràng cho cô biết, liên quan đến chuyện kết hôn này, tôi rất chân thành."

Không có gì nghiêm trọng hơn chuyện này, không chỉ cô là lần đầu tiên, tôi cũng là lần thứ nhất, cô chiếm thân xử nam của tôi, lẽ ra phải chịu trách nhiệm với tôi.

Lâm Thiên bị dọa đến cả vai run rẩy, hey, anh trai rất dữ dằn, rất sợ đó.

Cố Thành Kiều vừa nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của cô, lập tức liền mềm lòng, nhìn cô như bị nuốt chửng, anh tự phát lửa phải chịu, anh lập tức hòa hoãn lấy ngữ khí "Tôi chính là muốn nói cho cô biết, tôi là thật tâm muốn cưới cô, sau này chúng ta chính là vợ chồng, cô có thể tin tưởng tôi, dựa vào tôi, có vấn đề gì thì tìm tôi thương lượng."

Tỉ như hôm trước, tại sao biến thành bộ dạng như vậy nằm trên giường của tôi?

Lại tỉ như, hôm qua bị ai đánh thành dạng này?

Lâm Thiên bỗng dừng mím môi, con mắt cay cay, nước mắt liền trào ra, cô nức nở nói "Nhưng tôi còn chưa chuẩn bị cẩn thận."

Khi cô khóc, Cố Thành Kiều nghiêm túc không nói, được rồi được rồi, cùng một cô gái so đo sức lực, anh bình sinh kiên nhẫn rất lớn, giống như cha đỡ dành con gái "Ai, cô muốn thế nào liền thế nấy đi."

Lâm Thiên thỏa mãn gạt gạt đầu, lau khô nước mắt, lập tức lộ ra khuôn mặt ranh mãnh "Tôi tới tới, kí tên đồng ý."

"....." Tôi có phải hay không tự chuốc lấy đau khổ?

Cố Thành Kiều trở về phòng tắm rửa, Lâm Thiên tự nhiên đi xuống lầu ăn sáng, chẳng những thoát khỏi Lâm gia, còn có chỗ dựa là một người gốc nhiều tiền, trọng điểm là không cần chậm trễ việc học, cái này thật sự là miếng bánh rơi từ trên trời xuống đúng lúc bị cô nhặt được.

Mang một cảm giác vừa đắc chí vừa hưng phấn, Lâm Thiên cao hứng bùng bùng khí thế đi xuống lầu.

Đúng lúc này, đám người dưới lầu đồng loạt hoan nghênh, "Thiếu phu nhân tốt."

Ai gia mà ời, nội tâm Lâm Thiên lắc một cái, lòng bàn chân trượt đi, bị dọa đến ngã một phát, cái mông nặng nề ngã xuống bậc thang, còn bị té xuống hai bậc.

"Thiếu phu nhân ~~~ " dưới lầu đám người bị dọa đến đứng tim, ở mấy chục năm quân gia nhanh tay lẹ mắt đỡ cô dậy "Thiếu phu nhân, cô không phải bị té à?"

Lâm Thiên thụ sủng nhược kinh, cô nom nớp lo sợ tay vịn lan can đứng lên, lùi lại hai bước "Tôi không sao, ông không cần dìu tôi, ông xuống trước đi."

Quân gia sùng sốt một chút, sau nghe cúi đầu đáp lại "Vâng thiếu phu nhân."

"...." Giờ khắc này trong đầu Lâm Thiên vô cùng lộn xộn.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Thiển gia trên thân thật nhiều cố sự (2)

Phải biết, cô ở Lâm gia thế nhưng là tầng dưới nhất người hầu, vậy mà khi đến Cố gia, liền trở thành tầng cao nhất chủ nhân, trong vòng một đêm mà có chuyển biến to như vậy, từng nghĩ rằng cô đang nằm mơ.

"Ba ba" cô vung tay đánh mình hai lần, "Oa, đau quá". Cô thử toét miệng mình, dùng sức xoa mặt mình, vết thương hôm qua vẫn chưa hết.

Không chỉ hù dọa Lâm Thiên, mà những người làm cũng bị dọa cho sợ, mặc dù quân gia đã nói qua, nhưng thiếu phu nhân quả là vượt khỏi tưởng tượng của bọn họ.

Tóc ngắn, áo thun trắng, quần quai đeo, giày thể thao bản, một hàng khuyên tai trên tai, đều có hình dạng đầu lâu và màu đen.

Tựa hồ đầu óc có chút vấn đề

Lâm Thiên xoa xoa cái mông, một chân que chân không đi xuống lầu, trước mắt bao nhiêu người, cô cũng rất xấu hổ.

Quân gia cẩn thận nói "Thiếu phu nhân, cô tới đây dùng cơm."

"A, cảm ơn."

Quân gia thấy cô vẫn xoa, "Tôi sẽ kêu bác sĩ tới khám cho phu nhân."

"Hả? Không cần!" Lâm Thiên cự tuyệt quả quyết, đây không phải vấn đề lớn "Ngã một chút thôi mà, không có việc gì."

Cô đi vào trước bàn ăn, liền bị các món ăn hấp dẫn thu hút, bánh mì kiểu Tây, sữa, đu đủ thịt xông khói, mì sợi kiểu Trung Quốc, mì hoành thánh, sữa đậu nành, bánh quẩy các loại, cần gì đều có.

"Thiếu phu nhân, bởi vì không biết khẩu vị của cô như thế nào, cho nên phòng bếp làm nhiều một chút, cô thích cái gì liền nói."

Xác định cái này là nhiều một chút, mà không phải bữa tiệc sao? Lâm Thiên thụ sủng nhược kinh "Tốt, mọi người cùng nhau tới đây ăn đi."

"Dựa theo quy củ của Cố gia, chúng tôi không thể cùng ăn cơm với cô, đây đều là vì cô cùng đại thiếu gia chuẩn bị."

"....." Đừng nói hai người, hai mươi người cũng không thể nào ăn hết, này đều là đãi ngộ cùng hoàng đế, cô là một nha đầu vô phúc tiêu thụ "Ngài chính là quân gia đúng không?"

"Vâng, Thiếu phu nhân có gì phân phó?"

Lâm Thiên vừa ngồi xuống, nhìn quân gia lại muốn xoa người cúi đầu, cô ngồi đều không thể yên ổn, vội vàng đứng lên đem hân đỡ dậy "Ngài đừng cúi đầu như thế."

Quân gia cười liền muốn cúi đầu "Ài ài..." Lâm Thiên cũng phải sợ hãi "Tôi không đói bụng, không đói chút nào, tôi đột nhiên nhớ tới nay ở trường học còn có việc, hẹn gấp lại, khỏi cần tiễn."

Những người làm thấy thế đều choáng, chỉ thấy Thiếu phu nhân như chuột nhảy lên công, chớp mắt liền không thấy nữa.

Quân gia đuổi theo không kịp, hô lớn "Mở ra mở ra, nhanh lái xe chờ Thiếu phu nhân."

Tại cổng đại học B, một chiếc xe Porsche Cayenne mới tinh tại cổng chính dừng lại, Lâm Thiên từ trong xe bước xuống, hướng người lái xe cảm ơn.

Cái này chỉ là cử động đơn giản lại khiến sân trường lặng yên không một tiếng động nổi lên sóng gió lớn.

"Nghe không, khoa tài chính Thiển gia bị người giàu có bao nuôi, còn trắng trợn đưa đến cửa trường học."

"Không cần nghe, tôi tận mắt nhìn thấy, Thiển gia xuống xe còn cùng người ta lưu luyến không rời hôn gió, tôi nhìn thấy bên trong là người chú trung niên."

"Theo lời nói, tôi vẫn không biết Thiển gia là nam hay nữ."

"Sinh lý là nữ, tâm lý thì không biết."

"Bao nuôi cô ta, khẩu vị của người đó thật nặng."

"Cũng không phải, tôi nghe nói Thiên gia cùng Nam Âm kéo bè kéo lũ đánh nhau, mấy người nhập viện rồi."

"Thật? Tại sao lại đánh nhau?"

"Hình như là vì Sở Mục Phong."

"Oh my god, Thiên gia trên thân thật nhiều cố sự."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sủng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tôi chạy đi đâu thai (1)

Tin tức một chuyện mười mười truyền trăm, "Lâm Thiên bị người giàu có khẩu vị nặng bao nuôi" tin tức liền truyền khắp trường học.

Cũng truyền đến tai Sở Mục Phong

Tiếng chuông tan học vang lên, các học sinh chen chúc ra ngoài mua đồ ăn, Lâm Thiên lau khóe miệng còn dính chút nước bọt, cầm túi chuẩn bị đi.

"Chờ một chút."

Lâm Thiên vuốt mắt, mơ mơ màng màng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Sở Mục Phong đứng trên bậc thang, từ trên cao nhìn xuống cô.

"Gọi tôi?"

Sở Mục Phong bước xuống, cùng cô đứng trên bậc thang, từ trên cao nhìn cô "Vết thương trên mặt không sao chứ?"

"Không sao đâu."

Sở Mục Phong xích lại gần nhìn kỹ một chút, má trái lông mày cùng xương gò má nhìn thấy rõ máu ứ đọng, má trái có chút sưng hơn má phải. Nghĩ đến việc này do mình gây ra, hần ít nhiều cũng cảm thấy có lỗi "Hôm qua mày nên nói cho tao biết chứ, mày có số điện thoại của tao không phải sao?"

"Nói cho mày biết làm gì? Đánh cũng đã đánh, huống hồ tao không có bị thiệt thòi."

"Đúng vậy nha, mày là không chịu thiệt, đem ba người đánh đến nhập viện, là muốn chịu dạy dỗ."

"Dạy liền dạy thôi, tao cũng không phải lần đầu bị dạy dỗ, tôi sớm đã quen thuộc."

"Tao thay mày đi giải thích."

Lâm Thiên mỉm cười khó hiểu "Mày giải thích cái gì? Với lại chuyện này không liên quan tới mày."

"Nam Âm đánh mày, không phải nguyên nhân bắt nguồn từ tao sao?"

Lâm Thiên cười đến xán lạn, lắc đầu "Cuộc chiến giữa phụ nữ, đàn ông không cần tham gia."

"....." Sở Mục Phong bị chặn họng, đây là lần đầu tiên hần lấy lòng con gái, lại bị cự tuyệt.

"Nhường một chút, tao muốn xuống nhà ăn, chậm là mất chỗ."

Thế nhưng mà, cô vừa bước một bước, Sở Mục Phong liền chặn đường đi của cô.

"Hôm qua mày hỏi về vấn đề đó tao đã thật trọng cân nhắc qua, tao đồng ý thỉnh cầu của mày."

"Cái gì vấn đề? Cái gì thỉnh cầu?" Lâm Thiên về mặt khó hiểu.

Chỉ trong 2 chuyện gặp quá nhiều điều không tưởng tượng nổi, khiến cho cô cảm thấy có chút xuống tinh thần.

Sở Mục Phong không trả lời, ngược lại "Liên quan đến tin đồn sáng nay của mày, tao sẽ không tin chuyện đó, tao tin tưởng nhân phẩm của mày, càng tin tưởng ánh mắt nhìn người của mình."

Lâm Thiên càng khó hiểu "Cái gì tin đồn về tôi?"

"Sở Mục Phong, hôm nay mày không mang nào theo hả? Ha ha ha ha,..." Cô không tin không phải cười ha ha "Mày tới giờ uống thuốc rồi, đáng tiếc chỗ của tao không có thuốc, ha ha, tạm biệt, cuối tuần vui vẻ."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sủng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tôi chạy đi đâu thai (2)

Cô đem chiếc túi hương vai mình đeo lên, vòng qua hấn, cười muốn rời đi.

Sở Mục Phong chỉ đuổi tay ra một chút liền bắt được cánh tay cô, trên mặt của hấn, có bình thường lạnh lùng, khác biệt chính là, hiện giờ có thêm mấy phần ôn nhu cùng kiên nhẫn.

Hấn xích lại gần mặt của cô "Chính mày hỏi vấn đề đó giờ mày nói không biết?" Hấn hạ thấp giọng nói, nhắc nhở cô một câu, "Hôm qua mày đã hỏi trên lưng tao."

Hấn càng đến gần, Lâm Thiên theo bản năng ngửa ra đằng sau, trái tim đập nhanh cùng nhảy loạn.

Sở Mục Phong chờ không được cô nhớ lại "Mày hỏi có thể làm bạn gái tao có được hay không?"

"....."

"Tao hôm qua thật trọng cân nhắc, hiện tại chính thức trả lời mày, được."

"...."Cái tình huống gì đây?

"Khụ khụ khụ" Lâm Thiên hất cánh tay hấn ra, lùi lại hai bước trực tiếp tạo khoảng cách giữa hai người "Nay cũng không phải ngày Cá tháng Tư, mày đừng đùa tao có được hay không?"

Sở Mục Phong về mặt thành thật "Mày thấy tao giống đang trêu chọc mày lắm sao?"

"Chuyện đó là tao nói đùa mày, đại ca, nhường một chút, tao chạy đi đâu thai" Không đợi Sở Mục Phong ngăn cản, Lâm Thiên nhắc chân liền chạy, giống như một trận gió, chớp mắt đã không thấy đâu.

Sở Mục Phong bối rối và xấu hổ, hấn tương tượng ra vô số hình tượng, tí như Lâm Thiên vì kích động quá mà ôm hấn vui đến phát khóc, lại tí như Lâm Thiên vì cao hứng mà khoa tay múa chân, thế nhưng, hấn tuyệt đối không nghĩ tới Lâm Thiên sẽ đi thẳng một mạch.

Hấn hầu như ngày nào cũng nhận được thư tình của nữ sinh, có đôi khi liên tiếp rất nhiều lá, vô luận hấn đi tới chỗ nào, đều sẽ hấp dẫn vô số ánh mắt của nữ sinh, mà hấn đối với loại ánh mắt hâm mộ này đã quen thuộc.

Nhưng mà hấn chưa từng tiếp nhận ai, bởi vì hấn sớm đã có người trong lòng.

Loại tình huống cực tuyệt này, hấn chưa từng gặp qua, cũng chưa từng nghĩ tới.

Hôm nay, là lần đầu tiên.

Lâm Thiên một hơi chạy xuống dưới lầu, còn không từ lời nói "điên cuồng" của Sở Mục Phong lấy lại tinh thần, đến khi đi ngang qua nữ sinh khác liền nghe nhóm nữ sinh đó trắng trợn chỉ chỉ trỏ trỏ nói xấu cô.

"Nhìn đi, đó chính là Lâm Thiên, mất thường của chúng ta có thể phân biệt được nam hay nữ sao? Ha ha."

"Nhìn bằng mắt thường không ra, coi hết khẳng định nhìn ra được, người này thật không biết xấu hổ, quả thực là loại làm ô uế tập tục của trường."

"Lúc này cô ôm cái sọt lớn, đem đám con cháu nhà giàu nhất của thành phố B đánh cho nhập viện, không biết kim chủ có khẩu vị lớn kia có dám hay không ra mặt giúp cho cô ta ha."

"Tôi nghĩ, phàm là người có chút thông minh đều sẽ không dám đắc tội đám người giàu kia."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cưỡi Sừng Bão Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Tôi chạy đi đâu thai (3)

Những lời này rơi vào lỗ tai của Lâm Thiên, vừa thôi lại vừa ác, cô từ trước đến nay đều ghét người ác như cừu nhân, ở Lâm gia ăn thua nhiều thiệt, ra đến bên ngoài liền không để mình chịu thiệt, cô liếc mắt về phía mấy nữ sinh kia, vừa có lời muốn nói, lại nghe âm thanh của Lâm Du ở phía sau.

"Cái gì cũng không biết ở phía sau nói xấu người khác, đây cũng là loại bại hoại của trường B sao?"

Các nữ sinh nghe, nhìn lẫn nhau, thức thời chạy ra.

Lâm Du tức giận trừng những người kia một chút, thấp giọng mắng "Thật sự là trong mồm chó không thể nhả ra ngà voi....Lâm Thiên, cô gây họa rồi biết không?"

Lâm Thiên cái gì cũng không biết lác đầu, chỉ nghe các nữ sinh kia nói hiểu ra một chút.

"Mày thành thật nói cho tao biết, cái bộ dáng của mày có phải hôm qua đánh nhau với người khác?" Lâm Du xụ mặt giáo huấn "Mày còn gạ tao nói là té, mày tưởng tao là con ngốc sao?"

Lâm Thiên ý cười nhân nhật "Mày chính là ngốc nha."

Lâm Du tiến lên vịn cánh tay cô một chút, giậm chân một cái, liền nóng nảy nói "Lâm Thiên, mày còn để tao làm trò cười, mày có biết mày đem con trai của người giàu nhất thành phố B đã thương sao?"

"A, vừa rồi nghe đám người kia nói, là chuyện này sao? Tên béo ú có lỗ tai heo kia sao?"

Lâm Du chỉ lớn hơn Lâm Thiên hai tháng, dưới ảnh hưởng của gia đình, Lâm Du cũng sẽ đối với Lâm Thiên hờ hững, không vui cũng sẽ đánh Lâm Thiên, nếu như Lâm Thiên xảy ra chuyện, cô ta cũng lo lắng không thôi.

Có lẽ, đây gọi là tương ái tương sát đi.

Hai người là chị em, bạn bè, là bạn thân, cũng đồng thời là bạn xấu.

Có thể hiểu tình cảm Lâm Thiên dành cho Lâm Du, chỉ cần người vui vẻ, tôi sao cũng không đáng kể.

Mà tình cảm của Lâm Du đối với Lâm Thiên có thể hiểu thành, tôi có khi dễ hay đánh mắng cô, nhưng mà, tôi cũng không cho phép người ngoài khi dễ đánh mắng cô.

Gặp Lâm Du tức giận đến đỏ cả hốc mắt, Lâm Thiên duỗi cánh tay khoác lên vai cô ta "Yên tâm đi, mấy người đó đánh một mình tao, muốn đuổi, cũng là đuổi bọn họ, tao chỉ là phòng vệ chính đáng."

Lâm Du vẫn không yên lòng, đổi đề tài liền chuyển đến Cố Thành Kiều "Chuyện kia, Cố đại thiếu có đối xử tốt với mày không? Có thể hay không ra mặt giúp mày xử lý chuyện này? Còn chuyện tin đồn mày được bao nuôi là sao?"

Ta có chuyện muốn nhờ mọi người

Có ai trong số những người đọc chuyện này có ý định muốn edit truyện thì bình luận cho ta biết nha

Vì ta cần một số bạn giúp edit truyện này (Do ta sắp đi học lại rồi, không có nhiều thời gian nên cần người giúp đỡ)

Kể cả các bạn chưa biết edit cũng có thể nha. Ta sẽ chỉ mọi người tận tình.

Xin cảm ơn mọi người đã ủng hộ tác phẩm edit đầu tay của mình ^-^

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thẻ đem Lâm Thiên giẫm chết mới thôi (1)

Trước khi vô chương ta có chuyện muốn nói đó là tên chương của từng tập là của phần dịch vietphrase sẽ hơi khó hiểu mong mọi người thông cảm dùm mình.

Từ Lâm Du, Lâm Thiên đã biết tin đồn về mình.

Cô là nhân vật chính của tin đồn, nhưng cô là người cuối cùng được biết, thật là khôi hài.

"Cố Thành Kiều là một người gốc nhiều tiền, trong nhà có vô số người làm, cái gì tao cũng không cần làm, so với ở nhà mày nhệ nhõm hơn nhiều."

"Tao nghe cha tao nói Cố gia rất lợi hại, người ta cũng nhiều quy củ, còn không tự do bằng ở nhà tao đâu. Đúng rồi, tao nghe cha tao lệnh không cho phép nói việc mày lấy chồng ra ngoài."

Lâm Thiên hừ lạnh một tiếng "Hừ, cha mày trông cậy tao trở về để làm trâu làm ngựa, cả một đời không thể vươn mình? Thật sự là người gian xảo."

"Uy, người kia là cha tao, mày đừng vũ nhục ông ấy."

"Chửi hần là người gian xảo còn nhẹ đấy."

"Mày...."

Đúng lúc này, điện thoại Lâm Thiên vang lên, cô lấy ra coi thử "A...chủ nhiệm của lớp tao..."

Lâm Du lập tức ngậm miệng, tiến đến cùng cô nghe điện thoại.

"Lâm Thiên, tan lớp rồi à?"

"Dạ, dạ vâng ạ."

"Vậy làm phiền tới phòng làm việc của tôi một chuyện."

Lâm Thiên cười ha hả nói "Được ạ, nhân tiện mang cho cô một tách cà phê được không?"

Chủ nhiệm lớp hung hăng giáo huấn "Đừng cười đùa tí từng nữa, bản thân mình gây họa có biết hay không? Tranh thủ thời gian tới!"

"Dạ..."

Lâm Du không yên lòng, nhất định phải đi cùng Lâm Thiên, đến mới phát hiện, trong văn phòng đang có rất nhiều người, còn có kẻ địch của cô Nam Âm, học sinh và phụ huynh, không dưới 20 người.

Lâm Thiên nhất thời không muốn đi vào, Lâm Du giữ chặt tay cô "Mày gốc hủ, bọn họ nhiều người như thế, mày chắc chắn thua thiệt."

"Mày không cần phải thay tao lo lắng, như thế uống công chị đây nhiều năm lần lộn."

Lâm Du liếc cô một cái "Ai là chị?"

Lâm Thiên nhéo mắt cô ta một cái, nói "Mày, mày là chị, ngoan nha, chờ tin tốt của tao ở bên ngoài."

Nhiều năm qua, nếu không phải sớm đã quen với những thủ đoạn nham hiểm, Lâm Du khẳng định như nai đi loạn, nhìn người mái tóc ngắn che mắt kia, nhìn người kia hình như đang mỉm cười, bình thường không biết cô thân là con gái, nhất định sẽ bị hấp dẫn bởi nụ cười kia.

"Mày đứng đắn dùm tao chút."

Lâm Thiên không lên tiếng, chỉ từ sau lưng hướng cô ta phát tay, liền nghênh ngang đi đến cửa văn phòng.

"Bảo cáo."

Bên trong đám người nghe tiếng, cùng ngoảnh đầu nhìn "Cô ta chính là Lâm Thiên" Nam Âm phẫn nộ lên tiếng, ánh mắt đám người lập tức trở nên ngoan lệ, như muốn đem cô ăn tươi nuốt sống.

"Vô đi" Chủ nhiệm lớp cũng rất lo lắng, vẫy tay "Lại đây."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33: Thẻ đem Lâm Thiên giẫm chết mới thôi (2)

Lâm Thiên nghe lời bước đến bên cô chủ nhiệm lớp, không kiêu ngạo không tự ti lấy khuôn mặt tươi cười gặp người.

Cô quét mắt một vòng quanh đám người đang ngồi, ngoại trừ giáo viên chủ nhiệm cùng một số lãnh đạo trường, có thêm mấy nữ sinh nam sinh hôm qua đánh nhau, cũng có thêm mấy người phụ huynh của họ. Trước mặt phụ huynh, bọn họ như biến thành mấy em bé ngoan, hoàn toàn mất hết đáng về hôm qua cùng cô đánh nhau.

Điều khiến cô bật cười chính là bọn họ từng người mặt mũi đều bầm dập, một số người cánh tay có bó thạch cao, có người lộ vết bầm trên đùi, còn có người để lộ vết trầy xước trên lưng, tóm lại mỗi người đều để phụ huynh đau lòng không thôi.

Ngay cả người không tham dự như Nam Âm cũng bị thương, má phải của cô ta có ba vết cào, từ khóe miệng kéo đến vành tai, có chỗ nặng đến nổi chảy máu, rất rõ ràng là bị đánh một bàn tay.

Đối với một phát thanh viên trẻ và xinh đẹp, ba vết xước đơn giản giống như giết chết cuộc sống của cô, càng giống như giết chết cha mẹ của cô ta.

"Phụ huynh cô đâu?" Phụ huynh của một trong học sinh đó chất vấn.

Chủ nhiệm lớp vừa muốn mở miệng giải thích, Lâm Thiên trực tiếp nói "Tôi có thể giải quyết, không cần gọi phụ huynh."

"Hừ, người giải quyết? Tiền đồ của con trai tôi có thể để cho một cô gái giải quyết?"

"Đúng đấy, chúng tôi nể mặt lãnh đạo của trường nên mới không báo cảnh sát, cô lại không gọi phụ huynh cô tới, chúng tôi lập tức báo cảnh sát."

Lãnh đạo trường gấp gáp, chủ nhiệm lớp nhanh chóng an ủi "Các vị phụ huynh không nên kích động, không phải một mình Lâm Thiên đánh nhau, nếu báo cảnh sát xử lý, đối với tiền đồ của bọn nhỏ sẽ không tốt. Cũng ảnh hưởng tới danh dự của trường."

"Lâm Thiên" chủ nhiệm lớp dùng giọng điệu trách cứ hỏi "Đến cùng là có chuyện gì em nói đi."

Lâm Thiên vuốt vuốt tóc, một tay hướng ghế dựa của chủ nhiệm lớp dựng một chút, bắt chéo chân, bắt đầu thuật lại, đem chuyện kể lại một lượt.

"Mày mù!" Nam Âm nhay vào "Tôi mới không có, tất cả mọi người đều có thể làm chúng, là Lâm Thiên chặn tôi ở giữa đường đòi đánh tôi, bọn họ nhìn không được nên mới nhảy vào giúp tôi, nào biết Lâm Thiên ngay cả một người đều đánh cho bầm dập, nói bọn họ xen vào việc của người khác."

"Vâng, chuyện chính là như vậy."

"Đúng vậy, lại đánh con gái chúng tôi nhìn không được nên mới vào giúp."

"Đúng đúng đúng, ban đầu chúng tôi tưởng con trai đánh con gái, anh em chúng tôi nhìn không được nên nhảy vào giúp."

Một vài đứa con trai khá hài hước, ngay cả lúc này vẫn không quên chọc Lâm Thiên nam không ra nam nữ không ra nữ, mỗi người đều nói dối, thẻ đem Lâm Thiên dẫm chết mới thôi.

Nam Âm khóc đến hoa lệ dài vù, nước mắt ướt nhoe khuôn mặt, những vết thương đều râm ran đau đớn "Lâm Thiên, tôi biết cô từ trung học đã không vừa mắt tôi, bởi vì ta báo cáo với giám khảo người gian lận trong kì thi, nhưng mà, gian lận chính là không đúng, bản thân cô phải nên suy ngẫm lại, chứ không phải ghi hận trong lòng."

Lâm Thiên tức giận đến nghiền răng, cô ta vậy mà thật nham hiểm, chẳng những lật ngược trắng đen, còn nói lại chuyện cũ năm xưa, cô không đề cập tới tôi còn quên, cô ngược lại để tôi nhớ lại, tôi gian lận là cái loại chuyện gì?!

Các phụ huynh nghe đều lắc đầu, nghị luận ầm ĩ "Loại học sinh này phẩm chất thật kém."

"Đúng đấy, thế nào là thi đậu trường đại học B lớn."

"Có phải hay không thi đại học cũng là gian lận."

"Phụ huynh cũng không quan, thật là không ra gì."

"Loại học sinh này hẳn phải đuổi học, còn việc gì phải do dự."

Lâm Thiên không cam lòng yếu thế lấy điện thoại ra hét lớn "Đù rồi, tôi có video làm bằng chứng."

Cái gì? Video? Nam Âm cùng đám học sinh kia ngơ ngác.

Nam Âm trừng mắt liếc Trần Thông, dùng ánh mắt chất vấn hấn - này không phải lo chuyện xóa hết video giám sát sao? Thế nào lại còn?

Trần Thông lắc đầu, biểu thị không biết.

Lâm Thiên mở video lên, đem âm thanh chính lớn hết cỡ.

"1,2,3,....,8,9, Nam Âm, ngươi lên hay không lên, muốn hay không tính cả ngươi?"

"Mười phút sau ta muốn nhìn ngươi còn dám mạnh miệng hay không! Lên hết cho tao, có gì tao chịu hết."

Nguyên lai là Lâm Thiên đã ghi lại video này, bắt đầu khi Nam Âm cùng đám học sinh vây quanh cô, cô liền len lén ẩn thu lại, mặc dù có chút không rõ, nhưng âm thanh rất rõ ràng.

Là âm thanh kêu gào của Nam Âm, rõ ràng hồi nãy là âm thanh nhu nhược của Nam Âm, cha mẹ Nam Âm ngạc nhiên không thôi, tất cả mọi người cũng kinh ngạc.

"Không, không, cha mẹ, cái này nhất định là do Lâm Thiên ngụy tạo, đó không phải do con nói" Nam Âm khổ sở khóc, cật lực giải thích "Lâm Thiên bình thường cô ta thích gây chuyện đánh nhau, không tin cứ hỏi những bạn học khác."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Tới tập phản bội (1)

Không có cha mẹ nào lại không tin tưởng con cái của mình, Nam Âm càng khóc đến ủy khuất, cha mẹ cô ta càng nổi giận "Chủ nhiệm Trương, tôi là nhìn mặt mũi cô mới đồng ý ngồi nói chuyện từ từ, hiện tại xem ra không báo cảnh sát không được."

"Bảo đi, bảo đi, bảo đi, tôi sớm đã muốn báo cảnh sát, con gái tôi mặt mũi bị đánh ra nông nổi này, không phải do Lâm Thiên đánh, chẳng lẽ con bé tự mình đánh mình sao? Phản ủy khuất này, phản oan uổng này, chúng ta phải đòi lại, báo cảnh sát đi!"

Phụ huynh Nam Âm kêu báo cảnh sát, những phụ huynh kia cũng nhao nhao tán thành.

Nếu như video của Lâm Thiên là thật, Nam Âm chính là chủ mưu, những học sinh khác là đồng lõa, ai cũng không đồng ý chứng cứ của Lâm Thiên là thật, như là ai cũng tin tưởng con mình lại không phải là đang gây chuyện đánh nhau.

Có một người tới nhưng không phải là phụ huynh, mà là luật sư, luật sư đeo mắt kính gọng đen, vô cùng nghiêm túc, hần tiến lên một bước "Đây là cố ý đã thương người vô tội, căn cứ điều lệ thứ hai trăm ba bốn trong Bộ Luật Hình sự, cố ý tổn thương thân thể người khác, có thể bị kết án từ 3 năm tù trở xuống, có thời hạn hoặc ngắn hạn hoặc bị quản chế."

"Đúng đấy, loại người này nên ở tù mấy năm, để có người dạy dỗ."

"Chuyện lớn như vậy mà phụ huynh của cô ta cũng bỏ mặc, theo tôi nghĩ, ngay cả phụ huynh của cô ta cũng phải truy cứu."

Lãnh đạo trường cùng chủ nhiệm lớp mắt thấy không khuyến nổi, chủ nhiệm lớp kéo Lâm Thiên lại khuyên "Lâm Thiên, cô bình thường gây sự nghịch ngợm còn chưa tính, chuyện này liên quan đến tiền đồ của cô, không phải chuyện đùa, cô vẫn là nên gọi cha mẹ cô đến."

Lâm Thiên "Chủ nhiệm, tôi thật không có lừa cô, tôi không cha không mẹ không ai quản."

Chủ nhiệm lớp nắm chắc tâm lý, vẫn là đau lòng thay đứa nhỏ này, nhưng mà chuyện này không ép xuống được, cô ta cũng phải nghe chỉ thị của lãnh đạo cấp trên, "Vậy cô có người nhà khác? Phải gọi người nhà tới giải quyết."

Lâm Thiên hiện ngang lăm lăm "Báo cảnh sát thì báo cảnh sát, tôi mới không sợ, video này do chính tôi ghi lại, không phải đánh nhau không căn cứ, tôi tin cảnh sát sẽ đòi lại trong sạch cho tôi."

Lâm Thiên khiến Nam Âm cùng đám học sinh kia có chút e ngại.

Ngay tại lúc 2 phe đang căng thẳng, bên ngoài có người tiến vào, thần sắc vội vàng đến trước mặt lãnh đạo trường, còn cho bọn họ coi một đoạn video.

Lâm Thiên cùng chủ nhiệm lớp đều nhìn thấy, tiêu đề là "Bạo lực học đường khi nào mới bị đuổi học? Lại nhìn nữ sinh kia anh dũng đánh trả" video lôi cuốn, trong thời gian ngắn liền hot nhất bản tin toàn trường, đứng thứ nhất trong mục tìm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Tới tập phản bội (2)

Đoạn video rõ ràng do người qua đường ghi lại và đưa lên internet, video này không có âm thanh chỉ có hình ảnh, sự thật liền đơn giản bại lộ.

Các nhà lãnh đạo của trường nhìn nhau gât đầu.

Chủ nhiệm lớp ra mặt, lấy điện thoại của Lâm Thiên, ngay trước mặt mọi người cùng lúc phát ra.

Các phụ huynh nhìn nhau, vậy mà bọn họ bị Nam Âm lừa gạt.

Nam Âm hít vào một ngụm khí lạnh, "Cái này, cái này, cái này,...." Cô ta nửa chữ cũng không nói được một câu đầy đủ.

Phụ huynh Nam Âm trừng mắt, mặt đỏ rần, xấu hổ và giận dữ đến cực điểm.

Có mấy phụ huynh thấp giọng chất vấn con mình, những học sinh kia vô cùng căng thẳng, nhao nhao rũ sạch quan hệ.

"Tôi không biết, đều là nghe Uông Dương."

"Tôi cũng không biết, chỉ nghe Uông Dương."

"Tôi càng không biết, tôi không nhận ra Lâm Thiên."

Bọn họ tự trong miệng nói Uông Dương, đó chính là con trai của người giàu nhất thành phố B Uông Đại, lại càng trùng hợp, hiện giờ Uông Dương đang nằm ở bệnh viện, đến là luật sư của Uông gia.

Lần này Lâm Thiên đắc ý "Nhìn xem nhìn xem, đều thấy được không? Là bọn họ chín người đánh tôi, đánh tôi."

Cô vỗ đùi, đặc biệt oán giận "Chín người xúm lại đánh tôi tôi còn không thể phòng thủ sao? Tôi lại không ngờ sao để bọn họ đánh mình, tôi đương nhiên muốn phòng vệ chính đáng."

"A, anh là luật sư đúng không, kia pháp luật có quy định phòng vệ chính đáng là vô tội?"

Luật sư biểu lộ bình tĩnh, chuyện này có thể đảo ngược, kì thật hắn cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, nhiệm vụ của hắn là thu thập tàn cuộc của thiếu gia, mấy năm qua, hắn thu thập mấy tàn cuộc, sớm đã quen.

"Có vô tội hay không do tòa án, chứ không phải luật sư."

Lâm Thiên liếc hắn một cái, ngụy quân tử áo mũ chỉnh tề nói chuyện ý tứ đều không có, cô quay qua nhìn phụ huynh của Nam Âm, chất vấn "Chú dì, hai người quản giáo con gái thế nào? Các người có muốn để quốc gia quản giáo họ?"

Mẹ Nam Âm cố gắng bình tĩnh, thấp giọng chất vấn "Mặt của con bé có phải do cô đánh?"

"Thật ra không phải do tôi đánh" Lâm Thiên suy nghĩ rõ ràng, đều đầu vào đấy, "Cô ta bị thương ở má phải, mà tôi cũng không thuận tay trái, tôi dùng tay phải thì cô ta phải bị thương ở má trái mới đúng. Với lại, con đường kia là đường về nhà tôi, tôi muốn chặn cô ta phải chặn đường về nhà của cô ta chứ?"

Cha mẹ Nam Âm một câu cũng không phản bác được.

"Vết thương trên mặt của cô ta là thế nào, chỉ có hỏi chính cô ta mới biết được. Nếu như tôi đánh cô ta, nhất định không phải là ba vết thương nhỏ kia."

Có phụ huynh nghi hoặc "Chín người đánh một, tính cả Nam Âm là mười, bọn họ mười người đều bị thương, ba đứa còn vào bệnh viện, cô ngược lại bình thường, hoàn toàn lành lặn."

"Vị này, dì người sai rồi, mặt ta cũng bị đánh sưng lên" Lâm Thiên hất tóc ngắn lên, "Các người nhìn xem, thương thế của tôi rất rõ ràng. Còn con của các người sao bị nặng hơn, ha ha, đó là vấn đề của bọn họ."

Phụ huynh ở đây không còn vênh mặt đắc ý như trước, có người yên lặng chất vấn con cái của mình.

"Còn muốn báo cảnh sát không? Các chú, các dì cùng luật sư tiền sinh?"

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bạo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tới tập phản bội (3)

Đám người trầm mặc.

Trước đó là một đối chọi, cô thắng được dễ trở bàn tay, hiện tại một đối một đối, như thường thắng vô cùng dễ dàng.

Lâm Thiên đắc ý nhướn mày nhìn chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm lớp trừng cô một chút, giọng điệu giáo huấn "Cẩn thận."

Nhưng Lâm Thiên thấy được nụ cười của cô chủ nhiệm, cô ngoan ngoãn gât đầu "Vâng."

Một trận sóng gió đã qua, Lâm Thiên cũng không muốn tiếp tục truy cứu, bởi vì cô sợ phiền phức, đánh cái đỡ thôi mà, thế nào nhận được nhiều sự quan tâm như vậy.

Tuy nhiên, chuyện kể tiếp mặc dù Lâm Thiên không quan tâm, nhưng phụ huynh của những học sinh kia không thể nào bỏ qua cho Nam Âm, mà trường học cũng tiến hành xử phạt Nam Âm.

Từ văn phòng đi ra, Lâm Thiên đi đường tư thế đều là nghênh ngang, cô thật muốn cảm tạ những người đi đường thấy cô đánh nhau mà quay video.

Mà ở bên ngoài chờ Lâm Du hưng phấn đến cực điểm "Ha ha ha, Lâm Thiên, mày vừa rồi đẹp trai đến ngây người."

Lâm Thiên hai tay khoanh trước ngực, chân bắt chéo, nâng cằm lên, ngữ khí báy phần ngạo mạn ba phần lỗ mãng, cô hỏi "Gọi tao là cái gì?"

"Thiên gia, người thật giỏi."

Chương 37: Cô ta là một chuyện cười (1)

Lâm Thiên nắm lấy bả vai của Lâm Du, miệng hơi cười.

"Ha ha ha, tao cũng cảm thấy tao rất đẹp trai, sao tao có thể đẹp trai đến thế? Ha ha ha."

Lâm Du miệng cười run rẩy "Hừ, vừa rồi Nam Âm giận đến đen mặt, quá sung sướng, tiện nhân này ngày thường cùng tao ganh đua so sánh đối nghịch, lần này thực tốt, ác giả ác báo, thật hả dạ."

"Nhìn mày kia, bộ dạng không có tiền đồ gì hết, cô ta có thể hơn được mày sao?"

"Mặc dù tao không nhìn trúng cô ta, nhưng cô ta đều ở trước mặt tao ngăn cản tầm nhìn, mỗi lần đều thấy khuôn mặt hơn mười lớp phấn kia, thật chói mắt."

"Cô ta dù sao cũng là hoa khôi của trường, mày đây là ghen tỵ đến đỏ mắt sao?"

Lâm Du nghe xong nhảy cẫng lên "Cô ta vậy mà là hoa khôi? Tự phong là hoa khôi liền trở thành hoa khôi sao?"

Lâm Thiên cười một tiếng, an ủi "Cô ta chính là chuyện cười, mày mới là hoa khôi đầu bảng của Đại học B."

Lâm Du nghiêng người liếc cô, một tay đẩy tay cô đang để trên vai mình ra "Tao nhỏ vào, Lâm Thiên mày đúng là miệng chó nhà không ra ngà voi, cái gì mà đầu bảng, thật khó nghe."

"Trong mồm chó đương nhiên không thể nhả ra ngà voi, đặc biệt ta giống như chú gấu Teddy đáng yêu, gấu gấu, ha ha."

"....."

"Ai dà, hoa khôi Lâm, trời đã muộn, mày không nhanh chóng về nhà, cha mẹ mày sẽ nổi bão mất, trước kia còn có tao làm bia đỡ đạn cho mày, hiện tại mày chỉ có thể một mình chịu đựng thôi."

Lâm Du liếc cô một cái, rõ ràng là lo lắng cho mình, thế nhưng mà lại dùng lời này để chọc tức mình, chuyện này chỉ có Lâm Thiên mới làm.

"Này, Lâm Thiên, mày phải nói đúng sự thật những gì tao hỏi, gia đình Cổ đại thiếu, họ....."

"Mày hỏi thăm người nhà chồng tao để làm gì đó?"

"....."

"Hôm qua tao nhìn thấy mày dùng ánh mắt si mê nhìn người ngốc nhiều tiền đó, hay là mày có ý đồ với anh ta? Mày thật giống biến thái, người ta thế nhưng là em rể mày đó."

"Em gái cái đầu mày."

"Ài, tao không phải em gái mày sao?"

".....Lâm Thiên mày tin tao xé miệng mày hay không?!"

Lâm Thiên lắc đầu, lè lưỡi cười to "Tao không tin! Ha ha ha."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Cô ta là một chuyện cười (2)

Hai chị em cười mãi cho đến khi ra tới cổng trường, họ chia tay nhau mỗi người một hướng trở về nhà. Lúc này, trời đã có chút tối.

Lâm Thiên chuẩn bị đi đến trạm xe lửa, phía sau một chiếc xe Porsche Cayenne chậm rãi đuổi theo, liền dừng trước mặt cô.

"Thiếu phu nhân" tài xế gọi cô lại, dừng xe, mở cửa, xuống xe mời cô "Thiếu phu nhân, mời lên xe, tôi tới đón ngài về."

Lâm Thiên khẽ giật mình, đây là chiếc xe buổi sáng đưa cô tới, người này hồi sáng cũng là tài xế trở cô đi, Cổ gia thật lo cho cô nha, cô nghĩ thầm.

"Cám ơn anh, tôi đang lo tìm không được đường về nhà, tôi còn chưa quen lắm."

"Thiếu phu nhân không cần khách khí, đây đều là việc của tôi. Thiếu phu nhân mời lên xe."

Lâm Thiên tiến lên một bước, chuẩn bị nhấc chân, quay đầu cười đề nghị "Tôi muốn cám ơn anh, hay là chúng ta đi ăn lẩu đi."

"Không dám, Thiếu phu nhân, đại thiếu gia còn chờ ngài về ăn cơm ạ."

Lâm Thiên chợt rùng mình, câu nói này nghe có chút kinh dị, cô cười cười nói "Vâng" sau đó an vị đi vào trong xe.

Căn bản cô chính là một dã nha đầu, đi tới đi lui đều không ai quản, đột nhiên trong vòng một đêm, đi tới đi lui cũng có xe đón, về nhà thì có một đám người hầu hạ, chuyện này ngay cả mơ cô cũng không dám nghĩ tới.

Bởi vì cái gọi là vô công bất thụ lộc (nghĩa là không có công không nhận được lộc, ta để theo nguyên tác đọc sẽ hay hơn), cô vô duyên vô cớ hưởng được loại đãi ngộ không bình thường này, trong trái tim cô lúc này không chút nào an tâm được.

Xe cứ đi thẳng, Lâm Thiên nhìn ngoài cửa sổ, yên lặng nhớ tuyến đường đi.

Càng đi về phía trước, cô càng kinh sợ, gia đình giàu có, đây là khu vực giàu nhất thành phố, mỗi căn đều là tấc đất tấc vàng, tượng trưng cho tài phú, mà càng là tượng trưng cho quyền thế, cũng là nơi dân chúng tâm thường mong muốn nhất.

Đây không phải là chỗ ở của Phụng Hoàng sao, mình là một con chim sẻ, coi như bay lên đầu cành, cũng không thể trở thành Phụng Hoàng.

Xe lái vào đây cần phải kiểm tra, phía trước có một bà lão tóc trắng ung dung đi, cẩn thận giảm tốc độ xe lại.

Ngay lúc xe đi ngang bà lão, cửa xe đột nhiên "Phanh" một tiếng, Lâm Thiên tận mắt thấy bà lão bên đường ngã xuống.

"Dừng xe!" Cô theo bản năng hô to một tiếng, một bên tháo dây an toàn ra, một bên "Tôi xuống xem thử."

Tài xế không yên lòng, nhắc nhở một câu "Xe của chúng ta không đụng phải bà ấy, hiện tại người già bị đụng là người già rất nhiều."

"Đã không có đụng phải, anh lo lắng làm gì, tôi đi xuống xem một chút."

Lâm Thiên xuống xe, chỉ thấy bà lão té nhào vào đuôi xe.

Có lẽ không nghĩ tới tốc độ của người trong xe nhanh thế nào, bà lão mất thấy xe có chút xa, nên đi lại gần bánh xe phía sau, cả người còn xém chui xuống dưới gầm xe, thấy có người từ trên xe bước xuống, bà ấy nhanh chóng kêu rên "Ai ui, bộ xương già này....không sống nổi qua hôm nay...."

Lâm Thiên nhìn thấy rõ ràng bộ dạng giào hoạt tinh vi của bà lão đó, nhưng cũng không định vạch trần bà ấy.

"Bà bà, người thấy thế nào rồi?"

Bà lão há miệng run rẩy chỉ vào chiếc xe sang trọng của bọn cô "Cô gái, con có mắt không nhìn thấy sao?"

Lâm Thiên giả ngốc "A? Nhìn thấy cái gì ạ?"

Bà lão vẫy tay ra hiệu cô ngồi xuống "Xe của các người đụng vào tôi, bộ xương già này của tôi sợ sống không nổi qua hôm nay."

Lâm Thiên ngồi xổm người, cười cười nói "Bà bà, xe của tui con đi phía trước, cũng không thể nào đụng người ở phía sau được."

Bà lão mặc dù đầu đầy tóc bạc, nhưng mi thanh thực tú, tinh thần khỏe mạnh, cái gọi là đẹp lão chính là giống bà ấy nha.

Trọng điểm là, lần đầu tiên Lâm Thiên thấy bà lão này, lại nhớ người tới bà của mình.

"Tôi đang yên đang lành bước đi, là xe của các người lái qua, gió thổi tôi khiến tôi run rẩy rồi té, xe các người phải chịu trách nhiệm, cũng là các người phải chịu trách nhiệm."

Rõ ràng là người già bị đụng, nhưng Lâm Thiên không có vạch trần, còn cười vui nói "Vâng, trách nhiệm thuộc về con, con nhận, bà bà, con đưa người đi bệnh viện kiểm tra chút?"

Bà lão khoát khoát tay "Tôi không đi bệnh viện, mấy bệnh viện đó, đi liền không ra được."

"Vậy người muốn thế nào?"

"Cô gái, tôi muốn đi lên tới phía trước, cô có thể chở tôi đi một đoạn?"

"Người muốn đi tới phía trước? Nhưng người hỏi nãy rõ ràng từ phía trước đi xuống mà?"

Bà lão áp ứng không nói nên lời, Lâm Thiên cười một tiếng, sáng khoái đáp ứng "Được bà bà, người muốn đi đâu con đưa người đi."

"Thật?"

"Thật ạ."

"Ai ui, quá tốt rồi, cảm ơn cô, cô gái."

"Con gọi là Lâm Thiên, bà bà, con đỡ bà đứng lên."

"À, được Thiên."

Lâm Thiên đỡ bà lão đứng lên, lái xe thấy thế, nhện không được ngăn lại, "Thiếu phu nhân, bà ấy rõ ràng lừa chúng ta, người thế nào..."

"Lừa liền lừa đi, chúng ta sao lại đi so đo với một bà lão làm gì."

"Người..."

"Đi thôi tài xế, chúng ta trước tiên đem trở bà đến nơi bà muốn" Lâm Thiên cẩn thận đỡ bà lão lên xe "Bà bà, người cẩn thận, chậm một chút, chậm một chút."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Anh ta chính là một người ngốc nhiều tiền (1)

Tài xế bất đắc dĩ, trước kia chưa phải từng gặp qua người già vờ bị đùng, nhìn thấy xe tốt, liền giả bị đùng lừa người, nhưng hắn chỉ là một tài xế, chỉ có thể nghe chủ nhân.

Lên xe, tài xế không khách khí vạch trần "Lão bà bà, tôi thường xuyên ra vào nơi này, chưa hề thấy qua người, người không phải người ở đây đi?"

Bà lão liếc tên lái xe, không để ý tới, ngược lại hỏi Lâm Thiên "Thiên, hẳn là chồng của cô? Có thể nào lại tìm một người không có lòng nhân hậu, không có lương tâm làm chồng?"

"....."Tài xế thật sự vô tội.

Lâm Thiên cười đến không ngậm được miệng "Bà bà, anh ta không phải chồng của con, hẳn chỉ lo lắng cho con mà thôi."

"May quá, may quá, con là cô gái nhiệt tình lương thiện, nên phải quen với người vừa độ lượng, vừa thông minh tài năng xuất chúng." Bà lão hùng hồn nói năng đầy lí lẽ, không có chút vẻ đáng thương giống lúc này "Thiên nha đầu, ta vừa lúc có một đứa cháu trai, ta liền giới thiệu cho con?"

Lâm Thiên cảm thấy bà lão này nói chuyện thật buồn cười, đúng lúc cuộc sống đang nhàm chán như thế nào vớ phải một ông chồng dở hơi, mà lại thật giống người bà đã qua đời của cô, cô không nhận được muốn nói chuyện với bà lão này.

"Cảm ơn bà, con đã kết hôn."

"Kết hôn?" Bà lão ngạc nhiên vô cùng "Nhìn con còn trẻ, thế nào đã kết hôn rồi?"

"Ài, một nam nhân độc thân nhìn thấy con đáng yêu nên cứ rần theo đuổi con, con cũng không có cách nào khác A ha ha ha."

Tài xế "...."

Bà lão "....."

"Đúng rồi bà bà, người còn chưa nói người muốn xuống ở đâu, đây đều là nhà người dân, người ở đâu?"

Bà lão có ý dễ sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, giả bộ giận dữ "Hừ, ta là đi Cố gia đòi nợ, đường đường là Cố gia đại thiếu gia mà lị thiếu bà già 100.000 nhân dân tệ, ta phải đi tìm hắn đòi công bằng."

Tài xế "....."

Lâm Thiên vẻ mặt đầy hứng thú, "Người là.....Cố gia đại thiếu gia Cố Thành Kiều."

"Đúng đúng, chính là hắn, con biết hắn sao?"

"Không những biết, còn có chút xíu quen, bà bà, hẳn chính là ngốc chủ nhiều tiền."

Tài xế"....."

Bà lão"....."

"Bà bà, thật trùng hợp, con cũng đến Cố gia, người liền cùng con đi chứ, con giúp người đòi tiền!"

"Tốt, con đúng là một cô gái tốt bụng."

Lâm Thiên vô cùng vui mừng, cũng không biết vui vì điều gì, đại khái là muốn nhìn thấy người quần áo chỉnh tề Cố Thành Kiều bị người ta đòi nợ, xem như có trò hay để xem.

Trong nhà, tại cửa ra vào quần gia chờ nghênh đón Thiếu phu nhân, nhìn thấy Thiếu phu nhân cùng một bà lão xuống xe, dọa đến trợn mắt há mồm.

"Già...."

"Khụ khụ" bà lão trừng mắt nhìn quần gia, ngắt lời nói "Thiên nha đầu, ta còn con đi vào sẽ không có việc gì chứ?"

"Không có chuyện gì, bà bà người vào đi."

"Ài."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cưỡi Sừng Báo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Anh ta chính là một người ngốc nhiều tiền (2)

Lâm Thiên vịn bà lão vào nhà, quần gia lên lau mồ hôi trên trán, ổn định lại tâm trạng mới đi theo vào.

Tài xế dừng xe chạy theo quần gia nói nhỏ vào câu, quần gia giống như "Ta đã biết anh có nhiều chuyện muốn nói", để tài xế đi xuống.

Trong phòng khách đã chuẩn bị xong bữa tối phong phú, bà lão cười hỏi "Ừ, vừa đúng lúc ăn cơm hả?"

Lâm Thiên "Cũng không phải, bà bà, cùng ngồi xuống ăn đi, mời ngồi, mời ngồi."

"Cái này.....như vậy không được đâu" lão bà bà già bộ lo lắng "Bất người nương tay, ăn người miệng ngán, ta ăn bữa cơm này tên họ Cố kia sẽ không giết nợ ta chứ."

"Sẽ không, người nghĩ người như anh ta sao lại quyết nợ sao?"

"Hừ, người càng giàu càng keo kiệt."

"Bà bà, Cố Thành Kiều làm gì sao lại thiếu tiền của người?"

Bà lão kẹp một miếng thịt kho tàu ăn, cũng mặc kệ ông quân gia cùng bọn người làm đang lo lắng đầu đổ đầy mồ hôi, cô ăn thành thoi vô cùng"Hắn câu dẫn vợ của cháu ta, cháu của ta lúc đầu cùng vợ nó ân ái ái ái, cháu dâu thấy hắn liền muốn cùng cháu ta ly hôn, còn muốn cháu ta đưa 100.000 nhân dân tệ làm phí tổn thất tín thần, con thấy tiền này có nên đòi từ Cố Thành Kiều?"

Lâm Thiên kinh ngạc đến chỉ muốn cười "Ha ha ha, còn có chuyện này, nên, hắn nên trả tiền, ai bảo hắn câu dẫn phụ nữ có chồng, còn phá hoại hôn nhân của người khác, theo con thấy hắn nên đưa ra 2 phần."

Quân gia "....."

Bọn người làm"....."

Lâm Thiên là người thích xem náo nhiệt không sợ phiền phức nhiều, hỏi "Bà bà, vậy cháu trai bà có ly hôn không?"

"Không có đâu, chờ hắn đưa tiền."

"A, có phải là muốn hắn phụ trách cháu dâu người, không thể hại người ta ly dị rồi phui mộng bỏ đi, bà bà, người nên kêu cháu dâu người tìm Cố Thành Kiều, ha ha, như vậy liền có chuyện đặc sắc."

Lão bà bà "....."

Ông quân gia cùng bọn người làm "....."

Bà lão nhìn không được tò mò hỏi "Thiên, ta nghe bọn họ gọi con là Thiếu phu nhân, vậy con là....."

Lâm Thiên cười cười, một bộ dáng không sợ hãi "Bà bà, không dối gì bà, Cố Thành Kiều chính là chồng của con, ài, sớm biết hắn tam quan bất chính đạo đức bại hoại, con khẳng định không gả cho hắn."

Bà lão cười 2 lần, cảm thấy trò đùa này có chút lớn, thế là liền giúp Cố Thành Kiều giải thích "Đều là do cháu dâu ta lẳng lơ, trách không được Cố Thành Kiều...Đúng rồi, sao hắn có thể bức con gả cho hắn?"

"Cũng không phải, đao để lên cổ con bức con gả, loại chuyện này hắn ta làm được."

Lão bà bà "...."

Quân gia cùng bọn người làm"....."

Người vừa bước từ lầu hai xuống Cố Thành Kiều "....."

"Đại thiếu gia tốt."

Cố Thành Kiều gạt đầu nhẹ, có chút bất đắc dĩ hô "Bà, sao người không nói con biết mà lại tự chạy tới đây?"

Cái gì? Bà? Lâm Thiên kin ngạc tròn mắt nhìn Cố Thành Kiều, lại nhìn bà lão "Bà anh?"

Cô đương nhiên biết bà lão là người giả bị dụ dỗ, cũng biết này giờ bà nói dối, cô chỉ nghĩ đầu óc bà có vấn đề đôi chút, lại cảm thấy bà lão vô cùng thú vị, ai có thể nghĩ đến bà ấy chính là bà của Cố Thành Kiều.

Lâm Thiên quay đầu nhìn thoáng qua quân gia, nói thầm "Ông tại sao lại không nói cho tôi biết?"

Quân gia bầy vẽ mặt vô tội, sợ hãi lắc đầu.

Bà lão cười "Không phải con thích thịt kho tàu sao, Thiên, lại ăn một miếng đi."

Nhìn qua Cố Thành Kiều vẽ mặt hi nộ không rõ ràng, Lâm Thiên nhanh chóng đứng dậy, cúi đầu, rút vai, không rên một tiếng, ngay cả thờ ơ cũng không dám. Cô vừa rồi nói xấu cho bà nghe không ít, liền biết sau lưng không thể dị nghị người khác, ài.

Cố Thành Kiều không vội không chậm đi đến, ngồi vào bàn, nghiêm mặt nói "Bà, bác sĩ nói người chỉ có thể ăn thanh đạm, thịt kho tàu ăn ít một chút."

Hừ hừ, trực tiếp cuối đầu coi như mình không có sai.

"Ở nước ngoài có người bạn của ta uống cả Cocacola, bác sĩ khuyên bà ấy uống ít thôi, kết quả bác sĩ kia qua đời trước, bà lão kia còn sống thật tốt" Bà lão lại kẹp một miếng thịt ăn, "Ta khó khăn lắm mới đến được nhà con, ăn của con có một miếng thịt kho tàu."

Cố Thành Kiều "....."

Lâm Thiên nhất thời nhìn không được, "Phốc phốc" cười ra tiếng, nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm của Cố Thành Kiều ở phía sau, cô lập tức che miệng lại, ngoan ngoãn cúi đầu.

Bà lão lôi kéo Lâm Thiên "Thiên, con đứng đây làm gì, ngồi xuống đi."

"Bà,...con không dám.."

"Con gọi ta một tiếng bà, ta liền bảo kê cho con, ngồi xuống đi, ở trước mặt ta tiểu tử đó không dám khi dễ con đâu."

Lâm Thiên nhanh mồm nhanh miệng "Chỉ là sau lưng người anh ta muốn quát roi đánh con."

"....."về mặt Cổ Thành Kiều trong nháy mắt tái đi.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cưỡi Sừng Bão Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Muốn kiểm chế bản thân một chút (1)

"Khụ khụ, cái này do người trẻ tuổi không giữ được bình tĩnh" bà lão che con mắt, nhưng người không né tránh ý tứ, cười "Thành Kiều, cháu ra đây, ta có chuyện muốn nói."

Lâm Thiên có chút nổi nóng, tự nhiên bị chiếm tiện nghi, cùng với việc hôm qua anh ta hôn trộm cô chỉ có thể nói là do không may.

"A, tới đây"Cổ Thành Kiều con mắt thẳng tắp thâm thúy nhìn cô, mang theo cảnh cáo, lại có chút ý vị mập mờ "Cô chớ ý lại có bà làm chỗ dựa" Xong, còn giống như chuồn chuồn lướt qua môi cô.

"Vô lại!" Lâm Thiên khàn giọng mắng.

Cổ Thành Kiều đứng lên, thu tay lại, ngón tay cố ý bóp môi cô một chút.

"....."Anh ta đột nhiên làm như vậy khiến Lâm Thiên như con hươu chạy loạn trong nội tâm, tức giận liền tan thành mây khói, không nhận được nhịp tim đập nhanh.

Không thể cưỡng lại, tên này thật sự quá đẹp trai, mỗi động tác bá đạo nhìn vô cùng hấp dẫn, mỗi một hình tượng giống như trong đặc công bom tấn.

"Cô cũng biết bà rất quan trọng với cha mẹ tôi, cô nếu muốn thư thân ở Cổ gia, còn phải dỗ dành lão bà bà nhiều một chút."

"Không cần anh nói, tôi biết."

Ở trước cổng, bà lão đứng chờ sốt ruột, lại chưa thấy cháu trai ra, thúc giục "Được rồi được rồi, cũng đừng khó bỏ khó phân, không tới 3 phút."

"Tới" Cổ Thành Kiều đáp lời bà lão, nhưng vẫn chưa thỏa mãn lắm với Lâm Thiên "Con biết là được."

Lâm Thiên không dám lên tiếng, đẳng cấp đối phương quá cao, cô chỉ có thể im lặng, cô không phục, nhưng lại không thể không đề nện sự không phục này.

Dù sao cô đến đối mặt hiện thực, trước mắt chỉ có Cổ Thành Kiều cho cô chỗ dung thân, chỉ có anh ta cung cấp áo cơm không lo.

Bà lão cười khanh khách, còn muốn đứng, liếc mắt nhìn nha đầu xinh đẹp bên trong, lôi kéo cháu trai ra bên ngoài.

"Kiêu, ta theo phe con, ta biết tụi con mới kết hôn, con cũng đang ở độ tuổi khí huyết tràn đầy, nhưng mang thai 3 tháng trước kì là nguy hiểm, đặc biệt là đầu một tháng, con phải khắc chế lại một chút, biết không?"

Bà mới mở miệng, Cổ Thành Kiều cũng biết ý đồ của bà, nói dễ nghe vậy, vẫn là lạ, anh đường đường là nam nhân cao 7 thước bị trường bối giáo huấn lời này, khó tránh khỏi xấu hổ "Biết biết."

"Con gạt ta, ta nhìn thấy con đối với nha đầu kia ôm ấp áp áp, vừa vào cửa liền không chờ được, con như vậy có bao nhiêu không kịp chờ đợi."

"....."

"A Thành, nghe bà khuyên, khắc chế một chút, chờ đến khi cháu ta ra đời bình an, còn không phải tùy tụi con gầy vò."

"....."

"Ta yêu cầu không cao, cũng liền giữ hai ba năm"

"....."

"Con không cần phải xấu hổ, ta là nhìn con trưởng thành, con chỉ cần vênh cái mông ta cũng biết con đang nghĩ gì."

Cổ Thành Kiều đứng thẳng lưng "Con không có vênh cái mông"

Bà lão giả bộ trừng anh "Ta là người như vậy, đừng có xem lời nói của ta là gió thoảng bên tai, cháu của ta mà có chuyện gì, ta sẽ không để hai đứa sống yên ổn."

"Bà, con.....con....."

"Con khỏi phải nói, ta đã nói xong con nhớ kỹ là được, hiện tại đi vào cùng với cô vợ trẻ của con đi, ta đi xem TV một lát."

"Bà còn chưa chịu đi nghỉ?"

"Người già mới nên ngủ sớm, ta vẫn còn trẻ."

"....."

"Đi vào đi, đối xử với Thiên tốt vào, con bé này rất thú vị, bà thích nó."

Chương 42: Muốn kiểm chế bản thân một chút (2)

Cố Thành Kiều bị bà nội đẩy về phòng, cũng không hiểu thấu những lời bà nói.

Lâm Thiên cũng không hiểu thấu, ngây ngốc ngồi trên ghế sofa từ này giờ, cô cời giày bỏ hai chân lên ghế sofa, bộ dạng tùy ý mà thoải mái, lại thêm vẻ đẹp trai xò mấy cái đầu lâu trên tai, tựa như một cô gái lưu manh.

Cố Thành Kiều vốn không vui, bị Lâm Thiên sau lưng nói xấu, bị bà nội răn dạy trước mặt, dưới ánh mắt thấy cô bộ dáng không tìm không phổi cả lo phát phờ, thật sự giận không biết phát tiết ở đâu.

"Bà nội sao rồi?" Nhưng Lâm Thiên không để ý anh đang tức giận, còn vô cùng hào hứng hỏi thăm, "Không phải là bà sợ anh không đối xử tốt với "Bảo bảo" đó chứ?"

Vừa nói Lâm Thiên nhô bụng lên, sờ sờ bụng, đôi lông mày mang theo ý giễu cợt, lời nói cũng mui phần trêu chọc, trắng trợn đem Cố Thành Kiều làm trò cười.

Cố Thành Kiều thấy cô gái nhỏ này đem mình làm niềm vui, nhìn Lâm Thiên ngồi không ra gì cả, nằm cũng không, còn nói giọng lỗ mãng, anh không nói một lời tiến lên phía trước, trực tiếp ôm lấy cô.

"A, anh tính làm gì?"

"Cô thử nghĩ nếu cô mất đi bà nội làm chỗ dựa, cô có thể lớn tiếng đến đâu?!"

"....."Lâm Thiên lập tức hạ thấp âm thanh, chửi bới "Hỗn đản, dám uy hiếp tôi, tôi liền nghĩ về mặt ôn nhu hôm qua của anh chính là giả."

Cố Thành Kiều hơi nheo con mắt, giọng mang theo cảnh cáo "Vậy tôi liền biến thành hỗn đản cho cô xem!"

Sau đó, anh ôm cô đến chiếc giường lớn bên kia, Lâm Thiên dù sao đánh nhau rất giỏi, một mình đánh bảy tám người mặt không đổi sắc, nhưng đối mặt với một mình Cố Thành Kiều, bị anh ràng buộc, vậy mà không thể động đậy, dùng toàn bộ sức lực cũng thể thoát ra.

Nhiều năm làm bộ đội đã để Cố Thành Kiều mạnh mẽ hơn người thường, mặc quần áo nhìn gầy, còi đồ có thịt, đều là cơ bắp, võ mèo cào của Lâm Thiên trước mặt Cố Thành Kiều chẳng là gì.

"Cố Thành Kiều, anh muốn làm gì?"

"Cô không phải mắng tôi hỗn đản sao? Vậy tôi liền làm chuyện hỗn đản nên làm."

Không tốn nước bọt với cô nữa, anh trực tiếp mang cô nhảy lên giường.

Lâm Thiên phản ứng nhanh, thân thể vừa chạm tới giường lập tức bò dậy trốn, nhưng tốc độ của Cố Thành Kiều nhanh hơn, mơ hồ là cùng một thời gian nghiêng người ngăn chặn cô chạy.

"Cố đại thiếu gia, anh thật sự hiểu lầm từ "hỗn đản" rồi, hỗn đản cũng không làm vậy với một cô gái, bây giờ hỗn đản như quý ông, đối với một cô gái luôn tôn trọng."

"Ồ?"

"Ừm, "hỗn đản" là một câu nói một đằng làm một nẻo, giống với từ "chán ghét", anh đừng coi là thật chứ" Vì không muốn bị khi dễ, cô vắt hết não để dịch, đã nói hết lời.

"Chẳng lẽ anh không cảm thấy tôi mắng anh "hỗn đản" với "chán ghét" rất giống nhau sao? Ha ha ha, vậy tương đối gần gũi, anh cảm thấy như thế nào?"

Cố Thành Kiều nhìn Lâm Thiên minh bạch cho mình giật giật khóe miệng, cô gái này rất thông minh.

Anh cúi đầu, sát lại gần "Ồ, vậy cho nên ý cô là....Chúng ta tương đối gần gũi,....?"

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 43: Tôi có thể làm cô mang thai thật (1)

Khi nói, anh cố tình dừng lại, hơi nóng phả vào mặt cô, còn mang theo chút hương bạc hà, khoảng cách rất gần, khuôn mặt anh đẹp trai sắc sảo, đôi lông mày kiếm mắt sáng khí thế hào hùng, thêm chiếc mũi cao thẳng. Quyến rũ nhất là đôi môi mỏng. bảy phần tức giận ba phần cười, nhìn vô cùng quyến rũ.

Lâm Thiên không tự chủ được mặt đã đỏ đến tận mang tai, đặc biệt là khi anh nói đứt quãng, tâm cô liền nhảy "Đông đông đông" giống như muốn từ trong cổ họng nhảy ra.

"Trong khoảng thời gian này, cô hãy phối hợp thật tốt với tôi, như vậy thời gian cô Cố gia sẽ không khổ sở."

"Nhưng tôi không mang thai, anh lại lừa gạt bà nội anh không thấy cần rút lương tâm sao?"

"Nếu cô lo lắng chuyện "không có mang thai", vậy tôi có thể giúp cô "mang thai thật"."

"....."Lâm Thiển suy nghĩ, nhớ "Quân từ nhất ngôn tứ mã nan truy, anh thế nhưng mà chúng ta đã kí hợp đồng."

Cố Thành Kiều mới giãn lỏng mày lập tức nhú lại, nhưng mà, anh đã thu hồi lực đạo, không còn cựa mạnh giam cầm cô "Cô" anh lẳng lặng thở dài một hơi, xoay người xuống, im lặng nằm bên cạnh cô.

Giường rất lớn, hai người nằm sẽ không đụng nhau, Lâm Thiển lo lắng vờ vắn một hồi, thẳng đến khi đối phương không có động tĩnh gì, cô phát hiện sau đó mới tỉnh ngộ lại, chuyện này Cố Thành Kiều đang đùa giỡn cô.

Ai, xem ra so về trí nhớ, cô không phải đối thủ của anh.

Một hồi lâu, đúng lúc Lâm Thiển vô cùng buồn ngủ, Cố Thành Kiều đột nhiên nói "Sau này cô có việc gì có thể tìm tôi, tôi sẽ chờ cô cam tâm tình nguyện trở thành vợ của tôi."

Lâm Thiển trong nháy mắt thanh tỉnh, hết buồn ngủ, thế nhưng hiện tại yên tĩnh trong đêm, Cố Thành Kiều trầm ồ âm thanh hùng hồn, so với đàn Cello nghe còn tốt hơn, không nặng nhưng lại hung hăng đập vào trái tim cô.

"Tại sao?"

"Tại sao cái gì?"

"Anh tại sao đột nhiên lại muốn cưới tôi?"

Đây là lần thứ hai cô hỏi lại vấn đề này, lần thứ nhất anh lấy trầm mặc đáp lại, lần này, anh nhẹ giọng hỏi "Cô thật sự không nhận ra tôi?"

"Tôi...tôi hẳn là nhận ra anh sao?"

"Chuyện đêm hôm đó cô quên rồi?"

"Đêm hôm nào?" Lâm Thiển cố gắng lục lại trí nhớ gặp Cố Thành Kiều, thế nhưng mà không có, tại nhà chú của cô là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh.

Cố Thành Kiều muốn nói lại thôi, anh khắc đến tận xương tủy thế nhưng cô lại không biết, trong lòng anh bất bình tức giận.

Chẳng lẽ người trẻ tuổi bây giờ không quan trọng việc này sao?

Chẳng lẽ mình thật quá ngang bướng bảo thủ rồi?

"Đêm hôm nào vậy?" Lâm Thiển là người nóng tính, muốn hỏi đến cùng "Đến cùng là chuyện gì? Anh đừng thừa nước đục thả câu được hay không?"

"Không có việc gì! Đi ngủ!" Cố Thành Kiều không vui đứng dậy, đi đến ngăn tủ lấy cái chăn mỏng ra, nằm xuống đắp chăn đi ngủ thật.

"Ài anh..." Lâm Thiển nhếch môi, phải vất vả lắm mới làm anh nguôi giận, cô không muốn lại đi khiêu khích anh, kéo mặt khác của chăn đắp lên, thân thể xê dịch một chút, cũng đi ngủ.

Một cái giường, hai người, ranh giới rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cưới Sủng Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tôi có thể làm cô mang thai thật (2)

Tại Cố gia mấy ngày, Lâm Thiển dần quen thuộc việc diễn kịch trước mặt họ, Cố Thành Kiều không giống như nhận biết của cô về quân đội, mà là đi sớm về trễ, trong tưởng tượng của cô Cố Thành Kiều vừa đi ra ngoài đến nửa năm sau mới về nhưng căn bản không có tình huống đó xảy ra, anh mỗi ngày đều trở về.

Mặc dù gia giáo Cố gia nghiêm ngặt, nhưng cũng may còn một người già, Lâm Thiển đặc biệt thích bà nội, bà nội cũng đặc biệt thích cô.

Bà và cháu, có thể nói tâm đầu ý hợp, có đôi khi điên điên khùng khùng, ngay cả Cố Thành Kiều cũng nhìn không được.

Ngày đó, bọn họ chờ thật lâu cũng không thấy Lâm Thiển trở về.

"Bình thường Thiển về rất sớm, sao hôm nay giờ này còn chưa về" bà nội có chút bận tâm "Con không nên đáp ứng con bé để cho nó đi học lại, con bé đang có thai ra ngoài lỡ có chuyện gì thì sao đây?"

Cố Thành Kiều nhìn đồng hồ, cũng cảm thấy không ổn, "Bà, đừng gấp, để con gọi điện cho cô ấy hỏi một chút."

Trong lòng anh cảm thấy vô cùng may mắn, bởi vì anh và cô có lưu số của nhau.

Thế nhưng mà, anh còn chưa gọi, Lâm Thiển đã gọi điện trước "Này, mấy giờ rồi, còn biết trở về sao?"

"Xin hỏi là bạn của Lâm Thiển sao?"

Cố Thành Kiều dừng lại, giọng nói có chút lạnh nhạt mà ngưng trọng "Vâng."

"Xin chào ngài, tôi đang ở phòng cấp cứu của bệnh viện quân đội của thành phố B, Lâm tiểu thư vừa mới được đưa tới, ý thức mơ hồ, chúng tôi chỉ hỏi được tên cô ấy, cô hiện tại đang hôn mê bất tỉnh đang được cấp cứu, chúng tôi tìm thấy trong túi cô ấy có chiếc điện thoại, không biết hiện tại ngài có thể tới đây một chuyến? Hoặc liên lạc với người nhà của cô ấy...."

Cố Thành Kiều càng nghe càng thấy lo lắng, không đợi đối phương nói xong liền nói "Tôi lập tức tới."

Tại bệnh viện tổng quân đội

Sắc trời đã tối, khi Cố Thành Kiều tới gần cửa bệnh viện, bảo vệ liền nhận ra xe của anh, chẳng những lập tức cho đi, còn chủ động hỏi thăm

"Cố thủ trưởng, ngài đến tổng viện có việc sao?"

Cố Thành Kiều sắc mặt âm trầm, ánh mắt đều là lo lắng "Làm phiền giúp ta gửi xe, ta đang có việc gấp."

"Vâng ạ, ngài thật bận rộn."

Không gian đỗ xe của bệnh viện không lớn, xe đứng ngoài hai giờ chưa chắc có thể đi vào, Cố Thành Kiều trực tiếp dừng lại, xuống xe, ba chân bốn cẳng chạy đến phòng cấp cứu.

Bên trong phòng cấp cứu, ngoại trừ y tá bác sĩ còn có cả cảnh sát.

Y tá nhìn thấy Cố Thành Kiều, cung kính mười phần, biết được anh vì Lâm Thiển mà đến, càng kinh ngạc không thôi.

"Cố thủ trưởng, đây là điện thoại của Lâm tiểu thư, khi cô ấy được đưa tới ý thức đã không còn rõ ràng, bác sĩ hoài nghi là não bị chấn động."

"Đi vào đã bao lâu?"

"Nửa giờ."

"Sao lại bị thương, tai nạn giao thông?"

Y tá trả lời chi tiết "Nhìn thương thế giống như là bị đánh."

"Bị đánh?" kết quả như vậy khiến Cố Thành Kiều khiếp sợ không thôi.

"Ừm, cô ấy là do cảnh sát đưa tới."

Cố Thành Kiều nhíu chặt lông mày, nhìn về phía nhân viên cảnh sát, khẩn cấp hỏi "Bị ai đánh?"

Nhân viên cảnh sát là lần đầu tiên thấy Cố Thành Kiều, đầu tiên là chào theo kiểu quân đội, rồi sau đó nói ra "Báo cáo thủ trưởng, chúng tôi vào lúc 5:40 nghe được thông báo của người qua đường nói có đám người đánh nhau trên cầu, chúng tôi lập tức đi tới, 5:50 phát hiện bọn họ, tất cả đều là thanh niên lêu lổng, vừa nghe tiếng còi cảnh sát liền chạy, chúng tôi phát hiện có người bị thương nên nhanh chóng đưa tới. Tôi điều người tới hiện trường lấy máy giám sát, chẳng mấy chốc sẽ biết được sự thật."

Cố Thành Kiều khẩn thiết nói "Xin hãy sớm nhất có thể."

"Rõ!"

Lúc này y tá nhắc nhở một câu, "Cố thủ trưởng, tốt nhất hãy liên hệ với cha mẹ của Lâm tiểu thư."

"Ta là chồng của cô ấy."

Y tá "...."

Nhân viên cảnh sát "....."

Tất cả mọi người ở đây "...."

Cố Thành Kiều - Đưa con duy nhất của Tư lệnh, trẻ tuổi nhất anh tuấn nhất trong quân đội Thiểu soái, thành tựu lớn nhất hiện nay, vậy mà, đã kết hôn....

Cố Thành Kiều - kết hôn.

Kết hôn!!!

Câu nói "Ta là chồng của cô ấy" của anh, làm tan nát không biết bao nhiêu trái tim của phụ nữ ở thành phố B.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 45: Đánh một trận, xóa bỏ (1)

Xảy ra chuyện chính là Thủ trưởng phu nhân, điều này khiến cho cảnh sát cấp cao chú ý, Tổng cục trưởng tự mình gọi điện tới thăm hỏi.

"Cố Thủ trưởng, ngài nghĩ đây có thể là trả thù không?"

Cố Thành Kiều hiểu ý tứ của cục trưởng, nói "Hắn là không phải, nếu như là vậy, bọn họ không để cho cô ấy sống, huống chi hiện tại đang điều tra nghiêm ngặt, bọn hắn không có cơ hội trà trộn vào, cũng không có lá gan đó."

"Không phải, chúng tôi sợ ngài gặp nguy hiểm."

"Ta vừa nhìn máy giám sát, chính là một đám vất mũi chưa sạch, tất cả là 15 người."

"Có máy giám sát liền dễ làm, một người cũng đừng nghĩ chạy thoát."

Có sự giám sát của Bộ trưởng, nhân viên phá án một giây cũng không dám bỏ bê công việc, rất nhanh liền bắt được mấy người, rồi giống như ngồi chờ kéo lưới đem từng người bắt lại.

Bên này Lâm Thiên còn chưa tỉnh, bên kia đã thành công phá án.

Đúng là có ý định trả thù, nhưng cùng Cố Thành Kiều không có nửa xu quan hệ, mà chính là Lâm Thiên gây họa.

Đám thanh niên này là do Ôn Dương sai bảo, mà bản thân Ôn Dương, lúc này đang ở bệnh viện tổng quân đội khoa chấn thương cột sống dưỡng thương.

Theo điều tra, chân trái của Ôn Dương chính là bị Lâm Thiên đánh gãy, đánh gãy a!

Cố Thành Kiều nghe nhân viên cảnh sát báo cáo điều tra, thần sắc cực kì phức tạp, tâm tình cũng cực kì phức tạp.

Anh nghĩ Lâm Thiên cũng chỉ là nghịch ngợm một tý, làm sao biết được cô gây chuyện lớn như vậy, đánh gãy chân người ta.

Trọng điểm là Ôn Dương chính là con một của người giàu nhất thành phố B, lịch sử gia đình Ôn Đại cực kì phức tạp, đó là bằng chứng thuyết minh hẳn là từ hai bàn tay trắng gây dựng sự nghiệp, nhưng tất cả tin tức ngầm đều nói hẳn buồn lậu ma túy, kiếm tiền dơ bẩn, rồi mới xây dựng lại trường học, bệnh viện và vô số công trình từ thiện.

Ôn gia ở thành phố cũng là nhà thương nhân hết sức quan trọng, Lâm Thiên lại đánh gãy chân cháu đích tôn của bọn họ, Cố Thành Kiều cũng là bội phục cô.

Nhưng bội phục không nghĩa là tán thành.

Trời đã sáng, bên ngoài đã là cuối thu, ánh mặt trời rực rỡ vượt qua song cửa sổ, tỏa ánh nắng vào phòng bệnh, làm cả gian phòng trở nên ấm áp.

Trán Lâm Thiên có dán một miếng băng gat, mặt mũi bầm dập không đáng kể, cứ như vậy cô ngủ vô cùng thư thái, đúng vậy bác sĩ nói nào cô có chút chấn động nhỏ, chỗ khác đều là vết thương nhỏ, cũng không đáng lo ngại.

Cố Thành Kiều một đêm không chợp mắt, lo lắng, nghi hoặc, sinh khí, bất đắc dĩ, tất cả đều hiện ra trên khuôn mặt, trên môi có chút râu, làm tăng thêm độ trưởng thành của anh.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 46: Đánh một trận, xóa bỏ (2)

"Ây...."Cuối cùng cô cũng có ý muốn tỉnh, hết sức mờ to mắt ra, hai hốc mắt của cô đều sưng, mí mắt giống như nặng ngàn cân, nặng trĩu, đau đến muốn chết.

Thế nhưng mà, tầm mắt của cô dời tới nam nhân băng lãnh kia, cô lại đem phần đau đớn nhìn xuống, nói "Hi hi, buổi sáng tốt lành nha."

Cố Thành Kiều liếc cô một cái, châm chọc nói "Còn có thể cười, bị thương chắc không đủ nặng."

"...."

"Đau?"

"Không đau, không chút nào hết."

Con vịt chết vẫn mạnh mẽ, Cố Thành Kiều tức giận nói "Thêm vài cú đấm nữa à?"

"....."

Tự biết đuối lý, Lâm Thiên rất khó quay về, ngấm nhìn bốn phía, cô là đang ở phòng bệnh của bệnh viện nghỉ ngơi, mà Cố Thành Kiều chắc là chăm cô một đêm.

"Không cần anh quan tâm tôi" cô đột nhiên trở nên cố chấp "Một mình tôi có thể giải quyết được."

Tự mình giải quyết được? Cô gọi cái tự giải quyết chính là đánh nhau sao?

Cố Thành Kiều kéo một cái ghế ngồi xuống, không vội không chậm nói "Tôi không muốn quản, cũng không cần tôi quản."

Lâm Thiên âm thầm thở dài một hơi, cô nằm ở trên giường, cử động thân thể, cảm giác trên người mỗi một chỗ đều đau, cô cúi thấp đôi mắt xuống, không biết đối mặt với anh như thế nào, cô cũng muốn có mặt mũi, cô cũng có tự tôn, cô không muốn mỗi lần mình chột vật lại bị anh nhìn thấy.

"Tôi không sao, anh đi giải quyết công việc của anh đi" cô hạ lệnh đuổi khách, ra về nhẹ nhõm.

Cố Thành Kiều bất ngờ khi cô đã buông lỏng cảnh giác, "Cảnh sát đã giải quyết vụ án, mười lăm thanh niên kia đều đã bị bắt, đồng thời đã bắt được người phạm tội thật sự."

"Ah?" Lâm Thiên bị dọa đến mặt trắng bệch, giấy dựa muốn ngồi dậy, khuôn mặt đang bị thương của cô hiện giờ càng thấy thê thảm, thật sự chấn kinh "Chuyện gì đã xảy ra...?"

Cố Thành Kiều thực sự nhìn không được, ấn bờ vai của cô mang cô nằm xuống giường, nghiêm nghị giáo huấn, "Cô nằm ngoan ngoan cho tôi!"

"...."

"Câu hỏi này là tôi nên hỏi cô mới đúng, chuyện gì đã xảy ra với cô?" Cảnh sát cho anh coi máy giám sát, Lâm Thiên, cô gái này đối mặt với mười lăm thanh niên mặt không chút biến sắc, nói đánh liền đánh, khoa chân múa tay, đánh tầm mười phút còn đứng sừng sững chưa ngã.

May mắn có người đi đường báo cho cảnh sát.

May mắn có cảnh sát tới kịp thời.

May mắn bọn chúng không có làm chuyện gì khác đối với cô.

Cố Thành Kiều vừa nghĩ đến video kia liền sợ, nhiều năm đầm đấm lên người cô, nhiều chân đá trên người cô, hai quyền khó địch bốn tay, thân thể chảy máu, làm sao không bị thương cho được?

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Đánh một trận, xóa bỏ (3)

Huống chi cô chỉ là một cô gái nhỏ bé thân hình mảnh khảnh.

Tuy nhiên, mặc dù cô bị thương nặng, nhưng những thanh niên kia cũng không lành lặn không có chút vết hương nào, có những người bị thương nặng mặt mũi bầm dập, bị cảnh sát bắt sau đó còn phải tới bệnh viện, anh cũng nhìn thấy.

"Lâm Thiên, không nghĩ cô có lá gan lớn như vậy."

"Chuyện này đã bại lộ, tôi sẽ không khiêm tốn nữa, nếu không phải lúc đó tôi trượt ngã, tôi chưa chắc sẽ bị đánh trúng trán."

"....." Cô thật không khiêm tốn.

"Bọn chúng chỉ là một đám ăn xin, tôi không để vào mắt, lúc ấy tôi nói, đánh một trận, có thù báo thù, có oán báo oán, cuối cùng mặc kệ ai thua ai thắng tất cả đều xóa bỏ. Tôi cũng chẳng muốn cùng bọn chúng nói nhảm, có thể dùng vũ lực giải quyết mọi chuyện, tuyệt đối không không tổn nhiều nước bọt."

"...." Đây chính là con người Lâm Thiên, sắc mặt Cố Thành Kiều hết xanh rồi lại đen.

Lộn chết không sợ bỏng nước sôi, Lâm Thiên hiện tại tại thái độ này, dù sao đã kém nhất, không sợ kém nữa, cô nói "Tôi không cố ý để anh mờ mang tầm mắt, mặc kệ anh có nguyện ý tiếp nhận hay không, đây chính là tôi, con người thật của tôi."

Một đêm trôi qua phát sinh rất nhiều chuyện, Cố Thành Kiều một bên tiếp nhận tiến triển chuyện này, một bên chú ý tình trạng của Lâm Thiên, nhưng cô chẳng thèm nhìn lại thái độ của mình khiến anh cảm thấy tức giận.

"Chuyện như vậy cô không sợ sao?"

"Tại sao phải sợ? Tôi nói sợ bọn chúng sẽ bỏ qua cho tôi chắc?"

"Cô có ý thức được sự nguy hiểm không? Dù gì cô chỉ là một cô gái."

"Con gái thì sao? Con gái kém chỗ nào so với con trai? Bọn chúng mướn đứa con trai cộng lại, không bằng một đứa con gái như tôi."

"...." Bị dè nén hồi lâu, Cố Thành Kiều không ngừng tự nói với mình, không thể giống trong bộ đội giáo huấn cô như vậy, anh tận lực ôn hòa hướng dẫn từng bước, nhưng cô miệng lưỡi dẻo quẹo, may mà không ý thức được sai lầm của mình.

"Anh không cần trừng tôi làm gì, anh không quản được tôi đâu, anh thấy tôi phiền cũng nhanh chóng bỏ đi thôi" Lâm Thiên cho dù nằm, cũng có thể nhắc cằm, lời nói kiêu ngạo, "Nếu là đem anh cho không khí đã thương, tôi cũng không chịu trách nhiệm."

Cố Thành Kiều trong phút chốc đứng dậy, nhẩn nại đã đến cực điểm.

Nhưng đúng lúc anh muốn mở miệng răn dạy, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, còn nghe được tiếng a dua nịnh hót của một người đàn ông vang lên, "Cố thủ trưởng, tôi là Uông Đại, tôi đã đem đồ hồm trưởng nhà tới đây, mặc cho ngài xử trí ạ."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Tôn thần này không chọc được (1)

Uông Dương còn mặc quần áo bệnh nhân, chân trái bị băng bó bằng thạch cao, hai tay chống nạng, một mặt không tình nguyện.

Mặc dù không tình nguyện, nhưng tên tiểu tử kiêu ngạo vẫn hướng Lâm Thiên cúi thấp đầu nói "Thật xin lỗi."

"...." Nội tâm Lâm Thiên thật không dám tin, tên tiểu tử sinh trong gia đình giàu có mất cao hơn đầu, tự xưng bất khả chiến bại này lại nói với cô "Thật xin lỗi."

Điều này thật sự sống lâu rồi nhưng chưa từng nhìn thấy.

Thế nhưng mà, Uông Dương đã xin lỗi, Uông Đại vẫn còn cảm thấy bất mãn, đánh một chưởng vô đầu Uông Dương, mắng một trận "Đồ hồm trưởng, không ngờ mày lại học người ta đánh nhau, mình đánh không lại còn gọi người tới đánh, mày cái này gọi là gì, cái này gọi là xã hội đen lưu manh, là muốn bắt đi vào ăn com tù."

"Một cô gái đang tốt bị tụi mày đánh thành dạng này, giống hay không nói?!! Đánh gãy một chân là còn tiện nghi cho mày, ít nhất phải lấy của mày nửa cái mạng!"

"Mày quỷ xuống cho tao, người ta không tha thứ mày đừng mong nghĩ đến việc có thể đứng lên."

Nhìn cha mình như người điên, Uông Dương có ý muốn phản kháng "Chân của con quý không được."

Uông Đại nghe xong, lại đánh thêm một cái vô đầu "Cố ý chọc giận tao có phải hay không, quý xuống, quý xuống" Uông Đại ấn mạnh vai của Uông Dương xuống mặt đất "Tiểu tử thôi, nhìn ta không giết chết mày!"

Hai cha con người này vừa bước vào đã dựng một vở kịch, người này giờ không lên tiếng Cố Thành Kiều cảm thấy ớn ào, cuối cùng cũng mở miệng nói "Uông tổng, anh ta đang băng bó như vậy ông để anh ta quý như thế nào?!"

Uông Đại lúc này mới coi như thôi, ngược lại lộ ra vẻ mặt hối hận, giọng điệu cầu xin nói "Cố thủ trưởng, chuyện này đều là lỗi của tôi, là tôi không để ý dạy dỗ tốt tên nghịch tử này, ngài đại nhân đại lượng, tuyệt đối đừng so đo với tên nghịch tử này."

Lâm Thiên lặng lẽ nhìn hai cha con nhà này, cô là từ trong miệng người khác nghe được bối cảnh của tên Uông Dương này, nghe nói Uông Dương là con trai độc nhất của người giàu nhất thành phố B này, nghe nói Uông Dương có thủ tất báo, nghe nói Uông gia một tay che trời.

Nhưng cô nhìn ông già nhấc tay che trời này cùng với con trai của ông ấy, ở trước mặt Cố Thành Kiều, vậy mà lại thấp đến trình độ này, thật là làm cô lưu luyến.

Cô không biết cảm thấy nên may mắn, hay là nên cảm thấy bất hạnh.

Cố Thành Kiều nhàn nhạt nói ra "Cảnh sát sẽ theo lẽ công bằng mà xử lý chuyện này, Uông tổng không cần làm như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Súng Báo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tôn thần này không chọc được (2)

Lâm Thiên nằm không nhúc nhích, chỉ có tròng mắt chuyển động không ngừng chú ý đến hai phe, đây là vấn đề gì?

Uông Đại nhìn khuôn mặt lạnh lùng băng lãnh của Cố Thành Kiều không rét mà run, hần làm sao mà biết được anh là do Lâm Thiên chọc cho tức giận, hần ta còn tưởng anh đang tức giận con trai của mình.

Thế là, hần nhớ tới gì đó, một bên nói một bên lui về phía cửa, "Đứng rồi Cố thủ trưởng, đây là một chút tấm lòng của tôi, cho Cố phu nhân bồi bổ thân thể" Uông Đại từ hai bên tay trợ lý lấy bao lớn bao nhỏ nào là đông trùng hạ thảo, tổ yến, vây cá mập, tất cả đều là thuốc bổ quý giá, "Con trai tôi có mắt không thấy Thái Sơn, đắc tội phu nhân, hi vọng Cố phu nhân đại lượng đừng so đo với con trai tôi."

Uông Đại hai tay mang túi thuốc bỏ đặt ở đầu giường, vừa bí mật đá vào chân Uông Dương, dùng ánh mắt ra hiệu nói con trai mình xin lỗi.

Uông Dương nhìn gương mặt nghiêm túc của Cố Thành Kiều, lại nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của cha mình, môi không phục bĩu một cái, không cam tâm tình nguyện, nhưng vẫn là nghe lời cúi đầu, "Cố phu nhân, thật xin lỗi, cầu ngài tha thứ cho tôi."

Hần làm sao biết cái người nam không ra nam nữ không ra nữ Lâm Thiên này còn có lai lịch như vậy, Cố Thành Kiều hần không quen, đều là cha phân tích nói mức độ nghiêm trọng của sự việc, nhưng mà hần vẫn không rõ, cái người thủ trưởng trước mắt này, không nói đến thân phận địa vị hiển hách, chỉ cần hình tượng xuất chúng như thế này, cũng sẽ không thể nào coi trọng một nha đầu không địa vị không thân phận này, mắt mù à?

Toàn trường đều biết hần thích Nam Âm, Lâm Thiên khiến Nam Âm không cao hứng, Nam Âm kêu hần đánh cô, hần liền kêu người đánh cô, ai biết dánh dập như thế này của Lâm Thiên có thể đánh nhau, đem hần cùng mấy anh em đánh đến bị thương đầy mình, chính mình còn bị gãy chân, con tức này hần làm sao nuốt trôi?!"

Nam Âm nữ thần của hần bị trường học trách phạt nặng, vết ô nhục này sẽ đi theo cô ấy cả đời.

Đuôi lợi cừu hận cộng lại, hần thề nhất định phải khiến Lâm Thiên ăn đủ loại đau khổ.

Hần tụ tập những anh em xã hội đen, chín người không được thì mười lăm người, mười lăm người không được thì hai mươi người, Uông Dương hần còn nhiều anh em, còn nhiều tiền, xảy ra chuyện gì cũng có thể giải quyết.

Thế là, hôm qua liền có một trận ẩu đả.

Lần này đánh nhau cũng giống như trận của Nam Âm lần trước, đều là xúi giục đánh người, Nam Âm ra mặt tự giải quyết mọi chuyện ở trường, mà việc lần này hần làm lại kinh động đến cảnh sát, cho nên có chút biến đổi ở phút chót.

Xúi giục đánh người gây thương tổn, là phạm tội hình sự, dính líu chuyện cố ý tổn thương người vô tội, là phải bị kết án.

"Cố thủ trưởng, chuyện này do con trai tôi gây ra con tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm, nhiều hay ít cũng được ngài cứ ra một cái giá bồi thường, ngài đại nhân đại lượng, cầu xin hai vị giờ cao đánh khẽ tha lỗi cho con trai tôi chuyện lần này."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Súng Báo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tôn thần này không chọc được (3)

Uông Đại biết chỉ nhiều đây không đủ động được tới Cố Thành Kiều, Cố Thành Kiều cũng không phải thiếu tiền, cho nên hần suy nghĩ liên tục, còn nói "Cố thủ trưởng, tôi nghe nói ở đây muốn xây dựng thêm, vừa vận mảnh đất kế chỗ này là của Uông gia chúng tôi, tôi nguyện ý trao tặng nó lại cho Tổng bệnh viện.

Cố Thành Kiều vẫn như cũ không bất động, vẫn là câu nói kia "Cảnh sát sẽ theo lẽ công bằng mà xử lý vụ này hợp lý, Ông tổng không cần làm như thế."

"..." Ông Đại bắt đầu đi e ngại, không cầu tình sợ con trai mình sẽ phải ngồi tù, có thể nói nhiều thêm sợ là sẽ chọc giận Cố Thành Kiều thêm nữa, tình thế khó xử, hấn tay chân luống cuống, một cổ tức giận chỉ có thể hướng Ông Dương phát tiết.

"Tên súc sinh nhà ngươi, chỉ toàn gây chuyện thị phi cho ta."

Ông Dương nhìn ra được, cha hấn đã nổi trận lôi đình cho nên hấn không dám mạnh miệng.

Hết lời ngon ngọt, đưa tiền tặng lễ, người ta vẫn không khai ân, hấn thật sự hết cách.

Ông Đại đẩy nặng Ông Dương qua một bên hạm lực ra khỏi phòng bệnh, liền thấy những quà tặng bồi tội chất đống ngoài cửa.

Hấn tại Thượng Hải nhiều năm, cũng thường tạo dựng quan hệ với mấy người trong quân đội, am hiểu sâu trong đó có quy tắc ngầm, sợ nhất chính là ngay cả phương pháp tặng lễ vật không có.

Ngoài cửa trợ lý thấy thế, thấp giọng hỏi "Ông tổng, Cố Thành Kiều này quá không có mặt mũi, ngài có muốn tôi tìm một số anh em cho hấn ném thư chút mùi vị?"

Ông Đại trừng mắt, nhìn xung quanh không có người nào, lúc này mới âm thầm thở dài một hơi, cảnh cáo nói "Không được phép hành động,...vì Tôn thần này chọc không được. Đi đi đi, đứng ở chỗ này nói, về trước đi."

Trong phòng bệnh, Lâm Thiên kéo chăn ra, hoàn toàn không có thái độ như hồi nãy nữa, cô nghĩ, cô còn chưa biết rõ về Cố Thành Kiều.

Cố Thành Kiều vẫn bình tĩnh như cũ, ngồi xuống mép giường, nói "Nói một chút đi, tôi sẽ nghe cô giải thích chuyện đó."

"...Không phải đều yên ổn sao.....Đều qua...."

Vì chương này hơi ít nên editor sẽ bật mí cho mọi người một số chuyện:

Đầu tiên: bên Trung thì chuyện này đã có 927 chương.

Thứ hai: editor sẽ giải thích nguyên nhân vì sao ra chap lâu như vậy? (Do gần đây editor chuẩn bị nhập học và đang luyện thi nên không có nhiều thời gian rảnh, thật xin lỗi mọi người.)

Thứ ba: editor sẽ thay đổi thời gian đăng một chút

+Có thể một ngày ra 1-3 chap.

+Cũng có thể hai ngày ra 5-7 chap.

Việc này phải tùy theo thời gian rảnh của editor.

Thứ tư: Đó là cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện mình edit.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sừng Báo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Tôi không đối (1)

Cố Thành Kiều tới gần cô, giọng điệu cảnh cáo nói "Tôi sẽ cho cô thêm một cơ hội."

Thanh âm này, giọng điệu này, khiến Lâm Thiên không rét mà run, chỉ có thể nói thật "Chuyện này nói ra rất dài dòng, tóm lại đơn giản là chân Ông Dương bị tôi vô tình đánh gãy, nhưng mà chính hấn xen vào giúp Nam Âm đánh tôi tôi đương nhiên phải phản kích lại, hấn đánh không lại tôi lại tìm người tới đánh tôi, thế là thành như bây giờ,...."

Cô nhanh chóng thở một hơi và hỏi "Anh nghe rõ chưa?"

Cố Thành Kiều sớm đã hiểu mọi chuyện, anh đối với đám nam sinh và nữ sinh mâu thuẫn nhau ở giữa coi thường khịt mũi, anh chỉ muốn nhân cơ hội để Lâm Thiên hiểu rõ chuyện mình làm rất ngây thơ và ngu xuẩn.

Anh lạnh lùng nhìn cô, một đôi mắt nghiêm túc như phủ một lớp sương mù, khiến người ta cảm thấy nhiệt độ bị giảm xuống mấy độ, làm cho Lâm Thiên vô thức kéo cao chân lên một chút, cao đến qua đôi mắt.

Một số người tự sống khép kín, Lâm Thiên trước mặt đám lưu manh kia hùng hổ khiến ai cũng kinh ngạc, cùng mười nam thanh niên đánh nhau đều không rơi vào trạng thái yếu thế, nhưng khi ở trước mặt Cố Thành Kiều, cô ngay cả đối mặt với anh cũng không dám, cô thừa nhận cô sợ anh.

Sợ anh hung dữ, sợ anh nổi giận, sợ anh đánh người.

Nhưng mà thứ cô sợ hơn chính là anh đối với cô thất vọng.

"Che cái gì, có gan đánh nhau không mặt mũi gặp người khác hay sao?" Cố Thành Kiều một tay mang chân kéo xuống, cô thể hiện đủ loại khuôn mặt, trông vô cùng đặc sắc.

Lâm Thiên yếu ớt nói "Đúng vậy, là không có mặt mũi..."

Cố Thành Kiều nghiêm nghị khiển trách "Sau này có gặp chuyện cô có thể tới tìm tôi được hay không? May mắn có người báo cảnh sát kịp thời, nếu không hậu quả chắc chắn không tưởng tượng nổi, cô thật khờ cô nghĩ một mình cô có thể đánh lại đám lưu manh kia sao?!"

"Ừm" Thanh âm mặc dù nhỏ, nhưng niềm tin không hề nhỏ.

Cố Thành Kiều nặng nhọc thở dài "Đầu óc cô không nhớ lâu được, phải bị đánh."

"Tôi cũng xem xét tình huống, bọn chúng mỗi người đều có võ, tôi nhất định sẽ chạy trốn, ăn cái gì cũng được nhưng nhất định không thể ăn thiệt thòi a, tôi thấy bọn chúng đều là người bất tài nên mới đánh."

"...Cô còn lý luận."

"Không phải chỉ là đánh nhau thôi sao, tôi đã quen thuộc rồi."

Cố Thành Kiều bỗng đứng lên, nổi con giận dữ, nghiêm nghị quát một câu "Cô chỉ là một cô gái suốt ngày đánh nhau còn ra thể thống gì nữa?! Sao này để tôi phải gặp chuyện lần này nữa, tôi sẽ giết cô!"

Đôi mắt Lâm Thiên khẽ run, cô luôn luôn không e ngại thể lực tà ác, thể cùng thể lực tà ác đấu trí đấu dũng tới cùng, nhưng câu nói "Tôi sẽ giết cô" của Cố Thành Kiều, đây không phải trò đùa, cô cảm thấy anh ta thật sự sẽ giết.

Mà Cố Thành Kiều cũng im lặng hai giây, câu cảnh cáo này, cha của anh thường nói với anh, mà anh chưa từng để ý qua nó, chỉ là kết hợp lời cha mình nói cùng nổi gân xanh liên tưởng vừa rồi mình cũng giống vậy, anh liền có chút hối hận.

Một bên e sợ, một bên hối hận, làm cho bầu không khí giữa hai bên xấu hổ đến cực điểm.

Đúng lúc này, bên ngoài lại có chút náo nhiệt, là bà nội lo lắng chạy đến, vào cửa liền hô "Thiên nha đầu, cháu của ta không sao chứ?....Ai nha tiểu tử tông của tôi, sao mặt lại biến thành dạng này rồi?" Bà nội xém tý nữa là ngã xuống, cũng may có Cố Thành Kiều đỡ lấy bà "Chuyện đến cùng là thế nào, A Thành?"

Lâm Thiên đã sớm hóa đá, dù sao đang nằm ở trên giường chi bằng già chết.

Cố Thành Kiều đỡ bà nội đứng dậy, an ủi nói "Bà nội người ngồi xuống trước, đừng vội."

"Ta sao lại không vội cho được, ở nhà một đêm ta không thể ngủ!"

"Chính là....chính là....một đám thanh niên uống rượu gây rắc rối, đánh cô ấy bị thương."

"Bị thương?" Bà nội chấn kinh.

Đồng dạng bị khiếp sợ, Lâm Thiên ở trên giường hóa đá.

"Toàn bộ đám người đó đã bị bắt, hai nhóm người đánh nhau, ý thức không rõ ràng, đánh những người đi đường. Bà nội, chúng con còn trẻ, sau này sẽ lại có con."

Tròng mắt bà nội đỏ ửng lên, sống đến từng tuổi này, con cháu đều không thua kém ai nên không để bà phải bận tâm nhiều, từ khi ông bạn già qua đời, nhiều năm không có người tâm sự cùng, nhưng món quà này, là bà thật tâm mong đợi nó ra đời, đau thương đến độ không nói nên lời.

Nhưng bà cũng biết, đứa nhỏ không còn, khổ sở nhất đau lòng nhất vẫn là người mẹ.

"Ai, Thiên thật đáng thương, quá vô tội, A Thành con nói với cảnh sát, nhất định phải nghiêm trị đám người kia."

"Được" Cố Thành Kiều cũng phiền muộn gật đầu.

Lâm Thiên dù bị thương, cũng không biết phải ứng xử như thế nào, chỉ có thể quay lưng già chết.

Editor sẽ giải thích cho bạn **thieugiahacam00** vì sao số chương khá ít:

Editor đã cố tình cắt nó ra làm nhiều đoạn vì 1 chương khá dài. Nguyên nhân tiếp theo là vì editor dạo này không có nhiều thời gian nên chia nhỏ ra để dễ phân bổ thời gian và cũng giúp người đọc hiểu được sơ sơ của nội dung chương đó.

Nhưng nếu editor không cắt 1 chương ra mà làm luôn thì rất là lâu và người đọc phải chờ trong một thời gian dài để đủ đăng lên cho mọi người.

Xin lỗi mọi người rất nhiều và cảm ơn bình luận của bạn, editor sẽ cố gắng thêm nhiều chữ nhất trong khoảng thời gian rảnh của mình.

Một điều nữa là có bạn nào tình nguyện cùng editor edit bộ truyện này không ạ?

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bạo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tôi không đối (2)

Bà nội nhìn thấy bộ dạng này của cô, còn tưởng rằng cô quá mức đau buồn, tận tình khuyên bảo an ủi "Thiên nha đầu, đừng quá đau buồn, đứa bé đã không còn, đừng vì đau buồn mà tổn hại thân thể. Thiên, con yên tâm, có bà nội ở đây ai cũng đừng nghĩ khi dễ con được, ai cũng không được đuổi con khỏi Cố gia."

Ở bên cạnh Cố Thành Kiều liên tục an ủi, bà nội cũng đồng ý đi về nhà trước, trong phòng bệnh lại tiếp tục yên tĩnh.

Lâm Thiên ngủ mê suốt cả một đêm hiện giờ đã hết buồn ngủ, cô len lén dùng ánh mắt nhìn trộm Cố Thành Kiều, chỉ thấy anh ngồi trên ghế sofa dựa vào tường, mắt nhắm lại, không biết là ngủ bù hay nhắm mắt dưỡng thần.

Lâm Thiển chậm rãi ngồi dậy, thân thể giống như máy móc lâu đã lâu năm chưa hoạt động, hiện tại cử động một chút vô cùng khó khăn.

Nhưng cũng may còn có thể cử động, chính cô cũng bội phục mình mạng lớn.

Cố Thành Kiều là người có bao nhiêu cảnh giác, do gió thổi vô nên nhắm mắt, thấy được cô chập vạt ngồi ở mép giường, có ý muốn đứng dậy, anh nhanh chóng tới đỡ cô.

"Đã thành ra như vậy, còn muốn gây chuyện giống con thiếu thân sao? Cô không thể an tĩnh nằm trên giường à?"

Lâm Thiển bất đắc dĩ cười khổ "Tôi muốn giải quyết nỗi buồn."

"Nói tiếng người!"

"Tôi muốn đi vệ sinh."

"..." Cố Thành Kiều lúng túng một trận, mắt trợn lên liếc cô, rồi động tác nhanh nhẹn ôm ngang cô lên.

"A, anh đang làm gì vậy?"

Cố Thành Kiều cúi xuống nhìn cô, chất vấn "Tôi đối với cô có thể làm gì?"

"Anh đối với tôi có rất nhiều chuyện, anh đừng tưởng rằng anh trộm hôn tôi mà tôi không biết."

"...."

Lời này khiến Cố Thành Kiều như sét đánh ngang tai, thân thể cao lớn dừng lại, liền cứng ngắc đứng yên một chỗ.

Cảm giác kia, giống như khi còn nhỏ làm việc xấu, tự cho là giấu rất giỏi, kỳ thật sớm đã bị người khác biết.

"Nhưng mà, sóng to gió lớn thế nào Cố Thành Kiều cũng từng trải qua rồi, chút chuyện nhỏ này không làm khó được anh, chỉ lúng túng hai giây liền đi qua.

"Yên tâm, tôi không đối tới mức ăn lộn đầu." Anh vừa nói vừa ôm cô vào toilet của phòng bệnh, rồi lịch sự ra ngoài đứng chờ cô.

Lâm Thiển còn đang suy nghĩ ý nghĩa câu nói của anh, liếc mắt nhìn thấy mình trong gương, lớn tiếng hét to "A!".

Khó trách anh nói những lời đó, bộ dạng hiện tại của cô so với quý còn xấu hơn, chính cô còn thấy sợ, nói chi là anh.

Cây muốn vò, người muốn chặt, mặc dù Lâm Thiển bình thường sống rất tùy hứng, nhưng mặt mũi vẫn là nên có, cô nhìn mình trong gương, càng xem càng tức giận.

Năm phút sau, vẫn chưa có tiếng xả nước, cửa đã mở "Cái tên t*ng trùng lên não Ưông Dương ở phòng bệnh số mấy? Lão tử muốn tìm hấn tính sổ!"

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Trở thành mẹ kế

Lâm Thiển vừa mở cửa vừa hướng bên ngoài la lớn, vén tay áo lên chuẩn bị đánh người, bên trong miệng hùng hùng hồ hồ kêu gào, "Mày là cái đồ yếu đuối hèn mọn, đáng đời ngay cả Nam Âm loại người dối trá đó còn không của được, mình không có điểm tích sự nào liên kết bè kết phái làm xằng làm bậy, ta...."

Hai tay Cố Thành Kiều xách cô lên một cách dễ dàng "Này, này....thả lão tử xuống, lão tử hôm nay phải trừ gian diệt bạo thay trời hành đạo, không thể dễ..." Lâm Thiển vừa đá chân niêng vừa chửi mắng, "Mẹ nó, đem lão tử đánh thành dạng này, đánh người không đánh mặt, quy củ của giang hồ cũng không hiểu sao? Đạo đức nghề nghiệp còn có hay không?"

Cố Thành Kiều ôm cô tới giường bệnh, cô đáng thương vùng vẫy một hồi chân vẫn không chạm đất, mặc kệ cô vùng vẫy bao nhiêu, phía sau người đàn ông ôm cô vẫn vững vàng.

"Cố Thành Kiều anh đừng cản tôi, lão tử hôm nay nhất định phải báo thù, hấn tìm người đánh tôi thành bộ dạng này, tôi muốn đánh hấn ngay cả cha ruột cũng không nhận ra."

"Ai nha, họ Cố, tai anh điếc rồi à? Có nghe thấy không, thả tôi xuống!"

"A..."

Cố Thành Kiều ném Lâm Thiển ngã chổng vó trên giường, "Ai da, rất đau đó nha!!!" Cô cuộn tròn thân thể, che khuôn mặt, bất mãn nói "Tại sao anh lại ngăn cản tôi?!"

Ai ngờ Cố Thành Kiều nhấc chân dõn một bước, đáng về mặc kệ nói "Cô đi đi, tôi không cản cô đâu."

"...." Còn có thao tác kiểu này?

"Vừa rồi người ta tới có sợ đến nỗi không dám bước xuống giường, bây giờ ngược lại cô đòi đi."

"...."

"Cô nhìn xem cô có dáng vẻ giống con gái xú nào không? Cô thử xem lại xem, xem coi lời cô nói lúc nãy là đúng sao?"

"...Thế nào, không tưởng tượng nổi rồi?" Mặc dù ở trạng thái yếu thế, nhưng không có nghĩa cô vì chính mình không lên tiếng giải thích "Tôi cứ như vậy, anh không quen nhìn có thể mặc kệ, tôi không kêu anh quản."

Cố Thành Kiều mặt không đổi sắc, dù trong lòng tức giận, cũng có thể làm mình bình tĩnh, "Cô cho rằng tôi muốn quản cô sao? Tôi nếu thật muốn quản, chỉ sợ cô sẽ phải hối hận."

Lời này là sự thật, lúc đó Lâm Thiển không tin, thẳng đến ngày sau anh thực sự bắt đầu can thiệp vào cuộc sống của cô, cô mới biết được mình may mắn đến cỡ nào.

Cố Thành Kiều từng cô một hồi, đôi mắt phức tạp ở giữa tràn đầy thất vọng.

Xác thực, anh không hiểu rõ cô, chỉ nghĩ cô là một học sinh bình thường, lại không học không có tài nghệ gì, và có thể trở nên tồi tệ đi.

Xác thực, anh đánh giá thấp cô, bên ngoài cô giả yếu đuối ngoan ngoãn, giả ngây thơ điềm đạm đáng yêu, nhưng thực tế cô chính là một người chuyên phá phách gây chuyện.

Mới mấy ngày ngắn ngủi, đầu tiên đem người khác đánh đến nhập viện, rồi mới bị người khác đánh cho nhập viện, đây là học sinh bình thường sao?

Đây là cô gái bình thường, biết hiểu sự đời sao?

Anh lại không vì nổi giận xúc động trách cứ như hồi nãy, Cố Thành Kiều im lặng xoay người rời đi.

"...." Lâm Thiển giật giật bờ môi, cuối cùng là không có mở miệng, chỉ trơ mắt nhìn anh tuyệt tình rời đi.

Anh mang ủng quân đội làm bằng da, bên trên hành lang vang lên tiếng "Cộc cộc cộc" rất mạnh mẽ, nhanh chóng và rất nhịp nhàng. Cô nghe được, anh đi rất tiêu sái rất nhanh.

Thế nhưng mà, không có Cố Thành Kiều ngăn cản, cửa phòng cũng mở rộng ra, Lâm Thiển cũng không muốn đi tìm tên Ưông Dương đánh nhau.

Cô ngầy ngốc ngồi trên giường bệnh, ngắm nhìn bốn phía, không có một ai, loại cảm giác quen thuộc mà chán ghét.

Cô được như ý nguyện, bởi vì không có ai xen vào chuyện của cô nữa.

Nhưng cô cũng thất lạc, bởi vì không có ai xem vào cô nữa.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền đến ngàn dặm, tin tức Lâm Thiển trọng thương phải nằm viện rất nhanh được truyền đi khắp trường.

Đồng thời còn truyền thêm một tin tức nữa đó là - Ưông Dương đã làm thủ tục nghỉ học, ít ngày nữa sẽ đi nước ngoài.

Ưông Dương muốn đi nước ngoài cũng không cần suy nghĩ nữa, chỉ là trong thời điểm mấu chốt lại đột nhiên đi nước ngoài, chuyện này có một số điểm lộ nên nghi vấn.

Không biết rõ mọi chuyện quần chúng ăn dưa lại tiếp tục bày vẽ thêm một số phiên bản khác, trong đó có một cái khoa trương nhất, chính là "có mẹ kế."

"Có tin lớn có tin lớn, tôi nghe nói người bao nuôi Lâm Thiển chính là nhà giàu nhất thành phố này Ưông gia, Ưông Dương thay Nam Âm nói đại một cái có, mục đích thực sự là hấn bắt nắn việc Lâm Thiển trở thành mẹ kế của hấn."

"Thật hay giả?"

"Khoa Tiếng Anh đều đang đồn, không thể nào là giả được, Lâm Thiển bị người ta đánh trọng thương, ba của Ưông Dương cân nhắc chỉ có thể mang con trai của mình qua nước ngoài."

"Ưông Dương có thể đồng ý sao? Hấn không phải theo đuổi Nam Âm đến cùng à?"

"Không đồng ý thì phải làm sao, Ưông Dương vừa đi, sau này Lâm Thiển có thể ngênh ngang mà đi."

"Các người nói thử xem, Lâm Thiển nhập học cùng thời điểm trường được quyền tặng một sân vận động, có phải hay không do người nhà giàu nhất kia quyền tặng?"

"Chuyện này ~~~ rất có thể là như vậy, nhìn Lâm Thiển như vậy chả giống với người có xuất thân tốt, từ đâu có nhiều tiền như vậy?! Vì Đại học B, cô thật sự ngay cả mặt mũi ở thành phố B cũng không cần, có nhà giàu nhất Ưông gia là cha cô, tiền đều xài không hết."

Những tin đồn bát quái như thế không hề có dấu hiệu chìm xuống.

Lâm Du tức giận cảm thấy bất bình thay cho Lâm Thiển đã đem tất cả các tin bất quá đó nói lại hết cho Lâm Thiển nghe, Lâm Thiển ngây người, cô gơ ngón tay cái lên tám tám khen ngợi những người có thể tung tin đồn này cũng vừa lấy làm lạ, "Tao sống đến ngày hôm nay mới biết được đám học sinh trường mình là một đám nào tàn thích dựng chuyện, rất có tiềm năng làm nghệ sĩ trong tương lai."

Lâm Du mắng cô không tìm không phải, đồng thời vẫn không quên truy hỏi "Chuyện này đến cùng là như thế nào? Có đại thiếu không nhắc tới cái thai sao?"

Lâm Thiển lắc đầu "Buổi sáng hôm trước anh ta đi về đến nay vẫn chưa ghé qua lại."

Lâm Du nghe vậy không khỏi có chút bận tâm, "Không phải tao nhiều chuyện, cũng không phải tao mơ ước em rể của mình, nhưng tao thật muốn biết tại sao anh ta lại cưới mày, tại sao?"

Lâm Thiển vẫn là lắc đầu "Ngày nào mày biết, nhớ nói với tao biết."

"...." Lâm Du khẽ thở dài một hồi, lảng sang chuyện khác hỏi "Mấy khi nào có thể xuất viện? Ngày nào mày chưa làm sáng tỏ mọi chuyện, mày vẫn sẽ là "mẹ sau" của Ưông Dương đó."

"Làm sáng tỏ? Tao phải tìm ai để làm sáng tỏ? Hay là lên trường dán một cái poster ghi là tao không phải mẹ kế của Ưông Dương? Người nào làm vậy chính là người ngu ngốc."

"Vậy là mặc kệ những tin tức điên khùng đó?"

"Thế nào quần, chỉ sợ càng bị bôi đen, không bằng không để ý tới, thời gian qua đi mọi người tự nhiên biết là giả."

Lâm Du gật gù đầu, "Cũng chỉ có thể làm vậy, mà này vậy đến khi nào mày mới xuất viện? Ra viện thì đi đâu?"

Không phải Lâm Thiển không trả lời cô ta mà là vì chính Lâm Thiển cũng không biết, Cố Thành Kiều cứ như vậy đi thẳng một mạch, không lưu lại câu gì, cô cũng không biết anh đang ở nơi nào, ngay cả bà nội cũng không có tin tức, Cố gia cũng không có ai tới.

Mà cô cũng không dám gọi điện thoại tìm Cố Thành Kiều.

"Các người làm vợ chồng kiểu gì vậy?" Lâm Du không ngừng liên tưởng, "Cổ đại thiếu gia này đầu óc không có bệnh thì thân thể chính là có bệnh, lại đi cưới mày, đổi trắng thay đen che mắt người đời, tao thấy mày vẫn là nên có dự định cho tương lai, tìm một con đường tốt hơn cho mình."

Lâm Thiên cũng không thể thay Cố Thành Kiều giải thích, Lâm Du lo lắng, chính là lo lắng cho cô.

"Mà Lâm Thiên..." Lâm Du bỗng nhiên hạ thấp âm thanh hỏi, "Mày cùng anh ta đã....làm cái kia?"

"Không có, tao không đồng ý, anh ta cũng không có ép tao."

Lâm Du vỗ đùi, bộ dạng "Bị tao đoán trúng", "Tao đã nói rồi mà, người ta bỏ đời thứ hai nguyện ý cưới mày làm người che chắn chứ sao anh ta lại đi cưới một tiểu nha đầu? Tao khẳng định phương tiện kì của anh ta có vấn đề."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cưới Sủng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Tôi cùng Sở Mục Phong không có quan hệ gì hết

So với ban đầu, Lâm Du đối với chuyện này nghĩ linh cảm của mình ngày càng chuẩn, càng nói chuyện càng giống như vậy.

"Một người đàn ông bình thường, không có đối tượng còn chưa tính, nếu có đối tượng sẽ không có loại chuyện này? Huống chi hai người không phải đối tượng, mà là hai người đã kết hôn rồi nha, hai người còn có quyền hợp pháp ngủ cùng nhau, anh ta vậy mà không có chạm qua mày, tao khẳng định là có vấn đề."

"Trong trường chúng ta những người tìm người yêu, có người nào chưa từng xảy ra quan hệ? Có tiền thì có thể đưa nhau vô nhà nghỉ, không có tiền kìm một khu rừng nhỏ cũng có thể làm được việc. Trong đầu tất cả đàn ông đều chứa loại chuyện đó, nửa người dưới suy nghĩ là động vật, liệu có thể nhịn được?"

"Aizz, nhìn thân thể anh ta cũng cường tráng, thật ra cũng chỉ là vẻ bề ngoài, bên ngoài mạnh bên trong yếu nha. Mày cũng thật ngốc, bình thường gặp mày rất cản trở mà, thế sao chuyện này lại không rõ ràng như vậy?"

Lâm Thiên nghe cô gái này nói chuyện, cũng cảm thấy có đạo lý, "Vậy mày thử nói xem tao phải làm như thế nào đây?"

Lâm Du mỉm cười, đôi môi căng mọng đỏ hồng cùng hàm răng trắng, có một chút thiếu nữ ngọt ngào, cũng có một chút quyền rũ của thiếu nữ, "Mày hỏi chị đây là đúng người rồi. Lâm Thiên, mày thành thật khai báo cho tao biết, mày có phải cùng Sở Mục Phong có chuyện mờ ám?"

"Sở Mục Phong?" Cái tình huống này có thể hay không chuyển biến quá nhanh.

"Mày vừa có chuyện, Sở Mục Phong liền đến tìm tao, hẳn muốn từ tao nghe ngóng được mày ở bệnh viện nào phòng số mấy, nói đùa, tao đâu phải loại chị em vì trai lại bán đứng chị em của mình sao? Tao nghĩ đến nếu để Cố đại thiếu biết mày có gian tình, vậy cũng không tốt, cho nên ngay cả nửa câu tao cũng không có tiết lộ với hắn."

"Dừng lại" Lâm Thiên nói, "Tao cùng Sở Mục Phong không có quan hệ gì hết, chỉ là đồng học thôi."

Lâm Du "phi" một cái, "Mày cũng không coi nghĩa khí ra gì, tất cả mọi người đều nói sở dĩ Nam Âm kêu người đánh mày tất cả đều vì mày đoạt Sở Mục Phong của cô ta."

"Chuyện kia tất cả mọi người đều nói mẹ kế của Ônng Dương là tao?" Lâm Thiên hỏi ngược một câu.

Lâm Du cũng không tin, "Thôi đi, tao nhìn thấy bộ dáng nóng nảy của Sở Mục Phong cũng không phải là giả, nếu không phải mày sớm bị Cố thiếu dành đi trước, mày cũng có thể cùng Sở Mục Phong trở thành một tình yêu vườn trường nha, khiến cho ả Nam Âm kia tức chết."

"Mày càng nói càng không đứng đắn, mày lại nói lại lần nữa?!" giọng nói Lâm Thiên mang theo chút uy hiếp.

Lâm Du phát phát tay, "Được được được, không nói thì không nói nữa, vậy mày đến cùng không xuất viện?"

"Ra!"

Lâm Thiên cúi cùng cũng xuất viện, tại bệnh viện ba ngày, vết thương trên người đã trở nên tốt hơn, chỉ là máu bầm trên mặt vẫn còn chưa tan hết.

Có đánh chết Lâm Thiên cô cũng không trở về Lâm gia, mà Cố gia cô cũng không có mặt mũi đến đó, chỉ có thể đi nhờ xe Lâm Du trở về trường học.

Mặt trời chiều đã ngả về tây, ráng chiều đầy trời, ánh chiều tà ảm áp chiếu xuống, đem tất cả mọi thứ chiếu xuống lấp lánh.

Đường hai bên sân trường lá ngô đồng đã khô lại, gió thu lên, lá ngô màu vàng vang sào sạt, lượn lờ mà xuống.

Dưới tán cây, thỉnh thoảng có vài học sinh đi ngang qua, hoặc đi cùng với bạn, hoặc đi một mình, hai chân đi lại trên ánh nắng pha tạp đường nhỏ, xoạt xoạt xoạt xoạt, một phen thật là thú vị.

Chính là tại con đường đẹp tuyệt mỹ này, Lâm Thiên đã thấy Sở Mục Phong.

Dưới bóng cây, anh ta đưa lưng về phía trời chiều, ngồi trên chiếc xe đạp, một chân để trên bàn đạp, một chân đạp trên mặt đất, trên vai anh ta vác theo một cây gậy đánh tennis, đầu đội một mũ lưới trái màu trắng, cũng mang một đôi giày thể thao màu trắng, vừa quay đầu lại, một nửa khuôn mặt nhuộm màu vàng nắng, nhu hòa, bình tĩnh, anh tuần lâm cho người nhìn cảm thấy ngạt thở.

Một màn này phảng phất như trong phim, phảng phất như tất cả mọi thứ đẹp nhất trên thế giới này cũng không diễn tả được khoảnh khắc này.

Lâm Thiên hồ hạp có chút gấp gáp, không nỡ bỏ lỡ hình tượng kinh người như vậy, thậm chí ngay cả số lần hành động chớp mắt cũng giảm bớt.

Cô biết ở giữa tâm có chút động.

Sở Mục Phong nhìn thấy cô đi tới, đứng xuống xe, đem xe đạp tùy ý nghiêng về phía gốc cây, chỉ vác vợt tennis tiêu sát đi tới.

Anh ta nắm lấy sợi dây của cái túi bằng một tay và nhét nó vào túi quần, đón gió mà đứng, và đi ngược lại với ánh nắng, giờ tay nhắc chân đều tràn đầy tự tin và kiêu ngạo, tùy ý bấu môi một cái đều là tự nhiên thoải mái, hơi thở cường đại.

Đây có lẽ là một loại khí chất mà một người sinh ra có xuất thân tốt đã có từ khi mới sinh ra.

Sở Mục Phong xác định mục tiêu bước lại gần Lâm Thiên.

Lâm Thiên lúc đầu còn muốn cúi đầu giả bộ như không nhìn thấy cái gì, nhưng người ta là có tình đi đến gần cô, giả bộ như không thấy cũng quá lộ liễu.

Khoảng cách quá gần, gần đến mức khiến cho hô hấp của cô có chút kiềm chế, cô nhanh chóng lui về sau hai bước.

"Có chuyện gì sao?" Lâm Thiên cố gắng nói bằng giọng hồ hững.

Sở Mục Phong không lên tiếng, chỉ cúi đầu chăm chú nhìn khuôn mặt cô, pha tạp bóng cây, trên mặt cô màu ửng động rất rõ ràng, nhưng điều này không thể ngăn sự xinh đẹp và hoạt bát của cô, một đôi mắt linh động to tròn vừa đen vừa sáng.

Không thể phủ nhận rằng lần đầu tiên anh có cảm giác với cô chính là vì đôi mắt to độc nhất vô nhị này, rồi sau đó hẳn hoàn toàn động tâm với cô, cô giấu sự cuồng vọng của mình ở trong chỉ biểu hiện vô cùng đơn giản và hiền lương ra bên ngoài.

"Có sao không?"

Lâm Thiên lại lùi hai bước, "Này này, đừng xích lại gần nữa..." Cô đưa tay ra và vẫy vẫy tóc ở đầu lông mày, hai tay cô rất tự nhiên vắt ngang eo, chân trái đứng vững, chân phải bắt chéo qua, giống như một kẻ lưu manh.

"Nói đùa, tao làm sao có chuyện gì được?!"

Sở Mục Phong đã sớm quen bộ dáng này của cô, lo lắng, trên mặt hẳn mỉm cười tự nhiên, "Không có sao thì tốt, mấy ngày nay tao lo lắng đến ngủ không được, mày làm sao mà ngay cả điện thoại cũng không nhắc máy nghe?"

Giọng của Sở Mục Phong nghe vừa ôn nhu vừa quan tâm nhưng trên mặt lại nở nụ cười, Lâm Thiên cũng không biết.

"Tại sao tao phải nghe nghe điện thoại của mày?! Tao với mày đâu có quen nhau đâu."

Cô rõ ràng phải sạch quan hệ, Sở Mục Phong lại không có buồn kiên nhẫn nói "Chúng ta từ lúc học chung cấp đã ngồi cùng bàn, lên đại học vẫn học cùng lớp, như vậy mà không quen, vậy làm sao mới tính là quen?"

"...Sở Mục Phong, hôm nay mày có bị sao không? Mày có thể bình thường như mọi ngày được không vậy?"

"Tao vẫn luôn rất bình thường mà."

"Không phải...mày..." Lâm Thiên tức giận hỏi "Không phải chúng ta từ trước đến nay nước sông không phạm nước giếng sao? Lúc nào thì mày nghĩ khác rồi vậy?"

"Đó là mày hiểu lầm rồi, ai cùng mày nước sông không phạm nước giếng chứ."

"Tao..." Lâm Thiên phiền muộn cực kỳ, phiền nhất loại người không nói rõ ràng này "Sở Mục Phong, cuối cùng mày muốn như thế nào đây?"

Sở Mục Phong nửa người đắm chìm trong ánh nắng, lúc đầu là nam nhân nổi danh lãnh khốc và lạnh lùng, sao bây giờ lại biến thành một người đàn ông ấm áp vậy, hẳn không nhanh không chậm, không hấp tấp nóng nảy, mang theo chút ngây ngô cùng ngượng ngùng, nói "Tao muốn thế nào mày còn không biết rõ sao?"

"...."

"Có lẽ phương thức nói chuyện lần trước của tao không đúng, Lâm Thiên, bây giờ tao chính thức nói rõ ràng với mày, tao...."

"Ngừng!" Lâm Thiên lui về sau một bước dài, khoảng cách của hai người kéo ra khoảng một mét, Sở Mục Phong muốn nói cái gì cô biết rõ, đừng nói hiện tại, nếu vẫn như trước kia vẫn còn FA, cô cũng không dám nghĩ đến chuyện này.

Sở Mục Phong thế nhưng là một học sinh đúng chất 3 tốt, gia thế tốt, tướng mạo tốt, thành tích tốt, cô cũng tự mình hiểu lấy, cô không muốn gây họa cho một mầm giống tốt của đất nước Sở Mục Phong a.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Bị bắt

"Sở Mục Phong, đừng đến gần tao quá, nếu không chủ nhiệm lớp sẽ tìm tao nói chuyện và nói tao đang làm hư mày, vậy thì không phải tao oan lắm sao?"

Lâm Thiên nói đều là sự thật, chủ nhiệm lớp cũng đã cảnh cáo nàng không phải một lần là không cho phép cô làm ảnh hưởng những bạn học khác, với lại hiện tại cô đã là người đã kết hôn, bắt kỳ cái gì động tâm, mập mờ, tò tình, đều không được phép.

Cho Cố Thành Kiều đội nón xanh, có phải hay không cô chán sống rồi?!

"Nhé né né, Sở Mục Phong, mày cách tao xa một chút, thật, tao xin mày, chúng ta liền giống như trước kia không phải là rất tốt sao?"

Lâm Thiên càng nói càng lui về sau, Sở Mục Phong thì càng tiến lại gần cô, hít một hơi thật sâu, dù hôm nay có như thế nào cũng phải nói cho cô biết điều này.

"Lâm Thiên, thật ra tao lóp mười một đã thích mày rồi."

"..." Nhất định là thỉnh giác của mình xảy ra vấn đề.

Gió thu thổi lên, lá khô rụng, đồng thời lá ngô đồng từng mảnh bay múa trên không trung, hai người một cao một thấp đứng lặng tại dưới bóng cây, Lâm Thiên cúi đầu, mà Sở Mục Phong, đã thổ lộ hết những tâm tình của mình kia trong mắt có mấy phần âm đạm.

"Khi đó mày cả ngày bị thầy giáo phạt, lúc đầu tao cảm thấy mày như vậy là đáng đời, nhưng không biết từ thời điểm nào, khi nhìn thấy mấy thầy cô phạt mày tao liền đau lòng cho mày."

"Người khác chỉ thấy một mặt điên điên khùng khùng của mày, mà tao nhìn thấy chính là, tại cuộc họp phụ huynh năm đó tao thấy là trái tim mày đang đau đớn, sự dửng dưng và lòng tự trọng nghĩa của mày khi bạn học bị bắt nạt, và sự kiên cường mạnh mẽ của mày đã mang lại vinh quang cho lóp chúng ta tại đại hội thể thao."

"Ồ trong mắt người khác nhìn thấy là khuyết điểm của mày, còn trong mắt của tao tất cả những gì của mày đều là ưu điểm, và chính lúc đó, tao đã biết mình đã thích mày."

"Nhưng khi đó tao không dám thừa nhận, không dám lộ ra một tia tình cảm trước mặt mày, càng thêm không hiểu như thế nào thích một người, cho nên mới cố ý lạnh lùng đối với mày."

"Nói thật cho mày biết một bí mật, lúc chúng ta điền bảng nguyện vọng vô đại học nào, tao là biết mày muốn tới trường này, nên tao mới ghi nguyện vọng giống mày tới ngôi trường này, tao là theo chân mày tới, Lâm Thiên."

Lúc này, mặt Lâm Thiên đã đỏ bừng.

"Lần trước mày cự tuyệt tao sau khi tao trở về nhà đã suy nghĩ tinh táo mấy ngày, có thể là do sự kiêu ngạo của tao đã để mày cảm thấy tao không chân thành, đúng, tao từ trước tới nay đều rất kiêu ngạo, nhưng mà Lâm Thiên, vì mày tao có thể buông xuống tất cả kiêu ngạo, chỉ vì mày thôi."

"Vì mày, tao có thể không để ý tới chuyện tất cả mọi người phản đối, tao không tin những tin đồn xấu về mày, mà tao chỉ tin tưởng lời mày nói ra."

"Lâm Thiên, cho tao một cơ hội được không? Tao đã nghĩ rất kỹ, người tao thích chính là mày, rất thích rất thích mày..."

Trong mắt người ngoài Lâm Thiên chính là một người trưởng thành đã hiểu hết mọi chuyện trong xã hội, chính cô cũng nghĩ mình như vậy, dày nhất chính là da mặt, kém nhất chính là tính tình, nhưng đối mặt với lời tỏ tình của Sở Mục Phong, Lâm Thiên chẳng những đại não trống không, gương mặt còn ửng đỏ.

Đối với Sở Mục Phong, biểu hiện của cô khiến hắn nghĩ cô cũng thích hắn.

Tại thời điểm thích một người, khi thấy cô ấy chỉ vô tình nhìn mình một chút, mình cũng cảm thấy cô ấy cũng thích mình.

Không đợi Lâm Thiên trả lời lại, Sở Mục Phong liền tiến lên trước một bước chủ động tiến tới nắm tay của cô.

Giống như bị chạm điện, tại thời điểm tay của hắn vừa mới đụng phải tay của cô, cô bỗng nhiên hét ra.

Phản ứng chậm chạp quá mức có thể dễ dàng dẫn đến sự hiểu lầm.

"Thế nào, mày còn hoài nghi thành ý của tao?" Sở Mục Phong vừa nói vừa đem chiếc vợt tennis đeo trên vai lấy xuống, hỏi "Mày còn nhớ rõ cây vợt tennis này không?"

Lúc này Lâm Thiên mới nghiêm túc nhìn thoáng qua cây vợt tennis đó, năm đó vì lúc ấy cô được một phần thưởng chính là một bộ vợt tennis, cho nên cô tiện tay đem chiếc vợt cũ đưa cho người ngồi cùng bàn và người ngồi cùng bàn với cô năm đó đương nhiên là Sở Mục Phong.

Cô nhớ rằng cây vợt đã bị đứt vài dây, nếu không thì cô đã không hào phóng tặng cho người khác. Lúc ấy đưa cho Sở Mục Phong, kỳ thật cũng có chút ý tứ khoe khoang.

Không nghĩ tới cho đến giờ Sở Mục Phong chẳng những còn giữ lại, còn đem những chiếc dây bị đứt đều đã sửa xong, nhìn vô cùng mới, có thể thấy được hắn rất quý trọng cây vợt đó.

"Mày..." Không thể phủ nhận, Lâm Thiên đang rất cảm động và những bức thư tình nhận được cũng không xúc động bằng khuôn mặt xúc động bởi lời tỏ tình.

Huống chi, Sở Mục Phong vẫn là nhận rất nhiều sự theo đuổi của nữ sinh trong trường, bị thổ lộ ngay dưới sân trường, điều đó làm thỏa mãn rất nhiều sự hư vinh của một người FA như cô.

"Tao là thật lòng, tuyệt đối không phải là nói đùa."

Sở Mục Phong trên mặt mang nụ cười nhân hậu, có chút ngây ngô, cũng có chút ngượng ngùng, hắn mang theo tràn đầy thành ý mà đến, cũng tràn đầy tự tin mà nói, "Sau này có tao bảo vệ mày, không có người nào dám khi dễ mày nữa đâu."

Đây là lời hứa hẹn lớn nhất của hắn đối với cô.

Tim của Lâm Thiên đập nhanh hơn, khẩn trương đến nỗi có thể nghe rõ sự cuồng loạn của nhịp tim, nhưng cô vẫn là kiên định cự tuyệt, "Thật xin lỗi, tao không thể tiếp nhận mày."

Những điều mà cô chưa từng nghĩ đến trước đây, bây giờ không thể nghĩ tới, sau này lại không dám muốn.

"Tại sao?" Cảm xúc của Sở Mục Phong chuyển biến có chút nhanh, nụ cười âm áp biến mất, khó nén nổi thất vọng.

"Không có lý do gì cả, tao chỉ là không thích mày thôi."

"Mày nói dối."

"Tao tại sao lại phải nói dối? Mày cho rằng mày là ai?" Lâm Thiên có chút không đành lòng, cũng có chút đau lòng, nhưng cô không có biện pháp khác, "Tao chưa từng thích mày, còn chuyện mày thích tao... Lại đổ lỗi cho tao?"

"Tao không tin!"

Sở Mục Phong mười phần tự tin nói, điều này khiến cho Lâm Thiển hoảng loạn trong lòng bỗng nhói một tia đau đớn, thích không, nam sinh ưu tú như vậy, nàng khẳng định thích, chỉ là... Bây giờ nói cái gì cũng đã trễ rồi..

"Tao phải đi đây, mày tránh ra." Cô hơi mất kiên nhẫn, muốn chạy trốn.

Ai ngờ, Sở Mục Phong trực tiếp ngăn trở đường đi của cô, cô đi về phía trái, hắn cũng đi phía trái, cô đi hướng phải, hắn cũng đi hướng phải.

"Này, Sở đại thiếu gia, tôi luôn không có quyền cự tuyệt sao? Chẳng lẽ tôi thích Vương Tuấn Khải Vương Tuấn Khải liền có thể trở thành chồng của tôi?"

Nói không được, trực tiếp nắm lấy cánh tay, Sở Mục Phong một phát bắt được cánh tay của cô, kéo cô lại không cho cô đi.

"Này, mày mau buông tay, ban ngày ban mặt, trước mặt mọi người, làm như vậy không được a!"

"Tao là muốn người trong trường đều biết, mày, Lâm Thiển là của một mình tao, Sở Mục Phong này thôi, sau này ai cũng đừng hòng đụng được một sợi tóc của mày."

"...."

Ở thành phố này, Sở gia cũng là một gia tộc nổi danh danh môn vọng tộc, ở các khắp nơi đều có sản nghiệp của riêng mình, cũng là một gia tộc quyền thế một tay che trời.

Sở Mục Phong học đại học trước kia đều là do xe sang trọng đưa đón, có người làm giúp hắn cầm giỏ xách giấy, còn tôn kính xưng hô hắn là đại thiếu gia.

Xác thực, người như hắn, có thể lợi dụng tốt uy quyền của mình để bảo hộ một nữ sinh.

Tuy nhiên bảo hộ như vậy, Lâm Thiển cũng không cần, cũng rất khinh thường.

Ngay tại thời điểm hai người đang giằng co chưa xong, dưới bóng cây xanh râm mát trên con đường mòn bên kia đột nhiên xuất hiện một chiếc xe Land Rover, vốn dĩ con đường rất nhỏ hẹp lại xuất hiện một chiếc xe to như vậy khiến cho con đường cũng trở nên hẹp hơn, làm cho mọi người có chút khó xử.

Ngay khi chiếc xe Land Rover chậm rãi kéo kính xuống, Lâm Thiển chỉ cần liếc một cái cũng biết người tới là ai, lập tức, cô giống như đứng ngồi không yên, lưng chợt đổ mồ hôi lạnh.

"Lên xe." Cổ Thành Kiều không vui nói, xụ mặt, tròng mắt, mắt sáng như đuốc, phần nộ dị thường.

Lâm Thiển theo bản năng hất tay Sở Mục Phong ra, chính mình rõ ràng không làm sai cái gì, nhưng vẫn là cảm thấy đây làm việc trái với lương tâm như đang làm một việc xấu thì lại bị bắt.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cưỡi Sừng Báo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Tôi nghĩ rằng tôi đã chết

"Lên xe, lè mè cái gì?!" Cổ Thành Kiều phần nộ tất cả đều viết lên mặt, nếu tại thời điểm anh không tức giận thì liền rất nghiêm túc, cả người tràn đầy tức giận, bộ dạng đơn giản chính là gắt phật, thấy thần giết thần.

Lâm Thiển khẽ run rẩy, đang muốn quay người lại, lại nghe thấy Sở Mục Phong mở miệng nói ra: "Dạ..."

Dạ! Vậy là sao?

Lâm Thiển ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy Sở Mục Phong ngoan ngoan đi đến bên cạnh xe, hướng người bên trong xe Cổ Thành Kiều nói: "Chú Hai, chờ cháu một một chút được không?"

Chú chú chú....Chú Hai?

Lâm Thiển trong nháy mắt hóa đá.

"Không được!" Cổ Thành Kiều nhìn xem hai người, lừa gạt bay thẳng đến đứa cháu nhỏ của mình, cũng bay thẳng Lâm Thiển, "Thời gian của ta đang gấp!"

"Vậy xe của con..."

"Bỏ vào cốp xe."

Sở Mục Phong cảm nhận được chú Hai đã nhẫn nại đã đến cực hạn, đành phải ngoan ngoan nghe lời, vừa rồi ở trước mặt Lâm Thiển ra vẻ khí phách hiện tại hình tượng quý công tử đều đổ sập, trước mặt Cổ Thành Kiều đang giận dữ, hắn thực sự chỉ là một đứa bé.

Hai chân Lâm Thiển như có quả tạ nặng ngàn cân, đập lên chân cô khiến cô không nhúc nhích được, cô chuyển động tròn mắt hướng người trong xe nhìn thoáng qua, bả vai nhỏ lắc một cái, xem chút bị dọa đến hồn bay phách lạc.

Cô yêu cầu quan hệ của bọn họ không được tiết lộ ở trường học, được rồi, anh ta xác thực nói được thì làm được, không nhận cô, không gọi cô, không tìm cô.

Nhưng cái kia ánh mắt, rõ ràng chính là muốn ăn tươi nuốt sống cô nha!

Sở Mục Phong cả người cũng là ừ ừ cúi đầu, hắn gấp chiếc xe đạp và đặt nó vào cốp xe một cách dễ dàng, xong rồi hắn mới đi lên trước, thời điểm đi ngang qua cô thấp giọng nói một câu, "Mấy suy nghĩ thật kỹ rồi hãy trả lời tao, tao chờ câu trả lời của mày."

"..." Cái chết của tao sẽ đến sớm nếu đồng ý với mày, mày có biết hay không?

Sở Mục Phong lên xe, Cổ Thành Kiều giẫm mạnh chân ga trực tiếp rời đi.

Lâm Thiên vẫn cứng đờ đứng tại chỗ, kính chắn gió phản chiếu phía trên cây ngô đồng, mà cô lại cảm nhận được đến từ Cố Thành Kiều mười vạn bạo kích.

Cố Thành Kiều chuyển xe động tác rất mạnh mà chính xác, chỉ hai giây liền trở về đường cái, anh nắm chặt tay lái, giảm mạnh chân ga, xe tựa như tên rời cung, kêu một chút liền nghênh ngang rời đi, lưu lại một mình Lâm Thiên, chỉ có lá rụng rơi là tả, cùng gió thu xào xạc.

Lâm Thiên sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, vậy mà hai người này lại là chú cháu, cô cảm thấy khi trở về phải mua một chiếc quan tài.

Xe lái ra khỏi trường học, đi trên đường được một đoạn, Cố Thành Kiều cuối cùng nhịn không được hỏi: "Con ở trường học không lo đọc sách, quan hệ gì với cô nữ sinh kia mà làm loạn trên sân trường vậy?"

Anh nghĩ anh quan tâm đến việc học tập của cháu trên cơ sở là một người chú và anh nghĩ rằng điều này là vô cùng bình thường.

"Cháu không có làm loạn, cháu thích cô gái đó, cháu là đang theo đuổi cô ấy" Sở Mục Phong mất hứng nói, may mắn không có chú ý cảm xúc của đối phương hiện giờ, dù sao chú Hai vẫn luôn nghiêm túc như thế, hẳn cũng đã quen.

Cố Thành Kiều tức giận đến mức ngay cả trong lúc đang lái xe, đều rõ ràng đi sai lệch một chút.

"Theo đuổi sao rồi?" Anh đè nén tất cả cảm xúc, nặng nề hỏi.

Bị hỏi chỗ đau, Sở Mục Phong càng thêm ủ rũ, lắc đầu nói: "Cô ấy cự tuyệt."

Cố Thành Kiều thở dài một hơi.

"Nhưng cháu biết cô ấy chắc chắn cũng thích cháu."

Xe lại đi sai lệch một chút.

"Con bây giờ còn là học sinh, phải để việc học lên trên hết" nếu như Sở Mục Phong đủ cẩn thận, hoàn toàn có thể phát hiện Cố Thành Kiều khuyên nhủ thanh âm run nhè nhẹ, "Cô gái đó đã cự tuyệt, vậy con phải giết chết ý niệm đó đi, đem lực chú ý đặt tất cả vào việc học tập."

Sở Mục Phong hoàn toàn không có linh ngộ được chú Hai của mình nói cực kì có hàm súc cảnh cáo, cũng không có tâm tư để linh ngộ, vẫn ở trên xe rầu rĩ không vui.

Cố Thành Kiều gặp hẳn không đáp lời, tức giận càng sâu hơn mấy phần, "Ta nói chuyện con có nghe hay không?"

"Chú Hai, con không thể tùy tiện liền từ bỏ như vậy, loại cảm giác này người không hiểu đâu."

"..." Cố Thành Kiều lập tức nghẹn lời, lời này là đang cười nhạo anh, vẫn là đang cười nhạo anh sao?

"Cháu cùng với cô ấy từ lớp mười một khi bắt đầu vô năm học đã ngồi cùng bàn với nhau, cháu cũng là từ khi đó đã bắt đầu thích cô ấy, cô ấy cùng với những cô gái khác không giống nhau, diễm diễm khuâng khuâng, cũng rất đáng yêu." Sở Mục Phong hoàn toàn đắm chìm trong hồi ức hồng phấn của chính mình, một chút cũng không có phát giác Cố Thành Kiều gần như bão táp đầy mặt, "Bất quá khi đó cháu còn không hiểu, cũng không dám lộ ra là đang thích cô ấy, thẳng đến hôm nay cháu đã thổ lộ với cô ấy, cô ấy cứ cho là đầu óc của cháu có bệnh."

"..." Trọng tâm của câu là gì?!

"Cô ấy cùng với những cô gái khác thực sự không giống, sẽ không bởi vì gia thế của cháu mà cố ý tiếp cận cháu lấy lòng cháu, cô ấy thích một người chỉ vì thích, sẽ không bởi vì cái khác, đó là thứ đã hấp dẫn cháu, chú Hai, người có thể hiểu ý của cháu không?"

"..." Cố Thành Kiều cực lực đè nén lửa giận, chỉ có tay lái có thể cảm nhận được đến từ chủ nhân gào thét, anh trầm thấp nói, "Không. Minh. Bạch."

"Người không rõ cũng bình thường, dù sao người rất ít tiếp xúc với người khác giới."

"..." Tay lái gần như bị anh ta đập vỡ.

Sở Mục Phong giống như đang rất quyết tâm, và nói: "Ta sẽ không từ bỏ, miễn là cô ấy cảm nhận được sự chân thành của ta, ta tin rằng cô ấy sẽ chấp nhận ta."

Một sự khẩn trương mãnh liệt, và trong nháy mắt, Cố Thành Kiều điên cuồng đảo quanh tay lái, còn Sở Mục Phong không kịp phát hiện bất kỳ sự tình gì, "Phanh" một tiếng vang thật lớn, cả người mang xe đâm đầu vào trụ cầu.

Hormone tuyến thượng thận của Sở Mục Phong đột nhiên tăng vọt và tác động dữ dội khiến hắn chóng mặt.

Va chạm trong nháy mắt, Cố Thành Kiều cũng mơ hồ một lát, trong xe các túi khí trong xe bật mở, kính chắn gió tiêu hết sạch, nhưng anh điều thứ nhất nghĩ tới vẫn là an nguy của Sở Mục Phong.

"Tiểu Phong, tỉnh, không có sao chứ? Tiểu Phong... Tiểu Phong... Tiểu Phong?"

Sở Mục Phong từ hoảng sợ trong vụ va chạm bên trong lấy lại tinh thần, hắn mở to mắt, chỉ cảm thấy hai mắt nhói nhói, ngực bị đè nén không thôi.

Cố Thành Kiều lập tức còi dây an toàn ra, mở túi khí kéo ra phía sau trước, "Tiểu Phong, Tiểu Phong?"

Chỉ thấy Sở Mục Phong sắc mặt tái nhợt, bờ môi khẽ run, hai mắt sung huyết, hô hấp dồn dập, cả người cũng không quá thích hợp, "Tiểu Phong, nghe được ta nói chuyện không?" Cố Thành Kiều một bên gọi tên hắn, một bên kiểm tra đầu của hắn cùng sau lưng.

Sở Mục Phong phát ra mười phần thanh âm yếu ớt, "Nghe... Nghe được..."

Chỉ là yếu ớt, nhưng cũng không suy yếu.

Cố Thành Kiều tạm thời thở dài một hơi, giúp hắn mở dây an toàn, lại đem túi khí trước ngực của hắn đẩy ra, "Thở sâu, hít một hơi thật sâu... Có tốt hơn không?"

Sở Mục Phong cảm giác tốt lên rất nhiều, nguyên lai vừa rồi bị túi khí đè nén hẳn cho là mình sắp ngộp rồi.

Hắn hô to ra một hơi, lại tham lam dùng sức hút lấy không khí mới mẻ, chưa tinh hồn, "Chú Hai, con cứ nghĩ là con đã chết rồi."

Cố Thành Kiều vui mừng sờ lên đầu của hắn, nói: "Cháu như vậy sao có thể dễ dàng chết?"

"Ô, đại nạn không chết tất sau có phúc, cháu nhất định có thể theo đuổi được Lâm Thiên."

"....."

Phía ngoài tiếng còi cảnh sát từ xa tới gần, cảnh sát giao thông khẩn trương gõ cửa sổ hỏi thăm, "Người ở bên trong có sao không?"

Cố Thành Kiều ổn định lại tâm thần, mở cửa xuống xe, "Cháu của tôi bị một vết thương nhỏ, hẳn không có trở ngại gì, xe buýt của trường có trước mặt có sao không?"

Cùng Cố Thành Kiều đồng thời phát sinh tai nạn xe cộ, còn có xe buýt của một trường học, nếu như Cố Thành Kiều không kịp thời phát hiện dị thường, không có kịp thời quay đầu xe, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sừng Bão Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Nhanh chóng ly hôn

Không đợi Cố Thành Kiều đáp lời, đại đội trưởng "Ai nha" một tiếng, "Cố thủ trưởng, tay của ngài bị thương rồi....bác sĩ Hồ, bác sĩ Hồ..."

Cố Thành Kiều ngăn ông ta lại, "Không có gì đáng ngại, ta tự đi bệnh viện là được rồi."

"Đây là cái gì?"

"Đừng làm phiền các bác sĩ, có nhiều người đang bị thương, các bác sĩ đang bận rộn. Ta ổn."

Hiện tại trầm tĩnh lại, anh mới cảm giác được đầu gối của mình cũng có chút đau nhức, hẳn là lúc phát sinh tai nạn xe cộ bị đụng trúng.

Ông cảnh sát giao thông cúi đầu nhìn bàn tay của mình một chút, phát hiện lòng bàn tay có máu, kia là Cố thủ trưởng nha, hẳn mười phần không có ý tứ, vội vàng nói: "Cố thủ trưởng, tôi... Tôi..."

Cố Thành Kiều đối giả cảnh sát giao thông cười nhạt một tiếng, nói: "Ông anh rất anh dũng, vị nào là cấp trên của anh? Ta nhất định phải đi nói chuyện một chút."

Chú cảnh sát giao thông lộ ra nụ cười thật thà, càng thêm xấu hổ, "Đừng đừng, Cố thủ trưởng, tôi đều là vì nhân dân phục vụ, đó là chuyện đương nhiên ạ."

Sở Mục Phong từ trong đám người chen tới, vừa rồi hắn một mực tại hỗ trợ sơ tán học sinh, cũng nhìn thấy quá trình Cố Thành Kiều liều chết cứu toàn bộ người, trong lòng đối với hắn càng là kính nể.

"Chú Hai, chú Hai, người không có sao chứ?"

"Không có việc gì, trở về đừng lẩm miệng."

"Dạ, con biết rồi."

Cố Thành Kiều không có dừng lại thêm, chỉ cùng đại đội trưởng hàn huyên vài câu, liền mang theo Sở Mục Phong rời khỏi hiện trường.

Trên đường chở cháu trai về nhà, không nghĩ tới phát sinh tai nạn xe cộ, thế nào cũng phải giải thích với bố mẹ của cháu, Cố Thành Kiều đưa Sở Mục Phong về nhà, lại ở Sở gia ăn cơm tối, tốt nhất đừng nói mới khiến cho tất cả mọi người yên tâm.

"Tiểu Lý, lái xe an toàn một chút, hãy chắc chắn để A Thành về nhà an toàn."

"Vâng."

"A Thành, gặp lại, có rảnh lại đến."

Cố Thành Kiều hưởng một nhà gia đình đi phát phát tay, liền quay lên xe trở về.

Ngẩng đầu nhìn trời ngoài cửa sổ, trong màn đêm, một vầng trăng tròn treo trong đó.

Anh cúi đầu xuống, khuôn mặt lạnh lùng, nét mặt nghiêm túc, anh không do dự gọi điện thoại cho Lee.

Lee không nói rất nhanh liền nhận, lãnh đạo điện thoại, hẳn không dám chậm trễ, "Dạ, thủ trưởng."

"Ừm, kết thúc công việc chưa?"

"..." Lee không biết nên trả lời như thế nào, theo dõi phu nhân nhỏ là nhiệm vụ của thủ trưởng giao cho, nhưng lúc này thủ trưởng lại hỏi hắn kết thúc công việc chưa, đây rõ ràng là biết rõ còn có hỏi?"Dạ chưa, tôi đang theo dõi phu nhân ạ."

Cố Thành Kiều che dấu nội tâm cháy bỏng, cực kì bình tĩnh hỏi: "Tình huống như thế nào?"

Giọng nói kia, liền giống như anh đang cho thuộc hạ theo dõi người bị tình nghi phạm tội vậy.

Lee nói: "Báo cáo thủ trưởng, phu nhân trở lại phòng ngủ sau liền không có trở ra, ký túc xá của nữ sinh, chúng ta không tiện đi vào, cũng không tiện nhìn chăm chăm, cho nên không

biết tình huống bên trong."

Không nghe thấy thủ trưởng đáp lời, Lee còn tưởng rằng thủ trưởng đối với việc bọn hắn không theo vào biểu thị không hài lòng, thế là tranh thủ thời gian đề nghị, "Nếu không để tôi đóng vai thành nữ học sinh trà trộn vào đi tìm tòi sự thật?"

"Không cần." Cố Thành Kiều nói, "Kết thúc công việc đi, mấy người cố gắng nghỉ ngơi."

"Vâng, thủ trưởng." Hạnh phúc tới quá đột nhiên, thế nhưng là, thủ trưởng đây là thế nào rồi?

Leei không dám không nghe theo, ở gần Cố thủ trưởng mấy năm, hắn biết không nên hỏi đừng lăm miệng, chỉ bất quá, nhưng khuôn mặt của cấp trên là thời tiết của họ, thủ trưởng mấy ngày nay sắc mặt không tốt, bọn hắn mỗi ngày mưa to gió lớn.

Cúp điện thoại, Cố Thành Kiều không có để điện thoại di động xuống, ngón tay cái càng không ngừng ở trên màn ảnh đánh mấy vòng, trong lòng giống như là quấy lầy một cây tơ mòng, thế nào cũng không thoải mái.

"A Thành, nghe bà nội nói Lâm Thiên đã mất con, vừa vặn, người cũng không cần phụ trách chuyện này nữa, tranh thủ thời gian ly hôn." Mẹ anh nói.

"Lập tức ly hôn, ngay lập tức!" Cha anh nói.

"A Thành, ta nói không lại cha mẹ con ta đi về trước, con hãy chiều cô thật tốt Thiên nha đầu." Bà nội anh nói.

Nghĩ tới những thứ này, Cố Thành Kiều rất là đau đầu, qua một quan lại có một quan, anh tất nhiên là không cần đề ý đến lời của cha mẹ, nhưng mà tiểu nha đầu kia thật sự là quá vô lý, nếu như để các trưởng bối biết chân tướng sự tình, đừng nói là cha mẹ, liền ngay cả bà nội đều sẽ tức giận, chỉ sợ đến lúc đó, bà nội chính là người thứ nhất muốn đuổi Lâm Thiên đi.

Anh đang suy nghĩ tất cả biện pháp bảo hộ cùng che chở cô, thế nhưng mà cô luôn đối đầu với anh, anh nghĩ, có lẽ là anh thật không thể giải thích với cô được.

Thế là, anh lại một lần nữa bấm điện thoại gọi cho Lee, "Trước bình minh, ta muốn nhìn thấy liên quan hết thảy tư liệu về cô ấy."

Trước kia không tra, là xuất phát từ đối với cô tôn trọng, bây giờ nghĩ lại, cô căn bản không cần phần tôn trọng này.

Trở lại phòng ngủ Lâm Thiên, bạn cùng phòng của cô cũng không quá mức chú ý, bởi vì đây chính là trạng thái bình thường của cô.

Còn những lời đồn đại kia, người không tin cô không cần giải thích, những người tin cô cô cũng không cần phải giải thích, đám bạn cùng phòng ai cũng không đề cập đến điều đó, cô cũng không hỏi lại.

Sau khi tắt đèn khoảng mười phút, bạn cùng phòng của cô Chúc Phạm đột nhiên nói: "Thiên Gia, ra ngoài ăn khuya không?"

Lâm Thiên đã nằm ở trên giường, cô khi dễ nói: "Mấy đã mập như thế còn ăn khuya? Mấy làm thế nào để đi?!"

Chúc Phạm có một biệt danh gọi là "Heo mũm mĩm". Đó là một cô gái tròn mũm mĩm, dưới cái nhìn của cô, không có gì quan trọng hơn việc ăn uống trên thế giới này, béo có tính là gì.

Bị Lâm Thiên trêu chọc, cô ta cũng không giận, mỉm cười nói "Tao nhìn thấy mày râu rì không vui mới có lòng tốt rủ mày đi ăn, tao nói cho mày biết, không có chuyện gì một bữa ăn không giải quyết được, nếu có, vậy liền ăn hai bữa."

"Hóa ra mày là có lòng tốt?"

"Cũng không phải."

"Tao cảm ơn mày bà cô của tôi ời... Nhanh tắt đèn đi tao không đi."

"Thế nào kì nha, trước kia coi như tắt đèn đều đi, bây giờ còn chưa tắt đèn đâu."

Lâm Thiên bỗng nhiên nghiêm nghị nói: "Tao muốn làm học sinh tốt mày có ý kiến?"

Chúc Phạm kinh ngạc đến miệng mở to đến nỗi có thể nhét vừa một quả banh tennis, đây quả thực so nghe tin tức nói Lâm Thiên bởi vì đánh nhau mà bị thương nằm viện, còn muốn cho cô ngạc nhiên hơn.

Lúc này, một người khác đang xem điện thoại di động Tống Di đột nhiên hô to một tiếng, "Oa, đây cũng quá đẹp trai đi, so phim còn đặc sắc hơn."

"Cái gì vậy?"

"Hôm nay khi thời điểm hoàng hôn phát sinh một tai nạn xe cộ lớn, nghiêm trọng như thế nào các người tự mình tra, chính là trong đó một chiếc xe tự nhiên cháy lớn, chính là có một người đi đường liều mạng từ trong xe cứu ra bốn mạng người."

"Còn có trọng điểm còn có trọng điểm... Trọng điểm là, người đi đường đó cũng là người bị hại trong vụ tai nạn, anh ta hai phút trước vì phòng ngừa chạm đuôi xe trường học mà dừng phải trụ cầu."

"Do khoảng cách hai phút giữa tai nạn xe hơi phía sau và cứu hộ và chữa cháy, toàn bộ quá trình giải cứu người của người đi đường đã được chụp bởi nhiều điện thoại di động, và câu chuyện anh hùng vô danh giải cứu người được ghi lại từ mọi góc độ."

"Oh my god, đây chính là bậc anh dũng, các người nhanh nhìn đi, có mấy đoạn video, hiện tại đám người trên mạng đều đang nhiệt liệt thảo luận."

Nữ sinh luôn luôn đối anh hùng có một loại đặc thù sùng bái, Tống Di nói chuyện này, Chúc Phạm, Phan Phan, đương nhiên cũng bao gồm Lâm Thiên, đều lấy điện thoại di động ra tìm kiếm.

Càng nhìn, tâm tình Lâm Thiên liền càng kích động, cùng đám bạn cùng phòng hoa si sùng bái khác biệt, cô là chân chân chính chính nhiệt huyết sôi trào.

Phảng phất trong thân thể mỗi một cái tế bào đều bốc cháy lên, cảm giác nóng hằm hập từ lòng bàn chân nhảy thẳng lên đến đại não.

Đó là ai, đây chính là người hợp pháp ngủ chung với cô chồng của cô a.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Tính đường ra

Đêm hôm ấy, Lâm Thiên nằm trên chiếc giường cứng trong phòng ngủ lật qua lật lại vẫn không ngủ được, cầm lấy điện thoại nhiều lần, có nhiều lần ngay cả số điện thoại của anh cũng mờ ra, nhưng cuối cùng vẫn là không có gọi tới.

Cô không biết nói cái gì.

Thành thật mà nói, cô đối với việc hôm nay bị anh gặp được sự việc Sở Mục Phong tỏ tình thì rất chột dạ, bởi vì, cô không thể phủ nhận rằng cô đối Sở Mục Phong xác thực có một điểm hảo cảm, Sở Mục Phong lại cao lại đẹp trai, học tập lại tốt, cô đưa con gái nào lại không động tâm?!

Lúc ấy thời điểm Sở Mục Phong tỏ tình, cô thực sự hối hận vì đã cưới một người đàn ông vừa gặp một lần.

Nếu như cô vẫn còn độc thân, nếu như cô còn có thể tự do lựa chọn tình cảm thuộc về chính mình, cô nhất định sẽ không cự tuyệt Sở Mục Phong, đồng thời sẽ còn mừng rỡ như điên.

Không sai, đây là cảm giác của cô lúc này, cô không thể tự dối lòng mình được.

Bị đụng vào còn chưa tỉnh, cô lại không tiếp nhận, cô không tính cho Cố Thành Kiều đội nón xanh, nhưng cô vạn nhất không nghĩ tới, Sở Mục Phong vậy mà gọi Cố Thành Kiều là "Chú Hai", nhìn quan hệ của hai người còn rất thân cận, cô đây là đang tự tìm đường chết.

Chú Hai? Chú Hai là cái gì quỷ?! Kia chẳng phải cô thành Mợ Hai.....mợ Hai của Sở Mục Phong sao?!

Loại quan hệ này cũng quá lúng túng đi, cũng không biết Cố Thành Kiều có nói rõ ràng với Sở Mục Phong, không biết sẽ nói kiểu gì.

Như vậy, cô sau này muốn đối mặt như thế nào với Sở Mục Phong đây? Còn có thể hay không đơn giản vô cùng làm bạn học bình thường?

Vào lúc nửa đêm, cuối cùng cô cũng đến con buồn ngủ mờ nhạt. Bỗng nhiên Lâm Du đã gửi một tin nhắn WeChat vào lúc này.

Lâm Du tại Wechat nhắn tin cho cô —— "Ban ngày tao nghĩ tao biểu đạt chưa rõ, ngủ một giấc đột nhiên nhớ tới, tao cảm thấy rằng tao vẫn phải chỉ cho mày một con đường rõ ràng, Cố đại thiếu chắc chắn có bệnh, không đáng tin cậy, tao đề nghị mày vẫn nên thử yêu đương hẹn hò với Sở học trưởng, nói không chừng còn có thể tính đường ra."

Dựa...dựa....dựa vào, Lâm Du, nhìn tao có giết chết mày không?!

Lâm Thiên không chút lưu tình nói một câu —— "Mày lần đi chết đi!"

Không đủ, cô còn bổ sung thêm hai chữ —— "Tuyệt giao!"

Mà Lâm Du, không từ từ cười to một tiếng, biểu lộ sự ranh mãnh.

Có bạn xấu như thế, Lâm Thiên dễ nóng nảy cũng là chuyện bình thường.

Đến sau nửa đêm, cô ném thư tư vị trọn tròn mắt chờ đợi bình minh, chuyện đó chính là tương đương tra tấn người, Lâm Thiên nhìn điện thoại nhiều lần, Cố Thành Kiều bên kia vẫn luôn yên tĩnh, không có một cuộc điện thoại nào, càng không có một tin tức, phàn phất, người này liên giống như không tồn tại.

Ngày đó anh mắng cô, thời điểm đi ra vô cùng tức giận, rồi mới liên tiếp ba ngày anh đều chưa từng xuất hiện, cô cũng không biết ý tứ của anh là gì, là tức giận đến mức tạm thời không muốn đề ý đến cô, hay vẫn là thất vọng đến mãi mãi cũng không muốn quan tâm cô nữa.

Nếu như đó là người sau, như vậy cô cũng vui vẻ và được tự tại, ta Thiên Gia mới không cần ai quản, ai yêu làm gì thì làm đi, mặc kệ ta đó chính là điều tốt nhất!

Ngày hôm sau, Sở Mục Phong sớm đi vào tầng dưới ký túc xá của nữ sinh, bộ đồ thể thao màu trắng, mũ trắng, kính râm màu bạc sáng, cộng với một chiếc xe đạp thể thao, hình ảnh nam sinh cao ráo và đẹp trai này ngay lập tức trở thành tâm điểm của ký túc xá nữ. Tập trung rực rỡ nhất, không có người thứ hai.

Vào sáng sớm mùa thu, sương mù vẫn chưa tan, lá trên cây vẫn phủ đầy sương muối. Nhiệt độ không khí không thấp lắm. Nhưng Sở Mục Phong đặc biệt thức dậy sớm làm đồ ăn sáng đến cho cô gái hân thích.

Thường có những chàng trai trong ký túc xá của các cô gái ở tầng dưới để thể hiện sự nhiệt tình của họ, không có gì lạ khi gửi một bữa ăn sáng đến, nhưng điều đáng ngạc nhiên người này lại là người được mệnh danh nam thần băng lãnh không thích con gái Sở Mục Phong.

Chuyện này hủy đi rất nhiều mơ mộng của đám nữ sinh ở đây.

"Tôi dựa vào, chuyện này không phải sáng sớm tôi nằm mơ chứ? Sở học trưởng roi xuống thế gian rồi?"

"Không sai được, là Sở học trưởng, chắc chắn chắc, nhìn tên đó, vẫn là rất đẹp trai."

"Đẹp trai và đẹp trai, mỗi ngày lên lớp nhìn đều nhìn không chán, nhưng là người ta soái ca như vậy khẳng định người được anh ấy coi trọng là một mỹ nữ rồi, không tới phiên chúng ta đâu."

"Ài, các người nghĩ thử xem Sở học trưởng đợi cô gái nào nhỉ?"

"Ai biết được."

Lâm Thiên chính là do đám bạn cùng phòng mồm năm miệng mười tung thả luận to tiếng bên trong tỉnh lại, vì tối qua cô không ngủ được, nên sáng nay không dậy nổi, cô chính loại người như vậy.

Cô xoa xoa con mắt hỏi: "Các người đều đang nhìn cái gì vậy?"

"Thiên Gia mày tỉnh rồi, là Sở học trưởng dưới lầu cầu dẫn ong bướm, chúng ta hiện tại đang đoán ngọn nguồn xem thử cô gái may mắn nào được anh ấy coi trọng."

"..." Lâm Thiên đứng lặng ba giây, rồi như bị sét đánh từ trên giường ngồi dậy. Trời ơi, có điên không vậy?!

Lâm Thiên vừa giật liên nhanh chóng chui vào chăn, hoá tốc lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng gọi điện thoại cho Sở Mục Phong.

"Này, mày đứng dưới lầu làm gì, mày có bệnh hả?"

"Lâm Thiên, tao mang bữa sáng cho mày."

"Đừng gọi tao!" Lâm Thiên ở bên trong chăn thấp giọng gầm thét, "Cút ngay, lập tức, lập tức!"

Sở Mục Phong lại rất thẳng thắn nói: "Lâm Thiên, từ hôm nay trở đi tao chính thức theo đuổi mày, tao phải dùng hành động thực tế chứng minh cho mày xem thành ý của tao, tao đối với mày là thật tâm."

Lâm Thiên xem chút bị thổ huyết, đáng tiếc bị một cuồng hòng đâm, "Khụ khụ, Khụ khụ khụ."

"Mày làm sao lại bị ho khan, bị cảm lạnh sao?" Sở Mục Phong lo lắng hỏi, "Tao đưa mày đi bệnh viện nha?"

"..." Lâm Thiên chính thức phục hấn luôn rồi, tiếp tục làm người lạnh lùng không phải rất tốt sao? Làm gì hạ phạm đi đường lối của quần chúng vậy?

"Sở Mục Phong, " Lâm Thiên không cách nào, chỉ có thể sử dụng chiêu cuối, "Hôm qua chú Hai của mày không có nói gì với mày sao?"

"Cái gì, chú Hai của tao ngoại trừ căn dặn tao đừng làm chậm trễ học tập còn có thể nói cái gì khác sao, tao đều đã lớn như thế, nói chuyện yêu đương thì có làm sao đâu."

"...."

"Lâm Thiên, tao hi vọng mày thay đổi suy nghĩ về tao, tao cũng không phải là một người lạnh lùng như mày nghĩ đâu."

"Mày gọi chú Hai của mày tới nói chuyện với tao một chút!"

Đến phiên Sở Mục Phong không hiểu, "Có chuyện gì liên quan đến chú Hai của tao sao?"

"Quan hệ lớn, mày mau kêu anh ta đến, chúng ta nói chuyện."

"Đừng, chú Hai của tao rất bận rộn, không phải nói ra liền ra, hôm qua chờ tao về nhà cũng chỉ là vừa tiện đường mà thôi."

"Không sao đâu, anh ta chắc chắn sẽ đến, chúng ta gặp mặt nói chuyện, anh ta không đến, mày ngay lập tức cút cho tao, có bao xa lăn bao xa!!!"

Không đợi Sở Mục Phong đáp lời, Lâm Thiên cúp điện thoại một cách quả quyết, vén chăn lên hít không khí mới mẻ, phát hiện ba cái cô nàng sáu con mắt đồng loạt nhìn cô.

Phan Phan: "Thiên Gia, có chuyện gì sao?"

Heo mồm mỉm: "Mày rống ai vậy? Thành thật khai báo."

Tống di liếc một cái ngoài cửa sổ, "Sở học trưởng đi thật... Thiên Gia, anh ta là bị mày đuổi đi?"

Lâm Thiên lại một đầu ngã vào trong chăn, phẫn hận nói: "Lão tử cùng hấn trước kia là kẻ địch, hiện tại vẫn là kẻ địch, sau này vẫn là kẻ địch! Heo, giúp tao đánh dấu, lão tử buổi sáng không đi học."

Chúc Phạm nói: "Không đi? Ài Thiên Gia, mày hôm qua còn nói muốn làm học sinh tốt mà?"

Lâm Thiên: "Học sinh tốt liền không thể cúp học rồi? Lão tử mệt, lão tử muốn ngủ, ai nhao nhao ta đập hết."

Thời điểm nghe Sở Mục Phong điện thoại, Cố Thành Kiều đang ở trong văn phòng nhìn tư liệu của Lâm Thiên, tỉ mỉ nhìn hồi lâu, một chữ đều không có bỏ sót.

"Chú Hai, chuyện kia..." Biết rõ yêu cầu này rất vô lý, nhưng Sở Mục Phong vẫn là kiên trì nói, "Lâm Thiên, chính là cô gái con thích, cô ấy nói muốn ngồi xuống nói chuyện với chúng ta ngay lập tức."

"Được."

"Người đáp ứng?" Sở Mục Phong một mặt không thể tin được, đây cũng quá dễ dàng đi.

"Ừm"

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sừng Báo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Tao thích ở cùng một chỗ với mày

"...."

"Được rồi không đùa mày nữa."

Đáy lòng Lâm Thiên đủ loại mùi vị, nhìn xem người đơn thuần đến ngớ ngẩn Sở Mục Phong, cô thật không đành lòng nói cho hắn biết chân tướng, thế nhưng mà, chuyện này chỉ có đề Cổ Thành Kiều đến giải quyết mới là tốt nhất.

Gần đây Sở Mục Phong cười nói vui vẻ nhiều hơn, không giống lấy trước kia lạnh lùng khó gần, có lẽ chính như hắn nói, hắn muốn để cô nhìn thấy hắn đã thay đổi, kia là thành ý hắn đối với cô.

Thế nhưng mà, cô chỉ có thể xin lỗi.

"Ài, mày đừng có nhúc nhích, trên đầu có một chiếc lá khô."

Lâm Thiên đứng bất động. Sở Mục Phong đưa tay vuốt trên tóc cô chiếc lá khô, hắn cúi đầu, cô ngẩng đầu, một khoảnh khắc kia bốn mắt nhìn nhau, không nói hòa hoa bắn ra bốn phía, cũng có yên lặng tình cảm ở bên trong.

Bọn họ từ lúc mới học lớp mười đã ngồi cạnh nhau, khi đó, nam nữ ngây thơ, thích một người nhưng lại không biết thế nào thích, rõ ràng muốn tới gần một điểm lại bởi vì phương thức không đúng mà cô càng chạy càng xa.

Sở Mục Phong là thiếu gia được cưng chiều từ nhỏ, mà Lâm Thiên thì là từ nhỏ không ai dạy dỗ đáng hoàng đã trở thành một cô gái ngang bướng hay gây sự, Sở Mục Phong không quen nhìn Lâm Thiên, lại đồng thời cũng hâm mộ cô.

Trên thực tế, Sở gia đang chuẩn bị đưa hắn đi nước ngoài học, nhưng từ khi gặp được Lâm Thiên, hắn học xong cùng trong nhà phản kháng, học xong tranh thủ cướp vật mình muốn, lại thay đổi một cách vô tri vô giác bên trong, cuộc sống của hắn từ truyền cô tích thể giới chậm rãi chuyển biến thành sinh hoạt bình thường.

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của hắn, Lâm Thiên bất thành lời nói: "Đã đầy máu còn phóng điện, mày muốn tạo cho tao một bóng ma tâm lý sao?"

Sở Mục Phong không những không tức giận, còn nở nụ cười, giống như một đứa trẻ con lộ ra ngây thơ nụ cười xán lạn, "Lâm Thiên, mày thật biết đùa, tao thích cùng mày ở chung một chỗ, thú vị cực kỳ."

"..." Tha cho tôi đi, đại gia của tôi ời.

Cổ Thành Kiều chính là xuất hiện vào lúc này, anh lái xe, mặt không biểu tình, thật xa nhìn thấy một nam một nữ vô cùng xứng đôi đứng ở nơi đó.

Anh chưa bao giờ cảm thấy mình cách Lâm Thiên 8 tuổi là có vấn đề gì, nhưng mà, nhìn thấy bọn họ cùng tuổi vừa nói vừa cười đứng chung một chỗ, anh đột nhiên cảm thấy mình mới là người ngoài, anh không hòa hợp được với thế giới của người trẻ tuổi như bọn họ.

Nếu như không phải anh "Ép buộc" cứng rắn ép Lâm Thiên cười, có lẽ, bọn họ mới là một cặp thích hợp hơn.

Chiếc xe việt dã không lồ mang theo sự tức giận của chủ nhân, vô tình ép lấy lá ngô đồng rụng mà tới.

"Chú Hai" Nhìn ra sắc mặt hắn không tốt, Sở Mục Phong nơm nớp lo sợ kêu anh một tiếng, thuận tiện cho Lâm Thiên nháy mắt, còn tận lực kéo cô ra một chút, để cho cô trốn phía sau lưng mình.

Nhưng cái động tác nhỏ này, khiến cho sắc mặt Cổ Thành Kiều càng thêm âm trầm, thậm chí có chút đáng sợ.

Anh mặc một thân quần áo bộ đội, vốn là thân ảnh cao lớn càng có thêm vẻ to lớn, hướng hai người bạn của nhau trước mặt vừa đứng, thân phận của trường bối rõ ràng.

"Chú Hai, đây là bạn học của con, Lâm Thiên... Lâm Thiên, đây chính là chú Hai của tao, tao từ nhỏ đã hâm mộ đại anh hùng."

Cổ Thành Kiều ánh mắt sáng rực nhìn về phía Lâm Thiên, Lâm Thiên trong lòng hơi hồi hộp một chút, cái ánh mắt ý vị không rõ ràng này, cô cũng không dám tùy tiện phỏng đoán.

Sở Mục Phong thấy Lâm Thiên không có phản ứng gì, còn dùng khuỷu tay đẩy cô một chút, "Thế nào, nhìn thấy anh hùng của tao sợ đến choáng váng rồi?"

Lâm Thiên không kiên nhẫn quay đầu trừng một cái, "Đẩy tao làm gì? Đừng đẩy tao."

"Ha ha, không có ý tứ rồi? Mày cũng có thời điểm ngưng ngừng sao? Ha ha ha ha."

"...."

Giữa hai người trận này người tới đi hổ động, Cổ Thành Kiều nhìn ở trong mắt, tức giận ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sừng Bão Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Đổi mới suy nghĩ về cô

Gió thu lên, lá ngô đồng khô héo rì rào rơi xuống. Cổ Thành Kiều đứng một mình tại ven đường, một tay bắt lấy cô gái được Sở Mục Phong che chở sau lưng, thần sắc cao ngạo, hai con ngươi kia thâm thúy, phảng phất hắn giống như là vũ trụ chi thần, giống như chúa tể của thế giới và kêu gọi thống trị thế giới.

"Chú Hai..." Cổ Thành Kiều nâng tay lên đem tay Sở Mục Phong đánh xuống, anh bắt đầu dĩ thờ dài, dặt lẩy cổ tay Lâm Thiên chậm tay chậm buông ra, ngược lại trượt đến cái hông của cô.

Mà Lâm Thiên, lúc này cũng không còn bài xích cùng anh thân cận, thuận thế nắm lấy bàn tay to lớn của anh, để cái ôm này càng thêm thân mật.

"Chuyện này?... " Sờ Mục Phong không hiểu nhìn hai người, nhìn thấy chú Hai ôm Lâm Thiên, cũng nhìn thấy Lâm Thiên ngoan ngoãn nghe theo.

"Cô ấy là vợ Hai của con." Nương theo lấy Cổ Thành Kiều tuyên cô bất biến đạm mạc, Sờ Mục Phong không dám tin đến tất tiếng.

Nếu như không phải chính tai nghe được, nếu như không phải chính tai nghe từ miệng chú Hai nói, Sờ Mục Phong thế nào cũng không nghĩ đến hai người bọn họ sẽ là loại quan hệ này.

Chậm rãi, hần từ hóa đá bên trong tỉnh lại, mặc dù mang theo kính râm, nhưng y nguyên cũng có thể nhìn thấy trên mặt hần chấn kinh cùng khó chịu, hần bắt đầu chất vấn.

"Thời điểm nào xảy ra chuyện này?"

"Gần một tháng."

"Tôi muốn hỏi hỏi, các người thời điểm nào thì quen nhau?"

"Cũng gần một tháng."

"..." Sờ Mục Phong mặt bị thương đến vận vẹo, Lâm Thiên trong lòng cũng khó chịu gấp gáp, đó là một loại mình không cách nào khống chế tim đau thắt, đau đến không thờ nổi.

Cổ Thành Kiều không có xem nhẹ cảm xúc của hai người, lý trí nói cho anh biết chuyện này không phải ai sai, cho nên anh y nguyên duy trì mặt ngoài bình tĩnh.

"Bởi vì không muốn ảnh hưởng đến việc học của cô ấy, cho nên chúng ta không có công khai."

Đối mặt Cổ Thành Kiều, Sờ Mục Phong luôn luôn có một cổ vô hình áp lực, thế là, hần trực tiếp hỏi đến Lâm Thiên, "Lâm Thiên, mày là tự nguyện hay là bị ép?"

Lâm Thiên: "..."

Cổ Thành Kiều: "Tiểu Phong, đừng làm vấn đề này quá mức."

Thế nhưng mà, Sờ Mục Phong giống như là không có cảm nhận được lời khuyên đến từ Địa Ngục Diêm vương, tiếp tục hỏi: "Lâm Thiên, mày gả cho một người đàn ông lớn hơn mày nhiều tuổi, thật không có nổi khổ tâm gì hay sao?"

Từ nhỏ đến lớn, hần đối chú Hai đều là cung kính có thừa, thậm chí là nói gì nghe nấy, bởi vì lời nói của chú Hai giống như mệnh lệnh đối với hần, hần không dám ngỗ nghịch.

Nhưng mà bây giờ, hần liều chết cũng phải đuổi theo hỏi một câu, "Lâm Thiên, mày đến cùng là có chuyện gì khó xử, nói cho tao biết có được hay không?"

Dựa vào anh, Lâm Thiên đương nhiên cảm nhận được cổ phần nộ đến từ Cổ Thành Kiều, tại thời điểm Sờ Mục Phong hỏi, cô rõ ràng cảm nhận được Cổ Thành Kiều căng cứng, anh giữ tay bên hông cô tay rất dùng sức nắm vuốt eo, kia là anh ân hận phần nộ.

Kia là cháu của anh anh hần là càng thêm khó làm đi, Lâm Thiên nghĩ thầm.

Lâm Thiên ngẩng đầu, nói "Ta như thế rất tệ, chú Hai mày như thế tốt, anh ấy nguyện ý cưới ta ta đều cao hứng đến chết rồi, là mày suy nghĩ quá nhiều thôi."

Sờ Mục Phong hít sâu, con mắt lại trướng lại đậm, đau đến khó chịu, "Vậy tại sao không nói sớm cho tôi biết?"

Mặc dù có chút không đành lòng, nhưng Lâm Thiên vẫn là bày ra một bộ dạng rề mạt, còn không thèm quan tâm cười lạnh một tiếng, "Ha ha, tôi nào biết được cậu thầm mến tôi lâu như thế a."

"..." Sờ Mục Phong triệt để bị đá kích đến, nắm chắc quả đấm run lấy bẫy, bị phá hủy không đơn thuần là niềm kiêu ngạo của hần, còn có tự tôn của hần.

Người kia, nếu như không phải hần từ nhỏ liền sùng bái chữ in mô hình đại anh hùng, hần nhất định hỏi tới khi tìm ra sự thật mới thôi, hần không tin Lâm Thiên sẽ gả cho một người vừa mới quen biết được.

Thế nhưng là, người kia là Cổ Thành Kiều, có hình tượng hoàn mỹ, có nhân phẩm trong sạch, có quyền thế ngập trời, tùy tiện điểm nào nhất đều đủ để mưu sát hần, hần mặc cảm, còn cảm cái gì đi cạnh tranh?

Hần tin tưởng lời Lâm Thiên nói, giống Cổ Thành Kiều như vậy nguyện ý cưới cô, cô đương nhiên nguyện ý.

Đòi lại là hần suy nghĩ, hần cũng nguyện ý.

Cho nên trận chiến này từ đầu đến cuối chỉ có một mình hần chiến đấu, đáng thương là hần ngay cả người kẻ vai chiến đấu chiến hữu đều không có, thật đáng buồn chính là hần ngay cả lý do để tiếp tục chiến đấu đều không có.

Sờ Mục Phong bỗng nhiên gật gật đầu, giống cười, lại không giống cười, giống khóc, cũng không giống đang khóc, "Tốt, tôi hiểu rồi...chú Hai, vợ Hai... mẹ..., con... con lên lớp trước..."

Lâm Thiên há to miệng, từ đầu đến cuối không có phát ra âm thanh, cổ họng khản trương, mũi hơi chát chát, có chất lỏng giống như đồ vật tại trong hốc mắt đảo quanh.

Nhìn thấy bóng lưng của Sờ Mục Phong hơi có lay động, Lâm Thiên có chút bận tâm, "Cái kia... Anh... Không đi gặp cậu ta sao?"

Cổ Thành Kiều đối với biểu hiện hôm nay của cô chưa từng hài lòng qua, Sờ Mục Phong vừa đi xa, anh liền phút chốc một chút hát cô ra, xụ mặt khiển trách: "Cháu tôi thầm mến cô cô liền không có một điểm cảm giác?"

Lâm Thiên phản bác, "Tôi muốn biết liền không gọi thầm mến."

"Lâm Thiên, nhìn cô rất đặc ý nha, như thế kích thích thằng bé cô rất vui vẻ?"

Chỉ giáo cho?! Lâm Thiên tức giận nhìn chăm chăm anh, thế nào nhìn đều cảm thấy lời nói của anh toàn là châm chọc, "Chuyện này trách tôi được sao? Tôi lại không biết quan hệ của các người."

"A, vậy ý của cô, là nếu thằng bé không phải cháu của tôi cô liền cùng nó yêu đương phải không?"

"... Tôi không có nghĩ tới như vậy, là cậu ta thích tôi, tôi lại không thích cậu ta."

"Cô không thích nó vậy cô khóc cái gì mà khóc?!"

"Ai nói tôi khóc?!" Lâm Thiên tức giận đến nước mắt đều đi ra, may mà Sở Mộc Phong còn nói anh ta thực sự rất hiền hoà, cô căn bản cũng không tin.

"Thế nào, nhìn thấy nó thành dạng này cô đau lòng? Khó bỏ qua? Cô bây giờ có phải vô cùng hối hận khi kết hôn với tôi? Nếu là chậm thêm điểm nhận biết tôi, nói không chừng hai người chuyện tốt liền thành, cô bây giờ có phải hay không muốn cùng tôi ly hôn?"

"Anh câm miệng cho lão tử!" Lâm Thiên nộ khí trùng thiên, mắt đỏ, chỉ vào Cố Thành Kiều thẳng ồm ồm, "Đúng vậy a, lão tử là hối hận, lão tử biết đầu óc anh là nước vào vẫn là già phẫn nhất định phải cưới lão tử."

Cố Thành Kiều: "..."

"Lão tử đơn giản chính là quốc sắc thiên hương chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn, bảo anh đối lão tử nhất kiến chung tình đến nhất định phải cùng lão tử kết hôn, anh liền như thế yêu lão tử không phải lão tử không thể sao?"

Cố Thành Kiều: "..."

"Lão tử trừu ai ghẹo ai, đáng đáp đẹp mắt là lão tử sai sao? Gọi các người chú cháu một cái hai cái đều quên không được lão tử, anh có gan liền nghe lời của mẹ cùng lão tử ly hôn!"

Cố Thành Kiều nghe được sùng sốt một chút, Lâm Thiên há miệng ngậm miệng đều là "Lão tử lão tử", cái này hoàng mao nha đầu thật sự là một lần lại một lần đổi mới suy nghĩ về cô đối với anh.

Đến cùng, cô còn có cái gì mà anh không biết.

Đến cùng, cô còn bộ dạng gì anh chưa thấy qua.

"Anh cho rằng lão tử muốn gả cho anh sao, anh cả ngày chỉ có một khuôn mặt như poker, táo bón vẫn là thế nào, anh tâm tình không tốt không phải lỗi kéo tôi tâm tình không tốt theo, cái này mà gọi là tâm tình kiều gì? Tâm lý biến thái mới đúng!"

"Như thế thích trâu già gặm cỏ non, anh đi nhà trẻ ăn cỏ non lão tử mới thật phục anh cái người quái đản."

"A! Anh làm gì vậy, mau thả lão tử xuống ngay, này!! Cố Thành Kiều, a!!!"

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyển Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Điều nhục nhã nhất trong cuộc đời này

Xe Jeep dừng ở ven đường, lá rụng nhao nhao, thân xe rung động rung động, xa xa nhìn lại, xe chấn động biên độ còn không nhỏ.

(Xe Jeep chính là xe việt dã ở tập trước.)

Giữa vạ chồng đóng cửa lại, chuyện gì đều có thể làm, tí như nói —— đánh cái mông.

Cố Thành Kiều đem Lâm Thiên ném vào trong xe, cửa xe vừa đóng, không đợi Lâm Thiên ngồi thẳng, anh đại lực đè lại eo của cô, "Ba ba ba" ba lần.

"Anh có bệnh sao, tên biến thái!" Lâm Thiên đưa tay che chở cái mông, tăng âm thanh hét to vào mặt anh.

Nghe câu mắng của cô, càng thêm chọc tức Cố Thành Kiều.

Anh không nói hai lời trực tiếp vào tay thoát quần cô, "Băng" một chút, quần jean nút thắt trực tiếp băng rơi, dưới lực cực mạnh của anh, quần jean không thể có chút chống đỡ nào, đầu tiên lựa chọn bỏ mình.

Bịt kín không gian thu hẹp bên trong, Lâm Thiên tỉnh ngộ cô đang phải chịu đựng điều nhục nhã nhất trong đời.

"Ba ba ba" lại là ba lần, lại sắc nét vô cùng, Lâm Thiên lập tức cảm thấy mình cái mông đều muốn nổ tung, thế nào có thể đau nhức như thế?! Đau đến run lên, đau đến hoài nghi đời người.

"Biến thái!"

"Ba!"

"A! Tên khốn!"

"Ba!"

"A! Hồn..." Nửa chữ còn không có ra, Cố Thành Kiều lại đối kia trắng bóng địa phương thống hạ nặng tay, "Ba" một chút, làn da trắng nõn lập tức đỏ ửng.

"A!..." Cô cũng không dám tiếp tục mắng, mắng anh ta nhất thời thoải mái, nhưng cái mông của cô lại gặp nạn.

Cô xoa chỗ đau, nhịn không được ô ô khóc thút thít, vừa đau, lại cảm thấy xấu hổ, không cho phép mắng, chẳng lẽ còn không cho phép khóc sao?!

Cố Thành Kiều đánh cô đánh đến lòng bàn tay đều có chút run lên, xác thực, anh thời điểm đánh không có chút lưu tình, quá không ra gì, một cô gái nói chuyện khó nghe như thế, bên đường mắng chửi cô liền giống những người đàn bà đánh đá, từng câu đâm lòng người, không cho cô nể mặt chút giáo huấn, cô đều không biết đến cùng ai là Thiên Vương lão tử.

Anh nâng tay lên, lời nói mang theo uy hiếp, "Hồi nãy còn mắng tôi sao giờ im rồi?"

"Không mắng không mắng, ô a a a..."

"Còn dám mắng nữa không?"

"Không dám..."

"Có nghe lời tôi nói hay không?"

"Nghe nghe..."

Cuối cùng, tay của anh cũng buông lỏng, Lâm Thiên liền cùng yên giống như trực tiếp lăn xuống đi, nghiêng người rơi tại trong lối đi nhỏ, đầu còn tại trên cửa xe va vào một phát, "đông" thật lớn một tiếng.

"Ô ô ô..." Cô khóc nghẹn ngào không ngừng, cô còn đang mặc chiếc quần jean đã hư, lại là chật vật, lại là xấu hổ.

Lối đi nhỏ quá chật, cô nghĩ đưa tay xách quần cũng khó khăn, nhìn một chút hung thần ác sát Cố Thành Kiêu, cô giống như một đứa bé bị ỷ khuất, lên tiếng khóc lớn.

Tất cả cảm xúc phẫn nộ của cô, cùng tất cả sự tự tôn, tất cả đều tại một trận này lột quần đánh đập liền mất hết.

Không còn dám có.

Cố Thành Kiêu phúi nằng một chút, dùng ánh mắt còn lại ngắm một chút "Vết thương" của cô, da thịt trắng nõn non mịn, giờ phút này đã là sưng đỏ không chịu nổi, từng đầu ngón tay in lên hết sức rõ ràng, thâm nhát địa phương mao mạch máu đều bạo liệt, lộ ra lốm đốm lấm tẩm huyết sắc đỏ thắm.

Nghe tiếng khóc của cô, tay hắn cũng đồng thời tê dại, tâm cũng mềm nhũn, nặng nề thở dài một hơi, hỏi: "Có thể hay không để cho tôi giúp cô sát thuốc lên vết thương?"

Lâm Thiên nức nở không ngừng, khóc đến thở không ra hơi, nói đều khó mà nói, chỉ có thể kéo léo gật gật đầu, "Ừm..."

Đánh cũng đánh, giáo huấn cũng dạy dỗ, cuối cùng là không đánh lòng. Cố Thành Kiêu đưa cô kéo lên, tự mình giúp cô nâng quần lên.

Trong xe không gian nhỏ, cô nằm cạnh anh, một cái không có đứng vững liền ngồi vào trên đùi anh.

Cô có chút sợ hãi, sợ lại bị đánh, tranh thủ thời gian giả dựa lấy muốn đứng lên, vết thương liên tiếp chân, hai chân của cô đều đang run rẩy.

Ai ngờ, Cố Thành Kiêu không những không có nổi giận, còn siết chặt eo cô một chút, biết cô đang đau nhức, lại phân mở hai chân, để cô cái mộng huyền không ngồi, ôm cô, che chở cô.

Động tác này thật rất giống ôm đứa bé, ba ba nghiêm khắc ôm, bởi vì gây sự mà bị đánh con gái liền khóc, ba ba lại nổi giận lại đau lòng, càng nhiều hơn chính là bất đắc dĩ.

"Khóc đủ chưa?" Cô khóc đến nước mắt nước mũi chảy ròng, Cố Thành Kiêu cuối cùng không thể kiên nhẫn.

Lâm Thiên hít lấy cái mũi, tiếng khóc dần dần dừng, chưa từng có như thế chật vật qua, "Giúp tôi cầm khăn giấy..."

Cố Thành Kiêu thân thể hướng lên phía trước, đưa tay lấy đi hộp khăn giấy trước mặt, quá trình này, anh đều ôm thật chặt cô, sợ cô lại tiếp tục ngã xuống đất.

Sau cuộc giao chiến, chính là tỉnh lại, Cố Thành Kiêu ngữ khí không có trước đó như vậy hung dữ, lại nhiều hơn mấy phần kiên nhẫn, cũng nhiều mấy phần nhu tình.

"Rõ ràng thân phận của mình sao?"

"Ừm."

"Vô luận như thế nào, sau này đều phải cùng thẳng bé giữ một khoảng cách nhất định, chuyện ảo tưởng trước kia sau này phải xóa bỏ hết cho tôi, không thể lại nghĩ."

Lâm Thiên ngoáy mũi, nhấc miệng nhỏ cái lại một câu, "Trước kia liền không có ảo tưởng qua, sau này... Sau này sẽ càng không."

"Sau này, không cho phép đánh nhau, không cho phép gây chuyện!"

"Vậy nếu là người khác đánh tôi thì sao? Tôi cũng không thể đánh trả?"

"Cô không gây chuyện, êm đẹp ai sẽ đến tìm đánh cô?"

"..."

"Hào hào lên lớp, tu thân dưỡng tính."

"..." Lạy chúa, lão tử nhìn anh rất lâu, bắt quá, lão tử có thể nhìn càng lâu.

"Lời tôi nói có nghe hay không?"

"Ừm."

Cố Thành Kiêu cách quần sờ lên chỗ đau của cô, cô đau đến thẳng ớn ả, "A a, đau nhức, đừng tại đây ăn đậu hũ của tôi có được hay không?"

Vì cho cô tăng cường quan niệm, Cố Thành Kiêu trịnh trọng kỳ sự nhắc nhở: "Tôi là chồng của cô."

"..." Không biết xấu hổ, thời điểm anh đánh tôi có nghĩ anh là chồng tôi không, có người chồng nào biến thái như anh sao? Lâm Thiên ở trong lòng thầm mắng một trận, rồi mới sợ hãi mà hỏi thăm: "Chuyện vừa rồi có tính là bạo lực gia đình không?"

Cố Thành Kiều nhường mày, còn chưa mở miệng nói chuyện, Lâm Thiên liền xin khoan dung nói: "Tôi chỉ giận với anh thôi, đừng coi là thật, đừng coi là thật."

"Hồi này cô nói những lời khó nghe, nếu là tại bộ đội, nếu là lính của tôi, dám như thế đại nghịch bất đạo, tôi có thể quát cô tám roi mười roi, đánh đến khi cô không xuống giường được mới thôi."

"Đánh?" Lâm Thiên chớp mắt con mắt, tròng mắt lạnh yên để dời xuống, ánh mắt liền như thế như ngừng lại chỗ bành trướng nào đó của anh, trong đầu tất cả đều là những hình ảnh không thích hợp cho thiếu nữ, quá dơ bẩn.

Cố Thành Kiều từ gương mặt phỉm hồng của cô hiểu được cô đang nghĩ gì trong đầu, vừa bức mình vừa buồn cười, cố ý đùa cô, "Cô cũng nghĩ thử một chút?"

Lâm Thiên mặt nổi một chút đỏ lên, nhanh chóng cúi đầu.

Hành động cúi đầu xuống, cô liếc mắt liền thấy được lòng bàn tay của anh có băng bó, nhớ đến Sở Mộc Phong nói vì cứu người nên tay anh bị phỏng, cô cầm lấy tay của anh hỏi: "Đã bị thương còn đánh người, anh còn trách tôi đánh người, anh không phải cũng động một chút là đánh người sao?! Một khi sự tức giận của một người đã tích lũy đến một điểm nhất định, thật khó để không bùng phát."

"Cô còn lý luận?!"

"Không dám..." Đây là thật sự không dám, mặc kệ trong nội tâm cô có mấy ngàn mấy vạn cái không nguyện ý không đáp ứng không tán đồng, cũng chỉ dám ở trong lòng nói không.

"Hôm qua gặp tai nạn xe cộ mới không có cơ hội nói với anh rõ ràng, không phải anh cho rằng tôi có thể buông xuôi bỏ mặc?"

Lâm Thiên lấy dừng khí, ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt của anh, khoảng cách gần như thế, động tác thân mật như thế, cái nhìn này, liền khiến cô mặt đỏ tim run.

"Có chuyện gì mau nói, thừa dịp hiện tại!"

"... Tôi cho là anh cũng không tiếp tục đề ý đến tôi." Cô nghĩ, cô nghĩ rằng cô phải miễn cưỡng sống một cuộc sống như thế này và học tập, thật dễ dàng.

Cổ họng Cố Thành Kiều siết chặt, tròng mắt nhìn đáng vẻ xấu hổ của tiểu nha đầu, nhưng so sánh với bộ dạng gương mặt múa vuốt của cô, còn đáng yêu hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Cô bây giờ không nguyện ý?

"Anh đem tôi ném vào bệnh viện liền mặc kệ, tôi cứ nghĩ là....Chúng ta từ đây sau này liền cầu về cầu, đường đường về..."

Cố Thành Kiều ánh mắt trở nên nhu hòa dị thường, ngữ khí cũng không tự giác thả nhẹ chậm lại, thậm chí còn mang vẻ cung chiêu tức giận, "Đây còn không phải là do cô chọc tức?!"

Lâm Thiên một bộ lộn chết không sợ bóng nước sôi, hai vai hơi dựng ngược lên, hai tay dang rộng, nói: "Tôi cứ như vậy, đây chính là tôi, anh không chịu đựng được tôi có thể một lần nữa cân nhắc quan hệ giữa hai chúng ta."

Cố Thành Kiều giả bộ tức giận, nửa đùa nửa cảnh cáo nói: "Rời xa tôi, cô nghĩ cũng đừng nghĩ cùng cháu trai của tôi yêu đương."

"Hừ, tôi thật sự không có nghĩ cùng cháu trai của anh yêu đương, giống hần loại này vai không thể khiêng tay không thể nâng lại không có chút tài năng quý công tử, không phải kiểu người của tôi."

"Vậy kiểu người của cô là ai?"

"Đại khái người đàn ông có thể hàng phục tôi chưa ra đời đi, ha ha ha ha." Không có ý tứ lại khoa trương, cô chính là loại người này khiến cho nhan sắc càng thêm xinh đẹp.

Cố Thành Kiều bóp eo thon của cô, mím môi động tác gọi cảm đến cực hạn, lập thể thâm thúy hai con ngươi thẳng tắp nhìn chăm chăm cô, ý vị không rõ hỏi ngược một câu, "Cô cảm thấy tôi không được?"

"..." Lâm Thiên cười một nửa miệng trong nháy mắt cứng đờ, trán của anh mơ hồ có thể đụng phải cô, cho dù anh chẳng làm gì cũng có thể hấp dẫn người khác, huống chi hai người là loại tư thế mập mờ này, còn tiến đến gần như thế, đáng đáp đẹp mắt chính là dễ dàng làm cho người ta phạm tội, chính là dễ dàng để cho người ta thả lỏng cảnh giác bên trong lòng.

Thế nhưng, Thiên gia ta là loại người dễ dàng bị đánh người đẹp mắt mê hoặc sao?

Không phải!

Cô ngó mặt đi chỗ khác một chút, ánh mắt rơi vào trên bờ vai của anh, "Không muốn cùng anh thảo luận cái đề tài này nữa."

"Đã đáp ứng cô không công khai, vậy liền không công khai, nhưng mà, cô dám dùng danh nghĩa độc thân ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt tôi sẽ không tha cho cô dễ dàng như vậy nữa đâu."

Anh không nhanh không chậm nói, mỗi nói một chữ liền dựa vào gần lỗ tai của cô một chút, âm áp khí tức vẩy tới lỗ tai của cô khiến cô dựng tóc gáy và ngứa ngứa.

Cô ngứa, liền muốn tránh.

Cô càng tránh, anh lại càng ép gần.

Lâm Du từng nói qua, đàn ông đều suy nghĩ bằng nửa thân dưới, trong đầu chứa tất cả đều là loại chuyện đó, cho nên, Lâm Thiên là có dự cảm, dù sao cái tư thế này để cô cách hần kiều ngạo như vậy gần.

Cứ việc cách mấy tầng vải vóc, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được nó kiên, rất, đốt.

Cô Thiên gia ta sẽ không bị đáng dấp đẹp mắt nằm im một chỗ —— đáng người đẹp mắt này rất có trình độ.

Mà Cố Thành Kiều là người có đáng dấp hoàn mỹ, cô là bị không ngừng.

Một khắc này khi anh áp đôi môi gọi cảm lên vành tai của cô, Lâm Thiên bỗng nhiên chống đỡ bộ ngực của anh, nói: "Chúng ta thế nhưng mà có lập khế ước, chẳng lẽ anh muốn hủy nó sao?"

Cố Thành Kiều cười nhạt và nói "Điều thứ ba, tất cả hành vi đều do đối phương nguyện ý mới có thể làm. Như vậy xin hỏi, cô bây giờ không nguyện ý?"

Cô... Hiện... Tại... Không... Nguyện... Ý...?

Lưu manh a, nói một chữ hôn cô một chút, cô cả người đều mềm nhũn, "Tôi..." Mới mở miệng nói một chữ, miệng liền bị chặn lại, khi các hoóc môn nam mạnh mẽ quét qua, tay của nàng căn bản không ngăn cản anh, mà là leo lên anh.

Từ xưa vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, trận này tràn ngập * vị chiến dịch, cuối cùng nhất tại một cái khó bỏ khó phân hôn nồng nhiệt bên trong biến thành môi lưỡi đại chiến.

Đôi mắt Cố Thành Kiều đáng người hoàn mỹ, Lâm Thiên từ bỏ điểm máu chót của mình.

Bất quá, cùng nói Lâm Thiên không có điểm máu chót, Cố Thành Kiều cũng thế.

Rõ ràng là muốn cho cô niềm thử đau khổ, rõ ràng là nghĩ giáo huấn cô một trận, kết quả, bị tra tấn ngược lại là chính anh.

Cái gì gọi dẫn lửa thiêu thân, cái gì gọi mong mà không được, loại tư vị này, anh thật sự là nếm đến thấu xương.

Phòng học xếp theo hình bậc thang bên trong, chuẩn êm tiến đến Lâm Thiên lặng lẽ ngồi xuống chỗ bạn cùng phòng dành cho cô.

Cô vừa đến, Chúc Phạm liền trêu chọc nói: "Nhìn bộ mặt mày như xuân tâm rạo rục vậy, làm chuyện xấu gì đi?"

Lâm Thiên cái kia ngạo kiều a, khóe miệng đều là lệch ra, "Cái này đều có thể nhìn ra?"

"Mù lòa mới nhìn không ra được chứ, " Chúc Phạm cười xấu xa gặng hỏi, "Có phải hay không đem học trường của chúng ta giải quyết rồi sao?"

"Đừng nói mò, mới không phải như vậy."

"Không phải? Mày có dám nhận hỏi sáng học trường không tới tìm mày không? Mày có dám nhận mày không cùng học trường cúp học không?" Gặp Lâm Thiên không có phủ nhận, Chúc Phạm như có sức mạnh lại nói thêm, "Mau mau nói, mày ở cùng một chỗ với học trường bao lâu? Các người dự định khi nào sẽ công khai?"

Lâm Thiên chính là khóc không ra nước mắt, không giải thích không được, cô gơ tay phải lên, nghiêm túc nói ra: "Tao thể tao cùng học trường không có bất cứ quan hệ nào, trước kia không có, hiện tại không có, sau này càng không có khả năng có, nếu tao nói dối mày, vậy liền để tao không tìm được chồng suốt đời."

"Loại thể độc này mày cũng dám nói, được, tao tin."

Chúc Phạm không hỏi tới nữa, Lâm Thiên quay đầu bốn phía tìm kiếm tung tích Sở Mục Phong, phòng học xếp theo hình bậc thang tương đối lớn, công cộng khóa đều là mấy cái ban cùng tiến lên, cô cũng không biết Sở Mục Phong ngồi ở nơi nào.

Dù sao cũng là bạn học lâu năm, cô hi vọng hẳn không có việc gì.

Cũng tìm vài vòng, cô đều không nhìn thấy Sở Mục Phong.

"Nhìn cái gì vậy?"

"Không có gì."

"Buổi chiều không có học, cùng đi bar không?"

"Tao muốn về nhà, không rảnh."

Chúc Phạm vô cùng kinh ngạc, "Trước kia mày nói về nhà giống đi hỏa thiêu, ngày hôm nay thế nào, nói chuyện về nhà liền mừng rỡ giống như phát điên."

Lâm Thiên liếc cô ta một cái, yếu ớt cười một tiếng, "Mày quản nhiều quá!"

Tới gần tan học, giáo sư đột nhiên nói: "Các bạn học sinh ngồi xuống để tôi điểm danh đã."

Lời vừa nói ra, trong phòng học lập tức sôi trào, toàn trường cười trên nỗi đau của người khác rống tiếng rống.

Bởi vì là khóa công cộng, vừa lên buổi sáng, điểm danh cũng là không định giờ, bình thường đều đang đi học ban sơ điểm, cho nên thật nhiều đồng học đều là phía trước tới, qua đi ngang qua sân khấu liền vênh lên, số lượng sinh viên cúp học vô số

Tan học đột nhiên giáo sư kêu điểm danh, những học sinh cúp học đều bị bắt được.

Một lớp một lớp điểm, lần lượt điểm, giáo sư thời điểm gọi "Sở Mục Phong", ở đây tất cả mọi người đang tìm, bao gồm cả Lâm Thiên.

Thế nhưng là, không ai trả lời.

Mọi người ngăm ngăm nhao nhao nghị luận, "Sở Mục Phong hôm nay bị gì vậy, anh ấy từ trước đến nay đều đến rất đúng giờ mà."

"Tôi vì Sở Mục Phong nên mới đến đây, kết quả chờ nửa ngày anh ấy vậy mà không đến."

"Anh ta không đến có cái gì thật kỳ, buổi sáng hôm nay anh ấy đến ký túc xá nữ đã là chuyện hiếm có rồi."

"Cái gì, anh ấy đi ký túc xá nữ làm gì? A a a, có phải hay không tôi đã lỡ bỏ qua chuyện gì đó?"

"Không biết, anh ta chờ đợi một hồi liền đi, ai cũng không có nhìn thấy người anh ấy chờ."

"A không, anh ấy vậy mà không thích tôi, cái này quả đau đớn tâm tôi..."

Nhưng mà, nương theo lấy đối với Sở học trường nghị luận, tại phòng ăn đang nhốn nháo bàn về Lâm Thiên, cả hai đơn giản chính là không có khe hở kết nối.

Trường học nhà ăn có thể xưng "Bát Quái điện đường", so với anh hùng bàn phím trên mạng, nhà ăn người nhiều chuyện thảo luận muốn tới đến càng thêm sinh động như thật.

"Tin tức động trời, có người nhìn thấy Lâm Thiên từ một chiếc xe việt dã xa hoa xuống, quần áo không chỉnh tề, trên mặt ửng hồng."

Đề ủng hộ cho editor mọi người hãy like nhẹ một cái nha!

Cám ơn mọi người đã ghé xem!

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bạo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Do nước vào, hay cố tình sắp đặt?

"Tôi dựa vào, cô ta cũng quá lớn gan rồi đi, giữa ban ngày ban mặt lại đi làm loại chuyện đó trong xe, cũng không sợ bị nhìn thấy sao?"

"Người đàn ông đó là ai? Có phải là người giàu nhất kia hau không?"

"Không biết, Lâm Thiên chỉ xuống một mình, Lâm Thiên đi xuống thì xe đó cũng đi rồi, rất thần bí."

"Tôi khẳng định đó là người giàu nhất kia không thể nghi ngờ, Lâm Thiên cùng Ôn đại thiếu gia kết ân oán sống chết rồi, nhà giàu nhất không dám ở trong nhà ngay trước mặt con trai mình sùng hạnh Lâm Thiên, cho nên liền đến trường học làm chuyện đó chứ sao."

"Thật sự là một con hồ ly tinh đây thủ đoạn mà, nhà giàu nhất Ôn đại gia kia chính là một ông già, khẳng định coi cô ta là loại gái điếm, cô ta thật dễ tiện nha, ở trường học công khai làm loại chuyện đó, ngầm lại đều kích thích, Ôn đại gia đó nếm vị ngon ngọt đến mức không thể buông tay, cho nên bị cô ta ăn đến gât gạo."

"Chắc chắn chắc, loại người này sao có thể làm bạn học với chúng ta được, chuyện đó chính là khiến trường chúng ta bị sỉ nhục."

"Trước đó có tin tức nói rằng, cô ta cướp Sở Mộc Phong từ tay Nam Âm nên bị Nam Âm ghen ghét vô cùng nên hay tìm cách đánh cô ta, tôi nếu là Nam Âm, tôi cũng muốn đánh cô ta."

"Cũng không phải, tôi nghĩ rằng Ôn đại thiếu gia không ngu xuẩn đến mức như vậy, bị Nam Âm giật dây nói một vài câu sau lưng liền đem người tới đánh Lâm Thiên, tôi nghĩ chắc là Ôn đại thiếu gia đã sớm khó chịu khi nhìn thấy Lâm Thiên."

"Ôn đại thiếu gia có cha làm chỗ dựa, không rên một tiếng liền xuất ngoại đào tạo sâu, thế nhưng mà Nam Âm đâu, mang theo hình phạt được ghi lại, chắc chắn sẽ để lại vết nhơ sau này."

"Lâm Thiên thủ đoạn thật cao minh, không phải người thường có thể hiểu thấu đáo."

...

Buổi chiều, Lâm Thiên được ân chuẩn để đường đường chính chính trở về nhà.

Một ngày không gặp như đã ba năm, đã vài ngày không thấy cô, mọi người nhìn Lâm Thiên ánh mắt cũng không giống nhau.

Đều giống như đang gặp quý.

Ngày đó Thiếu phu nhân nằm viện, lão gia cùng phu nhân ở nhà để đợi đại thiếu gia hơn nửa ngày, đại thiếu gia vừa về đến liền bị lão gia bao vây.

Đại phu nhân tận tình khuyên bảo khuyên đại thiếu gia ly hôn, lão gia cũng là ngón từ sắc bén cảnh cáo lại cảnh cáo.

Lão phu nhân ngay từ đầu còn giúp Thiếu phu nhân nói mấy câu, nhưng bất đắc dĩ đại phu nhân hỏa lực quá mạnh, lại có lão gia làm chỗ dựa, lão nhân gia cuối cùng quyết định về nhà mặc kệ.

Mọi người đều biết là Thiếu phu nhân mang thau, đại thiếu gia mới ngộ nghịch chaa mẹ muốn cưới nàng, hiện tại đứa bé không còn, Thiếu phu nhân lại không lấy Lão gia và đại phu nhân thích, tất cả mọi người coi là việc hôn sự này nhất định phải hủy.

Trọng yếu nhất chính là, cái này Thiếu phu nhân thế nào nhìn đều cùng đại thiếu gia không đáp a, không nói thân phận địa vị những này cứng rắn thể, liền nói hứng thú tư tưởng chờ những này thân mềm, hai người bọn họ cũng là chênh lệch rất xa.

Mấy ngày nay không thấy Thiếu phu nhân trở về, tất cả mọi người cho là bọn họ đã ly hôn rồi.

Ai ngờ rằng, Thiếu phu nhân đột nhiên quay trở lại, mọi người cũng là hai mắt nhìn nhau rất lâu.

"Khụ khụ khụ, " Quân gia ho nhẹ vài tiếng, nhắc nhở đám người hầu đang xì xào bàn tán chú ý, rồi mới lại cười mặt về mặt ngênh nhớn nói với Lâm Thiên, "Thiếu phu nhân, thân thể đều tốt?"

Lâm Thiên hai chân nhảy lên, trực tiếp nhảy tới trước mặt hắn, cổ lĩnh tinh quái nói: "Keng keng keng keng, đều được rồi ~ "

Đám người hầu buồn cười, quân gia bắt mắt quay đầu liếc họ.

Thấy thế, Lâm Thiên cười ha hả nói: "Không có chuyện gì không có chuyện gì, tất cả mọi người đều là người một nhà, có gì phải câu nệ với nhau."

Quân gia lời còn chưa nói hết, Lâm Thiên dừng dung hướng trên mặt đất ngồi xuống, "Ai u thịt của tôi a, đau quá, " cô hí một con mắt ngược lại quát lấy hơi lạnh, nhưng không chút nào ảnh hưởng động tác dẽp lê của mình, cô một bên cời dây giày một bên nói, "Dây giày buộc quá chặt, có chút đau chân."

Quân gia: "... " Cái này còn thể thống gì, tôi nhất định phải nói cho đại thiếu gia biết!

Đám người hầu: "... "

"Thiếu phu nhân, ngài vừa mới xảy thai, không thể..."

Lâm Thiên ngắt lời nói: "Ai nha nha, vẫn là thoát thai mới nhất, dù sao đều về đến nhà, tôi liền không mang."

"..." quân gia sợ ngây người, khom người hạo tâm nhắc nhở, "Thiếu phu nhân, thời tiết lạnh, bàn chân trực tiếp gẫm trên mặt đất gạch bên trên quá lạnh, ngài vừa mới xảy thai, rất dễ dàng cảm lạnh."

Lâm Thiên đứng người lên, một tay cầm đôi giày giày, một tay vuốt vuốt cái mông, cười nói: "Không có gì đáng ngại, các người cứ làm việc tiếp đi, tôi lên lầu ngủ một chút, thiếu gia về nhà nhớ báo cho tôi biết."

"..." Cái này sao có thể a, quân gia gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, "Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân..."

Lâm Thiên vừa đi vừa vung lấy giày trong tay, cũng vuốt vuốt giống như đang cầm đồ chơi. Đi tới cách từ giày khoảng ba mét, đứng vững, cô vung lấy giày hướng từ giày ném một cái, "Ba" một tiếng, giày chuẩn xác không sai làm vút xuống từ giày bên trên.

"A ai vậy!" Lâm Thiên vỗ tay phát ra tiếng, nhảy căng nhảy dựng lên, "Ném thật đơn giản và chuẩn xác, còn có ai, còn có ai sao?!"

Quân gia: "... " Người tuổi trẻ trên thế giới tôi đều không hiểu.

Các người hầu khác: "... " Thiếu phu nhân chơi thật vui.

Trong khi ánh mắt tất cả mọi người đều kinh ngạc, Lâm Thiên hai tay che lấy cái mông, đi chân đất, vừa nhún nhảy trên mặt đất vừa đi lên lầu hai, cả một bộ dáng chẳng giống một thiếu nữ chút nào.

"Quân gia, đây rốt cuộc là tình huống gì vậy? Ông có thể nói cho chúng tôi biết được không, tránh khỏi chúng tôi trước mặt đại thiếu gia rơi vào mơ hồ."

Quân gia lắc đầu, "Lúc này, ta cũng thật không hiểu..."

Để quân gia cùng đám người hầu càng không hiểu chính là, buổi chiều có vài đám người tới, tất cả đều là đưa quần áo giày mũ cùng trang sức, phòng quần áo trên lầu hai nhét đầy, còn chính ngay ngắn rõ ràng.

Lúc này mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai đại thiếu gia mấy ngày trước đây phân phó bọn họ đem phòng giữ quần áo trên lầu hai quét dọn sạch sẽ, chính là muốn cho Thiếu phu nhân dùng.

Nhiều năm qua, phòng quần áo trên lầu hai đều là thùng rỗng to, phòng giữ quần áo bên trong đều là quần áo cũ của Cố Thành Kiều, khá giống như người bảo thủ. Mà anh bình thường quần áo giặt xong, tất cả đều đặt ở từ treo quần áo trong phòng ngủ chính, không gian dư xài, không cần thiết lại đi dùng phòng giữ quần áo.

Bây giờ vì để Lâm Thiên vui, anh nghe lời Cố Nam Hách, cố ý thuê một nhà thiết kế nổi tiếng, vì Lâm Thiên chọn mua tràn đầy một phòng quần áo đẹp và đắt tiền, mà đều là đồ giống với style của Lâm Thiên.

Vì muốn thấy niềm vui của cô, anh cũng suy nghĩ rất nhiều, xài hết tâm tư.

Đây hết thấy, khiến cho đám người hầu một câu cũng không dám nói, một câu Thiếu phu nhân không phải cũng không dám nhắc.

Lúc đầu nghĩ kỹ tốt nhất ngủ cho thật ngon, mới ngủ không bao lâu, liền bị tiếng vang sát vách đánh thức.

Cô còn tưởng rằng là Cố Thành Kiều trở về, vuốt mắt mở cửa ra ngoài.

"A..., các người là ai vậy?" Đột nhiên như thế nhiều người xuất hiện ở lầu hai, hơn nữa còn là những gương mặt lạ, cô đứng là bị hù đến có chút sợ hãi.

Bất quá, đợi đến khi bọn họ nói ra lý do, Lâm Thiên mới là đường đường chính chính bị hù dọa, "Cái gì, các người nói là, những thứ này... Những thứ này... Còn có những thứ này... Lại thêm những cái kia... Tất cả đều là cho tôi?"

"Đúng vậy, Thiếu phu nhân, tất cả những thứ này đều là do đại thiếu gia vì ngài mà mua."

"..." Cố Thành Kiều, trong đầu của anh, đến cùng là do nước vào, hay là cổ tình sắp đặt? Tại sao muốn đối tốt với tôi như thế? Tôi có gì đáng giá để anh đối tốt với tôi như thế?

Đề ủng hộ cho editor mọi người hãy like nhẹ một cái nha!

Cám ơn mọi người đã ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: Giữa ban ngày không cho làm gì

Phòng chứa quần áo này lớn như vậy, hầu như chứa đầy quần áo thịnh hành trong năm nay và những hộp trang sức, nhìn thấy tất cả, Lâm Thiển nhin không được hốc mắt cay cay, cay đến mức nước mắt đầy mắt.

Cô từ trước đến nay đều nghĩ rằng cuộc hôn nhân hoang đường này chẳng mang lại lợi ích gì cho mình.

Đối với cô mà nói, đã có thể rời Lâm gia, cũng sẽ không chết đói, còn có thể không lo ăn mặc tiếp tục đi học, việc đó đã khiến cô rất thỏa mãn rồi.

Cũng không muốn, Cố Thành Kiều nghiêm túc thực hiện chức trách của một người chồng, đối tốt với cô, vô điều kiện đối tốt với cô, thậm chí vượt qua mong muốn đối tốt với cô.

Từ nhỏ cha mẹ cô đã ly hôn, từ khi có thể nhận thức được, cha cùng mẹ cô đã không ở chung với nhau, gặp mặt chỉ có cãi lộn.

Sau khi cha mẹ ly hôn, bọn họ đều đi, vứt bỏ cô đi, ai cũng không muốn cô.

Cô là theo chân ông bà ngoại lớn lên tại nhà chú của mình, mười mấy năm qua, cha mẹ cô đều chưa từng trở lại, cô chỉ nhớ hình dáng hồi trẻ của cha mình, bởi vì nhà chú không có ảnh, mà mẹ lớn lên trông như thế nào, cô một chút ấn tượng đều không có.

Cô ngay từ khi còn nhỏ đã biết mình là một đứa bé bị bỏ rơi, cha không muốn cô, mẹ cũng không muốn cô, ngay cả bà ngoại cũng vứt bỏ cô, chú di của cô lại càng ghét cô.

Cho nên, cô cũng không biết cảm giác được người khác quan tâm mình là như thế nào.

Loại cảm giác này, ấm áp, rất vui vẻ, ề ề, muốn khóc.

Không biết thời điểm nào, Cố Thành Kiều bỗng nhiên xuất hiện tại cửa ra vào.

"Đại thiếu gia, đều đã thu dọn xong, ngài có hài lòng không?"

Lâm Thiển nghe tiếng lập tức quay người, chỉ gặp Cố Thành Kiều mặc một thân quân trang màu xanh sẫm đứng ở nơi đó, bộ quân trang này khác với bộ quân phục hồi sáng, tinh xảo mà trang trọng, Lâm Thiển không hiểu có cái gì khác nhau, chỉ thấy quân trang bên trên trang phục này có tương đối nhiều đồ vật trang trí, ngược còn cài lấy một viên quân công chương.

Bình thường đàn ông mặc quân phục đều trở nên đẹp trai hơn, giống Cố Thành Kiều loại này cấp bậc giá trị nhan sắc, thì càng không cần nói.

Lúc này Cố Thành Kiều trên mặt tràn đầy tự hào mỉm cười, mày kiếm mắt sáng, dáng vẻ phong độ, hai đầu lông mày kia phần cùng thân gọi tới khí chất vương giả để anh nhìn vô cùng cao quý, làm cho người người sùng kính, cũng làm cho người ta sinh ra sợ hãi.

Mà cái kia trấn định tự nhiên mỉm cười lại trung hòa phần này cao quý, để anh lộ ra bình dị gần gũi.

Người đàm ông như vậy, tuần lễ đến phảng phất từ trong tranh đi ra tới, đẹp để cho người ta trợn mắt há mồm.

Cố Thành Kiều ánh mắt nóng rực xuyên qua đám người nhìn về phía Lâm Thiển, anh cười nhẹ nói: "Không cần hỏi tôi, hỏi Thiếu phu nhân của các người ấy, cô ấy hài lòng mới trọng yếu nhất."

Lâm Thiển cảm giác nhịp tim của mình đều lọt nửa nhịp, hô hấp đều trở nên thở gấp, ánh mắt của anh giống như dòn điện cao áp, thật sâu hút vào cô.

Người bên ngoài hung hăng bị lấp đầy cầu lương, cầu lương này chắc là do làm từ mật ong, ngọt đến phát dính, ngọt đến mức khiến người khác sinh lòng đỏ ky.

"Thiếu phu nhân, người hài lòng không?" Cố Thành Kiều nghịch ngợm hỏi tới một câu, nhếch miệng lên khơi gợi lên một tia cười yếu ớt.

"..." Lâm Thiển cảm thấy tiếng nói giống như của thiên thần gọi đến, cô xấu hổ nói, "Ha ha, hài lòng, rất hài lòng."

Hai người này mất đi mây lại, người bên ngoài ý thức được nên nhanh chóng đi ra ngoài, nếu không rồi đi, sợ rằng sẽ bị cầu lương nhét đầy miệng khó thở đến chết.

Lâm Thiển dựa vào cửa tủ bên trên, có chút hoảng hốt, còn có chút hối hận, ngẩng lại trong khoảng thời gian này đối với anh xa lánh cùng lạnh lùng, cô cảm thấy mình chính là mất bị mù, nhạt được bảo bối cũng không biết.

Cố Thành Kiều lấy nón lính xuống, một tay cầm ở trên cánh tay, miệng hơi cười, đi đường mang theo gió, "Thiếu phu nhân, người xem một chút thử coi có thiếu thứ gì, thiếu lại mua."

Loại ngọt ngào bạo kích này khiến Lâm Thiển không chịu nổi, anh ta không còn cứng nhắc, gương mặt poker cũng không còn, cô nhất thời không thích ứng kịp.

Anh bước lại gần cô, cô theo bản năng lui về phía sau, khẩu trương đến nói chuyện đều không lưu loát, "Không không không... Không có cái gì thiếu..."

Phía sau chính là tủ quần áo, sau lưng cô dán chặt lấy cửa tủ quần áo, lui không thể lui, thế nhưng mà, Cố Thành Kiều liền cùng không có chú ý tới, một mực tới gần, thẳng đến —— đem cô chăm chú đặt ở cửa tủ quần áo bên trên.

"Này..." Lâm Thiển dời đầu đi chỗ khác, "Anh muốn làm gì vậy?"

Cố Thành Kiều một tay chống tại đỉnh đầu cô, co chân, cúi xuống lưng, ý cười không ít hỏi ngược lại: "Cô cảm thấy tôi muốn làm gì?"

"Giữa ban ngày ban mặt không cho phép làm gì..." Lâm Thiển một chút mặt đỏ lên, hung hăng từ nay về sau rút cổ lại.

Lúc này mặt trời đã chuyển qua phía tây đỉnh núi, kim hoàng sắc dư huy nghiêng nghiêng chiếu vào, vừa vắn chiếu vào gương mặt còn buồn ngủ của Lâm Thiển, cô nheo đầu, khẽ nheo mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn quan tinh xảo lớn chừng một bàn tay, hai hàng lông mi kia vừa đậm vừa dài lại vểnh lên, giống cây quạt đồng dạng che ở ngoa tầm bên trên.

Cô vô ý liếm bờ môi khô một chút, lập tức, nước bọt khiến đôi môi trở nên đầy đà trơn bóng, tại dư huy chiếu rọi xuống phản lấy ánh sáng, giống như là gọi về ai.

Cố Thành Kiều cúi đầu nhìn cô, càng xem càng thích, nhin không được đưa tay vén tóc của cô, còn nghen ngào bật cười.

"Nhìn tóc cô giống như ổ gà, quá làm cho tôi mất mặt đi."

"... A? Có sao?" Cho nên vừa rồi tất cả mong muốn chỉ có một mình cô? Tròi ạ, Thiên Gia cô tại sao lại trở thành hoa sĩ?!

Cố Thành Kiều cười lắc đầu, dùng ngón tay chải lấy tóc của nàng, tóc của nàng giống như thật dài chút, mới gặp nàng lúc toàn bộ lỗ tai đều là lộ ra ngoài, hiện tại cũng che lỗ tai, tóc của nàng vừa mềm lại thuận, nếu như nuôi lớn khẳng định nhìn rất đẹp, nếu như nuôi lớn, khẳng định như cái nữ hài nhi.

"Mà nè?" Lâm Thiên né một chút đầu, có chút khó chịu nói, "Tại anh đụng vào tóc tôi khiến chúng trở thành ổ gà chứ sao... Tại sao hôm nay anh lại về sớm thế?"

Cố Thành Kiều chậm lại ngừng khí, mặt mờ nói: "Khi ở trên xe, không phải cô để cho tôi về nhà sớm sao, chính mình nói gì đều không nhớ rõ?"

"..." Hình như là có chuyện như vậy, cô cố giả bộ trấn định, hỏi, "Anh hôm nay ăn mặc long trọng như thế, làm gì đi?"

Cố Thành Kiều lời ít mà ý nhiều nói: "Gặp lãnh đạo."

Lâm Thiên nhìn huân chương trước ngực anh, tại ánh nắng phản xạ hạ kim quang chói mắt, cô liền hỏi: "Gặp lãnh đạo còn phát vật kỷ niệm?"

"... Ân, vật kỷ niệm"

Lâm Thiên nhìn kỹ một chút, nho nhỏ huân chương bên trên còn có nhỏ ra chữ, "Nhất đẳng... Thương?" Ánh nắng có chút chói mắt, kiểu chữ cùng huân chương đều là một cái bộ dạng, cô thấy không rõ, một cách tự nhiên hiểu thành giải đặc biệt, "Cái gì giải đặc biệt, chạy bộ hạng nhất, hay là nhảy cao hạng nhất?"

Cố Thành Kiều: "..."

Chính Lâm Thiên mừng rỡ cười ha ha, cười xong phát phát tay nói: "Đùa giỡn thôi, tôi biết là quân công chương của anh, thư phòng có rất nhiều, anh làm những chuyện anh dùng nên được thưởng sao?"

Cố Thành Kiều ra vẻ thâm trầm, "Chạy bộ hạng nhất, nhảy cao hạng nhất."

Lâm Thiên buồn cười, không nghĩ tới anh cũng có bộ mặt khôi hài như thế này.

Cười cười, mặt của anh liền đánh lại, môi mông gợi cảm cũng nhếch lên, anh một tay vuốt vuốt sau gáy của cô, càng không ngừng làm sâu sắc nụ hôn này.

*Thất tịch hôm nay của mọi người như thế nào?

Chúc mọi người trong lễ thất tịch nhanh chóng tìm được nửa kia của mình nhé!(7/8/2019)*

Đề ủng hộ cho editor mọi người hãy like nhẹ một cái nha!

Cám ơn mọi người đã ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bạo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Thân thể có bệnh ẩn?

Có trời mới biết anh có bao nhiêu không kịp trở về nhà, thậm chí ở thời điểm cấp trên phát huân chương, tại thời điểm quân nhân vinh quang nhất, trong đầu anh toàn hình ảnh gương mặt đáng yêu và ngịch ngợm của cô.

Có lẽ câu nói kia là sự thật —— trong mắt người tình biến thành Tây Thi.

Mặc cho người khác không coi trọng cô, ghét bỏ cô như thế nào, nói cô xấu, anh chính là cảm thấy cô vô cùng xinh đẹp, cứ thế với đêm hôm đó mới có thể đối với cô làm việc không nên làm.

Khi đàn ông gặp được người phụ nữ mình thích, phần rung động kia là không tự chủ được, trong tiềm thức liền muốn có được cô, đó là một loại bản năng sinh tồn của nhân loại.

Cố Thành Kiều để mũ tướng quân trịnh trọng cất tại tủ quần áo cách tầng bên trong, chống tay một cách tự nhiên ôm cô.

Anh một bên mút lấy bờ môi cô, một bên mang theo ghen tuông nói: "Tôi mặc kệ em trước kia thích ai, mau chóng đem hán từ nơi này dịch chuyển khỏi, " anh tăng thêm lực đạo ấn xuống một cái lồng ngực của cô, "Tôi mới nên là người trong lòng em kia."

Giọng điệu bá đạo cùng cường thế, đem Lâm Thiên giáo huấn đến ngoan ngoãn.

Lâm Thiên chưa từng có gặp được người đàn ông giống như Cố Thành Kiều, cố gắng xa lánh anh anh kiên nhẫn dỗ đến người không còn cách nào khác mới thôi, mắng anh làm náo động anh đánh cô một trận, đem người đánh phục tùng mới thôi, anh xưa nay chưa từng nói nhảm nhiều cũng người khác, lại dùng hành động thực tế giải quyết mọi chuyện.

Cô nhìn như là tự do, nhưng kỳ thật đã bị anh dán lên nhãn hiệu "Người phụ nữ của tôi", cô là vật riêng tư của anh, anh không cho phép cô có bất kì đi tâm nào.

Lâm Thiên ở trong tay Cố Thành Kiê không có chút lực chống cự nào, mặc cho anh bóp tròn xoa dẹp.

Cô mặc dù tại Lâm gia cẩn thận chặt chẽ khúm núm, nhưng ở bên ngoài, ở trường học, cô cho tới bây giờ chưa từng để mình phải thua thiệtcô không thể ăn thua thiệt, bạn bè của cô

cũng không thể ăn thiệt thòi, dù là người cô phải đối mặt là đàn ông.

Cô xưa nay chưa từng sợ đắc tội với người khác, xưa nay không sợ gặp rắc rối, xưa nay không sợ đem sự tình làm lớn chuyện, cho nên, có thể sử dụng vũ lực giải quyết sự tình cô không bao giờ dùng miệng nói.

Cô thờ phụng chính là nắm đầm của cô, nắm đầm của ai cũng rắn hơn người đó là lão đại.

Dùng bộ dạng Thiên gia này, kỳ thật cũng có rất nhiều người sợ cô.

Một cô gái hai mươi tuổi, khát vọng nhất chính là tình yêu, cô cũng từng lên nghĩ tới kiểu người mình thích.

Cô thích người, nhất định phải có huyết tính, nhất định phải có đảm đương, nhất định phải là người đàn ông thực thụ.

Nhưng đại đa số biết danh hào "Thiên gia ta" của cô khiến người khác đều không dám trêu chọc cô, chỉ có giống Uông Dương như thế chân chính có bối cảnh có quyền thế lại có tiền "Cao cấp lưu manh", mới dám chọc giận cô.

Không dám chọc cô người cô chú ý, dám chọc cô "Cao cấp lưu manh" cô càng chú ý.

Cổ Thành Kiều tựa như từ trên trời giáng xuống thiên thần, nắm đầm của anh so với cô cứng rắn hơn, tính tình của anh so với cô cứng rắn hơn, thủ đoạn của anh càng là so với cô cứng rắn hơn nhiều, cô không phục đều không được.

Thật lâu không chiếm được đáp lại, Cổ Thành Kiều giống như là phát giận, đột nhiên đưa hai tay cô cài lại ở trên lưng, để như trò bàn tay mà đưa cô dọc theo cửa tủ nhấc lên.

Lâm Thiên lớn tiếng kinh hô, tim đột nhiên đập nhanh hơn, bất quá, cô mặc dù hai chân ở trên không, nhưng cô không có chút nào sợ hãi, bởi vì cô biết Cổ Thành Kiều sẽ không khiến mình ngã.

Có anh chống đỡ, cô ngược lại cảm thấy rất an tâm.

"Không nghe thấy lời tôi?" Anh hỏi ngược lại.

"Nghe được" Lâm Thiên nhìn anh, trong ánh mắt mang theo một tia hoảng sợ, cũng mang theo một tia nhỏ nhảy cẫng, "Tôi biết rõ thân phận của mình, tuyệt đối sẽ không hai lòng."

Cổ Thành Kiều cũng nhìn cô, bờ môi hơi sưng, mắt hạnh thanh tịnh, mấy sợi tóc kia che lại lông mày xốc xếch tóc ngắn, nghịch ngợm đến vừa đúng, cô đẹp không phải xinh đẹp giống con gái, mà là mang theo khí thế của đàn ông mà đẹp, Cổ Thành Kiều liền thích loại khí khái hào hùng đẹp này, không đáng về kịch cỡm, chân thực, anh tuấn, hào sảng đẹp.

Anh không có đưa cô buông ra, mà là đưa cô giờ lên cùng mình đủ cao, rồi mới lại là một trận trời đất quay cuồng hơn.

Người đàn ông thập phần này bá đạo cùng cường thế, triệt triệt để để đem Lâm Thiên tính toán trong nội tâm cho úi phục tòng.

Đợi đến khi bị anh hôn trần trọc ép đến trên giường, cô mới đột nhiên tỉnh ngộ lại, kinh hô một tiếng, "Má ơi, lão tử khi nào thì thể chất tôi trở nên như thế này rồi?"

Cổ Thành Kiều đập khuôn mặt nhỏ của cô, "em chính là một cô gái, cả ngày đem 『lão tử』 treo ở bên miệng giống cái gì nói?!"

"Thuận miệng nha."

"Xem ra, là thời điểm xuất ra đồ thật, để em biết đến cùng ai mới là chân chính 『lão tử』."

Ở địa bàn của mình, Cổ Thành Kiều phát rồ cũng chẳng sao, ngay cả một tay coi thất lung tư thế đều có thể xưng tính chuẩn, "Đát" một tiếng, giây phút giải quyết.

Lâm Thiên muốn nhắc nhở anh kéo màn cửa, dù sao ban ngày ban mặt cô rất thận trọng có được hay không, cũng không có đợi cô mở miệng anh liền ngăn chặn miệng của cô, thẳng đến cảm giác trên thân lạnh suu suu cô cũng không tìm được cơ hội nói chuyện.

Lâm Thiên trần trùng trục tiểu thân bản tại hạ, Cổ Thành Kiều lại chỉ là đem dây lưng cùng súng lục để xuống dưới, vẫn như cũ quần áo hoàn hảo.

Hôn nồng nhiệt chậm rãi hướng xuống, Lâm Thiên miệng cuối cùng thu được tự do, cô nhỏ giọng phản nản nói: "Anh thế nào không cởi quần áo? Không công bằng!"

Cổ Thành Kiều dừng lại, mỉm cười nói, "Xem ra, phu nhân so với vị phu còn vội vàng hơn."

"..." Có sao, anh từ nơi nào nhìn ra?

Cổ Thành Kiều một tay chống lên thân thể, một tay bắt đầu cởi áo.

Thế nhưng mà, khi anh vừa vận cởi viên cúc áo thứ hai, trên người điện thoại đột nhiên vang lên, tiếng chuông cùng với chấn động cùng đi, để anh lập tức cứng đờ.

Chuông điện thoại này là của bộ đội anh đặc biệt thiết lập, điện thoại của quân đội, hơn nữa còn là lúc này, hơn phân nửa chắc chắn là có chuyện quan trọng.

Anh không dám trì hoãn, miệng "Xuyt" một chút ám chỉ Lâm Thiên đứng lên tiếng, anh duy trì tư thế "Ồ trên", nhận nghe điện thoại.

"Sao?"

Cổ Thành Kiều an tĩnh nghe thanh âm trong điện thoại, sắc mặt anh thâm trầm, biểu lộ nghiêm túc, nghe xong về sau lưu loát trả lời một câu, "Lập tức thông báo khẩn cấp họp."

Theo sau lời nói anh cúp điện thoại, anh nhanh chóng từ trên thân Lâm Thiên xuống tới, nhấc lên dây lưng nhanh chóng thắt ở trên lưng, còn quen thuộc tính sờ lên súng lục.

"Anh đi đâu?" Lâm Thiên mông lung, chuyện đại sự gì có thể so sánh với chuyện lớn đang làm chứ? Cái tình huống gì có thể so sánh tình huống trước mắt gấp?

Cổ Thành Kiều đã khôi phục tinh táo, gương mặt poker băng lãnh lại xuất hiện, bình tĩnh đến giống như vừa rồi cái gì sự tình cũng chưa từng xảy ra, anh quay lại phòng giữ quần áo cầm lên nón lính, vừa đeo lên bên cạnh đi tới cửa, "Quân đội có việc gấp, tôi nhất định phải lập tức đi tới một chuyện."

"A? Vậy anh thời điểm nào trở về?"

"Không biết."

"..." Lâm Thiên trần trụi trực trên thân lạnh suu suu, vụn vụn không nghĩ tới lúc này anh sẽ ném bỏ cô, "Này, Cố Thành Kiều, anh thời khắc mấu chốt rơi cái gì đây xích a?!"

Đang chuẩn bị mở cửa Cố Thành Kiều dừng bước lại, quay đầu bắt đầu nhìn cô một cái, anh cũng rất không muốn bỏ, anh cũng rất khó khăn, nhưng anh chỉ có thể xin lỗi nói: "Ngoan ngoãn ở nhà chờ tôi trở lại."

"..."

Mở cửa, đóng cửa, Cố Thành Kiều vô cùng lo lắng đi, đi...

Lâm Thiên đơn giản say, miệng còn tê tê, cổ còn ẩm ướt, ngực còn sền sệt, Cố Thành Kiều vậy mà liền như thế bỏ mặc cô.

Đều như vậy, anh đều có thể buông cô ra, là thật có việc, hay là... Thân thể có bệnh à?

Một mình nằm ở trên giường, Lâm Thiên không thể không nghĩ như vậy.

Đề ủng hộ cho editor mọi người hãy like nhẹ một cái nha!

Cám ơn mọi người đã ghé đọc!

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Súng Báo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Đảo ngược tình thế

Lúc này chính là thời điểm tan học, trên đường lui tới rất nhiều người, Trương Yến giật giọng tự nhiên kêu gào, bạn học chung quanh tất cả đều vây quanh, liền ngay cả những người đã đi, thấy có chuyện, cũng nhanh chóng trở lại xem.

Trong lúc nhất thời, chỗ ngã ba cấp tốc bu đầy người.

"Mọi người mau đến xem, xe của nhân vật nữ chính ngày hôm qua, hôm nay thì mặc một thân hàng hiệu đến trường học điều vô giường oai. Các người cũng không biết đi, Lâm Thiên này ra góc tường Nam Âm, thỏa thỏa bên thứ ba, thế nhưng là cô ta vốn chính là bị nhà giàu nhất bao đường, nhà giàu nhất không thỏa mãn được cô cô liền thông đồng với Sở học trường, ai biết, thuyền lật ra..."

Trương Yến lộp bộp nói một tràng, người vây xem càng ngày càng nhiều, vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài.

Tại lúc mọi người xem ra, đây hết thấy bất quá là chứng minh cho những tin đồn những ngày vừa qua.

"Chính là người này Lâm Thiên, cùng vô số đàn ông thay phiên nhủ với cô ta, chính là sĩ nhục cho đại học B của chúng ta!"

Một lời này, Lâm Thiên một mực nhẫn nhịn, Cố Thành Kiều để cô tu thân dưỡng tính, thật thứ lỗi cô không làm không được, Cố Thành Kiều để cô đừng đánh nhau gây chuyện, thật có lỗi, thần thiếp thật làm không được a.

Trương Yến vừa dứt lời, Lâm Thiên không chút do dự đưa tay tát một bạt tai, đánh vào khuôn mặt tròn trĩnh của Trương Yến, "Ba" một chút, thanh thúy lưu loát.

"A..." Trương Yến không có chút nào chuẩn bị, một bàn tay trực tiếp đem lâm cô ta té ngã, cái mông trực tiếp ngồi dưới đất.

Buổi sáng trời vừa mới mưa, lúc này mặc dù trời trong, nhưng mặt đất vẫn còn chưa khô. Trương Yến sau lần té xuống này, trên váy tất cả đều là bùn ẩm ướt, đen sì một mảng lớn, liền ngay cả lông trên đôi giày xinh đẹp, cũng bị bẩn.

Loại này lông rất khó chăm sóc, đôi giày bị bẩn thành dạng này, trên cơ bản xem như đem bỏ đi.

Loại thời tiết như thế mà mang loại giày này, vốn chính là già mồm.

"Lâm Thiên, này dám đánh tao?!" Trương Yến thẹn quá hoá giận.

"Miệng đầy thối phân, lại để cho tôi nhìn thấy cô phun phân, tôi nhất định sẽ đánh lần nữa!" Lâm Thiên loay hoay cổ tay, một bộ muốn làm đại sự tư thế, "Đừng tưởng rằng lão tử không biết, chính là đám khoa Tiếng Anh các người ở sau lưng truyền những tin đồn xấu về tôi, a, Nam Âm không mặt mũi ra mặt, phái cô một cái nhỏ ma cà bông đến buồn nôn tôi, cô thật làm tôi vô cùng buồn nôn."

Trương Yến một thân chật vật, luận đầu khâu, cô cũng không đấu lại, luận thực lực, cô cũng không thể chiếm thượng phong, bất quá nếu là luận buồn chuyện, cô chưa chắc sẽ bại bởi một người nam không ra nam nữ không ra nữ này.

Trương Yến thừa cơ ngồi liệt trên mặt đất, rõ ràng không nổi, sưng đỏ trên mặt lê hoa đài vũ, xác thực cũng là đau.

Lúc này, vây xem trong đám có đồng học tức giận bất bình nói ra: "Thế nào lại đánh người a? Hay do có hậu thuẫn không tầm thường nha?"

Người này một mực gào to, càng nhiều đồng học bắt đầu quang minh chính đại chỉ trích, "Loại người này chính là tác phong có vấn đề, bại hoại truyền thống của đại học B."

"Tôi cũng từng nghe nói qua chuyện về chiếc xe đó, quá đáng xấu hổ, lại kim lòng không được cũng không thể thành dạng này, đây chính là trường học."

"Sở học trường đến ký túc xá nữ ngày đó tôi cũng nhìn thấy, căn bản là chờ Lâm Thiên nha, đơn giản một đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu, đáng giận hơn là cái này đồng phân trâu còn đâm rất nhiều hoa."

"Sở học tươnggr hai ngày này đều không đến lớp, có phải hay không bị đá kích?"

"Khó trách bị đánh, đáng đời."

Trương Yến khỏe mắt mang nước mắt, nhưng Lâm Thiển rõ ràng thấy được cô ta chính hướng mình đắc ý cười.

Nghe càng ngày càng nhiều bất thiện thanh âm, nhìn xem vô số ánh mắt khinh bỉ, Lâm Thiển ngược lại trấn định tự nhiên, ngoại trừ công kích Trương Yến thời điểm biểu hiện được rất hung hãn bên ngoài, thời gian khác đều rất thần nhiên, phảng phất nhìn tất cả mọi người như đang khen cô.

Lâm Thiển cúi đầu nhìn xem ngời dưới đất Trương Yến, nói: "Tình đi, đừng ngốc như vậy bị người nào đó tính kế sau lưng, cô xem người đó là bạn, người đó chưa chắc coi cô là bạn đâu, bạn bè chân chính sẽ không đem đối phương làm vũ khí sử dụng."

Trương Yến ngạc nhiên, tiểu dung cứng ở trên mặt, Lâm Thiển cái này xuất phát từ tâm can cô há lại sẽ không rõ, nếu không phải cô ta thiếu tiền Nam Âm còn chưa trả, cô ta chắc chắn sẽ không nghe Nam Âm.

Nếu như Lâm Thiển đúng như tin đồn là tình nhân của Uông nhà giàu nhất, cô ta nào dám đắc tội Lâm Thiển, không muốn sống nữa à.

Lâm Thiển nghiêng đầu quay đi, không muốn ở lại nơi này nghe những những lời ô uế nữa.

"Đem người đã thương liền muốn đi, giá đỡ thật là lớn, quả nhiên có nhà giàu nhất bảo bọc chính là tốt, đi đường đều có thể nghênh ngang."

"Đúng đây, không cho phép đi, chúng ta đều là người chứng kiến, Lâm Thiển đánh người, trường học nhất định phải nghiêm trị."

"Đúng, nghiêm trị, nghiêm trị."

Lúc này, Lâm Thiển muốn đi còn đi không được, cô thật hận không thể một quyền quá khứ vung mờ những cái kia cái gì cũng không biết liền sẽ cùng gió ngu xuẩn.

Thế nhưng mà, thanh âm lời cảnh cáo của Cố Thành Kiều vẫn cứ bên tai —— "Sau này, không cho phép đánh nhau, không cho phép gây chuyện!"

Không cho phép đánh nhau, không cho phép gây chuyện, cô nhớ kỹ và cũng cố gắng làm điều đó.

Ngay tại lúc Lâm Thiển trở thành mục tiêu công kích, Sở Mục Phong đột nhiên từ trong đám người mở ra một đầu "Huyết lộ" đến, hô to một tiếng: "Ai tại tung tin đồn nhảm?!"

Lập tức, ánh mắt của mọi người lại chuyển hướng Sở Mục Phong, Sở học trưởng a, tối cao lạnh cấm dục hệ đại suất ca a, toàn trường đều bầu hấn là người bạn trai lý tưởng nhất, chân nhân đối chiếu phiến bên trên cao hơn đẹp trai hơn càng thêm đẹp mắt a.

"Các bạn học, lời đồn dừng với trí giả, những này khó mà cân nhắc được lưu ngôn phi ngữ, các người thế nào tin là thật đây?!"

Sở Mục Phong mang theo kính râm, càng phát cao lạnh, hấn hơn một mét tám thân cao trong đám người vẫn là rất chói mắt, lại thêm hấn đột xuất nhan giá trị và khí chất, tựa như hạc giữa bầy gà.

"Đầu tiên, Nam Âm và Lâm Thiển tôi chưa từng kết giao với bọn họ, sao lại là Lâm Thiển đào chân tường nói chuyện?"

Đám người xôn xao, người trong cuộc tự mình đến chứng thực, vậy khẳng định không sai được, oa a, Sở Mục Phong vẫn là mọi người trong suy nghĩ cái kia cấm dục hệ cao lạnh học trưởng.

"Hai ngày này tôi trốn học cũng không phải giống như tin tức bị thương, mà là tôi xảy ra tai nạn xe cộ." Nói, Sở Mục Phong tháo kính râm xuống ba giây đồng hồ để mọi người thấy mắt hấn còn vẫn những tia máu, rồi mới nói tiếp, "Tiếp theo, chuyện Lâm Thiển cùng Uông gia nhà giàu nhất ở cùng nhau trong xe làm chuyện đó là không có thật, cả ngày hôm qua Uông tiên sinh đều ở nhà tôi cùng cha tôi bàn chuyện làm ăn, thế nào khả năng xuất hiện ở trường học?!"

Học sinh vậy tới càng ngày càng nhiều, đặc biệt là khi Sở Mục Phong xuất hiện, lập tức tụ tập gần khoảng trăm người.

"Tôi cùng Lâm Thiển ngồi cùng bàn từ khi học trung học tới giờ đã hơn ba năm, đại học lại học chung lớp, mặc dù giao lưu không nhiều, nhưng cô ấy là người như thế nào tôi lại biết rõ hơn mọi người nhiều, cô ấy tuyệt đối không phải là loại người ham vinh hoa phú quý, càng không phải là tình nhân của Uông tiên sinh."

"Cuối cùng, hi vọng mọi người đừng tiếp tục tung tin đồn nhảm nữa, chân chính bại hoại phong tục của đại học B, là những người ác ý tung tin đồn nhảm về người khác kia."

Những lời này từ trong miệng Sở Mục Phong nói ra, so Lâm Thiển tự mình giải thích còn có tốt hơn nhiều, có độ tin cậy cũng cao hơn rất nhiều.

Lời đồn đều là tưởng tượng mà ra, và chúng có thể lan truyền và lan truyền trong những nơi tối tăm, một khi hết thấy liền tự sụp đổ.

Lâm Thiển nhìn Sở Mục Phong, từ đáy lòng cảm tạ hấn trợ giúp, cũng từ đáy lòng cảm thấy đối với hấn thật có lỗi.

Ngay tại thời điểm mọi người bán tín bán nghi, một chiếc xe ô tô màu đen đột nhiên dừng lại.

Cửa xe mở ra, từ xe chỗ ngồi phía sau có người đi xuống, đơn giản để mọi người kinh ngạc muốn rút cả cái cằm.

"Người này tôi nhìn quen mắt... Ai, ai, ai?"

"Đây là người đứng đầu Uông gia nhà giàu nhất Uông đại!"

"A trời ơi, đây chỉ là một chiếc xe bình thường, không phải là loại giới hạn kia."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 67: Mày trước kia có từng thích tao chưa?

Lâm Thiên ở phòng bệnh từng gặp mặt qua Uông Đại, khi đó ông ta ăn nói khép nép cầu xin Cố Thành Kiều, bộ dạng giống như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của một người cha già.

Cô rất bất ngờ khi ở đây lại gặp ông ta, cũng rất tò mò ông ta đến đây làm gì, xem nào nhiệt sao?

Đám người rất tự giác nhường một con đường nhỏ, Uông Đại không cho tùy tùng đi theo, một mình đi tới trước mặt Lâm Thiên.

"Chú Uông tốt." Sờ Mộc Phong cũng thật bất ngờ khi Uông Đại đến bất quá đã đụng phải, cấp bậc lễ nghĩa nên có hẳn sẽ không thiếu.

Uông Đại nói với Sờ Mộc Phong: "Hôm qua nghe cha con nói con bị tai nạn xe cộ, con không sao chứ?"

"Không có việc gì, bị thương một con mắt, phải chăm sóc một khoảng thời gian."

"Cố thủ trường thì sao?"

"Chú ấy cũng không có việc gì."

"Không có việc gì liên tốt..." Uông Đại ánh mắt vượt qua Sờ Mộc Phong chuyển tới trên người Lâm Thiên, ông ta lại hướng phía trước lên một bước, mỉm cười gật đầu, "Lâm tiểu thư, còn nhận ra tôi không?"

Ở đây tất cả mọi người: "... " Đây là cá tính huống gì, thì ra Lâm Thiên thực sự biết Uông nhà giàu nhất nha.

Lâm Thiên trở nên kích động, "Đương nhiên, không ngờ Uông tiên sinh còn nhận ra tôi."

Uông biến thành cười nhạt nói: "Nhìn thấy Lâm tiểu thư háo hão đứng ở chỗ này, dung mạo cũng khôi phục như lúc ban đầu, tôi cũng yên lòng, " ông ta trình trọng cúi người, tiêu chuẩn 90 độ, câu nói rất chân thành, "Đều là do con trai tôi lỗ mãng cùng không hiểu chuyện mới tổn thương Lâm tiểu thư, tôi thân là cha của nó không thể trốn tránh trách nhiệm được, ở chỗ này, tôi trình trọng hướng Lâm tiểu thư xin lỗi, xin lỗi cô."

Lâm Thiên: "... "

Sờ Mộc Phong: "... "

Những người khác đang có mặt: "... "

Một đám người tất cả đều nhao nhao lên.

Lâm Thiên quá khiếp sợ,cúi người xuống giống Uông Đại, nói: "Uông tiên sinh ngài không cần phải làm như vậy, ở phòng bệnh các người đã xin lỗi, với lại vết thương của tôi đã ổn rồi, không có gì đâu."

Uông Đại duy trì tư thế khom lưng xin lỗi, thoáng hạ thấp thanh âm, nói ra: "Cảm tạ Lâm tiểu thư không truy cứu, cũng nhờ cô hướng Cố Thủ trưởng tỏ lòng biết ơn của tôi với ngài ấy, sau này Uông mỡ sẽ cố gắng dạy dỗ tốt con trai của mình không để nó làm ra chuyện gì nữa."

"... Tốt, tốt, Uông tiên sinh xin hãy đứng lên nói chuyện." Ai u má oi, làm cái gì a, còn như không?

Uông Đại cuối cùng cũng đứng lên, lúc ấy thời điểm tại phòng bệnh, Cố Thành Kiều không có tiếp nhận thành ý của ông ta cùng xin lỗi, cũng tỏ rõ lập trường để cảnh sát theo lẽ công bằng làm, bất quá cuối cùng ông ta cũng thành công mang con trai đi nước ngoài, nói cách khác, Cố Thành Kiều không nhúng tay vào, mới là điều ông ta chân chính muốn cảm tạ.

Trong lòng của ông ta cũng biết rõ, Cố Thành Kiều đối với vợ mình rất xem trọng, không có ở trường học công khai mối quan hệ chắc hẳn cũng là vì bảo hộ cô ta, như vậy, nếu như Cố Thành Kiều thật muốn truy trách, chỉ cần một câu, Uông Dương khẳng định phải chịu án tử.

Tựa như người quen tán gẫu, Uông Đại cười đối với hai người nói: "Hai người đang bận, tôi còn có việc phải đi tìm hiệu trưởng một chút, xử lý cục diện rối rắm của Uông Dương, aizz, đứa con trai này làm tôi vô cùng thất vọng, phải để tôi thu dọn mọi việc cho nó."

Sờ Mộc Phong: "Được rồi chú Uông, xin ngài cứ tự nhiên."

Uông Đại đi, Lâm Thiên yên lặng thờ dài một hơi, cô đã quen thuộc người khác đối với cô vênh vang đắc ý, quen thuộc người khác đối cô nhục mạ kêu gào, thật đúng là không quen người khác đối với cô lấy lòng nịnh nọt nha.

Đặc biệt, người kia là nhà giàu nhất thành phố, tại cả nước thậm chí toàn thế giới, tài phú chỉ số đều là xếp hàng đầu đại phú ông.

Chẳng lẽ lại, mình lại có sở thích biến thái, chính là thích bị người khác ngược sao?

Những sinh viên kia gần như hóa đá rồi, thẳng đến khi nhà giàu nhất lái xe đi, đều chưa kịp phản ứng.

Đây quả thực là tin lạ nhất từ trước tới nay, một người đường đường nhà giàu nhất thành phố B, vậy mà trước mặt mọi người hướng Lâm Thiên xin lỗi, vẫn là 90 độ xoay người, cái này cũng quá huyền ảo đi.

Cực kỳ khiếp sợ, phải kể là ngồi dưới đất Trương Yên, may mắn có như thế nhiều người chứng kiến, nếu là chỉ có một mình cô ta, nói ra người khác cũng sẽ không tin tưởng.

Sinh viên xem nào nhiệt cũng nhanh chóng giải tán, Trương Yên ngậm bồ hòn, còn làm cho một thân bản, che lấy chỗ trên mặt đang sưng đỏ lặng yên không một tiếng động bỏ chạy.

Ở thành phố mùa thu đặc biệt ngắn ngủi, mấy trận mưa về sau, nhiệt độ chợt hạ xuống, đặc biệt là vừa đến hoàng hôn, ngấm đến sớm, cũng lạnh đến nhanh.

"Trở về thành phố?" Sờ Mộc Phong hỏi.

"Ừm"

"Có người đưa đón sao?"

"Trước kia có, hiện tại không có."

"Tại sao?"

Lâm Thiên cười trừ, "Đây không phải nói tao trên dưới học đều có xe sang trọng đưa đón, khẳng định là dính và người giàu nào đó sao, vì giảm bớt ảnh hưởng thôi, dù sao tao cũng là muốn mặt mũi."

Sở Mục Phong lẳng lẳng mà nhìn cô, muốn từ trong giọng nói hỏi hột của cô tìm kiếm được một tia manh mối.

"Mày là dính vào người giàu có."

"..."

"Mà lại là người vô cùng giàu có."

"..."

Sở Mục Phong thở dài một hơi, lại hỏi: "Đón xe taxi hay là đi tàu điện ngầm?"

"Tàu điện ngầm."

"Vậy đi thôi, chúng ta hãy đi cùng nhau."

"Ah."

Hai người sánh vai đi cùng nhau, vì tránh hiềm nghi, ở giữa chừa ra một khoảng trống. Lâm Thiên biết Sở Mục Phong khẳng định có chuyện muốn nói với cô, hần người này thật lâu lại không lên tiếng, cô cũng rất xấu hổ.

Đi ra cửa trường, hai người đi dọc theo con đường hướng trạm xe lửa đi, Lâm Thiên liếc nhìn sang bên cạnh, dùng ánh mắt còn đủ nhanh chóng nhìn hần một chút, hần nhìn rất không có tinh thần, cùng hình tượng tươi tắn như mặt trời như ngày bình thường rất khác, cũng không biết là do tai nạn xe cộ, hay là bởi vì cô.

Cô không dám tự mình đa tình nghĩ lung tung, lại không dám tùy tiện nói lung tung.

Mãi cho đến đi ra rất xa cửa trường, Sở Mục Phong cuối cùng bắt đầu nói chuyện, nhưng hần không có quay đầu, khẽ cúi đầu, con mắt một mực nhìn lấy con đường phía trước, thanh âm cũng là nhàn nhạt.

Hần nói: "Tao chuẩn bị đi nước ngoài."

"..."

"Với mày không quan hệ gì hết, đây là chuyện cha tao đã sớm an bài rồi." Chỉ bất quá, hần khẽ kéo liền kéo thành bốn năm.

Lâm Thiên cũng không biết nói cái gì, thế nào sẽ không có quan hệ gì với cô, nhưng hần nói như vậy, cô cũng không thể đi vạch trần, "Khi nào thì đi?"

"Rất nhanh liền đi..."

Về sau lại là thời gian trầm mặc rất lâu.

"Có phải hay không tao ngộ ra đã trễ?" Sở Mục Phong đột nhiên hỏi, lạnh chất trong gió thu xen lẫn bi thương, đem hết thảy đều thổi đến tiêu điều lãnh đạm, "Nếu như tao sớm một chút giác ngộ, sớm một chút phát hiện tao đối với mày có tình cảm, sớm một chút tỏ lộ cho mày biết, có phải hay không... Kết cục liền không giống như vậy?"

Lâm Thiên không tự giác cảm thấy rung mình, hôm nay thật là lạnh a, ngày mai đến mặc quần dài.

Sở Mục Phong tựa hồ cũng không thêm đề ý đến câu trả lời, liền phối hợp nói, "Tao vẫn luôn cảm thấy hai chúng ta không cần phải gấp, hiện tại mới năm hai, chuyện gì cũng có thể đề sau rồi tính, chúng ta đi học chung, cùng tốt nghiệp trung trường, làm việc với nhau, cùng một chỗ cố gắng phấn đấu vì sau này cuộc sống hạnh phúc, tốt bao nhiêu, mày cảm thấy thế nào?"

Đột nhiên thổi tới một trận lạnh thấu xương hàn phong, có chút lạnh mặt, có chút chướng mắt, Lâm Thiên trong lòng hơi đau đau, vành mắt cũng đỏ lên, cô thật sự sợ ở thời điểm này hần hỏi cô có thích hần không.

"Lâm Thiên, mày trước kia có từng thích tao chưa?"

Thật sự là sợ cái gì đến cái đó, trước kia là lúc nào, một tháng trước đó sao? Lâm Thiên trong lòng nín lấy đau, chưa hề nghĩ tới Sở Mục Phong dạng này thiên chi kiêu từ có một ngày còn có thể đóng vai "Nhân vật nam chính si tình".

"Được rồi, vẫn là đừng nói cho tao biết, không có ý nghĩa." Sở Mục Phong đáng chất cười một tiếng.

Tâm Lâm Thiên đầy ngũ vị tạp trần, cuộn cuộn, không chỗ sắp đặt kia phần mơ hồ nhỏ đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Cường hôn

Thanh xuân sở dĩ đi cùng với đau thương, cũng là bởi vì có chút tiếc nuối.

Nhớ chuyện xưa, những chuyện chơi vui, buồn cười, vừa tức giận hình tượng lưu luyến tại Lâm Thiên trong đầu thay phiên phát ra.

Thời điểm ngồi cùng bàn ở trung học, bọn họ trong trường đều là nhân vật nổi tiếng, Sở Mộc Phong là học trưởng của trường, mà Lâm Thiên, thì là học sinh nổi tiếng có vấn đề.

"Này, bài thi cho tao mượn chép với."

"Này, thầy giáo giảng tới chỗ nào?"

"Này, hoa khôi lớp tặng bánh gato cho mày để tao ăn dùm cho."

"Sở Mộc Phong, người ít xem thường người khác, thật giống như tao nguyện ý cùng người ngồi lăm ý, hừ, chớ vượt qua chỗ này!"

Một màn kia màn hai người cùng trải qua quá khứ giống chiếu phim đồng dạng tại Lâm Thiên trong đầu phát hình, như thế rõ ràng, như mới xảy ra.

"Mày còn nhớ tao từng nói trước kỳ tuyển sinh đại học là chờ đến khi thi xong, có chuyện nói với mày không?"

Lâm Thiên một mặt kinh ngạc, cố gắng nghĩ lại, "Có sao?"

Sở Mộc Phong cuối cùng xoay đầu lại nhìn cô, cũng là một lần duy nhất hần dấm xoay đầu lại nhìn thẳng mặt cô, mang theo ba phần tức giận, nói: "Lần mày nhuộm đỏ quần."

"..." Nói chuyện có thể không nhớ rõ, dù sao nói lời tương đối nhiều, không nhớ rõ cũng bình thường, nhưng chuyện máu nhuộm đỏ quần lần đó, cô đời này đều quên không được.

Đêm trước kỳ thi tốt nghiệp trung học ngày nào cũng tự học rất muộn, nhanh chút, Lâm Thiên đột nhiên cảm thấy dưới bụng đau đớn một hồi, rồi mới cảm nhận được một dòng nước ấm tuôn ra.

Đi cả thân miễn, người chọn thời gian tới thật đúng lúc.

Lâm Thiên ghé vào trên bàn học, yên lặng nhắm nhu, muốn đợi một trận đau đớn này qua đi.

Lúc này, chờ đến khi lớp học kết thúc, các bạn học lục tục ngo ngoe rời đi.

"Này, mày thế nào còn chưa đi?" Lâm Thiên có chút vội vàng xao động, cũng có chút bất mãn, cô khẳng định phía dưới máu đã nhuộm đỏ liền muốn thừa dịp bạn học đi hết mới đi.

Sở Mộc Phong khép lại bài thi, cũng không nhìn cô, lạnh giọng hỏi: "Cần yếm hộ sao?"

"Gi?"

Sở Mộc Phong dùng ánh mắt còn lại liếc cô một chút, chỉ một chút, lại tranh thủ thời gian dời đi, "Áo khoác của tao tương đối dài, có cần hay không cho mày mượn mặc?"

"..." Lâm Thiên chợt hiểu, lập tức đỏ mặt, "Tốt, cảm ơn."

Sở Mộc Phong đứng lên, con mắt một mực không nhìn cô, cao lạnh nói: "Cảm ơn thì không cần, chỉ là Lâm Thiên, sau khi thi đại học xong, tao có lời muốn nói với mày."

"Hả? Không thể bây giờ nói sao?"

"Ừm"

"..." Mày đẹp trai thì tùy ý mày, mày cao húng liền tốt.

Thế nhưng mà, sau khi thi đại học kết thúc, Sở Mộc Phong một mực không có tin tức, Lâm Thiên thời gian dần qua cũng đem chuyện này quên đi.

"Giống như... Là có một chuyện như thế " Lâm Thiên nhớ lơ mờ, hỏi, "Vậy mày sau đó thế nào lại không có tìm tao?"

Sở Mộc Phong đáng chất cười một tiếng, "Tao thi xong một cái liền đi tìm mày, nhưng mày đang giúp tao tìm đối tượng, còn vỗ ngực cam đoan đem tao kêu đi ra cùng nữ sinh kia hẹn hò."

"... Ha ha." Lúng túng, chuyện này Lâm Thiên thật đúng là có ấn tượng.

Nữ sinh kia là hoa khôi của lớp, Lâm Thiên ăn bánh gato của người này mấy lần, bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, hoa khôi lớp nghĩ hẹn Sở Mộc Phong xem phim, tìm cô nhờ hỗ trợ, cô đương nhiên không thể cự tuyệt.

Thế là cô liền khoe khoang khoeác lác, "Không có vấn đề, Sở Mộc Phong vừa vặn tìm tôi có việc, chờ hần liên hệ tôi tôi sẽ liên lạc lại với bạn, đi đến đó, đến lúc đó tao kiểm có rồi đi là được rồi."

Lúc kia, cô hoàn toàn chính là một bộ Hồng Nương tư thái, bày mưu tính kế giúp hoa khôi của lớp, đem rất nhiều sở thích của Sở Mộc Phong đều nói cho hoa khôi lớp, cực lực tác hợp đoạn nhân duyên này.

Sở Mộc Phong đúng lúc gặp được một màn này, quá tức giận, một thân ngông nghênh đại thiếu gia cả đời này khí, liền tức giận rờn rã một kì nghỉ hè, bao quát sau đó đến đại học thành bạn học cùng lớp, hần đều vẫn như cũ duy trì cao lạnh, luôn không quan tâm gì đến cô.

Nói cho cùng, vẫn là không thành thực.

Tuổi nhỏ, không biết gì.

"Mày nếu không nói tao cũng quên mất, tao còn bị Trần Thị mắng không giữ chữ tín, mắng cả một cái hè, thẳng đến khi cô ta đi nơi khác mới yên tĩnh. Đúng rồi, mày lần kia muốn nói cái gì với tao?"

Phía trước là giao lộ, Sở Mộc Phong chú ý đến xe hai bên đường, từ đầu đến cuối đi phía trên cô một bước.

Lúc này sắc trời tối tăm mờ mịt, dần dần tối xuống, nhưng đèn đường còn chưa có sáng, nhưng hai bên đường xe đều đã bật đèn.

Sở Mục Phong đưa tay đem kính râm cầm xuống tới, trên con đường nơi ánh sáng và bóng tối xen kẽ, Lâm Thiên thấy được Sở Mục Phong một bên mặt tuần dật.

Kia là một bên mặt nhu hòa hơn so với Cố Thành Kiều, đẹp trai đến vậy nhưng không có bá đạo, không quá hung dữ.

"Mày bây giờ còn chưa biết tao muốn nói gì lúc đó sao?" Hắn hỏi.

Lâm Thiên sùng sốt một chút, ngay lúc đó, cô đột nhiên thấy một bên mặt khiến cho lòng người cảm thấy đau, ngũ quan đều ưu thương đến xoắn lại một chỗ.

Cô dừng bước lại, cách ven đường một bước chân liền dừng lại, cô cảm thấy mình không có tư cách cùng hắn sống vai, cô chịu không được phần này mang theo tiếc nuối thâm tình.

"Tích tích ——" đèn xanh, chiếc xe bóp còi inh ỏi.

Sở Mục Phong không suy nghĩ nhiều, vươn tay một phát bắt được cánh tay của Lâm Thiên, dùng sức trực tiếp đưa cô kéo đi lên.

Lâm Thiên đụng vào trong ngực của hắn, đụng phải, lại lập tức bật ra.

Ài ngờ, Sở Mục Phong nâng lên một cái tay khác, phất chốc giữ sau gáy cô, đồng thời ấn gần cô, còn dùng ngón tay cái nạy cằm cô lên.

Hết thấy cô cũng không kịp phản ứng, hết thấy cũng không kịp suy nghĩ, Sở Mục Phong băng lãnh bờ môi liền như thế kéo đi lên, hắn cưỡng hôn cô, kia chính là nụ hôn đầu của hắn.

Lâm Thiên trừng lớn hai mắt, đầu óc trống rỗng.

Lúc này, đèn đường ở phía trên sáng lên, cả một đầu đường phả ánh đèn trong cùng một lúc đều phát sáng lên, và con đường được thắp sáng rực rỡ.

"Lâm Thiên, " một âm thanh quen thuộc ở phía sau vang lên, anh tức giận rít gào lên, "Cô đang làm gì vậy?!"

Khi đang nói chuyện, anh dùng sức nắm bả vai của cô, lực đạo kia, cô cảm nhận rằng xương bả vai mình như nát vụn.

"Cố Thành Kiều, tôi..."

"Ngậm miệng!" Cố Thành Kiều nhanh chóng lờ Lâm Thiên ra, giống như đang đánh nhau, Lâm Thiên trực tiếp té ngã trên đất.

Sở Mục Phong bản năng đưa tay kéo, nhưng tay vừa vươn đi ra, liền bị Cố Thành Kiều bắt được.

Cố Thành Kiều nắm cổ tay của hắn, dùng sức siết chặt một chút, "A..." Sở Mục Phong đau nhức hô lên âm thanh, đầu óc trong nháy mắt thanh tỉnh, "Chú Hai, lỗi của con, tất cả đều là lỗi của con..."

Kiểu nhận lỗi này, càng giống là đang bảo vệ Lâm Thiên, đối Cố Thành Kiều nói không thể nghi ngờ là đang đổ thêm dầu vào lửa, anh cắn răng một cái, mắt sáng như đuốc, mặt lộ vẻ hung ác, giờ tay chính là một quyền.

"Ách..." Sở Mục Phong lui về sau mấy bước, đầu lưỡi lập tức nếm được vị tanh của máu.

Giao lộ có người đánh nhau, người chung quanh lập tức vây quanh xem náo nhiệt, đi ngang qua người cũng đều thả chậm bước chân, nhao nhao xoay đầu lại.

Lâm Thiên đứng lên, cô cũng rất bất lực, mờ mịt nhìn Cố Thành Kiều, "Tôi..."

"Tôi nói cô ngậm miệng!"

"..."

Phía sau chiếc xe hung hăng bóp còi, lúc này chính vào cao điểm, một chiếc xe ngăn ở giao lộ, chẳng mấy chốc sẽ khiến giao thông tê liệt.

Cố Thành Kiều tức giận đến đỏ mặt, ánh mắt độc ác hung hăng trừng Sở Mục Phong, anh chỉ vào hắn, lại không nói ra những lời uy hiếp.

Đây chính là cháu của anh à!

"Đi!" Cố Thành Kiều kéo lên Lâm Thiên, giận không kèm được mà đưa cô thúc đẩy tay lái phụ.

"Chú Hai, nghe con giải thích được không? Chú Hai..."

Cố Thành Kiều cắn bản không để ý hắn, giẫm mạnh chân ga nghiền ngang rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cưỡi Sừng Bào Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Bạo lực lạnh

Lâm Thiên rút lại thân thể lại ngồi co ro trên ghế phụ trong xe, "Đồng đồng đồng" tiếng tim đập vang đều so bên ngoài khó phân ồn ào hết thấy, cô đều không dám nhìn vào khuôn mặt của Cố Thành Kiều lúc này, ngậm một chút cũng không dám.

Hôm qua thô lộ bị anh gặp được, hôm nay cưỡng hôn lại bị anh gặp được, mình còn cơ hội sống sót sao? Lâm Thiên nghĩ thầm.

Nghĩ đến hình tượng mình bị lột quần đánh đập không thương tiếc, cô đều cảm thấy thịt đau.

Sức lực của Cố Thành Kiều quá mạnh, đầu óc lại khôn khéo, cô hoàn toàn không phải là đối thủ của anh ta.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn bắt đầu được bật lên, trên bầu trời mờ tối bắt đầu tí tách tí tách mưa nhỏ dưới mặt đất, nhiệt độ chợt giảm.

Lâm Thiển vốn là cảm thấy có chút lạnh, bên cạnh lại có một người khuôn mặt như khối băng, thật sự là khổ không thể tả.

Xe một đường vừa đi vừa nghỉ, cuối cùng cũng lái ra khỏi khu ồn ào tấp nập, Cố Thành Kiều đem xe lái nhanh, không cần mất một lúc liền trở về đến nhà.

Cố Thành Kiều trầm mặc trực tiếp đi thang máy lên lầu hai, Lâm Thiển sau đó đi lên theo, thời điểm cô đến lầu hai, phát hiện anh ở trong thư phòng đang tìm kiếm thứ gì đó.

Chuyện gì đang xảy ra vậy a, muốn chém giết muốn róc thịt ngài ngược lại là nói chuyện, như thế không nói tiếng nào càng làm người khác thêm sợ hãi.

Lâm Thiển không chịu được loại bạo lực lạnh này, một người đàn ông to lớn, có lời cứ nói, có rầm cứ thả, có thể hay không dứt khoát một chút?!

Thế là, Lâm Thiển bước loạng choạng cũng tiến vào thư phòng, "Anh phải nghe tôi giải thích một chút..." Cô liếc nhìn đến trước mặt của Cố Thành Kiều tìm kiếm sự tồn tại của mình, "Hôm nay ở trường học có người tìm tôi gây rối loạn, là Sở Mục Phong giúp tôi giải vây, gây đây có rất nhiều tin đồn không hay về tôi, mà lại rất khoa trương, Sở Mục Phong chỉ giúp tôi giải thích một chút."

Cố Thành Kiều mặt đen lên, không nói một tiếng, anh giờ phút này, mím chặt môi, nhàu nhàu, ánh mắt rét lạnh, cực kỳ giống trong Địa ngục Diêm Vương gia, sinh tử một đường toàn nắm giữ ở trong tay của anh.

"Sau đó tôi nói phải đi về nhà, cậu ta nói muốn cùng đi, vậy tôi cũng không thể cự tuyệt đúng không? Dù sao người ta cũng giúp tôi, tôi phải cảm ơn cậu ta."

Lâm Thiển có chút đau lòng, rõ ràng là cô bị chiếm tiện nghi, rõ ràng là cô bị thương hại, tại sao còn muốn cô giải thích nói xin lỗi cộng thêm dỗ dành người khác.

"Tôi đâu ngờ được cậu ta sẽ làm như thế, chính tôi cũng giật mình, anh tin tưởng tôi được không?" Cô cũng là gan lớn, liều chết chắn ở trước mặt của anh, "Cố Thành Kiều?"

Cố Thành Kiều khuôn mặt lạnh lùng không có một tia hòa hoãn, nhưng cái bộ dạng này của anh lại làm cho Lâm Thiển tiểu tâm can đều muốn hóa, bởi vì —— quá đẹp rồi!

"Anh tin tưởng tôi được không?" Cô lôi kéo cánh tay của anh, thanh âm mềm mềm, còn hướng anh nháy nháy mắt.

Cố Thành Kiều rút mạnh cánh tay, hung ác xoay đầu lại trừng mắt cô, chất vấn: "Có xem lời nói của tôi là gió thoảng bên tai?"

"Không có." Trời đất chứng giám, cô nào dám, cô nếu là không nghe lời anh, đã sớm đem người cố tình gây chuyện Trương Yến đánh cho tàn phế rồi.

"Vậy cô còn đi với nó?"

"..." Trời đất chứng giám, rõ ràng là cậu ta đột nhiên làm chuyện đó, "Tôi không có, tôi cũng không biết cậu ta sẽ làm như vậy."

"Không biết? Một câu không biết liền có thể trốn tránh trách nhiệm?"

"Ý của anh là gì?"

Cố Thành Kiều nghiêm mặt nói ra: "Tiểu Phong là tôi nhìn từ nhỏ lớn lên, tôi hiểu rất rõ thằng bé, nó có mấy cái gan trong lòng tôi nắm chắc, ngày hôm qua sự tình là bởi vì nó sớm không biết, hiện tại thằng bé đã biết thân phận của cô, không có khả năng còn đối lấy mơ mộng."

Lâm Thiển cũng quay đầu nhìn anh, trực diện nhìn ánh mắt như Diêm vương kia, "Cho nên ý của anh là tôi đang câu dẫn Sở Mục Phong?"

Cố Thành Kiều không nói chuyện, nhưng biểu lộ đại biểu hết thảy.

"Có phải hay không bởi vì cậu ta là học sinh ngoan, tôi là học sinh xấu, cho nên một khi có lỗi sự tình chính là tôi sai?"

"Không muốn nói sang chuyện khác."

"Tôi không có nói sang chuyện khác, tôi chính là muốn biết, có phải hay không bởi vì cậu ta là anh nhìn từ nhỏ lớn lên, anh tin tưởng cậu ta phẩm hạnh tốt, cho nên chuyện này chỉ có thể là lỗi của tôi, chỉ có thể là tôi người học sinh có phẩm hạnh xấu đang câu dẫn cậu ta?"

Vô luận đối mặt ai, một khi đối phương có ý muốn làm nhục tôn nghiêm của cô, cô sẽ sẽ đốc toàn lực phản kích, đồng thời gặp mạnh thì mạnh.

Cố Thành Kiều trước kia thuyết pháp như giáo sư, phạm là chuyện có mặt cô, vô luận chân tướng như thế nào, đều là lỗi của cô.

Anh ta cũng giống như bọn người kia, không hiểu rõ ràng ngọn nguồn mọi chuyện liền tự mình kết luận, đây là chuyện vũ nhục nhân cách đối với cô.

Cố Thành Kiều không biết trả lời sao, xác thực, anh thực sự có quan niệm như vậy.

Lâm Thiển cười khổ một tiếng, thay mình cảm thấy bi ai, "Anh cũng như thế cho rằng, tôi nói nhiều cũng vô dụng, anh cảm thấy như thế nào thì cho là như thế đó đi, tôi lười nói."

Một câu lười nói đem lửa giận của Cố Thành Kiều đẩy lên đỉnh phong, anh cầm trong tay túi tư liệu, lạnh lùng nói ra: "Cô lười nói, tôi cũng lười lý lẽ, tôi phải đi công tác mấy ngày, cô tự giải quyết cho tốt."

"Ài... Thế nào lại muốn đi?"

Cố Thành Kiều nói được thì làm được, thật mặc kệ cô, thẳng hướng thang máy đi đến, cũng không quay đầu lại.

"Này, này.. Cố Thành Kiều, " Lâm Thiển không còn cách nào, nhanh chóng đuổi theo, "Khi nào anh sẽ trở về?"

"Không biết."

"Lại là không biết, vậy cô biết cái gì?"

Cố Thành Kiều đi vào thang máy, đưa lưng về phía cô, "Chuyện của các người, tôi cái gì cũng không biết, cũng không muốn biết."

Nói xong, cửa thang máy cũng đóng lại, Lâm Thiên cùng đồng dạng ăn liên hoàn khó chịu, đây gọi là cái gì?

Sự thật chứng minh, Cổ Thành Kiều chỉ là trở về cầm đồ vật, cầm xong đồ vật liền đi, đi đến trường học có lẽ chỉ là tiện đường.

Lâm Thiên đứng ở nơi đó, cửa thang máy khép lại về sau chính là một mặt toàn thân kính, cô ngây ngốc mà nhìn mình, trong lòng ảm ảm đau, ủy khuất, tức giận, lòng chua xót, các loại cảm xúc không ngừng cuộn cuộn.

Cô cười khổ một tiếng, cười mình ngốc, anh ta đương nhiên tin tưởng phán đoán của mình, anh là bao nhiêu anh mình thân vô, nơi nào sẽ tin làm người?!

Mà đối với Sở Mục Phong, vô luận ra sao cô đều không cách nào giận hờn, cho nên chuyện này cô chỉ có thể ngậm bồ hòn.

Con mắt chua xót không thôi, nước mắt tại trong hốc mắt đảo quanh, cô hít sâu một chút, nắm chặt thành quyền, ngẩng đầu, dùng sức chống lên mí mắt, hai cánh tay càng không ngừng quật gió.

Cô tuyệt đối không cho phép mình ngay tại lúc này khóc, tuyệt đối không!

Lần nữa ngồi vào trong xe Cổ Thành Kiều, không thể so với Lâm Thiên tốt hơn, một người là cháu của anh, một người là vợ của anh, bọn họ lại ngay trên đường lớn ôm nhau hôn, đây là khoảng khắc buồn nhất của một người đàn ông.

Anh rất muốn tin tưởng Lâm Thiên, nhưng anh chân trước vừa đi, cô chân sau lại cùng với Sở Mục Phong, hôm qua còn đáp ứng tuyệt đối không hai lòng, hôm nay liền lên diễn một màn khó coi này, đây là đang nhục nhã ai đây?!

Anh liền không nên đối Lâm Thiên ôm lấy huyền tưởng, anh liền không nên chờ mong Lâm Thiên thật có thể ngoan ngoãn an phận thủ thường.

Có lẽ, cô vốn chính là một người không an phận, không ngại mình đem lần đầu tiên của mình cho ai, không ngại gả cho ai, càng không ngại sau khi cưới sẽ vượt quá giới hạn.

Có lẽ, là anh đánh giá quá cao mình, anh coi là dựa vào điều kiện của bản thân mình đủ để hấp dẫn cô, thế nhưng mà, anh lại không thể thay đổi tình lợ của cô được.

Tình lợ lợ, anh thật không muốn dùng từ ngữ này để hình dung Lâm Thiên, cô gái này trông giống như một ánh trăng trắng từ cái nhìn đầu tiên.

Dù Cổ Thành Kiều là nam chính nhưng có ai giống với editor muốn Lâm Thiên thành một đôi với Sở Mục Phong không??

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bạo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tại sao không tin tôi?

Trụ sở Lực lượng quân đội đặc chủng đặc biệt tên gọi Sói hoang ở thành phố B

Cổ Thành Kiều đến trong phòng liền bị hạ nhiệt độ, mặt anh lạnh lùng giống như Diêm Vương.

Sắc mặt của cấp trên chính là thời tiết của cấp dưới, cả ngày trời đều nắng, trở về một chuyến liền mây đen dày đặc, các chiến sĩ rất muốn biết ngọn nguồn thủ trưởng trải qua chuyện gì.

Cao Kỳ Khâm, Ngụy Nam, Trịnh Tử Tuấn ba vị đại đội trưởng đưa mắt liếc nhìn lẫn nhau.

Cao kỳ khâm: Lão đại xảy ra chuyện gì vậy?

Ngụy nam: Không biết, cảm giác muốn ăn thịt người.

Trịnh Tử tuấn: Muốn mạng liền chuyên tâm một chút.

"Liên lạc với Cá voi bên kia sao rồi?" Cổ Thành Kiều đột nhiên lên tiếng.

Cao Kỳ Khâm, đội trưởng của tiểu đoàn đột kích nom nớp lo sợ đáp lại: "Báo cáo lão đại, Cá voi bên kia hết thầy thuận lợi, tất cả các bộ phận của đội sói hoang đã sẵn sàng, liền chờ ngài hạ mệnh lệnh."

Cổ Thành Kiều ánh mắt giống như một mũi tên sắc bén, bỗng nhiên đâm về Cao Kỳ Khâm, khiến Cao Kỳ Khâm bất thành linh run lên, ánh mắt chần chờ, hắn bắt đầu hoài nghi mình nói sai chỗ nào.

Cổ Thành Kiều đi đến trước mặt hắn, bắt mắt nhìn hắn chăm chăm, nghiêm nghị hỏi ngược lại: "Liên chờ ta hạ mệnh lệnh?... Ta để anh trong vòng mười giây lập tức đánh chết trọng phạm, anh làm được không? Làm không được liền đem danh hiệu đại đội trưởng này bỏ đi có được hay không?"

Tất cả mọi người ở đây: "..."

Cao Kỳ Khâm: "... Lão đại ngài đây là ép buộc a."

Cổ Thành Kiều chất vấn: "Có phải hay không là anh nói liền chờ ta hạ mệnh lệnh?"

"..." Ngài là lão đại ngài nói gì đều đúng, Cao Kỳ Khâm không thể không cúi đầu nhận lầm, "Là tôi nói sai."

Cổ Thành Kiều thảm thán một hơi, theo sau ra lệnh: "Tất cả mọi người nghe kỹ."

"Có!" Ba người nghiêm hô to.

"Năm phút sau xuất phát, hỗ trợ cảnh sát phá án, cần phải đem rắn độc cầm xuống, Lee không nói, mang ta bước lên đánh lén, lần này ta tự ra tiền tuyến."

Các chiến sĩ hăng hái, cùng kêu lên hô to, "Rõ!"

Nhiệm vụ lần này bọn họ phải đối mặt là một tập đoàn buôn lậu ma túy, Lữ đoàn chống ma túy đã triển khai một tổ chức điều tra buôn lậu ma túy trong ba năm, hiện tại cuối cùng muốn thu lưới, bởi vì người phạm tội vô cùng đông, còn dính đến tập đoàn buôn lậu ma túy quốc tế, tình huống khẩn cấp, nhiệm vụ nguy hiểm. Do đó, lữ đoàn chống ma túy đã gửi yêu cầu hỗ trợ cho đội sói của anh.

Đây là một thông báo tạm thời, khi nhận được thông báo, anh liền thức suốt đêm phái Tổng Cảnh Du đi đến đó với lữ đoàn chống ma túy trước, hiện tại, cũng là thời điểm bọn họ phải xuất phát.

Trước đó Cố Thành Kiều ở Châu Phi làm nội ứng khoảng nửa năm, Lang vương không ở đây, nhóm sói cũng không nhận được bất kỳ vụ án nào, chiến đội sói hoang cũng đã thật lâu tập thể không có xuất trận.

Nhiệm vụ điều tra buôn lậu ma túy lần này, bọn chiến hữu cũng sớm đã mài dao xoèn xoẹt.

Năm phút sau, Cố Thành Kiều cầm đầu chiến đội sói hoang nhanh chóng leo lên phi cơ, quay về phía bầu trời đêm rộng lớn không chút do dự xuất phát.

Lâm Thiên đã vài ngày không nhìn thấy Sở Mục Phong, từ chỗ chủ nhiệm lớp biết được, Sở Mục Phong đột nhiên làm tục nghỉ học, cùng tình huống của Ôn Dương giống nhau như đúc.

Sở Mục Phong tạm nghỉ học cô cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, chỉ là quá mức đột nhiên, đột nhiên đến khiến cô đối với hấn áy náy lại tăng thêm mấy phần.

Cô cũng đã vài ngày không nhìn thấy Cố Thành Kiều, hỏi ông quân gia, ông quân gia chỉ là lắc đầu, "Đại thiếu gia là có nhiệm vụ, chỉ cần không có tin tức, thì chính là tin tức tốt nhất."

Chỉ cần không có tin tức, chính là tin tức tốt nhất, ngay lúc đó Lâm Thiên, cũng không hiểu rõ.

Cô chỉ biết Cố Thành Kiều mang theo sự hiểu lầm với cô và phần nộ rời đi, chuyện này khiến cô dù giống như Thiếu phu nhân có cuộc sống an nhàn cũng vẫn không yên tâm.

Ngày đó đúng lúc là thứ bảy, Lâm Thiên còn tại trong chốn nằm ỳ, đột nhiên bị tiếng điện thoại đánh thức.

"Ai?" Cô từ từ nhắm hai mắt, đại não còn ở vào nửa tỉnh nửa ngủ.

"Sở Mục Phong nghỉ học?!" Là âm thanh của Lâm Du, cô nằm ở bên kia điện thoại điên cuồng truy vấn, "Tại sao cậu ta đột nhiên tạm nghỉ học, chẳng lẽ Cố đại thiếu phát hiện các người có gian tình?"

"..."

"Ôn Dương tạm nghỉ học xuất ngoại, Sở Mục Phong cũng tạm nghỉ học xuất ngoại, Cố đại thiếu đây là muốn giết người diệt khẩu sao? Ông trời của tôi Lâm Thiên ơi, mày nói Ôn Dương cùng Sở Mục Phong sẽ không ở nước ngoài... Tránh đi?!"

Lâm Thiên thật bội phục suy nghĩ của Lâm Du, miễn cưỡng nói một câu, "Mày suy nghĩ nhiều rồi, còn có, tao nhấn mạnh một một lần nữa, tao cùng Sở Mục Phong không có gian tình."

"Thôi đi, có quý mới tin."

"Với lại tao nhớ tao đã tuyệt giao với mày rồi, đừng có liên hệ lại với tao."

"Ài ài... Tốt, tao không nói chuyện này nữa, nói trọng điểm cho mày biết."

Lâm Thiên im lặng, hóa ra còn chưa nói đến trọng điểm.

"Trương Yến mất tích."

"Cái gì?"

"Lớp chúng ta bên trong đều đang nói chuyện trên Wechat, chủ nhiệm lớp lần lượt hỏi, đều chưa thấy qua Trương Yến, chủ nhiệm lớp đã báo cảnh sát."

Lâm Thiên xoa xoa con mắt, cũng có chút lo lắng, "Chuyện là thế nào?"

"Cô ta đã vài ngày không trở về phòng ở ký túc xá, bạn cùng phòng báo với chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm lớp liên hệ với phụ huynh của cô ta, họ cũng nói mấy bữa nay Trương Yến không có về nhà, hiện tại cha mẹ của Trương Yến cũng đang trên đường tới trường, chủ nhiệm lớp đều hỏi tại sao lần cuối nhìn thấy Trương Yến có thấy cô ta có biểu hiện khác thường gì không. Chuyện khác tao không quan tâm, thế nhưng là có người làm chứng nói mày từng đánh Trương Yến, tao rất lo lắng cho mày."

Đây chính là mục đích Lâm Du gọi điện cho cô.

Lâm Thiên cẩn thận suy nghĩ, nói: "Đây không phải là chuyện từ tuần trước sao."

"Đúng vậy, Trương Yến đã mất liên lạc năm ngày nay, liền ngay sau ngày bị mày đánh không thấy tăm hơi."

"..."

"Nam âm cô ta luôn nhấn mạnh rằng Trương Yến mất tích ngay sau ngày bị mày đánh, à trà xanh bị mốc này, bị chịu tội cũng không yên ổn, vừa có cơ hội liền hướng trên người mày dội một gáo nước bẩn, đầu óc cô ta chính là có bệnh."

"Trương Yến mất liên lạc không có quan hệ gì với tao."

"Tao đương nhiên biết, thế nhưng là tao sợ cảnh sát tin lời Nam Âm nghi ngờ mày."

"Chuyện đó không quan trọng, bị nghi ngờ thì sợ cái gì, tao lại không làm chuyện đó."

"Thiên Gia, thời điểm nào mày lại rộng lượng như thế rồi? Có người nói xấu mày mày cũng không nhảy dựng lên?"

Lâm Thiên sững sốt một chút, đúng vậy a, Thiên gia cô chưa từng là một người rộng lượng, cô ghét kẻ ác như kẻ địch, cô thù tất báo, ai dám nói xấu cô, để cô nghe được chắc chắn sẽ dùng nắm đấm đưa tiền người đó, nhưng mà bây giờ, giống như có một cỗ lực lượng vô hình đang giám sát cô, đốc thúc cô làm một người học sinh vừa tốt bụng vừa ngoan ngoãn.

Lâm Thiên gập một cái, lười biếng nói: "Tao quá lười để để ý tới một người lòng dạ rắn rết như Nam Âm."

Lâm Du nghe được sự mệt mỏi trong âm thanh của cô, lo lắng truy vấn: "Lâm Thiên, mày đến cùng như thế nào rồi? Không nên... Có phải hay không Cố đại thiếu bởi vì chuyện mày với Sở Mục Phong nên đã khi dễ mày rồi?"

"... Tao nói tao cùng Sở Mục Phong không có gian tình!!!"

"Mày thật ngốc mà, mày có dám thề trước kia mày không có tình cảm gì với cậu ta không? Chưa kịp xử lý mọi chuyện liền bị mày áp chế đi ghi danh..."

Lâm Du còn chưa nói xong, Lâm Thiên trực tiếp cúp điện thoại, cái này một cái kia hai cái, tại sao chính là các người đâu có tin tưởng lời của tôi đâu?!

Lâm Du nghe tiếng cúp điện thoại, Lâm Thiên trực tiếp cúp. Trong một thời gian ngắn, Lâm Du đã gửi thêm một vài ảnh chụp màn hình cuộc trò chuyện, tất cả đều là tin nhắn Nam Âm khóc kể lẽ trong nhóm.

"Ngày đó cô ấy đã gọi điện thoại cho tôi, trong điện thoại cô khóc vô cùng ủy khuất, nói bị Lâm Thiên đánh, còn nói Lâm Thiên mắng cô làm bộ đáng yêu."

"Với sự hiểu biết của tôi về cô ấy, cô ấy không thể nhất tiếp nhận người khác nói cô ấy làm bộ đáng yêu."

"Tôi khuyên cô ấy đừng quan tâm, cô ấy chính là đầu không lại Lâm Thiên, nhưng cô ấy chính là không nghe, tôi kêu cô ấy trở về phòng rồi hẵng nói tiếp, cô ấy nói tôi đừng quản liền cúp điện thoại."

"Các bạn học, lúc ấy các người ai ở tại hiện trường? Có nghe được lời Lâm Thiên mắng Trương Yến như thế nào?"

"Nếu như cảnh sát tìm tôi, tôi sẽ nói sự thật, tôi thật sự rất lo lắng cho cô bạn thân này của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Súng Báo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Bị nghi ngờ

Trương Yến mất liên lạc nhanh chóng dẫn tới sự chú ý của toàn xã hội, kể từ khi vào mùa thu đến nay, liên tục phát sinh những vụ án nữ sinh đại học bị mất liên lạc, lần này là tại thủ đô - thành phố B, lại là tại đại học B danh giá, cho nên phải làm người khác chú ý tới.

Là trùng hợp, hay là có ẩn tình khác, ai cũng không được biết.

Sau khi Lâm Thiên cúp máy Lâm Du khoảng mười phút, liền nhận được điện thoại của chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm lớp muốn cô tới trường học một chuyện.

"Cảnh sát đang điều tra vụ án Trương Yến mất tích, phạm là sinh viên có tiếp xúc với Trương Yến đều bị hỏi, cho nên em cứ yên tâm, không phải nghi ngờ em, chỉ là hỏi thăm." Chủ nhiệm lớp nói để cho cô yên tâm, sợ rằng cô nghĩ lung tung.

"Được rồi, em đã biết, em lập tức đến trường liền."

Lâm Thiên sáng khoái đáp ứng, cô lập tức đi đến trường học, cô cũng rất muốn biết Trương Yến đi nơi nào, đồng thời thực tình hi vọng là cô ta an toàn.

Đến trường học, văn phòng của giáo sư rất lớn hiện tại cũng có rất nhiều sinh viên đang đứng trong đấy, có đang chờ, có đang hỏi chuyện.

Lâm Thiên vừa đi vào văn phòng, nguyên bản văn phòng đang ồn ào thấy Lâm Thiên đi vô liền lập tức im bật đến nỗi có thể nghe được tiếng của cây kim rơi xuống đất, ở đây ước chừng có khoảng 20 đến 30 sinh viên, tất cả đều đang nhìn cô giống như đang nhìn hung thủ giết người.

Có thể là do quá mức yên tĩnh, trong văn phòng của cô chủ nhiệm nghe được tiếng khóc vô cùng bi ai, nghe ngóng được đó chính là người thân của Trương Yến.

Nam Âm ngồi ở một bên, xem ra đã hỏi xong, đang nhàn nhã ngồi lướt điện thoại đi động.

Cô ta mới thấy Lâm Thiên, bên trong miệng nói ra một câu, "Hung thủ đến rồi!"

Bên trong văn phòng yên tĩnh, ai cũng nghe thấy được câu này. Đám người yên lặng, không ai dám nói tiếp.

Mặc dù nỗi oan của Lâm Thiên đã được Sở Mục Phong trợ giúp rửa sạch, nhưng mà, một tin tức trọng đại khác liên quan tới cô truyền đi khắp trường —— Bối cảnh Lâm Thiên thân bị cường đại đến không thể nói được.

Chính là bởi vì dạng này, cho nên không có người nào dám trước mặt Lâm Thiên nói lời không đúng.

Tuy nhiên, Nam Âm chính là một trường hợp ngoại lệ khác.

Cô ta không những ở trong nhóm lớp thảo luận, còn tại trường học công khai nói, càng ở trước mặt giáo sư cùng nhân viên cảnh sát thêm mắm dặm muối, để tất cả mọi người đều có chung một quan niệm trong đầu.

Trương Yến chỉ là một liên lạc, nhưng Lâm Thiên cũng đã thành "Hung thủ giết người".

Lâm Thiên nhìn thấy chủ nhiệm lớp hướng cô ngoắc ngoắc tay, cô thân nhiên đi tới, "Giáo sư Dương."

"Tôi, ngồi xuống đi, vị này là nhân viên cảnh sát sẽ ghi chép những lời em nói, em tận lực nói đến tí mỉa xác thực một chút."

Lâm Thiên từ ánh mắt lo lắng của chủ nhiệm lớp bên trong cảm nhận được một tia áp lực, từ khi cô lên đại học, không ít đề chủ nhiệm lớp quan tâm, nhưng chủ nhiệm lớp lại là thật sự vì muốn tốt cho cô. Cô nghe lời ngồi xuống, quay đầu hướng chủ nhiệm lớp trao đi một nụ cười bình tĩnh, nói: "Giáo sư Dương, không phải em làm, cô cứ yên tâm đi."

Chủ nhiệm lớp vui mừng gật gật đầu, "Tốt, tốt, em hãy phối hợp giúp cảnh sát phá án."

Cảnh sát hỏi rất nhiều vấn đề, Lâm Thiên đáp lại từng câu, liên tục tự thuật lại sự tình ngày hôm đó.

Cũng may ngày đó chuyện phát sinh có rất nhiều nhân chứng, tất cả mọi người có thể chứng minh là Trương Yến chọc Lâm Thiên trước, Lâm Thiên chỉ là đánh trả, chỉ bất quá, phương thức cô đánh trả là quá muộn.

"Sau đó thì đi đâu?"

"Sau đó tôi đi về nhà."

"Có người làm chứng hay không?"

Ngày đó phát sinh chuyện cũng không vui vẻ gì mấy, nhưng sự sống chết ở trước mắt, hết thảy đều là phù vân, "Về sau tôi liền cùng Sở bạn học cùng đi đến trạm xe lửa, còn chưa tới thì người nà của tôi đã tới đón tôi đi."

Cảnh sát hỏi được mười phần nghi vấn, lúc ấy liền đưa ra nghi vấn, "Đã có người nhà tới đón, tại sao còn muốn đi trạm xe lửa?"

"..." Lâm Thiên cũng không biết Cố Thành Kiêu tại sao lại đột nhiên xuất hiện, đáp ứng hỏi đáp, "Người nhà của tôi anh ấy... Trước khi đến không có nói cho tôi biết, cũng có thể là... Anh ta tình cờ đi ngang qua thì gặp được tôi."

Đối với câu trả lời như vậy, cảnh sát có lòng nghi ngờ.

"Sau đó thì sao?"

"Về sau tôi đi về nhà cùng với anh ta."

"Có người làm chứng hay không?"

"Người nhà của tôi."

"Vị kia là người nhà của cô?"

Lâm Thiên sửng sốt, cái này chẳng lẽ thừa nhận chuyện mình đã kết hôn? Ngay trước mặt chủ nhiệm lớp, cô thế nào lại có ý tốt đi thừa nhận?

Cảnh sát nhìn cô không trả lời được, lòng nghi ngờ càng tăng, chủ nhiệm lớp ở bên cạnh nghe được cũng bốc lên một đầu mồ hôi lạnh.

"Tốt, bỏ qua vấn đề này, như vậy Lâm đồng học, mấy ngày nay cô làm gì? Có người làm chứng hay không?"

"Mấy ngày nay tôi ngoại trừ ở trường học thì đều ở nhà, có đồng học cùng người nhà có thể chứng minh."

"Đi tàu điện ngầm?"

"Đúng."

"Mời người đưa thẻ ra để tôi ghi chép một chút."

Lâm Thiên lấy điện thoại di động ra, cho cảnh sát nhìn lịch sử đi hàng ngày của cô, cảnh sát lại là chụp ảnh lại là quét mã, điều tra đến một tia không sót.

"Sở Mục Phong đồng học cảnh sát chúng tôi sẽ liên lạc với cậu ta sau, còn người nhà của cô, mời cô lưu lại phương thức liên lạc cho chúng tôi, chúng ta cũng muốn hỏi thăm một chút."

Lâm Thiên có chút khó khăn, "Tôi có thể xin phép anh ta trước khi lưu lại được không?"

Cảnh sát kinh ngạc đến có chút muốn cười, hỏi ngược một câu, "Vậy nếu anh ta là không đồng ý, cô sẽ không cho?"

"..." Lâm Thiên bị hỏi ngược lại, trong lòng nhất thời có chút khẩn trương, chuyện này nếu là hỏi Cố Thành Kiêu, anh ta khẳng định lại muốn tức giận.

"Không lưu cũng được, chúng tôi sẽ đến nhà của cô để điều tra."

"..." Kia toàn bộ thành đề đoán chừng đều muốn nổ đi, còn không bằng gọi điện thoại, "Vậy thôi để tôi lưu lại số điện thoại di động của anh ta cho anh, anh ấy hiện tại đang đi công tác, khả năng hiện tại liên lạc không được."

Cảnh sát lòng nghi ngờ càng tăng thêm, tra án người đều có mở rộng não động, cảnh sát trong lòng lập tức liền hoài nghi đến "người nhà" này trong miệng Lâm Thiên, đương nhiên, Lâm Thiên cũng không thoát khỏi liên quan.

Vì tránh bút dây động rừng, cảnh sát quyết định liên hỏi nơi này, "Có thể, có việc sẽ liên lạc lại với cô sau."

"Vâng."

Cảnh sát lại tiếp tục hỏi những bạn học khác, Lâm Thiên đi theo chủ nhiệm lớp đi đến một bên, lo lắng hỏi: "Giáo sư Dương, tại sao Trương Yến mất liên lạc tận năm ngày sau mới báo cảnh sát vậy?"

Chủ nhiệm lớp thở dài, nói: "Bạn cùng phòng của em ấy hôm qua mới báo cho trường học, trường học trước tiên báo cảnh sát."

"Bạn cùng phòng của bạn ấy là ai ạ?"

Chủ nhiệm lớp cũng biết cô cùng Nam Âm có mâu thuẫn, nhẹ nhàng nói: "Là Nam Âm, aizz, thật không hiểu rõ bọn trẻ các em, trong trường học không hảo hảo đọc sách, cả ngày hận đi hận lại làm gì?!"

"Giáo sư Dương, em cũng không hận ai, là các bạn ấy hận em lắm rồi... Bất quá, em hiện tại cũng rất hối hận vì cùng Trương Yến xảy ra xung đột, em thực tình hi vọng cậu ấy không có việc gì."

Chủ nhiệm lớp vỗ vỗ bên vai cô, an ủi: "Chuyện này không có liên quan gì đến em nên em đừng tự trách mình nữa, tất cả chúng ta đều hi vọng Trương Yến không có việc gì, hiện tại cũng chỉ có thể chờ tin tức của cảnh sát thôi."

Lâm Thiên gật gù đầu, "Đúng rồi giáo sư Dương, Sở Mục Phong cậu ta..."

"Cảnh sát đã gọi điện thoại hỏi thăm qua em ấy, giống như những gì em nói."

"Y chang?" Lâm Thiên nghi hoặc hỏi, "Cậu ta cũng nói người nhà em đến đón em sao?"

"Đúng vậy" chủ nhiệm lớp nhìn đáng vẻ kích động của cô, một bộ "Nhìn thấu em" biểu lộ, "Cái gì mà người nhà hay không phải người nhà, cô nhìn thấy chính là đối tượng của em?"

"..."

"Trước mặt cảnh sát em không dám thừa nhận đúng không? Thế nào, em cũng có thời điểm xấu hổ?"

"..."

"Lâm Thiên, em phải đem hết tâm tư đặt vào việc học, nếu không sau này khẳng định em sẽ hối hận."

"Giáo sư Dương, em biết rồi ạ."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sừng Bão Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Tài liệu mật về"người nhà";

Trương Yến mất liên lạc năm ngày, và nơi cuối cùng xuất hiện là nơi tranh chấp với Lâm Thiên.

Máy giám sát ở cổng trường không chụp được ảnh cô ta ra khỏi trường, chung quanh đường cũng không tìm thấy tung tích của cô ta.

Trương Yến liên giống như biến mất không còn tăm hơi.

Trong phòng họp ở cục cảnh sát, mọi người đang xúm lại bàn về vụ án mất tích của Trương Yến.

Gần đây trên cả nước liên tiếp xảy ra những vụ án nữ sinh bị mất tích, mặc dù phát sinh điểm khác biệt, có nam có bắc, nhưng mà thủ pháp gây án lại giống hệt nhau, đều là vô duyên vô cớ mất tích, lại thành công tránh đi thiên nhân.

Cảnh sát hoài nghi những vụ án này do cùng một tội phạm gây nên, nhưng không thể tìm thấy manh mối liên quan.

Trong vụ án mất tích vô duyên vô cớ này, Lâm Thiên trở thành tâm điểm điều tra của nhân viên cảnh sát.

Đặc biệt là "Người nhà" mà cô đề cập đến, thân phận thực sự khả nghi.

Nhân viên cảnh sát không có tùy tiện gọi điện thoại cho Lâm Thiên, nhưng đã thực hiện một cuộc điều tra tiếp theo trên điện thoại.

Đại đội trưởng Trần Chính: "Thế nào rồi? Có tra được không?"

"Tra không được." Người phụ trách tra tư liệu nhú mày, hần cũng không biết vấn đề nằm ở chỗ nào, trước sau đem dây số so sánh đi so sánh lại cũng đã ba lần.

"Tra không được? Không thể nào, hiện tại số điện thoại di động đang lưu hành cần xác thực tên thật, không có khả năng tra không được."

"Xác thực tra không được, nhưng cũng không phải là một con số không."

"Vậy anh mau tra Lâm Thiên, tra xem thư người nhà cô ta là ai."

Không tra không biết, tra một cái liền giật mình, nhân viên cảnh sát kinh ngạc nói ra: "Tư liệu biểu hiện Lâm Thiên đã kết hôn, nhưng thông tin của đối phương được mã hóa, tra không được."

Lại là tra không được, kết quả như vậy làm cho tất cả mọi người đều không nghĩ tới.

Mọi người bắt đầu nghị luận âm ỉ, "Không phải cơ sở dữ liệu của tin tặc không bị hack sao?"

"Cái gì người còn được mã hóa, chủ tịch quốc gia tư liệu đều là trong suốt."

"Trần đội trưởng, mấy ngày nay tôi cùng một số người đã theo dõi Lâm Thiên, nhìn thử "người nhà" của ấy thực ra là ai nhưng vẫn chưa biết được thông tin gì của người đó"

"Đừng vội" Trần Chính nhíu mày, hẳn biết trong kho tài liệu có một ít nhân vật đặc biệt tư liệu được mã hóa, "Tra một chút địa chỉ của Lâm Thiên."

Nhân viên cảnh sát nhanh chóng ấn lấy bàn phím, mấy giây sau, hắn nói: "Trước khi kết hôn địa chỉ là số 27 dinh thự bên trong Hà Bắc Lộ Lê Viên, đây là địa chỉ của xí nghiệp Lâm thị chủ tịch Lâm Bồi, Lâm Thiên chính là cháu gái của Lâm Bồi. Sau khi cưới địa chỉ được sửa lại, Điều Vũ Đài Thất Hào Viện..." Nhân viên cảnh sát dừng lại, ở đây tất cả nhân viên nghe được cái này địa chỉ đều là dừng lại.

"Oh, lai lịch cũng không nhỏ, chỉ cần quan tâm cô ta ở Viện số mấy, chỉ cần không ở ngoài thành phố, ta liền có thể tra."

Viên cảnh sát nhỏ, người đã kiểm tra thông tin lau mồ hôi trên trán, "Canh ca, người ta thật đúng là ở trong thành phố."

Tất cả mọi người: "..."

"Địa vị lớn như thế... Có phải là vợ của người lái xe trong đó không?"

"Trần đội trưởng, chuyện này làm thế nào?"

Trần chính suy tư một lát, làm một cử chỉ khiến mọi người cảm thấy yên tâm, sau đó đứng dậy và đi đến cửa sổ và gọi một cú điện thoại...

Tất cả mọi người đều đang chờ tin tức. Đây không phải là một trường hợp mất tích thông thường, trước mắt Lâm Thiên là đầu mối duy nhất, ai cũng không muốn từ bỏ.

Thật lâu sau đó, Trần Chính cúp điện thoại, đưa tay nhìn thoáng qua đồng hồ, mới yên lặng đi tới nói: "Vào lúc 6 giờ tối, hãy gọi lại số này, chủ máy sẽ biết là ai gọi tới."

"... Ý anh là gì?"

"Tiểu Canh, cậu nghĩ kỹ tìm từ thích hợp để nói, tôi chỉ là đơn giản hỏi thăm, tôi muốn xác minh thử lời Lâm Thiên có đúng hay không, đừng nghĩ người ta chính là hung thủ, hiểu không?"

Canh cảnh sát lắc đầu, "Không hiểu, Trần đội trưởng, Lâm Thiên người này rất khả nghi, đặc biệt là "người nhà" của cô ta."

Trần Chính bắt đầu dī thờ dài, trịnh trọng tuyên bố: "'Người nhà" của cô ấy chính là thần tượng của cậu đó."

"Sao?"

"Sao cái gì mà sao, cậu thần tượng ai cậu còn không biết? Cậu không biết chiến thần trong quân đội? Lang Vương cậu không biết?"

"..."

Chạng vạng tối chừng sáu giờ, Cố Thành Kiều vừa khởi động xe thì nhận được cuộc gọi điện thoại từ phía sở cảnh sát, anh đã nghe Lee báo cáo qua, cho nên cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

"Alo?"

"Cố thủ trưởng ngài tốt, thật có lỗi khi quấy rầy ngài nghỉ ngơi, tôi là nhân viên cảnh sát ở tại Sở cảnh sát quận XX, tôi là nhân viên cảnh sát Canh Vĩnh Minh." Thái độ của Canh Vĩnh Minh vô cùng lễ phép và khép nép.

"Nói sự tình."

Cố Thành Kiều lời ít mà ý nhiều trả lời khiến Canh Vĩnh Minh càng phát ra khăn trương, hắn hít thở sâu một chút, nói: "Đại học B gần đây phát sinh vụ án nữ sinh bị mất tích, dính đến một vị gọi là bạn học Lâm Thiên. Chúng tôi muốn hỏi ngài một vài câu hỏi liên quan về vấn đề này."

"Được."

"Ngài cùng bạn học Lâm Thiên có quan hệ như thế nào?"

"Vợ chồng."

Chính tai nghe từ người trong cuộc chứng minh, Canh Vĩnh Minh cùng một số viên cảnh sát khác y nguyên rất khiếp sợ, "Căn cứ vào lịch sử của bạn học Lâm Thiên, ngày thứ 7 buổi chiều cô ấy rời trường học về sau đi cùng với bạn học Sở Mục Phong, rồi mới ở nửa đường gặp ngài, ngài đem Lâm đồng học mang đi thật sao?"

"Đúng."

"Về sau ngài cùng bạn học Lâm một mực ở cùng một chỗ sao?"

"Chúng ta tốt về sau tôi lại trở về quân đội, cô ấy một mực ở trong nhà."

"Nói cách khác ngài cùng bạn học Lâm vẫn luôn không ở cùng một chỗ, cô ấy cũng có thể đi ra ngoài sau khi ngài đi khỏi."

"Không, cô ấy vẫn luôn ở nhà, cô ấy nếu như ra khỏi nhà sẽ có người báo cho tôi biết."

"Được rồi, tôi hiểu được rồi, cũng không có vấn đề gì nữa, cảm ơn Cố thủ trưởng."

Cứ tưởng rằng cuộc nói chuyện sẽ kết thúc, không nghĩ Cố Thành Kiều mở miệng lần nữa nói: "Vụ án này từ giờ trở đi Đội đặc nhiệm Sói hoang chính thức tiếp quản từ bây giờ và cảnh sát phải hỗ trợ điều tra."

"Hả?" Canh Vĩnh Minh sững sờ, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Trần đội trưởng, Trần Chính lắc đầu biểu thị hắn cái gì cũng không biết.

"Lập tức sẽ có người đi cục cảnh sát cùng các người điều tra, tôi ở chỗ này còn có việc, cứ như vậy đi, hẹn gặp lại."

Nghiêm túc lễ phép nói xong cuối cùng nói một chữ, Cố Thành Kiều đem điện thoại cúp máy, Canh Vĩnh Minh cùng chúng nhân viên cảnh sát còn ở trong trạng thái mơ mộng.

"Ý của Cố thủ trưởng là sao?"

"Chiến đội Sói hoang muốn tiếp nhận vụ án này, lập tức có người tới."

Một trận điện thoại ba cái vấn đề, đem bản án cho đi mất, đây là tại sao?

Canh Vĩnh Minh vỗ đùi, nói: "Tôi đã nói đây không phải vụ án đơn giản, trong này phải có một bí ẩn lớn đây."

Thành phố B, tổng bộ chiến đội Sói hoang

Giữa bầu trời đêm đen kịt, có máy bay trực thăng giữa không trung xoay quanh Cố Thành Kiều cầm đầu quân đoàn Lang Vương từ trên trực thăng hạ xuống.

Cố Thành Kiều mặt không biểu tình, ánh mắt lạnh lùng, phía sau đi theo Cao Kỳ Khâm, Tổng Cảnh Du, Ngụy Mam, Trịnh Tử Tuấn, cùng với mấy chiến sĩ khác, cũng đều mặt như bụi đất.

Nhiệm vụ lần này coi như thành công, đánh chết ba tên thê sống chết phản kháng, bắt được mười mấy tên buôn lậu ma túy, thu được các loại ma túy số lượng to lớn, đội ma túy rất hài lòng, lãnh đạo cấp trên cũng rất hài lòng.

Thế nhưng mà, Cố Thành Kiều cũng không hài lòng, vậy mà đề chủ não sau lưng Tứ thúc trốn thoát.

Một đường trầm mặc trở lại văn phòng, Cố Thành Kiều đầu tiên hạ một cái mệnh lệnh, "Cao Kỳ Khâm, ta mặc kệ cậu dùng cái gì biện pháp, đều phải tra được tung tích của Tứ thúc, lập tức đi."

Cao Kỳ Khâm lòng đầy nghi hoặc, "Lão đại, chúng ta ra hang ổ của hắn, bắt thủ hạ của hắn, Tứ thúc cũng rơi xuống biển, nơi đó chúng ta thăm dò qua, hắn nhảy đi xuống tỷ lệ sống được rất nhỏ."

"Cậu quá coi thường Tứ thúc, không gặp được thì thế cũng không cần kết luận nhanh chóng như vậy, coi như chỉ có một phần trăm khả năng, cũng phải đi tìm."

"Thế nhưng mà lão đại, coi như Tứ thúc còn sống lại có thể làm sao, nơi ở của hắn cũng bị mất."

"Thô khôn có ba hang cậu không hiểu sao?" Cố Thành Kiều thời điểm không tức giận rất nghiêm túc, tức giận lên chính là đáng sợ, "Không muốn hoài nghi phán đoán của ta, nếu như cậu còn muốn lưu lại sói hoang."

"..." Cao Kỳ Khâm trầm mặt, không dám lại nói, đưa tay kính một cái quân lễ, "Vâng, tôi lập tức đi."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sừng Báo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Không phát tiết một chút không được

Lý do Cố Thành Kiều coi trọng Tứ thúc như thế, là bởi vì khi anh bắt đầu làm công việc nội gián, đã nghe danh Tứ thúc rất nhiều nên quen thuộc.

Lúc ấy anh là nội gián, nhiệm vụ khác biệt, thân phận khác biệt, nhưng ở các băng đảng tội phạm khác nhau anh đều nghe về đại danh của ông ta.

Sau khi trở về đội, Cố Thành Kiều lập tức lập một ban chuyên án nhắm vào Tứ thúc, Tứ thúc dẫn đầu tập đoàn Tam giác vàng - một trong những tập đoàn lớn đa quốc gia về buôn lậu ma túy, có tổ chức có kỷ luật, là một nửa tổ chức quân sự hóa phi pháp vũ trang, kia là một đầu răn độc chân chính, cùng lui tới với rất nhiều băng đảng phạm tội khác, sự tồn tại của ông ta chính là một thảm họa.

Cho nên, khi lũ đoàn chống ma túy gửi trợ giúp, anh không suy nghĩ nhiều liền lập tức đồng ý.

Anh liếc nhìn qua các anh em trong đội, chiến đấu ác liệt trong 24 giờ liên tục, từng người một hai mắt đều đã đỏ lên, may mà đến cuối cùng tất cả đều bình an vô sự trở về, kết quả cũng coi như thuận lợi.

Anh thờ phào nhẹ nhõm nói: "Đều đi về nghỉ ngơi đi, dưỡng đủ tinh thần lại toàn lực phối hợp với Cao Kỳ Khâm."

Đám người trăm miệng một lời hô to, "Vâng, lão đại "

Trong đêm cuối thu, sương trắng mênh mông, Cố Thành Kiều quần áo đều không có thay đổi, trong đêm trở về thành phố.

Không có ngay tại chỗ giết chết Tứ thúc tuy có chút tiếc nuối, nhưng chuyện đó cũng không khiến anh đen mặt nổi giận, anh nổi giận chính là do chuyện của Lâm Thiên.

Học lực thấp, bằng mặt lười không bằng lòng với anh, dạy mãi không sửa, anh thật sự không biết Lâm Thiên trong trường học là làm cái gì, không hảo hảo đọc sách cả ngày chỉ biết đánh người, đánh người cũng thành nghiện sao? Liền thích đánh nhau đến như thế sao?

Bởi vì đánh người, còn nháo đến Cục cảnh sát, có trời mới biết khi anh nghe cấp trên báo cáo xấu hổ biết bao nhiêu, cùng thời điểm bị cảnh sát hỏi thăm, có bao nhiêu mất mặt!

Cứ như vậy, toàn bộ quân đội sẽ nghỉ trong nhà anh đang ẩn giấu một người vợ hung hãn không tốt.

"Ba" một tiếng, phòng ngủ đèn lớn tắt cả bị bật sáng, ngay lập tức đem phòng ngủ tối thui liền sáng như ban ngày.

Cố Thành Kiều còn mặc đồng phục đánh trận, toàn thân màu đen để anh giống như một kẻ xấu thâm nhập vào nhà người khác bất hợp pháp. Anh thẳng tắp đứng tại bên giường, giống Địa Ngục Diêm Vương, người chấp hành thẩm phán, ánh mắt nghiêm nghị xem kĩ lấy người phía dưới.

Lúc này Lâm Thiên còn đang trong giấc mộng, nửa đêm, chính là thời điểm cô ngủ vô cùng say, lời đều không thể di chuyển, Cố Thành Kiều đến hoàn toàn không thể ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô.

Cô che kín đầu, cả người đều ở trong chăn, nếu không phải trên gối nằm có một ít tóc đen, từ xa nhìn lại liền giống như không có ai ở trong phòng.

Sự giận dữ của Cố Thành Kiều như ngọn núi lửa trực trào ra, anh trực tiếp xốc chăn bông lên, chỉ thấy Lâm Thiên mặc một chiếc áo yếm dễ thương. Da thịt trắng nõn ở dưới ánh đèn giống như phát ra ánh sáng giống rất đẹp mắt, và chân tay thì thon thả. Khuôn mặt nhỏ như lòng bàn tay cân đối như khoác lên một tầng lông tơ tron suốt.

Một cô gái thời điểm ngủ khéo léo đáng yêu như vậy, nếu không phải trước đó biết hành vi ác liệt của cô, nếu không phải đang nổi nóng, Cố Thành Kiều chỗ nào hạ thủ được.

Nhưng lúc này, như một Diêm Vương khuôn mặt hiện ra đầy đủ lãnh huyết vô tình, rống một câu, "Đứng lên!"

Lâm Thiên rụt lại thân thể, muốn mở to mắt, nhưng nhìn phải ánh sáng chói lóa khiến cơn hăm chặt hai mắt, lạnh là toàn bộ cảm giác của cô lúc này.

Cuối thu ở thành phố B, còn không có tập trung cung cấp hệ thống máy sưởi, trong đêm nhiệt độ không khí chỉ có vài độ, Lâm Thiên lạnh đến run lấy bầy, toàn thân đều nổi da gà.

Đợi đến khi con mắt thích ứng được với ánh đèn, Lâm Thiên mở to mắt, nhìn thấy Cố Thành Kiều, cô theo bản năng là nở nụ cười. Khi mọi người yếu đuối, họ muốn có một bờ vai để nương tựa

Tuy nhiên, nhìn lại thì thấy anh lộ ra vẻ mặt hung thần ác sát, cô liền không cười được, nghi hoặc hỏi: "Anh tại sao lại trở về rồi? "

"không muốn tôi trở về trông coi cô sao?" Tức thì tức, nhưng thanh âm rõ ràng thấp rất nhiều.

Lâm Thiên vừa lạnh lại vừa then, một bên đưa tay kéo chiếc mền bông, một bên nói: "Hỏi anh khi nào trở về anh nói không biết, tôi còn tưởng rằng sẽ rất lâu." Cô đối với việc anh tự nhiên đi vào có chút bất mãn, vuốt mắt phàn nàn nói, "Làm gì vậy, anh không muốn người khác ngủ sao? Trở về không nói trước, chào hỏi cũng không trả lời, còn nhao nhao không cho tôi ngủ, anh nhìn lại anh coi có thất đức hay không chứ?"

"..." Cố Thành Kiều kia giống như Tòa Họa Diêm Sơn phun trào phách lối kiêu ngạo, ngay tại âm thanh mông lung buồn ngủ của cô bắt tri bất giác làm cho hòa tan.

Sự tức giận của anh từ khi nghe điện thoại của cấp trên đã bắt đầu, tiếp đến là những câu hỏi của nhân viên cảnh sát lại bắt đầu thẳng cấp, rồi mới một đường tích lũy, từ máy bay trực thăng đến văn phòng, còn có lái xe về nhà đoạn đường này, lửa giận của anh đã bành trướng đến cực hạn, thậm chí khi vén chiếc mền của cô, anh đều có suy nghĩ hung ác đánh cô một trận.

Nhưng mà, cái đầu của con gà mái buồn ngủ này, nói chuyện mềm mềm, tóc mềm mềm, thân thể cũng mềm mềm, tính tình của anh cũng liền không tự giác mà trở nên mềm mềm.

"Cô..." Anh lập tức đứng cách cô hai bước chân, một tay chống nạnh, một tay chỉ về phía cô.

Lâm Thiên vuốt mắt, ngẩng đầu lên ngáp một cái, gật gù đắc ý, người đều nhanh đồ xuống, "Trời còn tối, đi ngủ có được hay không?"

Ngáp một cái khiến mắt cô hiện lên nước mắt, lông mi dài cũng ướt, một đôi thật to ngày càng ngập nước.

"..." Nghìn tính vạn tính, Cố Thành Kiều chính là tính sai thời điểm để hỏi, nhìn bộ mặt vô tội ngốc manh này của cô, lửa giận của anh thật đốt không nổi.

"Cô cái gì mà cô?...Anh không nói gì, tôi đi ngủ nha?"

Cô cơ hồ là hơi híp mắt lại nói, bĩu môi, mang một dáng vẻ như Tiểu Kiều đang giận một bộ dáng vẻ ngây thơ vô tội vừa đáng thương, để Thiết Hân đều có nhu tình.

Cố Thành Kiều âm thầm thở ra một hơi, cảm giác kim nén ngột ngạt này khiến tim anh đau thắt lại, thế nhưng là lại không bạo phát ra được, vẫn là nói chuyện với đàn ông sáng khoái hơn, còn cùng với nữ nhân không cách nào nói được, đặc biệt còn là vào buổi tối.

Lâm Thiên thật lâu nghe được câu trả lời, mòng nhiên đáp lại ngẩng đầu lên nhìn anh, hé mở lấy miệng, từ tiếng nói nhọn phát ra một nỗi nghi hoặc thanh âm, "Ừm?"

Cố Thành Kiều cảm thấy, lửa giận của mình đã chuyển hóa thành một loại khác lửa, anh đột nhiên xoay người tới gần cô.

"Ừm? Ừ?" đột nhiên anh đưa mặt tới gần khiến cô theo bản năng lui lại.

Thời gian phẳng phất đứng im, không khí chung quanh cũng đều đọng lại, Cố Thành Kiều đặt đầu cô lên đầu giường, lưng của cô dựa phải phía sau đầu giường mà Cố Thành Kiều, dựa phải cô.

"Mà anh..." Cô vừa muốn phàn nàn, một chút liền bị anh ngăn chặn miệng, bịt kín bằng một nụ hôn, đây là phương thức trừng phạt của anh Tất cả đều là bất ngờ xảy ra, khiến đầu Lâm Thiên có chút choáng váng, nếu như không phải Cố Thành Kiều cần khiến bờ môi cô đau nhức, cô đều cho là mình đang nằm mơ.

Cố Thành Kiều không chút nào cho cô cơ hội để thở, mang theo dục vọng, mang theo phần nộ, còn mang theo vô hạn nuông chiều, điên cuồng như một con sói hôn cô.

Cánh tay dài của anh duỗi ra từ đầu giường, "Ba" một tiếng, và đèn lớn chợt tắt, và căn phòng tối om

Trong bóng tối, Cố Thành Kiều không có bất kỳ cảm kỳ nào, cô gái trong ngực riu rít phản kháng ngược lại giúp anh càng thêm hứng thú.

Anh vừa hôn cô vừa ấn cô xuống, chỉ một cái tay liền đem hai đôi bàn tay trắng như phấn của cô gút gao chụp tại đỉnh đầu, anh biết cô đang chống cự và chống cự lại khắp cơ thể, nhưng loại này phản kháng đối với anh mà nói căn bản không có ảnh hưởng.

Một trận lửa này, không phát tiết một chút không được.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: "Dì cả"; tìm tới

Lâm Thiển co người đẩy anh, trong bóng tối, cô chợt nhớ tới đêm đầu tiên cô bị thất thân, lão già kia cũng là sức lực mạnh như vậy và phương thức cũng y như vậy.

Mặc dù cô không muốn thừa nhận, nhưng trong đại não loại ký ức đó vẫn là không hề có điểm báo trước để cô liên tưởng đến buổi tối đêm hôm đó.

Kia là đêm cô thống khổ nhất, cũng là trải nghiệm đau đớn nhất của cô từ trước đến nay.

Mà bây giờ, Cố Thành Kiều dùng phương thức đó để đối đãi với cô, để cô càng thêm thống khổ cùng không chịu nổi.

Trương Yến mất tích không có quan hệ gì với cô, nhưng ban ngày ở trường học đối mặt với nhiều bạn học cùng giáo sư, cùng ánh mắt chất vấn của cảnh sát, cô ủy khuất lại không thể nào biện minh cho bản thân mình.

Mà trước đó cùng Trương Yến tranh chấp cũng làm cho cô rất hối hận, không hiểu sao đối với sự mất tích của cô ta cũng khiến cô có chút áy náy.

Lại ủy khuất, lại áy náy, trong nội tâm cô cũng không tốt đẹp gì.

Nhìn thấy Cố Thành Kiều trở về, cô kỳ thật vô cùng cao hứng, phảng phất một trái tim lang thang cuối cùng cũng có một nơi để hạ cánh xuống, cô có thể thỏa thích dựa vào anh, ý lại vào anh, mặc dù anh còn đang bối vì chuyện của Sở Mục Phong mà tức giận.

Người đàn ông này, bởi vì người con trai khác hôn cô mà tức giận đến mức mất hết tính người, ngay cả mình cháu ruột của mình cũng đánh, người đàn ông này chính là bụng dạ hẹp hòi, nếu là biết mình cưới phải người vợ đã mất lần đầu tiên, sẽ như thế nào?

Nghĩ đến vấn đề này, Lâm Thiển phản kháng càng thêm mãnh liệt, cô không phải không nguyên ý động phòng với anh, mà là, cô thật chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt, mà lại——

"Chuyện gì đây?" Cố Thành Kiều chạm tới một vật thể không xác định được, cảm giác đó giống như một miếng bọt biển dày chứa đầy nước và chất lỏng sền sệt ấm và đang chảy ra bên ngoài, chảy ra tay của anh.

"..." Miếng cuối cùng đạt được tự do nhưng Lâm Thiển vẫn im lặng, tức giận mà lúng túng tung ra hai chữ, "Anh đoán xem?"

Cố Thành Kiều thờ hồn hèn với một hơi thở nặng nề, tay trái miễn cưỡng buông cổ tay cô ra ngược lại hướng lên đèn bàn trên tủ đầu giường bật lên, đèn bàn sáng lên, phát ra tia sáng nhỏ màu vàng ấm cúng.

Anh đưa tay tới gần đèn bàn, "Tôi dựa vào, *!" Anh nhin không được phát nổ nói tục.

Nói thật, Cố Thành Kiều dưới ánh đèn bàn đặc biệt quyến rũ, thời điểm nói tục cũng thật mê người, đặc biệt vẫn là đang trong trạng thái phát hỏa, toàn bộ nội tiết tố nam đang phun trào.

Lâm Thiển vô tội lại lúng túng nói: "Là anh một mực không cho tôi cơ hội nói chuyện."

Nhìn vào bộ mặt đang co giật của anh, Lâm Thiển thực sự khó mà mở miệng, "Ngày đầu tiên đến, số lượng hơi nhiều..." Cô xấu hổ dất chân mền đem đầu của mình che lại, thật hận không được tìm một cái lỗ để chui xuống.

Cố Thành Kiều cũng giống vậy, anh nói chuyện thanh âm đều trở nên cực kì mất tự nhiên, "Tôi đi rửa rửa tay."

Lâm Thiển từ trong chăn nhô ra một đôi mắt, chỉ thấy một người đàn ông đang cúi trầm, quần cũng đã tháo dây đai, anh cơ hồ là chạy đi, kéo quần lên chạy đi.

"..." Rất xấu hổ, rất giận, nhưng lại rất muốn cười.

Trong phòng tắm truyền đến ào ào tiếng nước, Cố Thành Kiều rửa đến một nửa, giống như là nghĩ đến cái gì, đột nhiên nhô đầu ra, hỏi cô, "Cô có muốn dùng toilet hay không?"

"... Anh rửa trước đi, xong rồi tôi sẽ dùng."

"Cô nếu sốt ruột thì vô trước đi."

"Tôi không có sốt ruột, anh cứ rửa trước đi."

Hai người anh một câu cô một câu đều nhường nhau, đều cảm thấy mình rất ngốc, Cố Thành Kiều gật gật đầu, lại tranh thủ thời gian đi vào tắm vòi sen.

Lâm Thiển nằm ở trên giường, hiện tại một chút buồn ngủ cũng không còn, trên trần nhà hình như có hơi ẩm thoỉ tới, là Cố Thành Kiều mở máy sưởi ở trung tâm lên.

Dần dần, cả phòng đều ấm, thân thể của cô ấm, lòng của cô cũng ấm áp.

Chuyện kia, lại không thể dấu giếm anh được, cùng đến lúc đó bị anh phát hiện, không bằng mình thẳng thắn nói trước.

Cố Thành Kiều vọt lên cái tắm nước lạnh, trở ra thời điểm chỉ ở bên hông chỉ quần chiếc khăn tắm, cơ bắp bên trên còn mang theo giọt nước, khóa khóa ông ánh sung mãn.

Anh cũng thật không có ý tốt, nhưng là anh lại không muốn biểu hiện ra ngoài, phải biết, anh đêm nay thể nhưng là trở về tìm cô tính sổ, ai biết tìm được "dì cả" của cô!

"Cô không vô sao?"

"Tất nhiên phải vô."

Lâm Thiển không dám nhìn thẳng anh, *, cô cùng "dì cả" đều rất kích động.

Khi đã xong hết mọi thứ, hai người đang nằm trên giường, lộ ra đầu, hai cặp mắt đều trợn trừng lên, không có chút nào buồn ngủ.

Cố Thành Kiều trong lòng buồn phiền, Lâm Thiên cũng có tâm sự.

"Anh..."

"Cô..." Hai người đồng thời mở miệng.

"Anh nói trước đi..."

"Cô nói trước đi..." Hôm nay đặc biệt hai người có chút ăn ý nha.

Cố Thành Kiều hít sâu một hơi, nói: "Cô nói trước đi." Anh cho là cô sẽ nói chuyện ở trường đánh bạn học.

Lâm Thiên nổi lên hồi lâu, cũng một mực do dự, thế nhưng là ngừng lại tình huống vừa rồi, sợ là mình nếu không nói sẽ trễ, thế là, cô chậm rãi mở miệng nói: "Cố Thành Kiều, tôi không phải..." Cô như bị nghẹn họng lại, thực sự khó mà mở miệng.

Cố Thành Kiều quay đầu nhìn cô, nằm trên chiếc gối, cùng một cấp độ, cách xa nhau mấy centimet, anh rõ ràng xem thấy trên mặt cô xoắn xuýt cùng thống khổ.

Anh lúc ấy trong lòng còn khinh bỉ cô, đánh người chính là không đúng, nhận sai có như thế khó lắm sao?

Nhưng một giây sau, anh nhìn thấy một giọt nước mắt lấp lánh trong mắt cô, khuôn mặt nhỏ cũng bởi vì nghẹn ngào mà đỏ bừng lên, anh cuối cùng ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

"Thế nào?"

Lâm Thiên không dám quay đầu, lại không dám đối mặt anh, cô cắn một chút răng, một hơi nói ra: "Một ngày trước khi chúng ta lần đầu gặp nhau, tôi bị ép cùng người đàn ông khác phát sinh quan hệ." Nói dối cũng chết, nói sự thật cũng chết, không bằng chết thống khoái đi.

"..." Cố Thành Kiều suy nghĩ cực nhanh, cô ấy nói cô ấy bị ép cùng người đàn ông khác phát sinh quan hệ, nói cách khác, cô xác thực không biết đêm hôm đó người đàn ông đó chính là anh, cô là bị ép buộc, tại sao là bị ép buộc, bị ai bức bách?

Hồi tưởng một chút, anh càng nhớ kỹ đêm hôm đó cô là bị hôn mê, không phải say rượu, mà là... Hôn mê.

Cố Thành Kiều một tay chống lên thân thể, nâng đầu cô lên, nước mắt của cô cùng thống khổ của cô tất cả đều hiện ra ở trước mắt của anh, anh không tự giác thả mềm thanh âm, hỏi: "Chuyện là thế nào?"

Lâm Thiên khẽ hít mũi, đem tất cả mọi chuyện nói rõ ràng cho anh biết, cuối cùng nhất, cô nói: "Ông ấy là người nuôi nấng tôi từ nhỏ, tôi biết ông ấy cũng có chút khó xử, nếu như chuyện đó có thể giúp ông ấy vượt qua đại nạn đó, như vậy, tôi nhận, nhưng là tình thân của chúng tôi cắt đứt từ bây giờ, tôi sẽ không truy cứu việc ông ấy làm, cũng sẽ không báo đáp ông ấy."

Cố Thành Kiều nâng đầu ôm cô vào ngực, thì ra mọi chuyện là như vậy.

Anh một mực hiểu lầm cô là đang giả ngu, anh coi là tuổi trẻ bây giờ đều không để ý loại sự tình này, anh còn từng cho rằng cô trời sinh đã lẳng lơ.

"Khó trách chú và mẹ của cô thấy tôi muốn cưới cô lại hoảng sợ như vậy, nguyên lai là dạng này."

"Anh đừng đi tìm bọn họ để gây sự được không? Dù sao bọn họ đối với tôi có công nuôi dưỡng, với lại ông tôi đã lớn tuổi, chịu không được dả kích này."

Cố Thành Kiều thờ dài, nói: "Kỳ thật cô không cần gánh vác chuyện lớn như thế, cô chẳng phải rất muốn biết tại sao tôi lại một mực gọi thẳng tên cô muốn cưới cô sao?"

"Ừm? Tại sao?"

"Bởi vì lão già ở trên giường với cô đêm đó không phải ai khác, mà là —— tôi!"

"Sao?" Dạng này kinh hãi há lại chỉ có từng đó một điểm, Lâm Thiên thẳng tắp ngồi, không thể tin nhìn anh, nếu không phải nhìn thấy ánh mắt chắc chắn của anh, cô nhất định không tin đây là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bạo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Người không biết xấu hổ vô địch thiên hạ

Sáng sớm hôm sau, sau khi mặt trời mọc, sương mù dần phân tán đi, ánh nắng tươi sáng, cuối thu khí sáng.

Ánh mặt trời ấm áp nghiêng nghiêng chiếu vào trong phòng, tình nghịch nhìn vào vẻ đẹp của hàng mi đang ngủ trên giường.

Lâm Thiên chính là dưới tình huống như vậy tỉnh lại, trong phòng ngoại trừ ánh nắng mặt trời, còn có mùi thơm của hoa quế đẹp đẽ mà tinh mịn, và một ly nước nóng trên tủ đầu giường đã bị nguội.

Hơi nóng của ánh nắng đặc biệt phá lệ trở nên mờ mịt, sự xinh đẹp càng tăng cao, Lâm Thiên không cần đoán cũng có thể nghĩ đến là ai chuẩn bị cho cô.

Mặc kệ hai người họ là thế nào gặp nhau, cũng mặc kệ hai người họ là thế nào trở thành vợ chồng, nhưng Cố Thành Kiều đối với cô thật sự là tốt đến không lời nào nói được.

Thực tế, từ khi còn nhỏ Lâm Thiên đã là một cô bé nhạy cảm, có thể từ một ánh mắt của bác gái trông được ra bác gái không thoải mái.

Cô ấy thiếu tình yêu thương, thiếu sự tự tin, thiếu sự ấm áp của gia đình, cô chưa từng nghĩ đến chuyện yêu đương và kết hôn như thế này, càng không có nghĩ tới cô cũng sẽ có một gia đình của mình.

Cố Thành Kiều tựa như thiên thần đột nhiên hạ xuống đến bên cạnh cô, cho cô một ngôi nhà, cho cô vô hạn sự quan tâm, cũng cho cô một phần chân thật để dựa vào, để cô vừa lòng thỏa ý.

Sáng sớm khi đi xuống lầu, Lâm Thiên cầm cái chén không từ trên thang lầu đi xuống.

"Thiếu gia đâu?" Cô hỏi Tiểu Linh.

Tiểu Linh chỉ chỉ bên ngoài, "Đại thiếu gia đang chạy bộ vào sáng sớm."

"Ồ, vậy tôi ra ngoài tìm anh ấy."

"Ngày này, Thiếu phu nhân, đại thiếu gia nói, người nhất định phải ăn bữa sáng, ngài ấy còn kêu phòng bếp nấu nước gừng đường đỏ cho người uống."

"..." Lâm Thiên lập tức đỏ mặt, "Đến việc đó mà anh ta cũng biết?"

Tiểu Linh cười cười nói: "Đương nhiên là chúng ta nói cho đại thiếu gia biết, còn có súp và bánh ngọt, phòng bếp đều đang làm."

"..."

"Thiếu phu nhân, tôi đã ở đây làm lâu như thế, chưa từng thấy ngài ấy ngoại trừ công việc bên ngoài ra chưa từng để ý đến chuyện nào khác nữa, chớ nói chi là đối với cô gái nào." Tiểu Linh vụng trộm nói cho cô biết, "Tôi nói với người biết một chuyện Thiếu phu nhân, đại thiếu gia nhà chúng tôi trước kia chưa nói qua yêu đương."

"Thật sao?" Lâm Thiên một mặt kinh ngạc, Cố Thành Kiều đã gần ba mươi tuổi, anh ta có điều kiện như thế này, nói anh ta có hậu cung mấy nghìn ba ngàn còn không đủ, vậy mà chưa có đối tượng nào?!

"Lão gia phu nhân để ngài ấy đi xem mắt ngài ấy nhất quyết không đi, tất cả mọi người cho là ngài ấy có giới tính kia, thẳng đến khi gặp được Thiếu phu nhân người."

"A a a a, tôi đã biết."

Ngẫm lại những người ở đây cũng là những người thực tế, lúc trước cô mới đến đây, tất cả mọi người đều quan sát cô, đối với cô cũng là một ngoại khách khí, bây giờ thấy Cố Thành Kiều đối tốt với cô như thế, bọn họ nhân cũng đang lấy lòng cô, đối với chuyện ăn mặc và chi phí của cô càng dụng tâm hơn chu đáo hơn.

Thế nhưng mà trời sinh cô chỉ là người bình thường, chính là không quen được kẻ hầu người hạ, sau khi vội vàng ăn sáng xong, cô liền nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Có một cây bạch quả lớn trong sân, lá bạch quả trên cây đều có màu vàng óng, ánh nắng rơi ở trên cây, phảng phất mỗi một phiến lá bạch quả đều tản ra kim quang, *, tôn quý, tinh xảo, đẹp không sao tả xiết.

Vì không muốn làm phiền người khác, Lâm Thiên mỗi ngày đều là đi thang máy thẳng xuống dưới ga ra, từ nhà để xe đi ra bên ngoài. Cửa ra đường bên ngoài ở phía đông, cây bạch quả lại ở phía tây, thế là, cô liền bỏ qua mỹ cảnh xinh đẹp hoàn mỹ như thế.

Cây bạch quả rất lớn, cành lá um tùm, một cây cũng đủ chiếm một phần ba sân ở phía tây, cô chạy chậm đến đứng ở dưới gốc cây, ngửa đầu nhìn trời, đập vào mắt là màu vàng óng ả của cây bạch quả.

"Wow!" Cô kim lòng không đành cảm thán một tiếng, giang hai tay, nghĩ ôm cái này một mảnh kim hoàng.

Lúc này, Cố Thành Kiều chạy bộ về vừa vặn đi ngang qua, anh dừng chân trên bậc cầu thang ở cửa chính, quay người ngược mắt nhìn cô gái dưới gốc cây bạch quả.

Rất nhiều năm sau này, Cố Thành Kiều vẫn nhớ kỷ ức này như vừa mới xảy ra. Màu vàng vàng có độ tinh khiết cao đầy và rực rỡ, sung mãn mà loá mắt, Cô gái dưới gốc cây có mái tóc ngắn xinh xắn, sinh động hoạt bát, sáng tỏ kiều diễm. Một trận gió thổi tới, lá cây màu vàng óng nhẹ nhàng nhảy múa, cô gái đó nhặt những chiếc lá dưới gốc cây, cô vừa chạy, nhảy, cười, và khoe miệng giương lên như khắc họa tuổi trẻ của cô.

Một khắc này, anh ngây người, thẳng đến khi ——

"Ngày, Cố Thành Kiều, có mang điện thoại không?" Lâm Thiên hướng hân hô to, "Chụp cho tôi một tấm, anh mang điện thoại không? Ngày, tôi đang hỏi anh đấy, này!"

Cố Thành Kiều giờ điện thoại di động lên và chụp ảnh từ cây bạch quả.

"Đứng như vậy xa như vậy có thể chụp rõ được tôi sao? Không để anh chụp cánh, chụp tôi này, chụp tôi."

Cố Thành Kiều cảm điện thoại đi qua, hình ảnh kia thật rất đẹp, nhan sắc sung mãn lại diễm lệ, cô bé mặc một chiếc áo len màu trắng, không cướp màu, vừa sạch sẽ vừa lại tinh khiết.

"Ngừng ngừng ngừng, đứng ngay đó, nhanh chụp cho tôi, đem tôi chụp thành Thiên Tiên."

"..." Cố Thành Kiều nhin không được trêu chọc một câu, "Việc này có chút khó, chủ yếu phải xem người mẫu như thế nào."

Lâm Thiên biết là anh cố ý, không buồn, cũng không cùng anh đấu võ mồm, bày tư thế cũng không kịp, "Đẹp như vậy sao?... Dạng này đến một trương.. Tôi nhảy lên anh nhanh chóng chụp cho tôi..."

Cố Thành Kiều vô điều kiện hoàn toàn phối hợp với cô, chỉ nghĩ thế nào để chụp cho đẹp.

"Hi hi, tôi xem được không?" Lâm Thiên chạy tới kiểm nghiệm thành phẩm, quá làm cho cô kinh diễm, mỗi một tấm đều có thể làm hình nền, "Wow, anh chụp như vậy có thể trở thành một nhiếp ảnh gia đấy... Tôi tới tới, chúng ta cùng một chỗ chụp một tấm."

Cố Thành Kiều còn chưa kịp phản ứng, Lâm Thiên bỗng nhiên nhón chân lên, một tay ôm lấy cổ của anh, chu miệng gần mặt anh, một cái tay khác giờ điện thoại lên, nhanh chóng nhấn xuống chỗ chụp ảnh.

Cố Thành Kiều sững sờ, đây là lần đầu tiên cô chịu đứng gần anh, tư vị coi như không tệ.

Lâm Thiên nhìn từng bức ảnh, mỗi một tấm đều rất đẹp, cô đặc ý cực kỳ, nói: "Wow, đây là tiểu tiên nữ nhà ai a, lớn lên còn đẹp trai như vậy A ha ha ha ha..."

Nhìn bộ dạng vui sướng của cô, Cổ Thành Kiều cũng thật cao hứng, cố ý đùa cô một câu, "Chưa từng thấy qua tiên nữ mặt dày như thế nha."

Lâm Thiên tặng một cái liếc mắt cho anh, "Hừ, người không biết xấu hổ thiên hạ vô địch kia, sau này xin gọi ta là Thiên gia! Không! Kê địch!"

"..."

"Lêu lêu, tôi chính là đắc ý cười, tôi là đắc ý cười, oh yeah hương vị này~~~~ "

"..." Cổ Thành Kiều đã say, trong gió lộn xộn.

Anh cười cô, xuất phát từ trách nhiệm của một người đàn ông, anh đã từng có mê man, không biết quyết định này là đúng hay sai, bất quá, hiện tại anh cảm thấy mạo hiểm quyết định này là một trận kinh hỉ.

"Đừng tự mãn, nhanh chóng dọn dẹp một chút, thừa dịp cuối tuần tôi dẫn em đi chơi."

"Tốt lắm tốt lắm"

Trở lại lâu hai, Cổ Thành Kiều vọt vào tắm, thay quần áo khác, anh nhìn Lâm Thiên mặc trên người áo len cũ hời sáng, nghi hoặc hỏi: "Phòng giữ quần áo có nhiều quần áo mới như thế, còn chưa kịp mặc trên người em còn cái này đã cũ?"

"Anh mua những cái kia quá mắc, tôi mặc đi tới trường học chưa kịp ngồi xuống đã bị đồn thành tôi bị người ta bao nuôi." Bị Trương Yên nhắc nhở về sau, cô trở về và tìm kiếm theo tên nhãn hiệu trên nhãn quần áo, tất cả đều là mấy vạn một bộ, cô đều bị dọa đến xém chết, không dám mặc.

Cổ Thành Kiều trong mắt mang theo vài phần khinh bỉ, trêu chọc nói: "Thiên gia vô địch, em còn sợ lời đồn?"

"... Tôi không cần mặt mũi sao?"

Cổ Thành Kiều tùy ý chọn một chiếc áo lông màu trắng cùng quần jean kín đáo đưa cho cô, "Nhanh đi thay đổi."

"Tôi không muốn, quá mắc, tôi mặc không nổi."

"Em là vợ của tôi, ăn mặc tùy ý như thế, tôi không cần mặt mũi sao?"

"..."

"Nhanh lên, đừng lè mè."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Có một loại lạnh, đó là ba ba cảm thấy bạn lạnh

Cuộc điều tra về chuyện đêm đó của Cổ Thành Kiều, mà người bắt động thanh sắc làm chuyện đó với anh chính là đứa em trai của mình.

Đêm hôm đó có sai sót ngẫu nhiên, Cổ Nam Hách trở thành người hiềm nghi số một của anh. Rốt cuộc, dám bỏ thuốc vào rượu của anh, cũng không phải không có khả năng, đem một người phụ nữ vô phòng của mình.

Có lẽ, trong lúc mang lên phòng đã xảy ra sai sót, liền đánh tráo rồi.

Thế nhưng mà lấy tiêu chuẩn suy đoán chuyên nghiệp của anh, loại tình tiết máu chó này có khả năng vô cùng thấp.

Vì vậy, anh quyết định hỏi trực tiếp Cổ Nam Hách.

Đó là một câu lạc bộ suối nước nóng cách xa thành phố nhộn nhịp. Nó được bao quanh bởi những ngọn núi và dòng sông, bốn mùa như mùa xuân, chim hót hoa nở, có phòng nước nóng riêng biệt, có thể giải trí. Vào mùa này khi nhiệt độ giảm nhưng không có máy sưởi ấm, nhiều người sẽ đến đây để nghỉ lễ.

Ví dụ như người biết hưởng thụ nhất Cổ Nam Hách, cuối tuần này, hẳn bao toàn bộ câu lạc bộ suối nước nóng, hơn nữa mời phần đông bạn bè tới đây chơi.

Cổ Thành Kiều và Cổ Đồng Quân cũng nằm trong danh sách mời tới.

Cổ Nam Hách vốn là vô cùng hiếu kỳ về Lâm Thiên, hẹn nhiều lần, nhị ca đều không đáp ứng, lúc này nhị ca cuối cùng nhả ra rồi, vì vậy hẳn đặc biệt tìm đến người anh hai của mình, cùng đi nhìn xem người khiến ba mẹ đau đầu "Vợ của nhị ca".

Vừa xuống xe, Lâm Thiên nhảy lên phía trước Cổ Thành Kiều, nhìn cái bảng ghi mấy chữ dễ làm người khác chú ý "Câu lạc bộ suối nước nóng", có chút vô lực chống đỡ, "Này, người lãnh đạo, ý anh là gì vậy? Biết rõ bây giờ tôi không thể đi suối nước nóng, anh cố ý dẫn tôi đến đây muốn gây chuyện với tôi sao?"

"Nơi đây không chỉ có suối nước nóng, khẳng định có thứ khiến em mê đấy." Cổ Thành Kiều vậy mà tự nhiên dặt tay của cô "Có lạnh không?" Anh tựa như một người cha uy nghiêm, làm sao cũng thấy con gái mình mắc ít.

Có một loại lạnh, đó là ba ba cảm thấy bạn lạnh.

Lâm Thiên không trả lời của anh, nhìn trái nhìn phải, ánh mắt cũng không đủ nhìn, cầm lấy tay của anh bên cạnh hỏi: "Này này, bên kia là suối nước nóng ngoài trời sao? Thẳng chạy tuyết rơi lại dẫn tôi tới được không? Bên ngoài có tuyết rơi, chúng ta vừa ngâm suối nước nóng vừa ăn lẩu, thật là có bao nhiêu thoải mái?"

Theo lời nhắc nhở của cô, Cổ Thành Kiều nhớ tới mỗi năm tháng nào tại băng thiên tuyết địa núi Đại Hưng An cùng các bằng hữu cùng một chỗ vừa ngâm suối nước nóng vừa ăn thịt nướng, xác thực rất thoải mái đấy, anh xoa bóp bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô, nói: "Tốt, nếu như tôi không có thời gian, em có thể đến đây, mang theo một vài bạn của em nữa."

"Ha ha ha, tốt tốt."

Cả hai người vẫn chưa bước vào cổng, Cổ Nam Hách cũng đã trông mòn con mắt mà chạy tới cửa nghênh đón rồi.

"Này, cô bé, " Cổ Nam Hách trực tiếp bước qua Cổ Thành Kiều, ánh mắt thẳng chằm chằm chằm chằm mà đã rơi vào trên người Lâm Thiên, "Tôi là Cổ Nam Hách, là em của anh hai và anh ba."

Lâm Thiên bối rối hai giây, rất nhanh kịp phản ứng, hơn nữa miệng so với đầu óc phản ứng đến nhanh hơn, "Xin chào, ta là 007, đó là 007 ở phía trước 008."

Cổ Thành Kiều trực tiếp bật cười, Cổ Nam Hách biểu lộ thập phần khôi hài, mà ở một bên cúi đầu nhìn điện thoại Cổ Đông Quân, cũng vì vậy mà xoay đầu lại.

Lâm Thiên không lộ e sợ, cũng không không được tự nhiên, chính là rất ngoài ý muốn đấy, trước người có ánh mắt lạ lẫm quái dị này giống Cổ Thành Kiều 5 hay 6 phần, coi như là không phải là anh em ruột, cũng nhất định là anh em có liên hệ máu mủ, hơn nữa hẳn cũng họ Cổ.

Cổ Nam Hách ho nhẹ hai tiếng, thu hồi bộ dáng không bị trói buộc tươi cười, lễ phép mà lại trịnh trọng gật gù đầu, "Tôi Cổ Nam Hách, anh ta Cổ Đông Quân, chúng ta là ba anh em ruột, lão đại, lão nhị, lão tam, người khỏe, chị dâu."

Lâm Thiên nhìn theo hướng ngón tay hất chỉ, chỉ thấy một người phong độ nho nhã như thư sinh đang chạy bộ, hẳn cũng cùng Cổ Thành Kiều cũng có vài phần giống nhau, nhưng khí chất không có bá đạo như vậy, lộ ra càng thêm trầm ổn một ít.

Lâm Thiên yên lặng cảm thán, Cổ Gia thật sự là gia tộc được Thượng Đế thiên vị a, ba anh em ruột đều có hình dạng áo mũ chỉnh tề, lão đại trầm ổn, lão nhị cao quý, lão tam lịch lãm, mỗi người mỗi vẻ, chỉ nhìn một cách đơn thuần một cái đều là vẻ vang nhìn chăm chú, ba người đứng chung một chỗ, vậy đơn giản chính là chói mắt và chói mắt.

Bị ba cỗ Đại Phật này vây quanh, cô cảm nhận rõ ràng ánh mắt ghen ghét của những người phục vụ

"Anh của tôi, em của tôi, " Cổ Thành Kiều rất trịnh trọng mà vì bọn họ giới thiệu, "Vợ tôi, Lâm Thiên."

Vợ?!

Xung hô kiểu này lại để cho Lâm Thiên một hồi khẩn trương, chủ yếu khẳng định là vui sướng, cũng có đối với xung hô thế này không thích ứng cùng không quen, cô mơ hồ cười cười, nhu thuận gật đầu, "Anh tốt, chú ba tốt."

Cổ Đông Quân lịch sự đầu, "Cô khỏe." Trước mắt xem ra, cô gái nhỏ này rất thú vị.

Người nghịch ngợm như Cổ Nam Hách cũng không dễ nói chuyện như thế, trực tiếp trêu chọc lên hai người, "Chị dâu nhỏ, em đã sớm đổi ngưỡng mộ đại danh của chị đã lâu, không khoa trương nói, em hầu như cách ba ngày sẽ phải nhận hai cuộc điện thoại của mẹ nhắc tới chị, hôm nay cuối cùng bị em thấy người thật rồi, không dễ dàng gì nha."

Lâm Thiên lộ ra vẻ lúng túng nhưng không mất lễ phép mỉm cười, bà ấy nhắc tới cô thì có thể có chuyện tốt sao, cô ngay thẳng hỏi: "Cái kia chú ba có ý định chia rẽ tôi với nhị ca của chú sao?"

"..." Cổ Nam Hách đã ngoài ý muốn vừa vui mừng, vội vàng cho thấy lập trường, "Chị dâu nhỏ chị yên tâm, anh em tụi em đều là một đầu đũa, bằng không nhị ca cũng sẽ không mang chị cho tụi em gặp đúng không? Chị dâu nhỏ, nhị ca xem trọng chị, liền mua cho chị một phòng quần áo, tắm ta đều có điểm đau", hẳn nói dối ánh mắt đều không chớp mắt.

Lâm Thiên quay đầu nhìn Cổ Thành Kiều, chỉ thấy vẻ mặt bình tĩnh của anh, hừ, thực giả bộ.

Cô nhin không được nghĩ mấy chuyện xấu, lấy cùi chò khẽ đẩy anh một cái, mím môi giương lên đắc ý cười ngọt ngào, "Anh thích em nhiều lắm, nên không rời xa em đúng không?"

Cổ Thành Kiều: "... Anh em của ta trước mặt, có thể hay không lưu lại cho ta chút mặt mũi?"

Cổ Nam Hách "Phốc xuy" cười cười, người nhìn luôn luôn nghiêm túc Cổ Đông Quân đều gạt ra khóe miệng, nhưng hẳn rất nhanh thu lại tâm tình.

"Ha ha ha ha, nhị ca, em hiện tại có chút hiểu anh rồi, chị dâu nhỏ quá thú vị, đi đi đi, đi vào ngồi xuống rồi nói sau."

Bọn hắn vừa quay người lại, trước mặt liền thấy một người quen, trong năm người ngoại trừ Lâm Thiên, còn lại bốn người đều là sững sờ.

Trịnh Từ Kỳ tại đây sao không hề bố trí phòng vệ mà xuất hiện ở nơi đây, mái tóc dài cao quý, trang điểm tinh xảo, mặc một bộ váy dài bằng nhung màu xanh ngọc, có đai đeo, cổ áo hình chữ V, gọi cảm nhưng rất đoan trang, xinh đẹp đến rất mê hoặc.

Đây là một đại mỹ nữ, đây ấn tượng đầu tiên của Lâm Thiên đối với Trịnh Từ Kỳ.

Mà ánh mắt của Trịnh Từ Kỳ cũng không có giống như người khác giống nhau lưu lại tại ba người đẹp trai kia, cô ta là thẳng tắp mà nhìn Lâm Thiên.

Đây là ánh mắt khiến người khác ngẹt thở, lại để cho Lâm Thiên không hiểu mà phía sau mát lạnh.

Cổ Nam Hách: "Trịnh tiểu thư, cô tại sao lại ở nơi này?" Hắn bao toàn bộ câu lạc bộ, người ở chỗ này đều là hắn mời đấy, có thể hẳn cũng không có mời Trịnh Từ Kỳ.

Trịnh Từ Kỳ lạnh ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị như trước đánh giá Lâm Thiên, cười cười nói: "Sao vậy, Tổng giám đốc Cổ muốn so đo việc tôi không mời mà tới sao?"

Không cùng đàn bà so đo là chí lý của Cổ Nam Hách, hắn lắc đầu nói: "Cái kia thật không có, tôi thích náo nhiệt, bạn bè càng nhiều càng tốt, hãy đi cùng với nhau."

Trịnh Từ Kỳ ánh mắt lại chuyển hướng Cổ Thành Kiều, ôn hòa mà cười nói, "Cố thủ trưởng, khó được ngày trông để anh đi chơi nhì?"

Cổ Thành Kiều mặt lạnh lùng, thoáng gật đầu một cái, liền kéo tay Lâm Thiên đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bạo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 77: Chiến tranh giữa 2 người phụ nữ

"Sao vậy không giới thiệu một chút vị tiểu thư bên cạnh anh cho tôi biết chứ?" Trịnh Từ Kỳ ngăn cản đường đi của hai người.

Cố Thành Kiều không có biểu hiện gì, mím môi không nói.

Biểu hiện này là một tín hiệu, bởi vì anh ấy đã cười trước đây.

Lâm Thiên không ngu ngốc, giác quan thứ sáu của người phụ nữ nói với cô rằng vị Trịnh tiểu thư này khẳng định có ý với Cố Thành Kiều.

Trên thực tế, tâm tình Cố Thành Kiều tất cả đều treo trên mặt anh. Ban đầu, anh thuộc về một người có biểu cảm tê liệt trên khuôn mặt. Biểu cảm của anh không nhiều. Bây giờ anh đột nhiên trở nên vô cảm, điều đó có nghĩa là anh đang ở trong tâm trạng tồi tệ.

Lâm Thiên chú ý tới, khuôn mặt Cố Thành Kiều bây giờ không khá hơn khuôn mặt khi anh đột nhiên về nhà vào giữa đêm ngày hôm qua, và anh là một gương mặt poker.

Hơn nữa không chỉ... mà còn anh em của Cố Thành Kiều, ngay cả hai anh em của anh ta sắc mặt cũng nặng nề.

"Là bạn gái của anh hay là bạn?" Trịnh Từ Kỳ từng bước ép sát.

"Vợ, Lâm Thiên " Cố Thành Kiều nói "Đồng nghiệp, Trịnh Từ Kỳ."

Biểu cảm trên khuôn mặt của Trịnh Sáng có một khoảnh khắc trì trệ, và nó thoáng qua, cô ta đến gần một chút, ưu nhã hướng Lâm Thiên vươn tay, mặt mang ý cười, lại giọng mang khiêu khích nói: "Xin chào, em gái."

Dưới loại tình huống này, người bình thường sẽ gọi là "Cố phu nhân", nhưng Trịnh Từ Kỳ lại gọi là "Em gái", Cố Thành Kiều ngay lập tức không hài lòng, có ý bới móc?

Lâm Thiên hướng phía Trịnh Từ Kỳ nhợt nhạt cười, "Xin chào, dì nhỏ." Đây là một câu nhò làm tổn thương mọi người.

Trịnh Từ Kỳ: "..."

3 anh em Cố già: "..."

Sắc mặt của Trịnh Từ Kỳ hơi cứng nhắc, nghĩ không ra tiểu nha đầu này còn miệng lưỡi sắc bén như vậy, cô ta có ý đứng đưa váy và nói với một nụ cười: "Em gái, chỗ đây là của người lớn, trẻ con không nên nô đùa ở đây."

Lâm Thiên lại cười rất ngọt ngào, và đôi mắt mai to được uốn cong thành hai mắt trăng lưỡi liềm, cô nắm lấy cánh tay của Cố Thành Kiều, quay đầu đi, và tựa đầu vào cánh tay anh, và nói: "Chồng à, vậy anh phải bảo vệ em thật tốt đó nha. Ngộ nhớ em sẽ bị đi xấu bắt cóc đi mất thôi?"

Trịnh Từ Kỳ: "... " Tôi tưởng anh tìm một tiểu thư khuê các, hóa ra chỉ là làm bộ, Cố Thành Kiều, thật không nghĩ tới khẩu vị của anh thật lạ nha.

3 anh em Cố già: "... " Hóa ra Lâm Thiên là người như vậy.

Trịnh Từ Kỳ tức giận nói không ra lời, cảnh tượng xấu hổ lạ thường, nội tâm của cô vừa tức giận vừa bức bối, càng nhiều hơn chính là không cam lòng.

Chuyện kết hôn của Cố Thành Kiều, trong một đêm truyền khắp quân đội. Khi cô thức dậy vào buổi sáng, cô đã tìm thấy vô số câu hỏi trong điện thoại di động của mình.

—— "Giấu diếm thật tốt, Cố thủ trưởng và cô kết hôn từ khi nào?"

—— "Đội tin vui của hai người trong vài năm, cuối cùng chờ được, khi nào mở tiệc rượu đây?"

—— "Tiểu Trịnh, oh không, hiện tại phải gọi là Cố phu nhân, chúc mừng nha."

—— "Ngày hôm nay Cố lão tam tổ chức một bữa tiệc tại câu lạc bộ suối nước nóng, nghe nói Cố thủ trưởng cũng đi, sao vậy, không đối gạt được cho nên muốn chính thức công khai sao?"

Những tin tức này khiến cô ngạc nhiên vô cùng và không thể giải thích được, nhưng chỉ có một chuyện duy nhất khẳng định được là —— Cố Thành Kiều kết hôn rồi.

Cố Thành Kiều kết hôn rồi, tân nương cũng là cô, lúc đó cô còn tưởng rằng đó là một giấc mơ, chờ sau khi cô phát hiện mình đã tỉnh mộng, cô cuối cùng cũng biết người đàn ông mình theo đuổi nhiều năm..., kết hôn rồi.

Chờ khi cô phản ứng kịp và xem thông tin của những câu hỏi này, mỗi một điều đều như con dao nhỏ khứa vào tim của cô từng chút một.

Mọi người, mọi người, đều cho là điều kiện của cô mới môn đăng hộ đối với Cố Thành Kiều, mọi người, đều cho rằng cô và Cố Thành Kiều mới là trời đất tạo nên một đôi, bao quát chính bản thân cô ta.

Ngày hôm nay cô đến đây để xem một chút, rốt cuộc người Cố Thành Kiều cưới là ai, rốt cuộc là ai thay thế vị trí của cô.

Lâm Thiên kéo tay Cố Thành Kiều bước vào bên trong buổi tiệc, bên trong đang tiến hành chính là một bữa tiệc vô cùng cao cấp, liếc nhìn lại toàn bộ đều là tuấn nam mỹ nữ.

Cô lúc này vô cùng bối rối, đầu óc trống rỗng, chỉ thấy trong đại sảnh lấp lánh thiết bị cực kỳ xa hoa, đang có rất nhiều người, liếc nhìn lại tất cả đều là tuấn nam mỹ nữ ăn mặc xinh đẹp, có rất nhiều rượu, có món điểm tâm ngọt, còn có ban nhạc đang biểu diễn.

Khi bọn họ bước vào, người ở bên trong đều rất tự giác nhường ra một lối đi ở giữa, ánh mắt chờ đợi tất cả đều đang nhìn bọn họ.

Đối mặt với tình cảnh này, trong đầu Lâm Thiên chợt nghĩ ra một câu nói —— Thị Loa Từ Thị Mã, Lạp Xuất Lai Lư Lư Tụ Tri Đạo. (Câu này mọi người tự lên mạng tra nha)

Rất rõ ràng, cô là con la, hơn nữa còn là vừa... vừa là con la không có trang điểm tốt.

"Không phải nói dẫn tôi tới đây chơi sao, sao vậy tới chỗ như thế?" Cô chất vấn Cố Thành Kiều.

Cố Thành Kiều xoa xoa tay và an ủi cô, "Theo ta, chúng ta đi qua sân khấu kia trước đi."

Trong đám người đều ở đây xì xào bàn tán, "Mau nhìn, 3 anh em Cố gia đều đã tới."

"Cô gái bên người Cố thủ trưởng là ai?"

"Trịnh Từ Kỳ à... Sai, đó không phải là Trịnh Từ Kỳ."

"Ai nha, Trịnh Từ Kỳ không phải đang đi cuối đám người."

"Tình huống này là gì a?"

Trịnh Từ Kỳ là theo vào ở phía sau, cô cũng không nghĩ mình phải đối diện sự thật tàn nhẫn này, nhưng cô không có cách nào khác.

Vào thời điểm Lâm Thiên tiến vào, mọi người đều dùng ánh mắt đáng thương nhìn cô. Thay vì trốn đi nói mình chữa bệnh, không bằng trực tiếp đứng ra chứng minh tất cả.

Cố Nam Hách: "Hai vị ca ca, chị dâu nhỏ, các người vô bên trong ngồi trước đi, em đi nói chuyện với mọi người đây."

Cố Thành Kiều và Cố Đông Quân đều không phải là người thích náo nhiệt, trực tiếp ngồi ghế lô ở bên trong. Cố Nam Hách là người vô cùng thoải mái, khi hân đến, không khí của bữa tiệc trở nên thoải mái và dễ chịu hẳn lên.

Ghế lô thật phần lịch sự tạo ra chỗ để nhìn ra bên ngoài, cách xa với không khí bên ngoài, giữ sự riêng tư cho người ở bên trong.

Cố Đông Quân vừa vào ngồi liền mở miệng hỏi: "Trước đó vài ngày, Ưông Đại đã giao mảnh đất bên cạnh Bệnh viện Tổng quân sự, miễn phí tặng bệnh viện, là do em làm sao?"

"Ồ? Ông ta thật hào phóng tặng?"

"Anh cũng rất kinh ngạc, lúc trước Bệnh viện đó nhượng quyền cho chính phủ đàm phán với Ưông Đại, ông ta cũng không chịu, không nghĩ tới mấy ngày ngắn ngủi, ông ta bỗng nhiên đổi tính, miễn phí đem ra. Không hề ý tới giá cả, anh nghĩ tới nghĩ lui, chuyện này chỉ có em mới làm được."

"Đại ca, anh đã quá cân nhắc em rồi, Ưông Đại là người đa tài không sai, nhưng ông ta làm việc đen tối vẫn đen tối, có thể ông ta chỉ là muốn tích đức, vì con trai của ông ta thôi."

Lâm Thiên ở một bên an tĩnh nghe, cô nhớ tới lúc trong phòng bệnh, Ưông Đại đã dành thời gian xin lỗi và bàn điều kiện với ạn, trong đó một cái là liên quan đến mảnh đất kế bên bệnh viện, thế là, cô vô tư hỏi, "Anh lúc đó không phải là không có đáp ứng đúng không? Vậy sao ông ta lại tặng?"

Cố Thành Kiều: "..."

Cố Đông Quân nở nụ cười một chút, nói mang theo chút hàm ý: "Cảm tạ, người anh em, em đã giúp anh giải quyết một vấn đề khó khăn rồi."

Cố Thành Kiều cười mà không nói gì.

Lâm Thiên nhìn hai người, không hiểu ra sao, "Nghe hai người nói chuyện, tôi đều nghe không hiểu."

Cố Thành Kiều sờ sờ đầu của cô, nói: "Nghe không hiểu là được rồi."

"Khi dễ ta không học thức?"

"Ừ, khi dễ em không học thức, nên em phải học thật giỏi để tiến về phía trước."

"..." Lâm Thiên phớt lờ anh, xoay người nhìn về khán phòng, nơi đó là đại tiệc chân chính của xã hội thượng lưu, còn cô chỉ là người bình thường có chút bất đồng lớn.

Lúc này, âm nhạc du dương vang lên, giữa sảnh của đại tiệc có nhiều nam nữ đang kết bạn để cùng khiêu vũ, Cố Nam Hách ôm Trịnh Từ Kỳ trở thành tiêu điểm của toàn sảnh yến tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sừng Bão Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Chiến tranh giữa 2 người phụ nữ (2)

Cố Nam Hách hiện nay là tổng giám đốc của Tập đoàn khổng lồ Cố thị, tuổi còn trẻ đã ngồi lên vị trí tổng giám đốc, địa vị hiển hách, thân phận tôn quý.

Tệ hơn nữa hán còn đề về mặt nghiêng nước nghiêng thành, thích lên giọng, thích khoe khoang, thích giao tiếp, vì vậy mức độ nổi tiếng của hán nếu so với Cố Thành Kiều thì cao hơn rất nhiều.

Cố Nam Hách công khai danh phận đi khắp nơi được rất nhiều người tìm kiếm trên mạng nên thậm chí còn cao hơn lưu lượng truy cập của nhiều ngôi sao nổi tiếng.

Mà Trịnh Từ Kỳ, cô gái được bao bọc từ nhỏ, khấn trùm không thua kém bức mây râu, cũng được rất nhiều người săn đón không kém Cố Nam Hách.

Trọng điểm là, nhiều năm qua Trịnh Từ Kỳ vẫn luôn theo đuổi Cố Thành Kiều, để theo đuổi người đàn ông này, cô ta cũng đã gia nhập quân đội.

Hai người này nhảy với nhau, độ quan tâm càng thêm gấp bội, mà chỉ số tin đồn càng tăng vọt.

"Cố thủ trưởng kết hôn, Trịnh Từ Kỳ thay đổi mục tiêu?"

"Cố tổng tài cũng không kém, vậy bây giờ chỉ còn lại Cố thị trưởng."

"Ồi chào ôi chào, các người thử nhìn người phụ nữ bên cạnh Cố thủ trưởng là ai? Con cái nhà ai?"

"Không thấy rõ, bắt quá nhìn vào cách ăn mặc, hẳn là tuổi không lớn lắm, chỉ ít tuổi còn trẻ hơn Trịnh Từ Kỳ."

"Cho nên mới nói, cô gái nhìn yếu đuối lại vô cùng kiên cường đúng không? Cô ấy đã theo đuổi được Cố thủ trưởng."

Phía dưới đông đảo tiểu thư đều đang cười nhạo châm chọc Trịnh Từ Kỳ, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến sự rạng rỡ của Trịnh Từ Kỳ trong bữa tiệc.

Dưới ánh đèn dịu nhẹ ấm áp, Cố Nam Hách đưa Trịnh Từ Kỳ nhảy theo điệu nhạc du dương, tuy rằng hai người ở mọi phương diện đều rất xứng, nhưng luôn luôn không có cách nào để bắt chuyện với nhau.

Hai người này không có cảm giác gì với đối phương.

Cố Nam Hách cười rất lịch sự, đôi mắt hẳn chỉ di chuyển trên cổ cô ta, "Trịnh tiểu thư, con người của tôi nhanh mồm nhanh miệng, có nói sai gì cô cũng đừng để ý, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, đúng không?"

Trịnh Từ Kỳ không có biểu tình gì, mặc dù khuôn mặt thanh tú và dáng người kiều ngạo, tuy rằng cước bộ vững vàng kỹ thuật nhảy mềm mại, tuy rằng khí chất cao quý cứ chỉ ưu nhã, nhưng vẫn là không ẩn giấu được đáy mắt cô đơn của cô ta.

"Cố tổng tài sốt ruột như thế làm gì, tôi không làm gì cả."

"Ha ha, như vậy cũng không làm gì cả, tôi đây cũng không biết cô giờ đang nghĩ gì."

"Cố tổng tài cứ nói đùa, vẫn nên chuyển tâm khiêu vũ đi, bây giờ anh đều theo không kịp."

"Được."

Không thể nghỉ ngơi, bộ dạng hiện giờ của Trịnh Từ Kỳ như một viên kim cương vô giá, không có điều gì có thể cản trở cô ta tỏa sáng rực rỡ được.

Hôm nay cô ta rất cởi mở, điệu nhảy càng ngày càng mê hoặc, làn váy đung đưa trong gió, sau khi Cố Nam Hách hoàn thành xong điệu nhảy, nó cũng khiến cô mang đến một màn solo cá nhân, nhảy đến kích động một chỗ, cô ta trực tiếp xé rách làn váy dài thành một chiếc váy ngắn để lộ cặp đùi đẹp màu mật ong.

Phong cách bữa tiệc đột nhiên chuyển đổi, dàn nhạc cũng chơi những bài nhạc nóng bỏng, và bầu không khí được đốt cháy tới mức cao nhất.

Đám người nổi tiếng như đang rất thèm nghe một ca sĩ hát, tiếng hoan hô liên tiếp.

Âm nhạc tiết tấu càng lúc càng nhanh, Trịnh Từ Kỳ càng hăng say nhảy tiếp. Một đôi giày cao gót thanh mảnh nhảy vô cùng đều đặn và nhanh, bước nhảy rất ổn định, lực đạo rất đủ, cước bộ vẫn như cũ mềm mại.

Đường cong của đùi cô ta đẹp phi thường, nhìn ra được đã tập luyện nhiều năm, thế nhưng cũng sẽ không luyện được quá mức, đa chia ra ngại nhiều, thiếu một phân ngai ít.

Cứ như vậy, cô ta vừa nhảy vừa kiên định nhìn về phía Cố Thành Kiều đang ngồi.

Cứ như vậy, ngưng tụ mọi người ánh mắt trịnh từ kỳ vừa nhảy tự nhảy vào cố thành kiều chỗ ở trong bao sương.

Lâm Thiên: "... " Từ đâu lại có người bà di quái dị như thế này?!

Cố Thành Kiều: "... " Đây có một chút quá mức!

Cố Đông Quân: "... " Ta chỉ là một khán giả.

Cước bộ của Trịnh Từ Kỳ đi tới trước mặt Cố Thành Kiều, âm nhạc hãy cùng phối hợp coi như được, nhưng vào lúc này bỗng nhiên chuyển biến thành điệu waltz du dương, ánh mắt cô ta chắc chắn, chân thân vươn mời tay mời anh nhảy cùng.

Bắt quả chí là một lần thông thường cùng múa, cô ta cũng không tin Cố Thành Kiều còn có thể trước mặt của mọi người cự tuyệt cô ta.

"Cố thủ trưởng, tôi có thể mời anh nhảy cùng với tôi được không?"

Nếu đây là một cuộc chiến giữa một người phụ nữ và một người phụ nữ, như vậy, Trịnh Từ Kỳ đã dành thế tiến công trước, trực tiếp giết người chưa kịp chuẩn bị là Lâm Thiên.

Khán giả ăn dưa lập tức nín thở, có nhiều khán giả ăn dưa đang kiềm chân chờ đợi.

"Cố thủ trưởng, chỉ là một điệu khiêu vũ, anh sẽ từ chối điều đơn giản này sao?" Trịnh Từ Kỳ nắm chắc phần thắng.

Cố Thành Kiều đứng lên, tuy nhiên, anh cũng không có nhận lời mời, mà là đi qua chỗ bên cạnh, cánh tay dài chụp tới cánh tay của Lâm Thiên, "Đi, chúng ta đổi chỗ khác ngồi."

"Sao? Anh không đi khiêu vũ à?"

Cố Thành Kiều tức giận liếc mắt trừng cô, thúc giục: "Đi thôi."

Cố Đông Quân như không có chuyện gì xảy ra đứng lên, dù xấu hổ cũng vẫn duy trì phong độ nho nhã, hần lạng lẽ đi theo Cố Thành Kiều và Lâm Thiên.

Khán giả cắn hạt dưa nhanh chóng rút lui, sau một hồi khán giả cắn dưa cũng không còn một ai.

Sắc mặt Trịnh Từ Kỳ hoàn toàn không có biểu tình gì, phong cảnh cô đơn nếu so với không có gió quang trời qua cô đơn càng thêm tiêu điều, cô ta bật cười ngồi vào chỗ Cố Thành Kiều vừa ngồi qua ở trên sofa, sofa còn dư lại một chút hơi ấm của anh, anh tuyệt tình với cô như thế chỉ là một điệu khiêu vũ đơn giản cũng không đồng ý.

Thế nhưng, cô cũng không có hối hận, chỉ ít hành động của cô cũng khiến Lâm Thiên băn khoăn.

Tôi bắt quá không tốt, cũng không muốn người khác sống yên ổn!

3 anh em Cố gia thay đổi chỗ ngồi, Cố Nam Hách cười đến mức lực phủ ngũ tạng đều đau cũng không dừng được, Lâm Thiên không tìm không phải phê bình điệu nhảy của Trịnh Từ

Kỳ, "Tiểu thúc, không có màn sau, đoạn solo của cô ấy vô cùng tốt, thực sự."

Cổ Nam Hách: "Tôi nếu sớm biết được cô ta làm như vậy, tôi sẽ trực tiếp cưỡng bức cho cô ta."

Lâm Thiên: "Giúp đỡ là giả, ăn đậu hũ là thật."

Cổ Nam Hách: "Chỉ thật hiểu em, chị dâu nhỏ."

Lâm Thiên: "Đa tạ đa tạ."

Cổ Nam Hách: "Chị dâu nhỏ, quân địch đánh tới cửa, chị không đi ra nghênh chiến?"

Lâm Thiên: "Nghênh chiến cũng phải có chiến bào a, theo tôi thì... Quên đi."

Cổ Nam Hách: "Muốn chiến bào vô cùng đơn giản, đi, e, dẫn chị đi thay chiến bào."

Lâm Thiên: "Thực sự?"

Cổ Nam Hách: "Người lừa dối cũng không thể lừa được chị dâu tôi, đi."

Cổ Thành Kiều: "..."

Cổ Đông Quân: "..."

Hai người này thương lượng đặc ý nhưng thật ra rất nhanh.

Lâm Thiên mang đầu óc đang mờ hồ bước ra ngoài, sau lại bị Cổ Nam Hách gọi một cô gái tới tên là Tiểu Liễu mang đi.

Cổ Nam Hách trở lại chỗ ngồi, chỉ thấy trong đó có một mình Cổ Thành Kiều, "Ồi chào, đại ca đâu?"

"WC."

"Ồ."

Cổ Nam Hách liếc mắt nhìn Trịnh Từ Kỳ còn ngồi ở đó như người mất hồn, ánh mắt hắn mong chờ nói: "Các anh, Trịnh tiểu thư còn chưa đi, cũng không biết có còn điệu nhảy tươi đẹp nữa không, ha ha ha."

"Lâm Thiên đâu?" Cổ thành kiều chất vấn.

"Yên tâm đi, nhất định cho anh một cái ngạc nhiên, "

Cổ Thành Kiều vẫy tay giúp hắn nhớ lại quá khứ, mặt mờ hỏi: "Còn nhớ chuyện lần trước em làm với anh?"

Cổ Nam Hách mang pha trò, "Dạ có."

"Anh hỏi em, em thành thật trả lời." Ánh mắt Cổ Thành Kiều bỗng trở nên ngoan độc, ôn hòa địa nhìn về phía em trai của mình, "Ngoại trừ hạ được anh, em có chuẩn bị thêm người phụ nữ nào nữa hay không?"

Cổ Nam Hách thu hồi ngoạn tâm, nhị ca dùng ánh mắt này hắn hiểu, hắn nghiêm trang nói: "Em thề, ngoại trừ hạ được, những cái khác em chưa từng làm. Em ngày đó là muốn cho anh buồn lòng một chút, giúp anh kết thêm bạn mới, vì anh chưa từng kết bạn với người khác phái, nên em cho rằng liễu diệt xuân đối với anh vô dụng."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Cổ thủ trưởng, tôi có thể mời ngài khiêu vũ cùng hay không

Cổ Thành Kiều nhú mảy, Cổ Nam Hách thấy thế, càng khẩn trương hơn, "Anh, nhị ca, người anh tốt, anh của em, em biết điểm mấu chốt của anh, em cũng không dám làm quá mức, em có mấy lá gan nha, anh cũng lời ít tiền tán gái mà thôi, chuyện thương thiên hại lý em cũng không dám làm"

Cổ Thành Kiều trừng mắt liếc hắn, "Được rồi, không có lần sau."

Giương mặt Cổ Nam Hách khổ sở, dùng một khuôn mặt chân thành xin lỗi, "Anh, em sai rồi, em không nên làm vậy với anh..." Hắn vừa suy nghĩ, việc này có gì đó kỳ hoặc, "Anh, ý của anh là, đêm hôm đó trong phòng anh có nữ nhân?"

Cổ Thành Kiều trầm mặc đáp lại, điều này đã khơi gợi sự tò mò lớn của Cổ Nam Hách, "Lê nào là... Chị dâu nhỏ?"

Thảo nào, vậy cũng khó trách, chuyện này có thể giải thích nguyên nhân tại sao lại anh mình lại chỉ định kết hôn với Lâm Thiên.

"Cô ấy cũng là người bị hại, chuyện này anh vẫn đang điều tra, tất nhiên em không biết."

Cổ Nam Hách ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề này, không khỏi khẩn trương, hỏi: "Nhị ca, chờ đến khi điều tra xong, chị dâu nhỏ vẫn sẽ là chị dâu nhỏ của em không?"

"Nói vô ích, cô ấy vĩnh viễn là vợ của anh."

"Tốt, em hiểu rồi."

Ngày hôm nay sở dĩ Cố Thành Kiều đáp ứng lời mời đến đây, thứ nhất là muốn đưa Lâm Thiên đi giải trí một chút, thứ hai chính là vì ra mặt hỏi Cố Nam Hách chuyện này, chuyện bây giờ đã hỏi xong, vậy nên anh muốn dẫn Lâm Thiên đi chỗ khác chơi.

Anh đi ra ngoài nhìn một chút, "Em đem cô ấy đi đâu vậy? Sao tới giờ vẫn chưa trở lại?"

Cố Nam Hách nhận chóng chính lại quần áo giúp anh, "Phụ nữ chọn quần áo sao có thể nhanh được, muốn kinh hi, dù sao cũng phải kiên trì mà đợi nha."

"Kinh hi? Không phải kinh hải sao?"

"Không có." Tuy rằng ngoài miệng Cố Nam Hách nói như thế, trong lòng hắn cũng khẩn trương không kém.

"Anh, vậy chuyện hồi lúc trước anh nói với cha mẹ chị dâu mang thai là giả sao?" Hắn nói sang chuyện khác.

"Không nói như thế bọn họ chịu để anh kết hôn sao?"

"Sở dĩ cần bản chị dâu nhỏ không có đẻ non, cô ấy cần bản sẽ không mang thai, đúng không?"

Cố Thành Kiều liếc hắn, chưa trả lời.

Đây không phải là cam chịu sao, Cố Nam Hách quả thực đối với anh bội phục sát đất, hai tay ôm quyền liên tục thờ dài, "Đứa em trai này vừa học được tuyệt chiêu."

"Không nên ba hoa!"

Đúng lúc này, Cố Đông Quân vội vội vàng vàng từ bên ngoài tiến vào, hắn luôn luôn nho nhã ôn trọng có rất ít khi gấp gáp như thế này, "Thành Kiều, đi ra xem một chút, vợ của em bị Trịnh Từ Kỳ chặn ở cửa."

Cố Thành Kiều vừa nghe, vội vàng đứng dậy.

Cố Nam Hách lưu tâm nhìn chỗ ngồi ở bên kia, người đàn ông thật sự đã đi, hắn đi theo sát bên nhị ca, một bên nói liên miên cần nhấn nói: "Nguy rồi, sở dĩ em đã nói rồi, nghìn vạn lần đừng khiến phụ nữ nổi giận."

Ngoài cửa có rất nhiều người đang vây xung quanh xem, đa số là mấy đứa con gái xem náo nhiệt không che bận rộn, những người này đều là vì trang phục mà đến, cùng với nói là đoàn người, nói là đám đông mới đúng hơn những bông hoa.

Mà trong đám đông, nổi bật là tấm lưng của Trịnh Từ Kỳ.

Khi tâm trạng lên cao, cô ta xé váy và hét lên, chỉ khi sự nhiệt tình nguội dần, so sánh với quần áo hoàn hảo danh môn khuê tú, cô ta mặc váy ngắn có chút không hợp.

Kỳ thực Trịnh Từ Kỳ cũng không có chặn Lâm Thiên, chính là lúc cô ta cùng tỷ muội đi xuống sân khấu, trùng hợp đụng vào Lâm Thiên.

Thân phận lúng túng hơn nữa lúng túng gặp nhau, ở xa xa Cố Đông Quân lại hiểu lầm là Trịnh Từ Kỳ chặn đường Lâm Thiên.

Lúc này Lâm Thiên mặc một bộ quần áo màu tím nhạt giống màu hoa oải vương, vai và ống tay áo trong suốt cùng với vải sa tyn, kết hợp với một nhóm hoa tường vi, kẻ khác xem thế là đủ rồi.

Trăm trượng cây tường vi chi, lượn lờ thành động phòng, mặt lá thủy duy nặng, nùng hoa hồng cầm trượng.

Câu thơ tuyệt mỹ ý cảnh tất cả đều sôi nổi trên chiếc váy.

Chiếc váy thật đẹp, người cũng đẹp, trong số những danh môn khuê tú, tóc ngắn của Lâm Thiên đã khiến cô nổi bật nhất.

Tóc ở bên phải của cô được vén vào một bên và tóc ở bên trái được rải rác tự nhiên bên tai. Dung mạo đoan trang mang theo vài phần đẹp đẽ, ưu nhã mang theo vài phần hoạt bát, thanh lịch với một chút sống động, và thiết kế của cổ áo từ làm cô nổi bật bờ vai và xương quai xanh thêm một chút gợi cảm.

Trên mặt hắn trang dung rất nhạt rất nhạt, dường như trên người nàng màu tím nhạt, không tranh không đoạt, lại vô cùng hài hòa.

Thế nhưng, vẻ đẹp của cô lại không chút nào bởi vì trang điểm nhẹ mà suy yếu nửa phần, ngược lại, tất cả mọi người đang vì sự thanh lệ thoát tục của cô mà cảm thán.

Mọi người, bao gồm cả Trịnh Từ Kỳ cùng tỷ muội của cô ta, đều bị khí chất của cô làm cho chấn động không thôi.

Trịnh Từ Kỳ kỳ thán của nàng biến hóa, mà tỷ muội đoàn thị cảm thán cái vòng này lại thêm nhất tên địch nhân.

"Cô ấy là ai vậy?"

"Không biết, không biết, chưa từng thấy qua."

"Nhã Nhã, cô thử hỏi một chút đi."

"Sao cô không hỏi?!"

Nghe bọn tỷ muội thấp giọng bàn tán, Trịnh Từ Kỳ không nhanh không chậm tiến lên một, nhàn nhạt mở miệng nói: "Lâm tiểu thư."

Cô ta chung thủy vẫn không nói "Cố phu nhân".

Lâm Thiên nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười yếu ớt, động tác nhẹ nhàng giống như những chú lùn rơi vào thế giới phàm trần gửi tín hiệu thân thiện đến người phàm trần, giống như hàng ngàn xương hoa lập tức mở ra thành một bông hoa hồng, quả thực khuyên đảo chúng sinh.

Cô xách làn váy đi tới cạnh cửa, và đầu ngón chân nhẹ nhàng chạm đất, lịch sự và tao nhã nói: "Chúng vị tiểu thư trước hết mời."

Trịnh Từ Kỳ cùng bọn tỷ muội nắm tay chậm rãi đi ra ngoài, mọi người cũng không nhận được quay đầu lại quan sát cô, thậm chí đi hai bước cũng không hèn mà cùng dừng bước, rõ ràng đứng tại chỗ nhìn cô.

"Từ Kỳ, cô ấy là ai vậy?"

"Lâm...xí nghiệp Lâm thị?"

"Con gái của ông chủ xí nghiệp Cổ thị Lâm Tiêu và Lâm Du tôi đều từng gặp qua, điều không phải là một trong hai cô gái đó, cũng không có nghe hai người họ nói có chị hay em nào."

"Nói không chừng đó là mình tính nào đó, Cổ tổng tài không phải không thích nhất là người trong giới đó sao?!"

Trịnh Từ Kỳ nội tâm tức giận cuộn cuộn, cô ta găm nhẹ nói, "An tĩnh một chút!"

Đám tỷ muội: "..."

Lâm Thiên bước trên đôi giày cao gót từng bước và bước chậm chậm về phía trung tâm hội trường, bước chân của cô có hơi chậm, và tư thế rất chắc chắn, nhưng điều này không ảnh hưởng đến khí chất "Tiêu tiền nữ" của cô, trái lại làm cho mọi người có cảm giác sâu sắc của sự gây thơ.

Cổ Thành Kiều yên lặng đứng ở nơi đó, cho là cô bị khi dễ nên vội vàng chạy tới, thấy chính là một màn như vậy.

"Wow, ở nơi này có kinh hi, hơn nữa là kinh điểm." Cổ Nam Hách nhìn không chuyển mắt, một đôi mắt đào hoa đều say say, "Anh, trước đây em không tin, nhưng bây giờ phải tin rồi, ánh mắt của anh thực sự vô cùng độc."

Nghe em mình nói lại điều mẹ mình miêu tả, Lâm Thiên là một cô bé thấp còi, xấu xí, ngu ngốc. Hắn biết thành kiến của mẹ mình đối với cô, có thể tương lai khẳng định không khá hơn chút nào.

Mới vừa lần đầu gặp mặt, Lâm Thiên sáng sủa khá ái và tính cách đáng yêu khiến hắn bỏ qua vẻ ngoài của cô.

Hiện tại vừa nhìn lại, nhị ca của hắn đúng là đầu đề, chị dâu nhỏ của hắn chỉ cần thay đổi ngoại hình một chút liền có thể dè bẹp bất kỳ một danh môn khuê tú nào khác, cô giống như một nhân vật đáng yêu có vẻ đẹp của một thiên thần, quả thực giống như một miếng vàng chưa được mài dũa.

Đang lúc ánh mắt mọi người đều kinh điểm, Lâm Thiên cuối cùng đi tới trước mặt của Cổ Thành Kiều, cô đưa tay ra trước mặt anh, cười hỏi: "Cổ thủ trưởng, tôi có thể mời ngài khiêu vũ cùng hay không?"

Oanh!!! Trịnh Từ Kỳ giống như nghe sét đánh ngang tai, những lời này, giống như những gì hồi nãy cô ta vừa nói, không ngờ cô ấy lại nói lại với Cổ Thành Kiều

Cổ ý, cô ta tuyệt đối là cô ý!!!

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Súng Báo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Tôi rất sợ đó nha

Cổ Thành Kiều cho ánh mắt oán trách, nhỏ giọng nói một câu, "Đừng làm rộn."

Lâm Thiên bước về phía trước một bước, "Cổ thủ trưởng, chỉ là một điệu khiêu vũ thôi mà, ngại lại từ chối một yêu cầu đơn giản này của tôi sao?"

Oanh!!! Y như đúc câu mà Trịnh Từ Kỳ nói hồi nãy.

Bất quá, kết cục của cô sẽ giống Trịnh Từ Kỳ sao? Mọi người kiên chân mà đợi.

Lúc này, Cổ Thành Kiều làm như rất bất đắc dĩ thở dài, giống như đang nói —— thực sự cô nói như vậy anh không có biện pháp khác.

Anh cầm bàn tay như ngọc mềm mại của cô, thông dong cười yếu ớt, nói rằng: "Tôi vô cùng vinh dự."

Hai người ôm nhau khiêu vũ, Lâm Thiên dịu dàng cười, đôi mắt phá lệ trong trẻo, Cổ Thành Kiều cũng nhìn cô với ánh mắt thâm tình, trong mắt của bọn họ chỉ có đối phương.

Lâm Thiên khiêu vũ không thuần thực, kém xa so với điệu nhảy hồi nãy của Trịnh Từ Kỳ, thế nhưng cô cùng Cổ Thành Kiều cùng khiêu vũ lại phá lệ vô cùng đẹp, tình chàng ý thiếp, chỉ có tình cảm và tình cảm, đây là một điệu nhảy vô cùng đẹp.

Trái lại Trịnh Từ Kỳ, điệu nhảy rực rỡ nóng bỏng và chiếc váy ngắn bị rách, cũng không có vì Lâm Thiên giành được chiếm được âu yếm ưu ái của người đàn ông, trái lại đã khiến cô ta trở thành trò cười trong miệng của những người khác.

Trịnh Từ Kỳ là con gái của Tổng quân sự, tính cách thẳng thắn, mạnh mẽ và quyết đoán, nói làm việc không khỏi có đặc tội với người địa phương, chỉ là tất cả mọi người ngại thân phận của cô ta nên bề ngoài luôn dành cho cô ta những lời khen ngợi đối trá, hiện tại có một người không sợ chết không chỉ cỡi đến trên đầu của cô ta, hoàn hảo cướp đi trái tim của cô ta, đây quả thực là hà đạ.

Rất nhiều người đều ở đây âm thầm vui vẻ, rất nhiều người đều ở trong lòng thầm mắng cô ta đáng đời.

"Từ Kỳ, cô ấy rốt cuộc là ai?"

"Đúng vậy Từ Kỳ, Cổ thủ trưởng sao lại cùng cô gái đó khiêu vũ? Nhìn vô cùng thân mật..."

Trịnh Từ Kỳ khổ không thể tả, bỏ rơi một đám tỷ muội, nhanh chóng chạy đi chỗ khác.

"Từ Kỳ, Từ Kỳ..." Mặc dù đám tỷ muội rất lo cho cô ta, nhưng họ đều không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của những tin đồn bát quái, thấy Trịnh Từ Kỳ chạy trốn như vậy, ai cũng không đuổi kịp, tất cả đều ăn ý ở lại chỗ đó tiếp tục xem Cổ Thành Kiều và Lâm Thiên.

Ngay khi mọi người đang suy đoán về danh tính của Lâm Thiên, Cố Nam Hách bỗng nhiên u oán hô, "Anh, chị dâu nhỏ, sao hai người lại có thể cho tụi em ăn thức ăn cho chó chứ, muốn tụi cậu độc thân này cảm nhận thử sao?"

Mọi người đều kinh ngạc, cái gì, cô gái đó lại là vợ của Cố thủ trưởng?! Rốt cuộc địa vị của cô gái đó là gì a?

Cố Thành Kiều đối với sự oán trách của hần nhìn như không thấy, tầm mắt của anh căn bản chưa từng rời khỏi người của Lâm Thiên, nguyên bản anh muốn cho nàng một kinh hi, hiện tại cô cũng cho anh một kinh hi lớn.

"Không nghĩ tới em ngoại trừ việc tụ tập đánh nhau, còn biết khiêu vũ."

"Có nhiều chuyện anh không nghĩ ra đi."

"Em còn có thể làm gì nữa không? Không bằng nhanh chóng nói cho tôi biết hết, để tôi chuẩn bị tâm lý."

"Hắc, nói cho anh biết không còn thú vị, anh chậm rãi phát hiện đều không phải tốt hơn sao?"

"Có đạo lý."

"Ồi chào ôi chào, anh chậm một chút, tôi theo không kịp, tôi chỉ biết những điều nhảy đơn giản thôi."

"Tôi còn tưởng rằng em rất đa năng chứ."

"Mỗi một thứ biết một chút là được rồi, hừ không nã giá đương cơm ăn, thời điểm mẩu chốt có thể sử dụng tốt là được."

"..." Cố Thành Kiều dĩ nhiên nghe xong không thể chống đỡ nổi, không thể không nói, cô nói hoàn rất có đạo lý.

"Này, vị Trịnh tiểu thư kia, anh tốt nhất giải thích rõ cho tôi."

"..." Cô hoàn đắc ý.

Nhảy một hồi, Cố Thành Kiều liền song song cùng Lâm Thiên đi xuống, lưu lại mọi người đang đứng bình luận bàn toán xôn xao.

Nếu tới làng du lịch suối nước nóng, không có gì đáng tiếc khi thường thức nó.

Mặc dù đang tới ngày, nhưng mà có rất nhiều trò chơi cô có thể chơi được.

Đây cũng là một sự thư giãn và tận hưởng tuyệt vời để mặc áo choàng và đưa đón qua các tính năng ẩm áp và mùa xuân khác nhau.

Bọn họ ở một phòng xung quanh toàn là thủy tinh trong suốt trên ban công tìm được một chiếc ghế sofa ngồi xuống, trên bàn bày đặt những món điểm tâm tinh xảo, một bên nói chuyện phiếm một bên hưởng thụ món quà của thiên nhiên ban tặng. Lâm Thiên nằm trên chiếc ghế, hai chân treo ngửa, tựa đầu lên đùi Cố Thành Kiều, làm sao mà thoải mái được.

"Cha của cô ta và bố tôi là những chiến hữu cũ, chúng tôi lớn lên cùng nhau, cô ta từ nhỏ cũng rất có chủ kiến, mọi thứ cô ta muốn sẽ làm hết sức mình. Tôi đã từ chối cô ta 6 lần rồi, cô ta gia nhập quân đội, và cũng tham gia vào bộ đội đặc chủng."

Lâm Thiên nghi ngờ hỏi: "Như thế thật miễn cưỡng, cô ta tự mình tiến?"

"Đúng vậy, hậu thuẫn lại cứng rắn cũng phải dùng năng lực cá nhân, thành tích của cô ta tốt, mọi thứ đều tranh giành để có được, hơn nữa trong quan hệ, ở bộ đội đặc chủng cũng là như cá gặp nước. Nói thật ra, tôi chỉ xem cô ta là đứa em gái, nếu có việc gì thì từ sớm đã có, hà tất chờ tới bây giờ? Trước đây tôi xem cô ta là đứa em gái, sau này xem như một người bạn, và sau này, cho tới bây giờ, bao quát sau này nữa, tôi chỉ xem cô ta là đồng sự."

"Không biết lời giải thích như vậy, đồng chí Lâm Thiên có hài lòng hay không?"

Lâm Thiên cười ranh mãnh nói, "Kỳ thực tôi chưa từng nghi ngờ anh, bởi vì... Có người nói với tôi từ trước đến nay anh chưa từng nói chuyện yêu đương."

Cố Thành Kiều bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, giọng mang uy hiếp nói, "Ai lại tiết lộ chuyện riêng tư này của tôi cho em biết?"

"Tôi mới không nói cho anh biết người đó là ai đâu, ha ha ha ha, bàn tay của phụ nữ tới giờ anh đều chưa từng sờ qua, anh dự tính làm xử nam cả đời sao?" Lâm Thiên dùng hết sức lực pha trò cho anh vui, thật vất vả mới có một cơ hội, "Đây chẳng phải là tôi cho anh nếm thử mùi vị của nhân gian sao? Ừ, chúng ta cũng vậy, rất công bằng."

Cố Thành Kiều mặt của có chút ngượng ngùng, ai cũng có chuyện không hiểu, phương diện tình yêu này, anh quả thực được khai sáng quá trễ, thông suốt có hơi muộn.

Thân phận của anh và thái độ của anh làm không thể cùng Lâm Thiên bàn luận những chuyện...riêng tư như thế này, anh chỉ có thể làm bộ nghiêm túc nói: "Về nhà tôi sẽ thu thập em sau."

"Ha ha ha ha, anh đồ mặt sao?" Lâm Thiên ngẩng đầu nhìn anh, cười vui vẻ nói, "Ha ha ha ha, Cố Thành Kiều, anh là đang đồ mặt sao?"

Cố Thành Kiều cúi đầu, hai tay giữ cố định khuôn mặt của cô, chậm rãi hạ xuống.

Lâm Thiên hưởng thụ kiểu tương tác ngọt ngào này của người yêu đối với đối phương, đặc biệt nhan sắc đẹp vô cùng của của Cố Thành Kiều để cho cô say mê, anh càng hạ xuống, tìm của cô lại đập càng nhanh, lại càng chờ mong chuyện kế tiếp phát sinh.

Thế là, cô rất phối hợp nhắm mắt lại, chu cái miệng nhỏ nhắn.

Di, sao lâu vậy còn chưa chạm tới? Cầm của cô hếch lên một chút, lại hếch lên một chút, lại hếch lên một chút....

Thẳng đến khi——

"Rống, anh đang đùa giỡn tôi!" Cô mở mắt, thấy Cố Thành Kiều chính làm bộ đánh giả mình, cô vô cùng xấu hổ nha, khuôn mặt cô đỏ như trái cà, "Cô không chán ghét?!"

Cố Thành Kiều nắm lấy cú đấm của cô, nghiêm trang nói: "Nếu chúng ta đều tặng thứ quý giá nhất trên quý nhất cho đối phương, vậy thì càng hẳn là quý trọng đây đó sau này vô số lần."

Thanh âm của anh thấp chỉ đủ cho cô nghe được, lúc xấu hổ cũng vô cùng nghiêm túc như thế, Lâm Thiên liền không nhịn được muốn cười, cô chớp mắt ngáy thơ vô số tội nói: "Sao? Lão đại xê anh ở đây thuyết giáo cái gì? Tôi nghe không hiểu gì hết!"

"..." Cố Thành Kiều triệt để đẩy ngã cô, trực tiếp ôm đầu của cô đụng phải đầu mình một chút, để cho cô háo hảo cảm thụ một chút độ cứng của cô, cảnh cáo nói, "Đừng tưởng rằng em bây giờ đến ngày, tôi cũng không dám động em, em không có khả năng vĩnh viễn đến ngày, đến lúc đó..."

Lâm Thiên phối hợp ôm chính mình, bảy phần đáng yêu và ba phần xấu hổ, run rẩy cơ thể khẽ nói: "Tôi rất sợ đó nha."

"..." Tiểu yêu tinh!

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sừng Báo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Được dân mũ quot;kẻ giết ngườiquot;

Tại trung tâm chỉ huy của Đội Sói, Cao Kỳ Khâm vội vã đi tới phòng làm việc của thủ trưởng, hưng phấn mà báo cáo: "Lão đại, dự cảm của anh quả nhiên không sai, qua ba ngày ba đêm điều tra, chúng tôi ở bờ biển tìm thấy một vết máu trên tảng đá dọc bờ biển, qua kiểm tra DNA đây chính là vết máu của con người không thể nghi ngờ. Chỗ đó rất hiếm người qua lại, chúng ta có lý do hoài nghi đây chính là vết máu của Tứ thúc."

Cố Thành Kiều sắc mặt lạnh lùng, đây là một kết quả tệ nhất.

Cao Kỳ Khâm theo anh rất nhiều năm, đối với phong cách xử sự của anh cũng có hiểu biết, chủ động nói tiếp: "Lão đại, tôi đã phái thêm người ở các sân bay, nhà ga, bến tàu, bao gồm tất cả bệnh viện tìm kiếm tung tích của Tứ thúc, ông ta bị thương, chỉ cần ông ta đi chữa trị, nhất định sẽ lưu lại manh mối."

Lúc này, Ngụy Nam cũng thần sắc vội vàng từ bên ngoài bước vô, vừa tiến đến liền báo: "Lão đại, anh đoán đúng rồi, nữ sinh đại học B mất tích có liên quan đến Tam giác vàng."

Cao Kỳ Khâm lại một lần nữa từ đáy lòng bội phục lão đại, nói: "Ngụy tử, tôi vừa tra được chứng cứ chứng minh Tứ thúc còn sống."

Ngụy Nam gật đầu, "Đám người này không ngừng buôn lậu thuốc phiện, hoàn toàn phá hoại phong tục của Tổ quốc, quả thực súc sinh cũng không bằng."

Trong thời gian họ tham gia lực lượng với lũ đoàn chống ma túy, lũ đoàn chống ma túy đã trao đổi tin tức với đội đặc nhiệm của chúng ta—— Thông tin cuối cùng được gửi bởi lũ đoàn chống ma túy là một số cô gái bị bắt cóc đã được tìm thấy trong một căn cứ tạm thời ở Tam giác vàng.

Vị cảnh sát nằm vùng kia không muốn đa thảo kinh xà, nên không có vào đó để điều tra, chỉ thông báo tin tức này về cảnh đội.

Sau đó, nhiệm vụ tiêu diệt Tam giác vàng là một thành công lớn, viên cảnh sát nằm vùng kia cũng về tới cảnh đội, mà cảnh đội không tìm thấy những cô gái bị bắt cóc này khi họ dọn dẹp các căn cứ khác nhau trong Tam giác vàng.

Tam giác vàng là một tập đoàn buôn lậu ma túy vô cùng lớn, tập đoàn đó có rất nhiều thành viên, nội bộ quan hệ rắc rối phức tạp, có thể nói một khi phá hủy, tùy thời có thể hồi sinh lại. Để phòng ngừa nó tro tàn lại cháy, lũ đoàn chống ma túy vẫn còn rất nhiều việc phải làm, nê Cố Thành Kiều đã xử lý vụ việc.

Chi tình cờ có liên quan đến Lâm Thiên, vì vậy toàn bộ đội đặc biệt sói hoang rất coi trọng vụ án này.

Mặc dù mọi người đều chưa từng thấy qua lâm Thiên, vừa tò mò vừa vô cùng tôn trọng chị dâu này, chuyện của chị dâu là chuyện của lão đại, chuyện của lão đại lại là chuyện của đội đặc nhiệm sói hoang.

Nếu lúc đầu biết vụ án mất tích này, Cố Thành Kiều dựa vào kinh nghiệm phá án nhiều năm, anh đã suy đoán rằng trường hợp của vụ án mất tích này có liên quan đến vụ bắt cóc các cô gái ở Tam giác vàng.

Quả nhiên.

"Lão đại, đám người này rất có kinh nghiệm, tránh được mọi sự giám sát trên đường, thế nhưng, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, chúng tôi đã tìm thấy dấu vết của họ trên camera một cửa hàng tiện lợi trên đường College.."

"Bọn họ chỉ là đi ngang qua, hình ảnh cũng không hoàn toàn rõ ràng, lúc đó Trương Yến bị bắt làm con tin, mà 2 người dẫn ông giữ cô ta ở hai bên bắt được một người tên là Mã Quang Vinh, tên này chỉ có 6 ngón tay, hình ảnh từ camera chỉ thấy được bàn tay của hắn ta, cũng chỉ có 6 ngón tay."

"Căn cứ vào thời gian họ đi qua, bắt cóc Trương Yến rất có thể là vụ phạm pháp cuối cùng bọn họ làm trước khi đến Vân Nam. Do đó, Trương Yến cùng với các cô gái mất tích, rất có thể bị bọn họ dẫn tới Vân Nam, giấu ở chỗ nào đó của Vân Nam."

Đây coi như là một tin tức tốt.

Cố Thành Kiều quyết định thật nhanh, "Lập tức thẩm vấn Mã Quang Vinh, vô luận dùng bất kỳ thủ đoạn nào."

Ngụy Nam lĩnh mệnh cúi chào, "Vâng!"

"Cao Kỳ Khâm, tiếp tục công việc tìm kiếm, tìm cẩn thận một chút, không thể bỏ qua bất kì chi tiết nào có liên quan đến Tứ thúc, các cô gái mất tích chúng ta phải cứu được, cậu cố gắng hoàn thành tốt."

"Vâng, tôi lập tức xuất phát."

Trương Yến không liên lạc hơn 1 ngày đêm, dù sao cô ta mất tích ở trường học, phụ huynh của cô ta mỗi ngày đều ở trường học nháo.

Không chỉ như thế, phụ huynh của cô ta cũng tin lời Nam Ân noia, tìm Lâm Thiên khắp mọi nơi.

Trường học và cảnh sát đều đứng ra xác nhận Lâm Thiên vô tội, cha mẹ của cô ta vẫn không buông tha, mỗi ngày ở cửa trường học đều chặn đường đi của sinh viên, ở cửa lầu kí túc xá cũng đứng chặn, họ cũng kéo theo "Hung thủ Lâm Thiên mau ra đây", "Đại học danh giáo bao che hung thủ Lâm Thiên" đủ các loại biểu ngữ độc ác nhắm vào Lâm Thiên.

Bọn họ trực tiếp đội lên đầu Lâm Thiên hai chữ "Hung thủ".

Trường học trong tình cảnh xấu hổ, trực tiếp đưa quyền cho cảnh sát đứng ra hòa giải, nói là Trương Yến chưa tìm được, sống hay chết đều là không biết được mấy phần trăm, phụ huynh không có khả năng lúc đó bỏ qua.

Lâm Thiên vô tội, phòng ngủ cũng không dám quay về, cửa trường không dám đi, vô trường cũng cứ như kẻ trộm trong lòng đều run sợ.

Trên tàu điện ngầm, Lâm Thiên cuối cùng nhận được cuộc điện thoại của Cố Thành Kiều, "Này, hôm nay anh có rảnh rồi hay không?"

"Có, vừa mới bắt đầu, sò dĩ anh đi ra ngoài gọi cho em, anh sẽ đi vào và có một cuộc họp sau, anh biết em đang chịu ủy khuất."

Lâm Thiên vừa nghe, mũi đau xót, nước mắt ngay trong hốc mắt đảo quanh, "Em không sao mà, em nhớ anh... Anh đi liền đi một tuần chưa trở về, khi nào anh mới trở về?"

"Nhanh thôi."

"Nhanh là khi nào?"

Cố Thành Kiều trước đây người chán ghét nhất với cuộc trò chuyện kiểu này, nhưng là bây giờ đối mặt Lâm Thiên, anh không chỉ luyến tiếc nói một câu, hoàn toàn kiên nhẫn dụ dỗ cô, "Toàn bộ cảnh đội đều đang bận rộn, anh sẽ cố gắng hoàn thành nhanh rồi trở về."

"Ồ."

"Trên tàu điện ngầm sao?"

"Ừ, buổi chiều không có học, về nhà sớm."

"Sao vậy không cho tài xế đón em? Cũng sẽ an toàn hơn."

"Không cần, không có thói quen đó, cũng sợ nhiều hơn nữa một cái tội danh."

Cố Thành Kiều thờ dài, rất yêu thương cô, nhưng anh biết rằng chỉ có thể tìm thấy Trương Yến mới giúp được cô, "Được rồi, vậy em nhớ chú ý an toàn."

"Cố Thành Kiều, Trương Yến đến bây giờ đều không có tin tức, anh nói thử xem cô ấy có thể hay không đã... Em có chút sợ."

"Đừng nghĩ như thế, có cảnh sát đang xử lý điều tra." Theo nguyên tắc bảo mật, anh không thể nói với cô về công việc, bao gồm cả vụ án Trương Yến mất tích.

"Cảnh sát bên kia vẫn chưa có tin tức."

"Không có tin tức hay tin tức tốt, anh cứ nói đi?"

"Hay là..."

Nghe được, cảm xúc của Lâm Thiên hạ rất thấp, Cố Thành Kiều hận không thể lập tức xuất hiện ở bên cạnh cô, nhắc tới cũng kỳ quái, trước đây cũng không có loại cảm giác kiểu như thế này.

"Anh còn phải họp sao?"

"Ừ."

"Cúp máy đi, anh nhanh lên một chút làm việc, làm xong chuyện sớm một chút trở về, em rất nhớ anh."

Cố Thành Kiều ngực không hiểu có điểm khó chịu. Anh muốn nói thêm vài lời với cô, lời đến khóe miệng cũng không thốt ra được, anh luôn cảm thấy mọi thứ thật khó xử. Anh không được sinh ra để nói về những lời ngọt ngào.

"Này? Cố Thành Kiều, anh còn đang nghe máy không?"

"Ồ... Có..."

Lâm Thiên cũng không có nói rằng nghe cuộc điện thoại này cô rất vui, nhưng anh thậm chí còn chán nản hơn vì sự xao lãng cuối cùng của mình.

Đừng xem cô bình thường tùy tiện điên điên khùng khùng, kỳ thực cô ấy chỉ che giấu một trái tim khiêm tốn nhạy cảm của mình thôi.

Gia đình ban đầu đã tạo ra sự nhạy cảm của cô ấy, và kinh nghiệm của cô ấy đã hình thành nên sự khiêm tốn của cô ấy, đang cùng chú di đầu trí so đừng khi trung vừa học được che dấu, ngày hôm nay nếu không cô chắc chắn sẽ bắt lức và ủy khuất rất nhiều, cô cũng sẽ không nghe điện thoại và nói chuyện với bất kì ai.

Ai biết được, một người đàn ông bận rộn với sự nghiệp sẽ không bao giờ hiểu được suy nghĩ nhỏ mọn ích kỷ của cô

Lâm Thiên cần một người để an ủi mình, mà Cố Thành Kiều hết lần này tới lần khác vừa mỗi tối sẽ không thoải mái trong người.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cuối Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 82: Khả năng diễn xuất quả là hơn người (1)

Lâm Thiên chưa bao giờ cảm thấy cô đơn như thế này, bên người không có bạn bè, không có người thân, không có ai để nói chuyện, trong lòng cô vô cùng hoảng sợ.

Tàu điện ngầm đi qua một điểm dừng, cô nhìn vào hành trình quen thuộc của mình, sắp tới trạm đường về Lâm gia.

Ngẫm lại thời gian, cũng gần ba tháng nay không có đi về Lâm gia, từng đưa ra một lời thề sẽ không bao giờ qua lại với gia đình Lâm gia nữa, sống ở đó hơn hai mươi năm cô thật không thể nào chặt đứt được ý nghĩ đó được.

Mợ không thích cô, chị họ cũng rất lạnh lùng với cô, thế nhưng ông nội bà nội và Lâm Du lại rất thương cô.

Bà nội qua đời, ông nội còn đang ở đó, Lâm Du nói ông nội từng nhắc về cô, còn có con nhỏ Lâm Du kia, lúc này lại không biết đang ở đâu vui chơi rồi.

Nếu không, mình đi gặp ông nội?

Nghĩ liền làm, Lâm Thiên gọi điện thoại cho Lâm Du.

"Không phải mày nói tuyệt giao với tao sao? Sao bây giờ lại gọi điện cho tao rồi?" Điện thoại vừa kết nối, Lâm Du liền làm dáng vẻ phách lối chất vấn, "Bản tiểu thư rất bận rộn, có chuyện gì nói mau đi."

Còn là thanh âm quen thuộc, còn là mùi vị quen thuộc, Lâm Thiên hồi phục tinh thần, "Tiện thiếp có đang ở nhà không? Bỏn cung đi giá đến nhìn người."

"Có... Mày về ngay bây giờ sao?"

"Ừ, tàu ngầm đến trạm tao đã đi xuống, đi về xem ông nội."

Thanh âm của Lâm Du không che giấu được vui sướng, "Tao sẽ đến trạm tàu điện ngầm đón mày."

"Hi hi, tiện thiếp phiêu chuyển, không uống công Bỏn cung ngày ngày đều thương nhớ người."

"Lâm Thiên, mày cút cho tao!"

"Ha ha ha ha hắc..."

Ra khỏi trạm xe lửa, Lâm Thiên liếc mắt liền thấy được một chiếc se maserati màu đỏ chói, Lâm Du mang kính râm, tinh nghịch trên choker nói: "Tiểu thư đi đâu? Có muốn hay không tôi chở cô đi một đoạn đường?"

Lâm Thiên ngồi trên xe, đặt một túi nước hoa quả ra phía sau, nói: "Tiểu Lâm, lái xe, đến chỗ cũ."

"..." Lâm Du liền nổi giận, cảm tình cô hay xem cô như là tài xế, cô tức giận hỏi, "Lâm Thiên, sao mày lại luôn đối xử với tao như vậy, tao không sĩ diện sao?"

Lâm Thiên đưa tay ra, lưu manh dùng ngón tay chạy dọc theo gương mặt Lâm Du, tà mị cười, hỏi: "Mặt mũi đáng giá mấy đồng tiền?"

Lâm Du thực sự rất biết không biết phải nói gì, nhưng cô không thể phủ nhận rằng, Lâm Thiên không là nam nhân thực sự quá đáng tiếc, nhìn hình dạng của cô liền biết, có thể khiến nữ nhân động tâm, "Này, chú ý cử chỉ của mày, bây giờ mày đã là người có chủ, Cổ đại thiếu gia không biết bộ dạng lưu manh này của mày sao?"

"Anh ta sao, " Lâm Thiên về mặt cười xấu xa, "Hôm nào để cho anh ta biết một chút."

"Xem ra cuộc sống đám cưới của bạn rất ngọt ngào a."

Lâm Thiên mím môi nhếch cười, "Tạm được, mày chỉ là một đứa trẻ, hỏi thăm chuyện của người lớn làm gì, chuyện tâm lái xe đi."

"... Được rồi tao nói không lại mày!"

Hai chị em dọc theo con đường này cười cười nói nói, sự lo lắng trong lòng Lâm Thiên tiêu tán không ít, đến Lâm gia, xe lái vào trong sân, cô liền thấy một chiếc xe lạ hoắc có rèm che đậu ở chỗ này.

"Nhà mày có khách sao?"

"Không biết, đó là khách của ba tao, không có quan hệ gì với chúng ta, chúng ta đi tìm ông nội, ông ấy cả ngày đều nhắc tới mày."

"Ừ."

Lâm Thiên xuống xe, mang theo nước hoa quả, theo Lâm Du đi vào trong nhà.

Hai người vừa mới bước vào phòng khách, chợt nghe được giọng nói của mợ, "Cái gì, chuyện đêm đó chưa hoàn thành sao?"

"Không thể như vậy được, tôi ngay cả mọi người đều không thấy, vội vàng đón chuyến bay đi, " Hoa Thiên Minh giờ ra một con số, "Bây đơn đặt hàng, giá trị hơn 700 vạn, bận rộn suốt ba tháng, cuối cùng cũng đàm phán thành công.

Lúc này, nội tâm của Chu Mạn Ngọc và Lâm Bồi vô cùng hoảng loạn, nhưng không lộ ra bên ngoài nửa điểm, Lâm Bồi nhất thời không phản ứng kịp, chỉ có Chu Mạn Ngọc thôn minh, đặc biệt nói khoa trương: "Đó là đó là, chuyện làm ăn quan trọng, hơn 00 vạn, ông trời của tôi, Hoa ca thật lợi hại, Lâm Bồi nhà tôi có một phần năng lực như ông thì tốt rồi."

Tìm Lâm Bồi như có gì đó xát vào, biểu tình có chút xấu hổ, Chu Mạn Ngọc giả bi thương nói một chuỗi dài, "Ai nha, Lâm Bồi nhà tôi không biết sao, thân thể không tốt, công ty cũng đang không tốt, vận khí vô cùng xấu."

- -----

Chắc hẳn mọi người đã biết tình trạng thiên nhiên hiện nay trên thế giới rồi đúng không?!

Editor sẽ tóm tắt một chút về tình hình hiện tại:

[TIN MÔI TRƯỜNG CHẤN ĐỘNG]

BẢO HỦY DIỆT BĂNG XUẤT HIỆN TẠI BẮC CỰC □□□❄️□□

BÊN CẠNH CÁC ĐÁM CHÁY RỪNG Ở AMAZON, TRUNG PHI, VÒNG BẮC CỰC VÀ TRÊN KHẮP THẾ GIỚI, ĐÂY NÊN LÀ THÔNG TIN QUAN TRỌNG NHẤT CẦN ĐƯỢC CHÚNG TA CHÚ Ý.

Tương lai của loài người đang được quyết định và diễn ra ngay giờ phút này.

Hiện có một cơn bão lớn đang đi vào khu vực Vịnh Hudson và Cửa Tây Bắc (Northwestern Passages) thuộc lãnh thổ Canada ở Bắc Cực. Hai ngày nữa cũng sẽ có thêm một cơn bão hình thành ở khu vực phía Nam đảo Greenland và di chuyển lên Bắc Cực ngang qua Biển Na Uy. Đây là những cơn bão sẽ đem nhiệt lên vùng cực, gây tan băng ở tốc độ kinh khủng nhất.

Đã hai tháng qua, giới khoa học chứng kiến các hiện tượng chưa từng xảy ra ở Bắc Cực, như mưa rơi và sét đánh. Điều đó có nghĩa là thời tiết ở vùng cực này đã bắt đầu ấm lên và có hình thái khí hậu như vùng cận cực và ôn đới. □□□□□□

Đây lại là hệ quả cho hành động tàn phá môi trường do con người gây ra, khí CO2 thải ra quá mức, gia tăng "hiệu ứng nhà kính", ấm lên toàn cầu, dẫn đến chuỗi thời tiết cực đoan El Nino. Và cơn bão này chỉ là 1 "hạt tố" mới trong chuỗi hiện tượng thời tiết cực đoan đó! Nếu nhân loại không chung tay bảo vệ môi trường thì tương lai sẽ xuất hiện nhiều hiện tượng kinh khủng hơn.

[https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/...](https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/) các bạn hãy vô đây sign và chia sẻ cho mọi người biết, cũng như hãy tải ứng dụng Ecosia: Vì cứ 45 lượt tìm kiếm các cậu đã gián tiếp trồng thêm 1 cây xanh □.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 83: Khả năng diễn xuất quả là hơn người (2)

Lâm Bồi gật đầu phụ họa, bây giờ trong đầu ông ta chỉ nghĩ đến một việc, vô luận như thế nào hẳn đều phải xác định một chút, "Hoa ca, cho nên nói ngày đó anh cùng cháu gái của tôi chưa từng phát sinh chuyện gì đúng không?"

"Đúng vậy, lão đệ, xảy ra chuyện gì với em sao? Anh không phải mới vừa mới nói rất rõ ràng sao?"

Chu Mạn Ngọc đẩy vai chồng mình một chút, "Anh này, nói anh chậm chạp thật đúng là chậm chạp, trọng điểm thị Hoa ca kiểm được rất nhiều tiền nha, anh ấy còn không bán khoản muốn giúp công ty chúng ta có vượt qua nguy cơ trước mắt, phần ân tình này chúng ta nhất định phải ghi nhớ kỹ."

Lâm Bồi như là bừng tỉnh lại, nắm chặt tay của Hoa Thiên Minh, cảm động đến rơi nước mắt nói rằng: "Hoa ca, nhờ sự giúp đỡ của anh công ty của em mới vượt qua được nguy cơ này, phần ân tình này Lâm Bồi em trọn đời khó quên, ngày khác chỉ cần anh tới chỗ em, chỉ cần nói một tiếng, tiểu đệ em nhất định sẽ không chối từ việc gì anh nhờ."

Quả nhiên là vợ chồng, khả năng diễn xuất quả là hơn người.

Hoa Thiên Minh thoáng nhìn qua 2 người đang đứng ngoài cửa, đảo mắt nhìn qua lại, trước mắt sáng ngời, "Chu choa, tiểu Thiên, con trở lại rồi sao?!"

Lâm Bồi và Chu Mạn Ngọc xoay người nhìn lại, không phải chỉ là Lâm Thiên thôi sao, hai người bọn họ sợ đến thở mạnh cũng không dám, lặng lẽ nhìn nhau, miễn cho Hoa Thiên Minh mất hứng.

Hoa Thiên Minh vẻ mặt tươi cười vẫy tay về phía hai cô gái, hẳn tương đối có phúc tướng, cười rộ lên, trên mặt thịt đều cùng đi, ánh mắt không lớn nhìn về phía cửa, nhìn qua hãy cùng một tron mắt giống như một.

"Tiểu Thiên, tiểu Du, mấy tháng không gặp, các cháu càng ngày càng đẹp."

Nếu đã nhìn thấy, Lâm du cũng nghiêm chỉnh đi qua chào hỏi, cô lễ phép nói: "Hoa thúc thúc hảo."

Lâm Thiên thấy Hoa Thiên Minh khuôn mặt dữ tợn làm cô buồn nôn, chuyện chú cùng mợ cô và cả tên Hoa Thiên Minh đó cô còn nhớ rõ, cô chỉ là thiếu niên, không tốt như bọn họ chuyện đã xảy ra còn có thể giả vờ như không biết gì.

"Tôi tới, chú có chút quà cho các cháu đây." Ánh mắt Hoa Thiên Minh chăm chú nhìn Lâm Thiên, hai cô gái hẳn nhìn từ nhỏ lớn lên tới tận bây giờ, càng ngày càng tươi sáng và vô cùng xinh đẹp, đặc biệt là Lâm Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn, eo nhỏ, chân thon dài, giống như cô gái bước ra từ truyện tranh, mê hoặc hẳn đến chóng mặt.

Hoa Thiên Minh nhớ thương Lâm tiểu thư biết bao năm, hẳn rất muốn nếm thử mùi vị của thiếu nữ là như thế nào.

Lâm Tiêu càng lớn càng thành thực, đẹp lại càng đẹp, nhưng không phải là phong cách mà hắn thích.

Lâm Du cũng thế, đẹp như yêu tinh, hoạt bát rộng rãi, cười lên vô cùng ngọt ngào.

Lâm Thiên ngược lại rất hợp miệng hắn, sờ đi lúc Lâm Bồi trao đổi muốn thay thế thành Lâm Thiên, hẳn không hề nghĩ ngợi đáp ứng, nếu không phải lúc đó có việc, hẳn đã sớm đem Lâm Thiên bỏ vào trong túi, tư vị kia, chỉ là ngấm lại cũng làm cho người ta ngây ngất.

"Đến đây đi, " Hoa Thiên Minh mang quà ra, phân phát cho hai người, "Cầm đi, đây là Hoa thúc thúc mang từ Mỹ về, các con đều đã là thiếu nữ không phải rất thích son môi sao? Cầm đi, mỗi người một bộ."

Chắc hẳn mọi người đã biết tình trạng thiên nhiên hiện nay trên thế giới rồi đúng không?!

Editor sẽ tóm tắt một chút về tình hình hiện tại:

[TIN MÔI TRƯỜNG CHẤN ĐỘNG]

BẢO HUY DIỆT BĂNG XUẤT HIỆN TẠI BẮC CỰC □□□* □❄□

BÊN CẠNH CÁC ĐÁM CHÁY RỪNG Ở AMAZON, TRUNG PHI, VÒNG BẮC CỰC VÀ TRÊN KHẮP THẾ GIỚI, ĐÂY NÊN LÀ THÔNG TIN QUAN TRỌNG NHẤT CẦN ĐƯỢC CHÚNG TA CHÚ Ý.

Tương lai của loài người đang được quyết định và diễn ra ngay giờ phút này.

Hiện có một cơn bão lớn đang đi vào khu vực Vịnh Hudson và Cửa Tây Bắc (Northwestern Passages) thuộc lãnh thổ Canada ở Bắc Cực. Hai ngày nữa cũng sẽ có thêm một cơn bão hình thành ở khu vực phía Nam đảo Greenland và di chuyển lên Bắc Cực ngang qua Biển Na Uy. Đây là những cơn bão sẽ đem nhiệt lên vùng cực, gây tan băng ở tốc độ kinh khủng nhất.

Đã hai tháng qua, giới khoa học chứng kiến các hiện tượng chưa từng xảy ra ở Bắc Cực, như mưa rơi và sét đánh. Điều đó có nghĩa là thời tiết ở vùng cực này đã bắt đầu ấm lên và có hình thái khí hậu như vùng cận cực và ôn đới. □□□□□□

Đây lại là hệ quả cho hành động tàn phá môi trường do con người gây ra, khí CO2 thải ra quá mức, gia tăng "hiệu ứng nhà kính", ấm lên toàn cầu, dẫn đến chuỗi thời tiết cực đoan El Nino. Và cơn bão này chỉ là 1 "hạt tố" mới trong chuỗi hiện tượng thời tiết cực đoan đó! Nếu nhân loại không chung tay bảo vệ môi trường thì tương lai sẽ xuất hiện nhiều hiện tượng kinh khủng hơn.

https://secure.avaaz.org/campaign/en/amazon_apocalypse_loc/... các bạn hãy vô đây sign và chia sẻ cho mọi người biết, cũng như hãy tải ứng dụng Ecosia: Vì cứ 45 lượt tìm kiếm các cậu đã gián tiếp trồng thêm 1 cây xanh □.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sủng Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 84: Cố Thành Kiêu không cho phép tôi ăn ở bên ngoài

Bộ son môi này là bộ phiên bản giới hạn trong ngày Giáng sinh, một bộ tám thời, tất cả màu sắc đều là màu đang được ưa chuộng nhất hiện nay, thương hiệu này được gọi là thương hiệu vàng dành cho các tiểu thư nhà giàu, một số màu trong này đều đã hết hàng.

Lâm Du là một người vừa nhìn thấy mỹ phẩm thì biến thành người nào tàn, vừa nhìn thấy bộ son môi tinh xảo này hai mắt đã sáng rực, một câu cũng là Hoa thúc thúc, làm cho quan hệ thân thiết hơn.

Nhưng Lâm Thiên lại làm không được, cô không thể đối với Hoa Thiên Minh chủ và mợ lộ ra một chút xấu hổ về tươi cười, thứ nhất cô thấy việc này vô nghĩa, thứ hai, với lại cô đối với Hoa Thiên Minh người này cảm thấy đặc biệt vô cùng ác cảm.

"Cảm ơn, tôi không cần."

Lâm Du liếc nhìn Lâm Thiên như kẻ ngốc, trong lòng thầm mắng, mày thật ngốc nha, mày không thích có thể cho tao mà!!!

Hoa Thiên Minh không hề lo lắng cũng không tức giận, cầm bộ son môi nhét vào trong tay của Lâm Thiên, thậm chí còn muốn chạm vào tay của cô, "Tiểu Thiên, đây là tâm ý của Hoa thúc thúc, con nếu là không thích, Hoa thúc thúc sẽ mua cho con thứ con thích."

Lâm Thiên lùi về sau một bước, ánh mắt chán ghét và ghê tởm, giống như Hoa Thiên là một con chó hoang mắc bệnh dịch, cô tức giận nói rằng: "Tôi không lạ gì vật của ông."

"..." Hoa Thiên Minh có chút xấu hổ, nhưng vẫn là lòng tràn đầy nhiệt tình nhìn cô, khóe miệng không cầm được ý cười, nha đầu điều ngoa này, tính tình khá nóng nảy, trái ớt nhỏ của tôi, thúc thúc vô cùng thích con.

Lâm Bồi và Chu Mạn Ngọc tự nhiên cũng hiểu rõ ràng suy nghĩ của Hoa Thiên, tiền đã thanh toán, người chính là của hắn.

Thế nhưng, hôm nay là kế hoạch có sự thay đổi, đặc tội ai cũng không thể đặc tội Cố Thành Kiêu nha, Lâm Bồi nhanh tiến lên bắt chuyện, "Hoa ca, tiểu đệ đây có chuyện cần nói với anh, tiểu Du, tiểu Thiên, các con đi chỗ khác chơi đi."

Lâm Thiên cảm thấy may mắn, quay lưng bỏ đi, sớm biết rằng sẽ đụng phải người này, đánh chết cô cũng không tới đây.

"Hoa thúc thúc, để con cầm giúp cô ấy, " Lâm Du nhanh chóng cầm bộ son môi nhanh chóng đi chỗ khác, "Thiên gia, chờ tao một chút..."

Hoa Thiên Minh ánh mắt lưu luyến không rời nhìn Lâm Thiên, hắn nói: "Lâm lão đệ, anh nói với chú em cái này, hôm nay mục đích anh tới đây là vì chuyện của tiểu Thiên, không phải chuyện thương lượng lúc đầu đâu tốt sao?!"

Điều đáng sợ là đây, một bên là người bảo hắn nói, một bên lại để cho hắn bảo mật, Lâm Bồi mặt đầy nếp nhăn, "Hoa ca, em nghĩ tiểu Thiên cũng có chủ ý của mình, em còn chưa ép buộc con bé được?"

Hoa Thiên Minh vừa nghe, sắc mặt ông ta trầm xuống, "Lâm lão đệ, lời này của đệ là ý gì? Lúc đầu đệ không phải nói như vậy, hiện tại vừa có tiền, công ty vừa qua khủng hoảng, em đã nghĩ quyết nợ?"

"Không không không, tuyệt đối không phải như vậy, Hoa ca, em cũng có nỗi khổ trong lòng..."

Người khéo léo như Chu Mạn Ngọc lúc này cũng choáng váng, bà ta còn nhớ rõ ngày đó Lâm Thiên lúc trở lại ánh mắt hung tợn nhìn bọn họ, trên người cô và trên mặt cũng đều có thương tích, nếu như nói đêm hôm đó cô không phải là bị Hoa Thiên Minh làm chuyện đó, như vậy là bị ai làm?

Chu Mạn Ngọc thực sự không dám nghĩ, Hoa Thiên Minh không dễ chọc, Cố Thành Kiều càng không dễ hạ, hơn nữa Cố lão người tham mưu đã ra nghiêm lệnh để cho bọn họ bảo mật, bằng không sẽ giết chết không tha.

Giết không tha, dù bà ta có lá gan lớn hơn nữa, cũng không dám cùng Cố gia đối chọi.

Từ khi chuyện của Lâm Thiên phát sinh tới nay, bà ta là ăn không ngon ngủ không yên, cả người tinh thần đều không bằng lúc trước, giống như đầu của mình lúc nào cũng có thể rơi được.

Đối mặt với ánh mắt cầu cứu của chồng, bà ta cũng bất lực.

Vào thời điểm Hoa Thiên Minh gây sự, Lâm Tiêu từ trên lầu hai đi xuống, nói: "Ba, mẹ, Lâm Thiên và Cố Thành Kiều quan hệ của hai người họ đã sớm công khai rồi."

Chu Mạn Ngọc lạnh sống lưng cả người âm trầm, công khai, nói cách khác, Cố gia sẽ không trả lại hàng, Lâm Thiên đã trở thành con dâu của Cố gia.

"Ai..." Chu Mạn Ngọc hai chân tê liệt ngã xuống sofa, xong thật sự đã gặp báo ứng.

Hoa Thiên Minh cũng sững sốt hơn nửa ngày, hẳn nhiều lần tự hỏi mình về câu nói của Lâm Tiêu, ánh mắt có loại biến hóa rất nhỏ, "Cố Thành Kiều? Thủ trưởng nước ta con trai của Cố gia sao?"

Lâm Tiêu: "Đúng vậy, tôi nghĩ đại khái là bởi vì Lâm Thiên muốn che giấu Cố Thành Kiều chuyện này, sợ dĩ chưa từng cần ai theo đuổi, dù sao cũng rất hổ thẹn."

Lâm Bồi có chút lưỡng cố, "Láo xược, tại sao con biết chuyện này...?"

"Cha không cần biết tại sao con lại biết chuyện này, " Lâm Tiêu khinh bỉ nhìn thoáng qua cha mẹ mình, châm chọc nói, "Không muốn người khác biết thì đừng có làm, làm cũng đừng lưu lại nhược điểm, các người tự cầu khẩn rằng Cố Thành Kiều vĩnh viễn cũng không biết chuyện này!"

Chu Mạn Ngọc mất hết tuyệt vọng, Lâm Bồi cũng giống như gà chọi bị thất bại, bọn họ đều là người từng trải, thử hỏi có người đàn ông nào có thể chịu được sự sỉ nhục này?!

Lâm Thiên sau khi thăm ông nội xong chuẩn bị đi về, Hoa Thiên minh đã đi rồi, chú mỵ và chị họ đều đang ngồi trong phòng khách.

"Tiểu Thiên, " Chu Mạn Ngọc vừa thấy cô đi ra, vẻ mặt tươi cười ngênh đón, so với con gái ruột còn muốn thân thiết hơn, "Tiểu Thiên, khó có được dịp con trở về, không bằng ở lại ăn cơm chiều với chúng ta."

Lâm Thiên vẻ mặt nhậm nhậm nói: "Không được, Cố Thành Kiều không cho phép tôi ăn ở bên ngoài."

Một câu nói trực tiếp khiến tất cả mọi người ngậm miệng.

Sau khi Lâm Thiên rời đi, Chu Mạn Ngọc nhỏ giọng căn dặn Lâm Du, "Tiểu Du, con với tiểu Thiên có quan hệ tốt, sau này nói giúp cha mẹ vài câu tốt trước mặt con bé nghe chưa?!"

Lâm Du cái gì cũng không biết, chỉ cho rằng là vì trước đây mẹ cô đối xử không tốt với Lâm Thiên nên giờ hối hận, cô ta cười cười nói: "Mẹ, người yên tâm, cô ấy không phải là người keo kiệt."

Lâm Tiêu nhướn nhướn lông mày, khinh thường hỏi ngược lại: "Chỉ cô ta? Một đứa không cha không mẹ thì có thể làm được gì?"

Lâm Du: "Nói chung danh phận lớn hơn chị, chị mang giày cao gót của em có thể tức giận một tháng, nhưng em mỗi ngày cùng cậu ấy chửi nhau cũng không có tức giận."

Lâm Tiêu: "... " Thực sự là một đứa ngu xuẩn cái gì cũng không biết.

Từ Lâm gia đi ra, Lâm Thiên tâm tình không tệ, nếu như không phải gặp Hoa Thiên minh cái người độc ác kia, tâm tình của cô sẽ càng tốt hơn nhiều.

Người hiền lành không có nhiều thù hận, kỳ thực kể từ khi biết đêm hôm đó người đàn ông đó là Cố Thành Kiều, cô cũng đã không hận chú và mẹ của mình nữa, không có sự ích kỷ độc ác của họ, sẽ không có cô và Cố Thành Kiều ngẫu nhiên nên duyên.

Ngẫm lại chuyện sinh từ ngay trước mắt, sau đó tự hỏi bản thân mình, cô nghĩ rằng cô đã rất may mắn.

Sắc trời dần tối, trạm xe lửa đang trong thời gian đông nghẹt, sân ga và toàn bộ lối đi đầy áp người đứng đợi.

Lâm Thiên chen ở trong đám người, đám đông đang chen chúc di chuyển lên phía trước, phương hướng đều có chút không nhận ra.

"Chớ đẩy, chớ đẩy, tôi đi phía bên trái, nhường một chút, làm phiền mọi người nhường tôi một chút."

Mọi người thấy Lâm Thiên chỉ đi về hướng bên trái, nhưng đám đông bao vây cô cố chấp đi về phía bên phải, Lâm Thiên cuối cùng ý thức được chuyện khác thường——lúc này cô bị bao vây bởi một nhóm những người đàn ông cao lớn, bọn họ làm thành một vòng tròn chỗ cô đang đi.

"Đại ca, nhường cho tôi qua một chút được không? Tôi muốn đi đến đó." Lâm Thiên trực tiếp đẩy cánh tay bọn họ ra, nỗ lực từ trong bọn họ làm khe hở chen ra ngoài.

Thế nhưng, phía sau một người đàn ông dùng khăn có tẩm thuốc mê bịt chặt miệng cô lại, cô đang muốn hét to, há miệng, một mùi cay ngay mũi đập vào mặt, chui thẳng vào miệng và mũi của cô.

Chu vi ở đây rất đông người, chen chúc nhau đi, nơi thành đoàn, gần nhau cũng không biết người kế bên xảy ra chuyện gì, chớ nói chi là người đứng ở đằng xa, Lâm Thiên cứ như vậy bị một đám người đàn ông "Thủ hộ" mang vào trong thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Mặt trái của xã hội

Lâm Thiên giống như mấy con ma từ trong bóng tối bị vác ra ngoài, tóc tai bù xù nhếch nhác nằm ở ghế phía sau, hù dọa vô số người, cũng hù dọa luôn cảnh sát giao thông.

"Tôi trông cậy vào bạn!" Đám người cảnh sát giao thông hoàn không có phản ứng nhiều, Hồ Tử đột nhiên dùng sức mở cửa xe, trực tiếp đánh bật cảnh sát giao thông ra xa vài mét.

Những người tuyệt vọng như Hồ Tử, có thể được coi như những công dân tốt khi họ không bị phơi bày. Một khi bị phơi bày, trốn thoát là lựa chọn duy nhất của họ.

Xe không mở được, hẳn chạy không được.

Hắn trực tiếp rút súng nhắm hướng cảnh sát bắn một phát súng, "Pằng" một tiếng, vang tận mây xanh, mọi người đi xung quanh sợ hãi chạy toán loạn, tiếng hét chói tai, âm thanh hét to, tiếng khóc của những đứa bé, vãn vang không ngừng.

"Bắt hắn lại, anh dám bắn chết một cảnh sát giao thông, chán sống rồi!"

Hồ Tử nỗ lực từ trong tay cảnh sát giao thông đoạt lại chìa khóa xe, nhưng cảnh sát giao thông chìa khóa vẫn nắm chặt trong tay, mặc dù ông đã bị bắn vào ngực và đang chảy máu rất nhiều.

Lâm Thiên nhảy ra đã sử dụng hết khí lực của mình, cô nằm ở chỗ này, nhìn thấy cảnh sát giao thông sắp chết vẫn bất chấp man rợ của bọn côn đồ, tay cô nắm chặt vô lăng, bấm còi của chiếc xe.

"Đi chết đi!" Hồ Tử một cước hướng cảnh sát giao thông, cảnh sát giao thông cuối cùng chống đỡ hết nổi ngã xuống đất.

Hồ Tử đoạt lại chìa khóa xe trên tay ông cảnh sát giao thông, trực tiếp xóc cả người Lâm Thiên lên, lại hung hăng ném ra phía sau, "Tao lại đánh giá thấp mày, thói đàn bà."

Té lộn nhào một cái, Lâm Thiên ngã rất đau rất đau, lưng và toàn bộ người cô rơi đất, cô cảm thấy xương như bị vỡ ra thành từng mảnh.

Cách đó không xa truyền đến tiếng còi xe cảnh sát, Hồ Tử khịt mũi quay lưng nhìn vào hướng cột đèn, "Con m nó! Lão tử liều mạng với các ngươi."

Hồ Tử đạp chân ga chạy đi, bởi vì tốc độ quá nhanh, lưng và cả người Lâm Thiên trượt như một quả bóng lăn.

Đau đớn kịch liệt để cho đầu óc cô càng thanh tỉnh, tốc độ của xe khiến cho cô cảm thấy sợ hãi hơn bao giờ hết.

Hóa ra, đây mới là thế lực tà ác chân chính trong xã hội hiện nay, cô bình thường luôn nói rằng"Có thể sử dụng vũ lực giải quyết sự tình tuyệt đối không tổn nhiều nước miếng" lúc đó chỉ là một cuộc chiến nhỏ.

Nhớ tới Trương Yến, nhớ tới vị cảnh sát giao thông vô tội kia vừa chết, cô đột nhiên hiểu ra, nào có năm tháng yên tĩnh, bất quá là có người giúp cô dọn đường ở phía trước.

Hồ Tử lái xe trên đường với tốc độ rất nhanh, giờ cao điểm còn chưa qua, trên đường cao tốc hiện giờ rất đông, hắn vội vã chạy qua làn đường dành cho xe máy, thậm chí lỏi đi bộ, nơi đó một con hẻm, cũng không biết có người hay không?!

Lâm Thiên bỏ mặc tất cả cho số phận an bài, đừng nói cô hiện tại có một chút khí lực, cho dù có khí lực, cũng chưa chắc chạm được hắn.

Tiếng còi xe cảnh sát càng ngày càng nhiều, càng ngày càng gần, cảnh sát chính đang toàn lực đuổi bắt và bao vây bọn họ.

Lâm Thiên cố sức cầm lấy bàn ủi dưới ghế và từ từ leo lên từng bước một, chậm rãi từng bước một đứng lên, cô cảm giác được thế lực của mình đang ở từng điểm từng điểm hồi phục lại.

Bên ngoài vẫn như cũ có âm ỉ tiếng động lớn tiếng huyền ảo, hô to thanh, tiếng hét chói tai, tiếng khóc, còn có tiếng đánh, liên tiếp.

Cô không biết chiếc xe đã đi tới nơi nào, cũng không biết Hồ Tử muốn lái đi đến nơi nào.

Bất quá điều cô chắc chắn khẳng định là, Hồ Tử hiện tại khẳng định rất hoảng loạn.

"Anh đi tự thú đi, anh có trốn cũng không thoát đâu." Cô quay người về phía trước nói.

"Thối đàn bà, có tin là tao bắn một phát mày liền chết không?!"

Lời đe dọa như vậy, khiến Lâm Thiên sợ đến hai chân như nhũn ra, thế nhưng, cách đó không xa tiếng còi xe cảnh sát lại đang vô hình làm cho cô càng có thêm lòng tin.

Đúng lúc này, ngã tư đường ở phía trước bất ngờ xuất hiện một người mẹ và cô con gái, người mẹ trẻ nắm tay cô con gái, cô con gái nhỏ trông như chỉ mới bốn, năm tuổi vừa nhảy vừa đi.

"Dừng lại!" Lâm Thiên theo bản năng quát to lên, "Phía trước có người, mau dừng xe lại!" Cô vội vã nắm chặt tay lái không buông.

"Muốn chết à?! Lăn đi chỗ khác!" Hồ Tử nâng khuỷu tay lên và hung hăng đập vào mặt cô.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, người mẹ đã phản ứng nhanh hơn, không nhanh như chiếc xe và nó sắp đâm vào người hai mẹ con. Cả hai mẹ con đều sợ hãi.

"....." Bánh xe ma sát với mặt đường phát sinh tiếng va chạm bén nhọn, trong khi Hồ Tử dùng khuỷu tay đánh cô, cô cố sức xoay mạnh tay lái, chiếc xe quay mạnh và lao thẳng vào vành đai bên ven đường.

Diện bao xa phương hướng đột nhiên chuyển, khả tốc độ xe một điểm không thay đổi, bởi vì quán tính, toàn bộ thân xe đều nghiêng nhiều, phi dụng phải xông qua lục hóa đài.

"A!" Tất cả mọi người hét ầm lên, bao gồm cả hai người trong xe là Lâm Thiên và Hồ Tử.

Phía sau vành đai là một sườn dốc, và dưới con dốc đó là một dòng sông lớn.

Bởi vì tốc độ xe quá nhanh, chuyển biến quá cấp, chiếc xe quay 90 độ nhưng tốc độ không đổi, thủy tinh trong nháy mắt vỡ tan tành, sau đó mất không chế tuột xuống sườn dốc, phá hết hàng rào phòng vệ, trực tiếp rơi xuống con sông.

Nhiệt độ vào ban đêm mùa đông ở thành phố B đã giảm xuống không độ, con sông rất sâu, trên mặt sông đã đóng băng, nước sông lẫn vào miếng băng mỏng, lạnh đến thấu xương.

Chiếc xe lao xuống, không có cửa sổ chặn lại, cơ hồ gần như chìm xuống sông.

Vào thời điểm chiếc xe lao xuống, Lâm Thiên đã cảm thấy đau cũng không gì hơn cái đau này, nào biết còn có thể rơi vào trong nước sông lạnh như băng này.

Cảm giác lạnh đến thấu xương này, trực tiếp kéo cô trở lại từ cõi chết, buộc cô phải trải qua một quá trình chết đau đớn hơn.

Một khắc kia, cái chết sáng khoái đối với cô mà nói, dĩ nhiên thành một loại hy vọng xa vời.

Qua một lúc chiếc xe cuối cùng đã chìm hoàn toàn, chỉ có những gợn nước trên sông phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh đèn đường.

Hầu như đồng thời, một mảnh mẽ thân ảnh của không chút do dự thả người nhảy, vừa... vừa đâm vào trong sông.

"Xôn xao" một tiếng âm hưởng, cách diện bao xa rơi xuống nước điểm ba thước có hơn địa phương, đột nhiên lộ ra một người đầu lai.

Thị hồ tử.

Đối mặt với cái chết, ai cũng e ngại, bị trọng thương chỉ có thể cố gắng toàn lực chạy trốn, la hét cầu cứu mạng.

Đúng lúc chạy đến cảnh sát quên mình nhảy vào trong sông cứu hẩn, dù cho hẩn là kẻ bất cóc hung ác, cũng nên cứu hẩn một mạng giữ lại để pháp luật trừng trị.

"Lão đại, lão đại..." Người chạy đến cuối cùng Tổng Cảnh Du cảm thấy cực kì hối hận.

Sau khi tiếp nhận vụ án mất tích của Trương Yến, bọn họ thông qua vô số video giám sát đường bộ đã phong tỏa được một số xe ô tô khả nghi. Chiếc xe này cũng là một trong số đó.

Sau khi phân tích và nghiên cứu qua, đội đặc nhiệm đã phong tỏa được chiếc xe, chiếc xe là một chiếc xe bị hỏng, biển số là giả và không thể tìm thấy thông tin chủ xe.

Chiếc xe này đã đậu trong một nhà để xe trong nửa tháng, bọn họ chỉ có thể thủ chu đãi thỏ (ý là há miệng chờ sung).

Cho tới chạng vạng tối ngày hôm nay, chiếc xe cuối cùng cũng nghênh đón chủ nhân của nó.

Sau khi tập đoàn buôn lậu thuốc phiện Tam Giác Vàng bị bắt ở Vân Xuyên, t mặc dù một số nhà lãnh đạo quan trọng đã chết và bị bắt, tuy nhiên có nhiều thành viên đã bỏ trốn và họ liên lạc với nhau trong bí mật.

Chạng vạng tối, nghi phạm từ bãi đỗ xe lái đi xa, đội đặc nhiệm lập tức triển khai theo dõi hành động.

Thông qua camera giám sát của ga tàu điện ngầm, bọn họ chính mắt thấy nghi phạm thấy được cách nghi phạm nhốt cô gái mục tiêu từng bước, và cuối cùng đã thành công trong việc bắt giữ cô gái.

Phóng trường tuyến, thu được cá lớn, đây là chế định đuổi bắt phương châm của Cố Thành Kiều, anh muốn cứu Trương Yến và các cô gái vô tội khác, càng muốn tìm ra tung tích của Tử thúc đang lẫn trốn.

Cuộc điều tra của cảnh sát giao thông về tên lái xe khi say rượu đã phá vỡ kế hoạch của họ, và một loạt các sự cố bất ngờ khiến các thành viên đội đặc biệt không kịp chuẩn bị.

Đặc biệt Cố Thành Kiều nhìn thấy khuôn mặt của cô gái bị bắt cóc lóe lên từ kính viễn vọng quân sự lục phủ ngũ tạng của anh đều cả kinh nói, "Cô gái bọn họ bắt cóc chính là Lâm Thiên! Mau đuổi theo!"

Tất cả anh em trong xe đều sợ ngây người, Lâm Thiên, không phải chính là chị dâu của bọn họ sao?

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Không biết, em lạnh

"Cá voi, lão đại đâu?" Trịnh Tử Tuấn chân sau chạy tới, nhìn thấy cảnh sát đang cứu người ở bờ sông bên kia, bọn họ đã đem nghi phạm cứu lên bờ.

Tổng Cảnh Du đưa tay chỉ vào bên đường yên tĩnh nói: "Đại khái ở vị trí này, còn chưa có đi ra."

Trịnh Tử Tuấn: "Cô gái bị bắt cóc thật sự là chị dâu sao?"

Tổng Cảnh Du: "Trừ phi ánh mắt của lão đại không tốt."

Trịnh Tử Tuấn nhú mày, lộ ra khuôn mặt anh tuấn cương nghị hiện đầy u sầu, tâm tình của hẩn và Tổng Cảnh Du cũng như nhau, tự trách mình và vô cùng hối hận.

Nếu như bọn họ đúng lúc bắt được nghi phạm, nếu như bọn họ đúng lúc từ nghi phạm trong tay cứu được cô gái, cũng sẽ không gây ra tình huống như bây giờ.

Vạn nhất chị dâu có một bất trắc gì...

Lúc này, bên kia mặt hồ đang yên tĩnh đột nhiên "Xôn xao" một chút chấn động lên, Cố Thành Kiều ôm một cô gái đi trên mặt nước.

"Lão đại..." Hai người cùng kêu lên, Tổng Cảnh Du chạy xuống nước, Trịnh Tử Tuấn trước tiên mở nút áo cởi quần áo.

Đội đặc nhiệm Dã Lang các đội viên đều có mười phần ăn ý, nguy cơ trước mắt, ai cũng xung phong, ai cũng tốt bụng, đã sớm có an bài, lập tức phản ứng cơ hồ là thân thể bọn họ theo bản năng phản ứng.

Tổng Cảnh Du giúp đỡ Cố Thành Kiều đưa Lâm Thiên cứu lên bờ, Trịnh Từ Tuấn đặt áo khoác bày ra trên mặt đất, bọn họ đặt người sống chết không rõ Lâm Thiên xuống, lập tức thực hiện các biện pháp sơ cứu.

Sườn dốc phía trên quần chúng vây xem đều vỗ tay, vỗ tay khen ngợi những anh hùng thầm lặng.

Cố Thành Kiều cường chế nội tâm đang hoảng loạn lại, bức bách chính mình phải tỉnh táo lại, anh vừa ấn vào bụng của cô, vừa nói: "Kiểm tra một chút đầu cô ấy có bị thương không."

Tổng Cảnh Du run run một chút, bàn tay của hắn nâng đầu Lâm Thiên lên, "Lão đại, chị đầu đang chảy máu."

"Kiểm tra vết thương ở đâu! Xe cứu thương tới chưa? Mau hỏi thúc!"

Áp lực mạnh mẽ khiến Lâm Thiên nôn ra một ngụm nước lớn, nhưng đôi mắt cô vẫn nhắm nghiền và không tức giận chút nào.

Lòng bàn tay đầy máu của Tổng Cảnh Du bị nước làm trôi hết, thế nhưng rất nhanh, lòng bàn tay lại bị nhuộm đỏ bởi máu, "Lão đại, vết thương trên đầu chị đầu không nhỏ, đừng phải..." Hắn cũng không dám nói nhiều, rất sợ lão đại tâm tình không không chế được.

Cố Thành Kiều bình tĩnh chạm vào mạch cổ của Lâm Thiên, còn đập, nhưng rất yếu, anh đẩy tay Tổng Cảnh Du ra, nâng đầu cô ra để làm cho đầu cô ngã ra, rồi tiến hành hô hấp nhân tạo.

Ông trời không phụ lòng người, cuối cùng, Lâm Thiên đã tỉnh lại.

"Tỉnh?" Cố Thành Kiều sợ đến thanh âm đều có chút run rẩy, "Lâm Thiên, nhìn anh một chút, mở mắt nhìn anh một chút, Lâm Thiên?"

Thanh âm quen thuộc gọi linh hồn của Lâm Thiên trở về, cô tròn tròn mắt, toàn thân đều đang phát run, thanh âm cũng là, "Cố... Cố Thành Kiều... Em em... Lạnh..."

Cố Thành Kiều quần áo khoác quanh cô và đau lòng hỏi: "Nói cho anh biết, đầu có đau không?"

Lâm Thiên hàm răng không tự chủ run lên, lạnh đến chết lặng, "Không biết, em lạnh..."

Cố Thành Kiều ôm đầu của cô, cúi người, môi mỏng chạm nhẹ lên trán của cô, "Em rất giỏi, kiên trì thêm một chút nữa thôi."

Giờ này khắc này, trên mặt sườn dốc đã đứng đầy người, có những người nhiệt tình đuổi theo xe, và những người đi ngang qua để xem chuyện náo nhiệt.

Người mẹ và cô con gái may mắn thoát một kiếp, khi chiếc xe lao về phía họ, đôi chân cô mềm nhũn, nhưng đôi mắt vẫn thấy rõ. Cô thấy cô gái nhào tới chộp được vô lăng, hướng của chiếc xe đột nhiên thay đổi.

Người mẹ trẻ cõng chiếc áo khoác trên người xuống và ngay lập tức đem nó tới cạnh cô nói "Ồ đây tôi có chiếc áo khoác này, hãy mặc nó cho cô ấy đi."

Trong những đêm mùa đông của thành phố B, nhiệt độ rất thấp, nhưng trái tim của người dân thì rất nóng.

Cố Thành Kiều không có cự tuyệt, cảm chiếc áo lông bọc Lâm Thiên lại, chiếc áo khoác màu sáng nhạt nhanh chóng nhuộm máu, rõ ràng hơn cả bộ quần phục tối màu.

Trịnh Từ Tuấn hướng đám đông bên kia hô to một tiếng, "Mọi người lắng nghe tôi, xe cứu thương đã đến. Xin hãy hợp tác với chúng tôi để có lối đi ra ngoài, xin cảm ơn."

Tất cả mọi người đều cố gắng hết sức để hợp tác, rất nhanh, Lâm Thiên được đưa lên xe cứu thương, Hồ Từ bị bắt đã đi đến một xe cứu thương khác dưới sự hộ tống của cảnh sát.

Ở bệnh viện, trước cửa phòng cấp cứu, Cố Thành Kiều ngồi ở ghế ngồi ngoài hành lang chờ tin tức.

Trên người của anh vẫn còn những giọt nước đang rơi xuống, người vệ sinh a đi ở bên cạnh ngồi xuống, tốt bụng hỏi anh, "Vị đồng chí này, anh có muốn thay bộ quần áo khác hay không?"

Cố Thành Kiều nhắc chân lên nói: "Xin lỗi, cho đi thêm phiên toái rồi."

A đi lắc đầu, "Tuy rằng không chúng ta có quan hệ gì, tôi là sợ thân thể cậu bị đông lạnh."

"Cảm ơn đi, không có gì đáng ngại."

A đi thờ dài, đi xa.

Điện thoại vang lên, tiếng chuông ở trong hành lang yên tĩnh phá lệ vang dội, kèm theo tiếng vang, anh chậm rãi nhận, giọng nói thâm trầm, "Alo."

Trịnh Từ Tuấn: "Lão đại, Ngụy Nam đã đem bốn người còn lại bắt về quy án, từng người đều đang bị thẩm vấn, bên này Hồ Từ chi bị thương ngoài da, tôi sẽ quay lại sau khi tôi hoàn thành thủ tục xong xuôi."

Cố Thành Kiều: "Được."

Trịnh Từ Tuấn: "Chị đầu bên đó sao rồi ạ?"

Cố Thành Kiều chết lặng ngẩng đầu nhìn đèn trước cửa phòng phẫu thuật, mê man nói: "Không biết nữa."

Trịnh Từ Tuấn và Cố Thành Kiều đã là anh em từ khi bọn họ còn là những đứa trẻ, từ nhỏ, hắn sẽ không có từ trong miệng Cố Thành Kiều nghe qua hai chữ "Không biết", và càng không có từ trong mắt của anh thấy một tia hoảng loạn nào.

Ngày hôm nay, bởi vì Lâm Thiên, hắn cuối cùng gặp được Cố Thành Kiều thất thường.

"Lão đại yên tâm đi, chị đầu nhất định không có việc gì."

"Cảm ơn lời chúc của cậu tới cô ấy."

Cúp điện thoại, hành lang vắng vẻ truyền tới tiếng bước chân của đôi giày da, Tổng Cảnh Du cầm một bộ quần phục khô ráo vội vàng vàng chạy tới.

Từ dòng sông lạnh lẽo, gió lạnh thổi qua, có thể khiến các nam tử hán đều phải rùng mình, ngay cả khi bọn họ là lực lượng đặc biệt được huấn luyện tốt, cũng phải lạnh run.

"Lão đại, anh hãy thay bộ quần phục khác đi."

Cố Thành Kiêu đang ngồi đó như một tảng đá, vẫn không nhúc nhích, anh chính đang hồi tưởng buổi chiều Lâm Thiên gọi điện thoại cho anh và nói rằng rất nhớ anh, cũng đang hồi tưởng lúc ở trên xe cứu thương, cô duy nhất nói chữ kia —— đau.

Đau, anh cũng rất đau!

Nhóm còn lại của Tam giác Vàng vì trả thù anh mà bắt cóc Lâm Thiên, anh vô cùng hối hận vì không phòng bị sớm, anh làm mọi cách mà phớt lờ người bên cạnh mình, anh thật sự vô cùng ân hận.

Tổng Cảnh Du nhìn thấy tình huống có chút sai, còn nói: "Lão đại, lão đại, vô luận như thế nào anh cũng hãy thay đồ khác đi, một hồi chị dâu đi ra, anh không phải sẽ chăm sóc chị ấy sao?"

Cố Thành Kiêu lúc này mới bừng tỉnh, liếc mắt nhìn đèn sáng đang bật trước cửa phòng phẫu thuật, lại liếc mắt nhìn đồng hồ trên cổ ta mình, "Đã hơn nửa tiếng... Nhìn một chút, có gì gọi cho tôi."

"Vâng."

Cố Thành Kiêu thay quần áo sạch trong hành lang tối và lạnh, mặc quần áo khô làm cả người ảm áp hẳn lên.

Anh vừa bước ra liền hỏi: "Chiếc xe trực vớt được chưa?"

Tổng Cảnh Du: "Nó phải được nâng lên bởi một cần cẩu, nhưng bây giờ lưu lượng giao thông lớn, cần cẩu không thể lái ra được và sẽ bị trễ sau thời kỳ cao điểm."

Cố Thành Kiêu: "Được, cậu cùng Tử Tuấn trở về đội đi, cố gắng nghe cuộc đối thoại rõ ràng đó có thể sẽ giúp chúng ta tìm ra được một chút manh mối."

Tổng Cảnh Du đứng nghiêm chào, "Vâng!"

Mới đó đã hơn một tháng rồi, editor đã đi được 1/4 quãng đường rồi, bật mí chút là truyện bên Trung hiện giờ là hơn 900 chương và chúng ta đang dừng ở chương thứ 59 (do editor đã cắt nhỏ từng chương ra). Mong mọi người hãy ủng hộ truyện nhiều hơn nữa nha! L.o.v.e

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cuối Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Đến để trả thù

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hành lang của bệnh viện quân đội trở nên yên tĩnh và lạnh lẽo hơn.

Cô ý tá đã từng mời Cố Thành Kiêu vài lần đến khu chờ ảm áp hone, nhưng anh đều từ chối, bởi vì đây là nơi anh có thể ở gần nhất với Lâm Thiên.

Thân là quân nhân, anh gánh vác sứ mệnh bảo vệ quốc gia, để tổ quốc yên ổn, để xã hội an ổn, để bảo vệ tính mạng của người dân và tài sản không bị chiếm lấy, nhưng anh mỗi lần làm nhiệm vụ đều không lo cho tính mạng của mọi người sao?!

Mặc dù là liều mình, nhưng mỗi một lần, anh ấy có đủ tự tin để chiến thắng, anh rất tự tin.

Thế nhưng lúc này, anh bỗng nhiên có một loại cảm giác vô lực, một cảm giác bất lực mà ngay cả khi anh đã cố gắng hết mình.

Anh có thể thống trị vận mệnh của chính mình, nhưng anh không thể làm chủ số phận của người khác.

Anh cùng với Lâm Thiên hết thấy đều mới vừa bắt đầu, có rất nhiều điều còn chưa có bắt đầu, thậm chí, anh thậm chí còn không công khai đặt cho cô một cái danh phận chính thức.

Lúc này, cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở, Cố Thành Kiêu đứng lên, kích động, lo nghĩ, chờ mong, lo lắng, những biểu tình phức tạp này tất cả đều hiển hiện trên gương mặt vốn rất lạnh lùng của anh.

"Bác sĩ..." Anh lo lắng đến mức không biết hỏi sao.

Bác sĩ sắc mặt trông có vẻ thoải mái, cho anh một cái nhìn an ủi, nói: "Cố thủ trưởng, đừng lo lắng, Cố phu nhân chỉ là não bị chấn động nhẹ, cộng thêm bị phong hàn, nghỉ vài ngày sẽ khỏe mạnh trở lại."

Khuôn mặt lo lắng của Cố Thành Kiêu dần trở nên hòa hoãn hơn, còn có chút không tin tưởng. "Thật vậy sao? Thế nhưng phía sau đầu cô ấy có vết thương rất lớn, chảy nhiều máu như vậy, thực sự không có việc gì sao?"

"Vết thương là bị mảnh kiếng bể gây thương tích, quả thật có chút sâu, mảnh kiếng nhỏ đã đã được lấy ra, vẫn chưa làm tổn thương hộp sọ, xin yên tâm."

"Cô ấy đang ở đâu?"

"Chờ thuốc gây mê hết tác dụng sẽ chuyển cô ấy qua phòng bệnh, Cố thủ trưởng mời ngài đến phòng bệnh đợi."

Nghe những lời xác nhận của bác sĩ, Cố Thành Kiêu trong lòng như có một tảng đá đè nặng cuối cùng cũng đặt xuống đất được, Anh lùi lại một bước và long trọng trao một nghi lễ quân sự cho bác sĩ. "Cảm ơn rất nhiều."

Bác sĩ cũng là xuất thân từ quân nhân, ông ta cũng kính chào như một quân nhân, hướng Cổ Thành Kiều dùng sự tôn trọng nhất nít, "Đây là trách nhiệm của tôi."

Tầng 20 có phòng bệnh cao cấp nhất bệnh viện quân đội, Cổ Thành Kiều và các đồng đội trong đội đặc nhiệm của anh, có thể được coi là những vị khách quen của nơi này.

Nghe nói là Cổ phu nhân nằm viện ở đây. Một số y tá trẻ vừa đau lòng vừa tò mò muốn biết dạng cô gái nào đã trở thành người mà các cô hằng mơ ước.

"Trời ạ, Cổ thủ trưởng tự lau mặt cho cô ấy, má ơi, cô ấy thật hạnh phúc."

"Nắm tay rồi nắm tay rồi, a a a a, chồng của tôi thực sự đã nắm tay của người con gái khác!!"

"Sao anh ấy lại rất đẹp trai như vậy, đặc biệt bộ dáng ôn nhu, a, tôi không thể chịu nổi nữa rồi, tại sao người nằm trên giường kia lại không phải là tôi."

"Hu hu hu, tại sao người gã cho anh ấy lại không phải là tôi chứ."

Trong phòng bệnh, Cổ Thành Kiều vẫn canh giữ ở trước giường. Lâm Thiên có hơi sốt nhẹ, anh cứ ba phút lại thay khăn lạnh cho cô, cứ sau năm phút đồng hồ lại dùng miếng bông tẩm chút nước đắp lên môi cô, lau tay xoa bóp cô mỗi một hành động đều mang thập phần ôn nhu, thời gian chính xác, kỹ thuật nhẹ nhàng, đôi mắt tràn ngập yêu thương cùng cung chiêu, không cho bất kì ai đụng vào mỗi việc đều tự mình làm cho cô.

Một quân nhân có giá trị cao như vậy, năng lực mạnh mẽ, gia thế tốt, địa vị quân nhân cao, sở hữu những kỹ năng độc đáo của một người đa cảm chỉ cần là nữ nhân tất cả đều bị anh mê hoặc.

"Ho khan một cái!" Y tá trưởng trừng mắt đám người ở cửa phòng bệnh nhìn coi người khác, hỏi ngược một câu, "Không có nhiệm vụ gì sao?"

"..." Vai các cô y tá run lên.

Y tá trưởng găm nhẹ, "Đều đi làm việc hết đi!"

Các cô y tá nhỏ lại càng hoảng sợ, người đập ta ta kéo nằng, thậm chí còn té nhanh hơn.

Y tá trưởng chỉ lắc đầu rồi thờ dài, thờ dài hơn, cô ta cũng không nhìn được liếc nhìn trong phòng bệnh thoáng qua, không trách đám tiểu cô nương này xuân tâm nhộn nhạo, ngay cả bà già sắp về hưu là cô đây cũng không nhìn được nhìn Cổ thủ trưởng vài lần, anh ta thật sự là rất hoàn mỹ.

Y tá trưởng hít sâu một hơi, gõ cửa đi vào, nhẹ giọng hỏi: "Cổ thủ trưởng, ngài cần tôi giúp một tay không? Tôi thấy ngài chăm sóc cho cô ấy cả đêm hình như rất mệt mỏi"

"Cảm ơn, không cần, tôi tự lo được."

"Vậy có chuyện gì ngài cứ việc phân phó."

"Được, cảm ơn."

Y tá trưởng nói một cách chân thành: "Cổ thủ trưởng, ngài đối với phu nhân thật tốt."

Cổ Thành Kiều mỉm cười nhìn về phía Lâm Thiên, nhân nhạ nói rằng: "Đúng"

Tại phòng giam của đội đặc nhiệm

Vụ thu hoạch hôm nay khá hiệu quả, bắt được tất cả thành viên lẫn trốn của Tam Giác Vàng, nhưng lại trực tiếp chứng minh được một điều chuyện Tứ thúc chết là không có thực.

Tứ thúc không chết, nói cách khác, đối với tập đoàn buôn lậu thuốc phiện Tam Giác Vàng phải tiếp tục điều tra.

Tình báo Trầm Tự An của lũ đoàn tình báo đã trích xuất các cuộc đối thoại của một số người trong xe thông qua phân tích kỹ thuật.

Cuộc đối thoại của bọn họ không chỉ xác nhận việc bắt cóc và xâm hại nữ sinh Trương Yến, mà còn xác nhận Tứ thúc đã bắt đầu đối với Cổ Thành Kiều trả thù.

Bất quá dễ cho bọn họ khó hiểu chính là, chuyện Cổ Thành Kiều kết hôn được giấu rất kỹ, Tứ thúc bị thương đang lẫn trốn, thế làm thế nào biết được Lâm Thiên?

Cái nghi vấn này, khiến mọi người phải nghi ngờ —— trong đội có nội gián.

"Không thể có điều đó được." Ngụy Nam rất không muốn suy nghĩ đến chuyện này, bên người người điều là những người anh em vào sinh ra tử với nhau.

Trầm Tự An nói: "Quân đội của chúng ta có thể gửi bí mật đến trại địch. Tại sao trại địch lại không thể??"

"..." Ngụy Nam không cách nào phản bác được, nhưng hắn vẫn như cũ kiên trì quan điểm của mình, "Lão đại kết hôn mặc dù không có công khai, nhưng dù điều đó bị tiết lộ đi nữa, thì người biết cũng không phải số ít, Tứ thúc nếu hướng về phía lão đại mà đến trả thù, biết cũng không có gì kỳ quái."

Tổng Cảnh Du: "Cao Kỳ Khâm ở Vân Xuyên cũng không biết đang làm gì, đã lâu như thế vẫn chưa tìm được người."

Trịnh Tử Tuấn: "Lão đại nói, tho khôn có ba hang, nói không chừng Tứ thúc đã sớm không còn ở Vân Xuyên nữa."

Ngụy Nam bỗng nhiên nghĩ đến, "Nói như vậy, lão đại chẳng phải là đang gặp nguy hiểm sao? Còn có Cổ lão bọn họ."

Mọi người đều nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhận định một điểm, Trầm Tự An tổng kết nói rằng: "Cây hồng phải tìm trái mềm mà bóp, Cổ gia bắt luận một thành viên nào Tứ thúc cũng không dám động đến, người Tứ thúc dám động chỉ có một mình Lâm Thiên, không chỉ dễ hạ thủ, mà còn chọt trúng nhược điểm của lão đại."

Đúng lúc này, cảnh sát ở Vân Xuyên đột nhiên truyền tới một tin tức khẩn cấp —— tìm thấy thêm một ổ của bọn Tam Giác Vàng, phát hiện mười mấy thiếu nữ đang bị nhốt trong đó.

Tổng Cảnh Du: "Có Tứ thúc ở đó không? Có bắt được người không?"

Lee không nói chỉ lắc đầu, "Không có đề cập tới Tứ thúc."

Mọi người trầm mặc, trận chiến này, khi nào mới đến hồi kết?

————

Ngày hôm sau bầu trời hừng sáng, Lâm Thiễn chậm rãi mở mắt.

Ở đây rất ấm áp, ấm áp này khiến cô quên đi sự lạnh giá của nước ở dòng sông đó, bất quá, đêm qua kinh tâm động phách cô cần thời gian để tiêu hóa và thích ứng.

Ký ức mãnh liệt như vậy, sợ rằng đời này đều không thể quên được, cho nên cô chỉ có thể từ từ thích ứng.

Hoa loa kèn trên bầu cửa sổ có màu trắng và tinh tế, tạo cho căn phòng có mùi nước khừ trùng có mùi hương khác biệt.

Cô nhìn chung quanh một chút, nhìn trần nhà, lại nhìn phía ngoài cửa sổ, cô nhìn thấy ngoài cửa sổ phía đông một mảnh ánh sáng mặt trời màu vàng nhạt.

"Tỉnh?" Cổ Thành Kiều thanh âm của cô chút khàn khàn, anh ở bên giường giữ một đêm, "Chưa nhớ ra anh là ai sao? Tên anh là gì sao?"

Lâm Thiễn phản ứng có chút hơi chậm, bất động thanh sắc hỏi: "Anh tên là... Đầu heo sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Đói và đói

Cổ Thành Kiều thờ ra hơi dài, dở khóc dở cười nói, "Em học được bản lĩnh nói bậy này ở đâu vậy?"

Lâm Thiễn không nhịn được cười, khóe miệng run run, trong khoảnh khắc lộ ra mỉm cười rực rỡ.

Nụ cười này của cô, khuôn mặt tái nhợt ban đầu lập tức trở nên gần gũi, đáy mắt tiêu tụy trở nên sáng trong suốt, biến thành một giọt nước trong mắt cô, đó là một loại ăn mừng tìm được đường sống trong chỗ chết.

Cổ Thành Kiều đứng lên, ngắt một chút lỗ mũi của cô, "Khóc nhè để làm gì? Mắt mắt hay không?"

Lâm Thiễn nhếch cằm lên, nhìn vào mắt anh, không muốn để cho nước mắt rơi xuống, ngẩng đầu một cái, làm tổn thương vết thương sau gáy của cô, đau đến mức cô nước mắt chảy ròng.

Cô khịt mũi lầm bầm nói: "Em đâu khóc nhè, em là đau nhức, rất đau."

Cổ Thành Kiều hai tay nâng đầu của cô lên, cẩn thận che chở đầu của cô, "Hào hào hào, em nói cái gì là cái đó, vậy bây giờ có cảm giác như thế nào?"

Hai người mặt đối mặt nhìn đây đó, anh lúc nói chuyện sức nóng đập lên trên mặt của cô, cảm giác rất thân mật, Lâm Thiễn tìm đập đều lọt nửa nhịp, "Nếu anh không quyến rũ em, em sẽ không phải lo lắng."

Cổ Thành Kiều dò xét suy nghĩ bằng đôi mắt, hung hăng khinh bỉ cô, "Nói còn là không đứng đắn như thế, vừa lúc nói rõ đầu óc em không có việc gì, anh an tâm rồi."

"... Nào có không đứng đắn, em hoàn toàn không nói ra suy nghĩ trong đầu mình."

"Ừ? Suy nghĩ thật sự của em là gì?"

Lâm Thiễn nhìn vào cằm của anh, anh tuấn, thành thực, gọi cảm, mỉa hoặc, vào buổi sáng tuyệt vời này, cô nghĩ ra một ý tưởng đầu tiên "Lão công, có câu Tiểu biệt thắng tân hôn(Mọi người search trên google ý nghĩa câu này nha, nếu không phải đang trong bệnh viện, em khẳng định trực tiếp đem anh đánh gục, sói đói ra sức vác dê anh biết không?"

Cổ Thành Kiều có chút hối hận trước câu hỏi này, anh không thể không thừa nhận rằng một thanh niên lớn tuổi bị một tiểu nha đầu làm có chút ngượng ngùng, thế là, anh có ý sùng sộ lên, nghiêm trang giáo huấn: "Vớ vẩn, em phải nên luôn nhớ rằng em là một cô gái, làm sao có thể..."

"Dừng lại!" Lâm Thiễn vươn tay trực tiếp che miệng của anh, mỉm cười vui vẻ, "Về nhà hãy nói tiếp, hi hi hi."

"..." Cổ Thành Kiều thực sự thực sự không còn biện pháp nào đối với cô.

"Anh anh anh, lão công, ta có chút cháng váng đầu."

"Nga lão công, em hình như có chút buồn bực."

"Lão công, em đói bụng..."

Cổ Thành Kiều: "..."

Trong phòng bệnh cho tới trưa thật náo nhiệt, bác sĩ kiểm tra phòng, y tá đưa thuốc, xong sau, một người trong đội đặc nhiệm sói hoang đã đến thăm, lấy thân phận tới lấy khẩu cung để thăm chị dâu trong truyền thuyết.

Hai nhân viên cảnh sát ở trong phòng bệnh lấy khẩu cung của Lâm Thiễn, Cổ Thành Kiều và những người khác đang đợi ở hành lang bên ngoài.

Hàng này thân hình nam nhân dễ nhìn, yếu vóc người có thân hình, đứng ngay góc có ánh nắng chiếu vào, mỗi một hình ảnh như một bộ phim bom tấn, vừa sang trọng vừa quyến rũ.

Tổng Cảnh Du đôi mắt to đẹp, Ngụy Nam có đôi con ngươi rần rần, u buồn mê người Trịnh Tử Tuấn, đương nhiên được chú ý nhất, bắt mắt nhất chính là Cổ Thành Kiều.

Đội đặc nhiệm sói hoang tề tụ ở đây, tất cả đều gọi lên khí chất mê người, nữ bác sĩ, nữ y tá, còn có một chút thân nhân bệnh nhân, bất kể có phải hay không là tầng lầu này, đều tập hợp tụt tới vậy xem

Nhưng mà, những người đàn ông ở trong tâm bão vẫn không biết gì.

Cố Thành Kiều vẻ mặt nghiêm túc, "Có hỏi ra được hành tung của Tứ thúc hay không?"

Tổng Cảnh Du lắc đầu, "Theo lời khai của bọn họ, chỉ có một mình Tứ thúc liên lạc cho bọn họ, bọn họ cũng không thể liên lạc lại được với Tứ thúc, càng không biết vị trí cụ thể của Tứ thúc."

Cố Thành Kiều hỏi ngược lại: "Lời của bọn họ tin tưởng sao? Tiếp tục đặt ra câu hỏi, những người này rất giáo hoạt."

Tổng Cảnh Du: "Rõ."

Ngụy Nam bất ngờ hỏi một câu, "Lão đại, thân phận chị dâu đã bị bại lộ, sự kiện bắt cóc chị dâu lần này là hướng về phía chị dâu, lỡ sau này sự an nguy của chị dâu....."

Cố Thành Kiều trầm mặc chỉ chốc lát, nói: "Tôi tự có tính toán."

Chẳng được bao lâu, cửa phòng bệnh mở ra, nhân viên cảnh sát chép xong khẩu cung, "Thủ trưởng, khẩu cung của phu nhân trên cơ bản theo chúng ta biết đến không giống nhau."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bạo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 89: Đói và đói(2)

Cố Thành Kiều gạt đầu, "Hai người chịu khổ rồi"

Mùa đông nắng ấm chiếu vào gian phòng, Lâm Thiên cười khanh khách ngồi ở trên giường bệnh, chung quanh cô tất cả đều là ánh dương quang, khiến cho cô cười càng thêm động lòng người.

Đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy Lâm Thiên, một cô gái với nụ cười ngọt ngào chính là ấn tượng đầu tiên của mọi người đối với cô.

"Chị dâu hào, ta là Tổng Cảnh Du, tất cả mọi người đều gọi là cá voi."

"Chị dâu hào, ta là Ngụy Nam"

"Chị dâu hào, ta là Trịnh Tử Tuấn."

Lâm Thiên nhìn bọn họ, không hề nghĩ ngợi, cô hỏi, "Các vị không phải rất mạnh mẽ sao?"

"..." Mọi người đều bị một trận xấu hổ, đều quay đầu nhìn lão đại.

Cố Thành Kiều phụng phịu, thực sự không rõ suy nghĩ lúc này của Lâm Thiên, anh thấp giọng chất vấn "Muốn nháo giống con thiếu thân sao?"

"Ha ha ha, các người chớ khảnh trương, tôi vừa lúc có mấy người chị em tốt đang đọc thân, giới thiệu cho mọi người được không?"

Cố Thành Kiều đảo mắt, than thầm có một cô vợ như thế này quả thật rất mất mặt.

Bất quá, chúng huynh đệ đối với Lâm Thiên quả thực cảm động đến rơi nước mắt, một câu cũng đều là chị dâu làm cho không khí đặc biệt trở nên thân thiết.

Lâm Thiên tùy tiện vỗ vào thành giường, nói: "Lại đây, lại đây, từng người từng người một tôi sẽ cho mọi người biết tất cả từ tuổi tác quê quán và cả mẫu bạn trai lý tưởng của họ."

Tình huống này, Lâm Thiên ngẫu nhiên trở thành người mai mối, gặp được những người có tài nguyên tốt hưng phấn vô cùng.

"Càng chi tiết càng tốt, thành viên gia đình có những ai?"

Cố Thành Kiều thấy thế, vừa buồn cười, vừa tức giận, lại không biết nói gì, "Các người... Có thấy kỳ cục?"

Tổng Cảnh Du: "Lão đại, ngài là nam nhân có cuộc sống sung túc không lo bụng đói."

Ngụy Nam: "Hay Da lão đại, chúng ta thời thời khắc khắc hướng ngài xem đủ, ngài đã có chị dâu, các huynh đệ muốn có bạn gái cũng không có... Chị dâu, tôi thích cô gái có tính ôn nhu một chút."

Lâm Thiên liên tục gạt đầu, cam đoan nói: "Không thành vấn đề không thành vấn đề, như vậy đi, khi nào tất cả mọi người cùng lúc rảnh rồi, hẹn đi ra cùng nhau hát một chút ăn một bữa cơm, ai với ai ánh mắt hợp nhau, khổ mà nói ra bằng miệng thì tìm tôi nói, như vậy được không?"

"Hào hào hào, như vậy không thể tốt hơn, chị dâu, người có mấy người chị em vậy? Đến lúc đó sợ thiếu người." Lời nói này khiến Tổng Cảnh Du không nhịn cười được, mắt vừa nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của Cố Thành Kiều, hần hần chóng đình chỉ.

"Tôi có hai người chị họ, bạn cùng phòng có ba người, và vô số nữ sinh khác, các người muốn hình dạng gì thì đều có hình dạng đó."

"Hào, chị dâu muốn năm"

Cố Thành Kiều đứng ở một bên, gương mặt đen như đất nồi, đây cũng không phải là hình ảnh trong tưởng tượng của anh tuyệt đối là không phải!

"Trong đội có nhiều việc như vậy, đều không cần làm sao?" Không còn cách nào khác, anh cuối cùng phải dùng chức lão đại của mình để nói.

Lâm Thiên lắc lư chân, người khác không dám chống đối anh, nhưng cô dám, cô nói: "Công tác bận rộn như thế nào đi chăng nữa cũng không thể làm lỡ mối nhân duyên của người khác, đây không phải là sự tình tốt sao, đây là nhu cầu bình thường của mỗi người."

"..." Cố Thành Kiều tức không nói nên lời, "Vậy em không cần nghỉ ngơi sao?"

"Việc chung thân đại sự của mọi người phải đặt lên hàng đầu, em sẽ hi sinh thời gian nghỉ ngơi để giúp mọi người."

"..."

Mọi người hét lên, "Chị dâu thật uy vũ!"

Bạn đang đọc truyện *Thù Trường Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Em không muốn sinh con

Trước sự hồi phục tốt của Lâm Thiên, sau hai ngày nắn nì bác sĩ đã đồng ý cho cô xuất viện.

"Cố phu nhân, nếu bạn bị chóng mặt, buồn nôn và tức ngực sau khi về nhà, nhất định phải nhanh chóng trở lại bệnh viện. Trong vòng một tháng không được vận động mạnh, tận lực ít vận động, não chấn động nhỏ sẽ không lưu lại di chứng về sau, nhưng cũng cần phải chú ý."

"Được được được, cảm ơn bác sĩ."

Ra khỏi bệnh viện, Lâm Thiên như một chú chim nhỏ được thả tự do, cực kì vui mừng.

Vì phía sau đầu cạo một phần tóc, nên cô ấy đeo một chiếc mũ len, màu be, trên đỉnh đầu có một quả bóng nhỏ, đôi tai lớn nhấp nháy ở hai bên, tạo hình đặc biệt khả ái.

"Cố Thành Kiều, cái mũ này là anh chọn?"

"Ân hừ, đẹp không?"

"... Khí chất đều bị che lại, đẹp cái rắm."

Cố Thành Kiều sùng sộ lên, "Lập lại lần nữa thử xem?!"

"Em, em, " Lâm Thiên vỗ vào lồng ngực, "Em luôn luôn đi theo con đường lạnh lùng quý phái, anh lại đột nhiên muốn em mang một chiếc mũ dễ thương như vậy, em đâu còn lạnh lùng được?"

Cố Thành Kiều lái xe, ném lại một câu, "Phải làm cô gái quý phái, việc đầu tiên là tóc phải mọc lại đã."

"..."

Sau ba phút im lặng, Lâm Thiên đột nhiên hỏi "Cố Thành Kiều, em có thể hay không đi người đó? Dám làm em thành ra vậy....Nghĩ em chỉ là cô gái chân yếu tay mềm thôi sao, em phải tát cho hắn một cái mới được."

Cố Thành Kiều lái xe, liếc mắt về phía cô "Đẹp ngay cái ý niệm đó đi, em không thể gặp hắn được."

"Không phải có thể chỉ ra và xác nhận thôi sao, loại người ác độc như vậy nên xuống địa ngục, đánh bằng roi đã là gì, Cố Thành Kiều, chỉ cần anh hỗ trợ khẳng định có thể, đúng không?"

Cố Thành Kiều thấy cô muốn dùng quyền uy của mình, lần thứ hai nghiêm túc nghiêm túc nói rằng: "Hồ đồ, anh cũng không có loại đặc quyền này."

Lâm Thiên như bị tát vào mồm, không phục khề thì thầm, "Hừ, không được thì không được, sao lại phải hung hăng như vậy?"

"..." Như vậy mà gọi là hung hăng? Ta đây hung dữ lắm sao? Ta đâu hung dữ đâu?

Thảo nào Không tử đã nói, rất khó để khuất phục được người phụ nữ hoang dã, những lời này quả thực hay lời lẽ quá chí lý, quá đúng, mấy ngày hôm trước cô luôn giận anh chỉ lo công tác không trở về nhà, hiện tại ở cạnh cô hai ngày, cô lại hướng anh đổi suốt ngày.

Phía trước là đèn đỏ, Cố Thành Kiều dừng xe, nhìn về mặt có vẻ phụng phịu tức giận của cô, anh chịu nhịn tính tình nhỏ giọng nói với cô, cơ hồ là ăn nói khép nép hướng cho cô một lời giải thích: "Trong đội có quy củ của đội, hết thấy đều phải tuân theo quy củ mà làm việc, không phải như những gì em thấy, muốn rút roi là rút? Hơn nữa, đối với nghi phạm cũng không thể lạm dụng hình phạt riêng."

Lâm Thiên nâng cảm lên cao, một điểm cũng không có nhà ra ý tứ, diễn hình được tiện nghi lại khoe mẽ, "Em chỉ muốn làm một cây roi, chưa từng nghĩ sử dụng roi, chưa từng chưa từng chưa từng."

Cố Thành Kiều nói với sự kiên nhẫn lớn nhất trong đời, khề thì thầm "Anh cho em làm roi, được không?"

Lâm Thiên miệng cười toe toét.

Đèn xanh lên, phía sau xa vang lên tiếng còi xe, Cố Thành Kiều tay lái lái chậm chậm khởi động xe.

Mở ra, anh bỏ một bàn tay, lạng lẹ đuổi ra, những ngón tay anh kéo nu bàn tay cô hai lần, rồi giữ chặt.

"Làm gì vậy?" Lâm Thiên không rút tay ra, mắt vẫn nhìn ngoài cửa sổ.

Cố Thành Kiều không muốn bị cô bỏ qua, còn dùng mười ngón cảm thật chặt, "Không làm gì cả, chỉ nắm tay thôi mà."

"Chuyên tâm lái xe có được hay không, Cố thủ trưởng?!"

"Một tay cũng có thể lái."

Lâm Thiên cố ý lên giọng, dùng giọng răn dạy nói rằng: "Lái xe bằng một tay cản trở sự an toàn khi lái xe, lái xe nghe điện thoại đều không được, nếu như bị cảnh sát giao thông thấy, nhất định sẽ bị xử phạt, đến lúc đó anh cũng không có miễn trách loại này đặc quyền."

Đây là loại bản lĩnh do bản năng, Cố Thành Kiều cũng phải phục tùng.

"Mau buông tay, trên đường có rất nhiều camera giám sát, có thể hành vi lái xe thiếu văn minh của anh đã bị chụp ảnh lại,...anh..."

Cố Thành Kiều thấy cô lái nhai được một chút liền muốn lái nhai tiếp, tay phải phút chốc đi vòng qua cô cô, đẩy đầu cô về phía mình, rồi chạm vào cái miệng nhỏ bé của cô với tốc độ nhanh như chớp.

Chỉ một chút thôi, rất nhanh nhanh đến mức Lâm Thiên chưa kịp phản ứng đã kết thúc.

"Anh... Sao anh lại không biết xấu hổ như vậy..." Khuôn mặt của cô đã đỏ như gấc, xấu hổ đến mức nói cũng lắp bắp.

Cố Thành Kiều dương dương đắc ý nhìn phía trước, chuyên tâm lái xe, anh rốt cuộc đã hiểu, muốn trị cô căn bản không thể giảng đạo lý, nữ nhân là những sinh vật vô lý.

Một đường cười cười nói nói nháo nháo về đến nhà, hầu như toàn bộ người làm của nhà chính đều tới thăm Lâm Thiên, Thiếu phu nhân nằm viện, đại thiếu gia vô cùng đau lòng.

"Không có việc gì không cần phải đến, Thiếu phu nhân cần nghỉ ngơi." Cố Thành Kiều hạ lệnh đuổi khách rồi người hầu cuối cùng lui xuống, duy chỉ có để lại lão quân gia, "Mẹ tôi đã nói những gì?"

Lão quân gia có chỗ cổ kị nhìn thoáng qua Lâm Thiên, "Không sao hết, ông nói thẳng." Cố Thành Kiều ra lệnh.

"Vâng, đại thiếu gia... Phu nhân kỳ thực tới đây ngồi cho tới trưa, mới vừa đi không lâu sau, ngài trở về thì phu nhân đã chờ không nổi nữa, phu nhân nhấn lại buổi tối trở lại."

Cố Thành Kiều hơi nhú mày, phân phó nói: "Ta đã biết, ông kêu đầu bếp chuẩn bị một chút, buổi tối mời cha và mẹ ta cùng nhau dùng cơm."

"Vâng."

"Đi xuống đi, ở đây không cần hầu hạ."

"Vâng."

Cuối cùng lão quân gia cũng thối lui ra khỏi gian phòng, Lâm Thiên lười biếng nằm lên trên giường, nghĩ buổi tối ăn bữa cơm kia, có lo lắng, có lo nghĩ, có xấu hổ, còn không bằng ở bệnh viện.

"Yên tâm đi, mọi việc đã có anh ở đây."

Lâm Thiên tự an ủi mình: "Ừ, em rất yên tâm a, em không có gì à không yên lòng, bọn họ cũng sẽ không ăn thịt người."

Cố Thành Kiều dè xuống, hai tay chống hai bên, môi trượt đến bên tai của cô nhẹ nhàng nói: "Kỳ thực chỉ cần em mang thai, bọn họ không muốn cũng sẽ muốn."

"... NO!" Lâm Thiên hai tay khoanh che ở trước ngực, như thể duy trì phẩm giá và điểm mấu chốt cuối cùng của mình. "Em không chấp nhận điều đó."

"Anh hiểu, anh chỉ nói điều này."

Lâm Thiên nhìn vào ánh mắt của anh, không gì sánh được kiên định nói: "Em không muốn sinh con, đời này cũng không sinh."

Cố Thành Kiều cho rằng, cô tuổi còn nhỏ nên chưa có ý niệm sinh con trong đầu, anh xoa bóp mặt của cô, cười nói: "Sau này em sẽ không nghĩ như thế."

"Em chính là không muốn sinh con."

"... Tại sao?"

Tại sao, Lâm Thiên nói không được, trước đây không có khái niệm sanh con, tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, bài vở và bài tập đều khiến cho đầu cô không hề suy nghĩ đến việc sau này sinh con. Hiện tại tuy rằng đã kết hôn, kỳ thực cũng là không trâu bắt chó đi cày, Cô ấy phải mất vài tháng để thích nghi với thực tế là cô ấy đã kết hôn, quá nhanh không dám nghĩ đến điều đó.

Quan trọng hơn cô nghĩ rằng đứa trẻ là kết tinh của tình yêu, ít nhất là cho vào một gia đình khỏe mạnh và khỏe mạnh, chỉ cần đến lúc cô và Cố Thành Kiều mỗi người một ngã.

Cô không muốn con mình giống như cô, một ngày rõ ràng đều là khó xử nhưng không giống như một người mẹ. Thật đáng buồn.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bào Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91: Nàng dâu mẹ chồng so chiêu

Trước sự ngạc nhiên của mọi người, không chỉ có Diệp Thiên mà Trịnh Từ Kỳ cũng tới.

Người tới đầu là khách, Cổ Thành Kiều lại không vui nhưng không thể đuổi mọi người ra ngoài.

Hơn nữa, Trịnh Từ Kỳ là được mẹ đưa đến.

Ngồi trên chiếc bàn hình chữ nhật phong cách Tây Âu, Diệp Thiển và Trịnh Từ Kỳ ngồi một bên, Cổ Thành Kiều và Lâm Thiển ngồi ở bên còn lại, Trịnh Từ Kỳ và Lâm Thiển ngồi đối diện nhau, ngẩng đầu lên nhìn thấy.

Không khí thật lúng túng

Để giảm bớt sự bối rối, Cổ Thành Kiều hỏi trước: "Sao ba lại không tới vậy mẹ?"

"Ba con gần đây thân thể không được thoải mái."

"Ở đâu không thoải mái, tại sao không nói con biết?"

Diệp Thiển liếc về phía Lâm Thiển một cái, bất mãn hỏi ngược lại: "Con ngày nào cũng có việc còn thời gian lo cho Cổ gia chúng ta sao? Còn có thời gian lo cho cha con sao?"

Lâm Thiển vai run lên

"Ta đây một mặt cũng là mẹ con cũng phải sớm hẹn trước, tới không khéo còn phải chờ nửa ngày, lão gia bệnh nhẹ sẽ không nguyên quấy rối con."

"..." Cổ Thành Kiều nặng nề mà thở dài một hơi, đối với việc bị mẹ gây khó dễ anh chính là không thể nào chống đỡ, trả lời thế nào cũng sai, nên đành im lặng.

Diệp Thiển quan sát Lâm Thiển, đây là lần thứ hai bà thấy Lâm Thiển. Thành thật mà nói, nó dễ chịu hơn lần đầu tiên. Chỉ ít mắt ra mắt, mũi ra mũi, miệng ra miệng, quần áo ra quần áo.

Trong khoảng thời gian này bà đã điều tra Lâm Thiển rất rõ ràng, cha mẹ ly dị và đã kết hôn với người khác, cô tuy rằng theo cha, nhưng cha cô ấy đã di cư sang Úc, căn bản không quan tâm tới cô, cô là theo chân ông bà nội đến ở nhà chú Lâm Bồi từ nhỏ đến lớn.

Hai đứa con gái của Lâm Bồi khiến bà không hài lòng, huống hồ cô cháu gái này.

Nếu như chỉ là thân phận chèn lệch còn chưa tính, Lâm Thiển này còn là một cô gái chuyên gây rắc rối, ở trường không nghe lời giáo sư, bắt nạt bạn học, hoành hành ngang ngược, giáo sư và học sinh đối với cô đánh giá đều rất kém.

Nói trắng ra là Lâm Thiển hay một đứa nhỏ không cha mẹ dạy dỗ, như vậy liền biến thành một đứa lỗ mãng, yếu gia giáo, yếu trình độ, bà thực sự không biết con trai mình coi trọng cô ta ở điểm nào nhất.

Con trai của bà, ngay thẳng, cao quý, tiền đồ sáng lạng, bà và chồng mình tâm huyết làm nên khiến cho cả đời vô cùng kiêu ngạo, sao lại có thể để cho một cô gái như vậy độc chiếm được?

Không nói giữa hai người thân phận địa vị và sinh hoạt thói quen chèn lệch thì là từ lâu dài mà nói, Lâm Thiển như vậy xuất thân và phẩm chất có thể mang đến cho Thành Kiều cái gì? Sợ rằng chỉ biết bám đuôi.

Điều khiến bà tức giận nhất là chưa được sự đồng ý của bà và chồng bà hai người bọn họ đã nói cho mọi người biết về việc hai người bọn họ đã kết hôn, các đồng chí cũ của lão gia nói với ông ấy là con trai kết hôn cũng không thông báo một tiếng, lão gia khổ nói không lên lời, giận đến mức huyết áp tăng cao liên tục, không những vậy, hiện tại chỉ có thể nằm trên giường bệnh tĩnh dưỡng.

Diệp Thiển càng nghĩ càng tức giận, nhìn thấy Lâm Thiển lại càng chán ghét hơn.

"Nghe nói cô ở trường học là một tiểu bá vương, vênh váo tự đắc, bước đi hoành hành, hiện tại cúi đầu làm gì?"

Lâm Thiển một trận da đầu tê dại, không ngờ lão thái bà này không dễ gạt như vậy, cô chậm rãi ngẩng đầu, nhìn vào khuôn mặt của bà, cô hi hi cười, "Mẹ..."

"Đừng gọi tôi là mẹ, tôi không dám nhận."

Diệp Thiển như đúng lúc cắt đứt lời của cô, bầu không khí lại một lần nữa rơi vào điểm đóng băng.

Cổ Thành Kiều muốn nói điều gì đó, nhưng Lâm Thiển ở phía dưới bàn chân huyếch hai cái cho thấy anh không nên tức giận.

Nếu bà và đã điều tra rõ ràng như vậy, cô cũng không cần thiết phải giả bộ, cô không tức giận, ngược lại còn cười vui vẻ hơn, "Con đây chỉ cần giống vợ chồng bác quân gia hạnh phúc như vậy là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 92: Nàng dâu mẹ chồng so chiêu (2)

Tay không chống lại mỉm cười nhìn mọi người, đáng về Lâm Thiển cười dịu dàng yếu ớt, Diệp Thiển gắng gượng nén cơn tức giận xuống, Diệp Thiển suy nghĩ trong một thời gian dài vẫn không nghĩ được lời tiếp theo sẽ nói, vì vậy chỉ bị mắc kẹt trong cổ họng của mình.

"Cổ phu nhân, Trịnh tiểu thư, ăn cơm đi, khó có được một lần mọi người ngồi ăn chung không thể để hai người bụng đói nói chuyện được, có chuyện gì sau hãy nói giờ ăn trước đã."

Cổ Thành Kiều cũng nói giúp, "Mẹ, ăn cơm trước đi."

Trận chiến tranh này không khai mào nữa, Diệp Thiển như bùng cháy, Trịnh Từ Kỳ trong lòng cũng khó chịu.

Ăn, Diệp Thiển như bỗng nhiên nói "Thành Kiều, mẹ với ba con đã quyết định nhận Từ Kỳ làm con gái, mẹ thực sự thích con bé, đã phải không con dâu, vậy coi như con gái vậy."

Cố Thành Kiều: "..."

Lâm Thiển: "... Mọi chuyện đều có thể xảy ra. Xem như bà lợi hại."

"Sao vậy, cô có thành kiến sao?" Diệp Thiển như cũ ý khai mào sự cố, hỏi ngược lại, "Con tùy tiện cùng một cô gái lạ đăng kí kết hôn cũng không qua sự cho phép của cha mẹ, chúng ta chẳng qua chỉ nhận con bé làm con gái nuôi con lại có thành kiến?"

Cố Thành Kiều sắc mặt của cũng không tốt, theo tính tình của anh, anh có lẽ sẽ trực tiếp bỏ chiếc đĩa xuống và rời đi.

Vừa rời Lâm Thiển đã ở dưới gầm bàn trực tiếp đè lại bắp đùi của anh, bộ dạng tươi cười nói "Không có ý kiến không có ý kiến, Thành Kiều quá bận rộn, nhưng lại phải lo cho Cố gia, bây giờ cơ thể cha cũng không tốt, nào có thời gian rảnh rỗi để chăm sóc mọi người? Đừng nói một cô con gái, cha mẹ nhận một trăm cô con gái cũng được, chỉ cần cha mẹ vui là được."

Giương mặt của Diệp Thiển lúc này chẳng còn mặt mũi nào để tức giận, Trịnh Từ Kỳ cũng cảm nhận được nỗi nhục nhã sâu đậm, cô ta không có một lời nào để phản bác lại, hoàn toàn rơi vào thế bị động.

"Thành Kiều, con nghe rồi đó, cô ta đặc biệt muốn ta hít thở không thông, cô ta còn muốn cha mẹ cho cô ta bước vào cửa? Mơ tưởng!"

"Ôi chao, Cố phu nhân, lời này của bà không đúng rồi, phải nói ngược lại mới đúng."

Diệp Thiển và Trịnh Từ Kỳ kinh ngạc nhìn Lâm Thiển, Lâm Thiển thành thoi nói "Nếu như có lựa chọn, tôi sẽ không cưới anh ta, ai bảo anh ta hung ác với tôi, tôi là bất khả kháng đứng không?"

Mọi người: "..."

"Tôi đây chỉ có thể hi sinh mình thành toàn cho anh ta, dù sao năm nay có nhiều kỷ niệm đáng nhớ đến như vậy, ngoài tôi, khó có thể tìm thấy người nào khác."

Lừa gạt của Diệp Thiển bốc lên rất cao, nổi trận lôi đình, "Thành Kiều, cô ta không biết kính trọng người bề trên như vậy, con coi trọng cô ta chỗ nào vậy?"

Lâm Thiển lạnh lùng lạnh miệng, thốt ra, "Cái này gọi là tình yêu ích kỷ, người không hiểu đâu."

"Ba" một tiếng, Diệp Thiển đập đôi đĩa xuống bàn, "Nói chuyện với cô ta tôi cứ nghĩ danh phận của mình đang bị sỉ nhục vậy, mẹ thật sự không hiểu tại sao con lại coi trọng cô ta. Con trai, con như vậy bác gái cũng chưa từng nghĩ thay con, con từ nhỏ đã có chủ ý của mình, mẹ lúc đó không quan tâm, nhưng hiện tại mẹ quản chuyện này, có quản được hay không?"

Nhìn sắc mặt thâm trầm của con trai, và cáo mượn oai hùm của cô gái nhà quê này, thực sự con tức giận của Diệp Thiển càng tăng cao, thấy Lâm Thiển hùng hăng khí thế muốn phản bác, bà đột nhiên chia về phía cô mắng "Cô câm miệng cho tôi, tôi muốn con tôi nói, không tới phiên cô xen mồm vô đâu."

Lâm Thiển trực tiếp nhắm mắt làm ngơ, giả tạo ngạo mạn, chân thật vô lễ, một số qui tắc phá vỡ đều không thành vấn đề.

Mà bộ dạng này của Lâm Thiển, làm đã thương Diệp Thiển, bà nghĩ mình như bị xúc phạm nói "Con trai, con hãy nhìn cô ta xem, loại sắc mặt này con xem thử đi? Con ở cạnh cô ta sớm muộn gì cũng sẽ bị cô ta làm hư hỏng a!"

Trịnh Từ Kỳ vẫn không lên tiếng chỉ một mực đứng bên cạnh Diệp Thiển, ít nói như vậy, cảm giác tồn tại cũng không thấp, bởi vì như vậy, cô ta càng phát hiện ra Lâm Thiển cuồng vọng tự đại.

Sự lúng túng, sự tốt xấu, đều hiện ra trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thủ Trưởng Nhà Quyền Thế Cười Sùng Bảo Bối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.